WHEN SHE TEMPTS

A DARK MAFIA ROMANCE

GABRIELLE SANDS

Çeviri Kitaplar
Telegram

BAŞTAN ÇIKARDIĞINDA

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

GABRIELLE SANDS

F
THE FALLEN

Charlotte Brontë'ye, bize Jane Eyre'i verdiği ve böylece sayısız yazara karamsar alfalarla cesur kadın kahramanları uzak şatolara kapatmaları için ilham verdiği için.

İÇERİK UYARISI

Lütfen bu kitabın yetişkinlere yönelik grafik sahneler içerdiğini unutmayın.

Tetikleyici Uyarılar: şiddet, boğma, şaplak, açık sahneler, tecavüzden bahsedilmesi (kadın kahramanla ilgili değil, sayfada hiçbir şey yok), intihardan bahsedilmesi.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Sonsöz
Düşmüşler Serisi
Gabrielle Sands tarafından da yazılmıştır Teşekkür

BÖLÜM 1

GIORGIO

Uçağım İbiza'ya indiğinde güneş çoktan gökyüzünde alçalmış, ancak kavurucu sıcaklık henüz inişe geçmemişti. Havaalanındaki herkes zar zor uyanmış görünüyor. Burada işlerin normalde nasıl yürüdüğü düşünüldüğünde, siesta sırasında havaalanını kapatıp herkese evlerine gidip kestirmelerini söylememeleri biraz şaşırtıcı ama yine de İbiza'nın endişesiz bir cennet olma ününü sürdürmekten daha çok sevdiği bir şey varsa o da paradır.

Gelen yolcu salonunda De Rossi'nin şoförüyle tanışıyorum ve beni arabaya götürüyor. İşinin ehli, defansif sürüş konusunda eğitimli olduğu belli ama direksiyonda olmayı tercih ederim. Kimsenin insafına kalmaktan hoşlanmıyorum, hele yeni tanıştığım birinin.

Bakmadığımı sandığında dikiz aynasından bana bakıyor, ama ben onu çevremde fark ediyorum. Ben *her şeyi* fark ederim. Bunca yıldır beni hayatta tutan yeteneklerimden biri de bu.

Bazen hâlâ otuz üç yaşında olduğuma inanamıyorum. Tuhaf hissettiriyor, sanki ödünç alınmış bir zamanda yaşıyormuşum gibi. Hep genç öleceğimi düşünürdüm. Sanırım bu bir çocuk olarak düşünmek için oldukça garip bir şey, ama her gün haberlerde sizden sadece birkaç yaş büyük erkeklerin öldüğünü gördüğünüzde, bazı beklentiler oluşuyor.

Napoli'de doğup büyüdüğüm bölge olan Secondigliano'da iyimserlik bir efsanedir. Halk, her günün ölüm, uyuşturucu baskını ya da anne babası meth kullanan on iki yaşındaki bir çocuğun trajik bir şekilde aşırı doz alması ihtimalini getirdiğini bilerek kolektif bir kayıtsızlık içinde yaşıyor. Secondigliano çoğu hayalin doğmadan öldüğü yerdir. Eğer azıcık bile hırslı olacak kadar şanssızsanız, tek bir yol vardır.

Camorra *sisteminin* bir adamı ol.

Elimi kesilmiş sakalımın üzerinde gezdiriyorum. Alaycılığım ortaya çıkıyor. Elimdeki görev ve sonuçları göz önüne alındığında muhtemelen bunu kontrol altında tutmaya çalışmalıyım. İstediğin her şey her gün kucağına düşmüyor. En azından tadını çıkarmaya çalışabilirim.

Çoğu erkek gibi, ben de tek fikirli bir yaratığım ve yıllar boyunca beni ayakta tutan tek bir şey oldu.

Uğruna her şeyden vazgeçebileceğim tek şey.

Annem için adalet.

On yılı aşkın bir süredir her şeyi kaosa sürüklemeden bunu nasıl başarabileceğimi bulmaya çalışıyordum, bu yüzden De Rossi dün gece beni aradığında ve bilmeden bana bulmacanın son parçasını verdiğinde çok şaşırdım.

Kendisi Casalesi klanının bir sonraki lideri olmak için teklifte bulunurken kız kardeşi Martina'yı güvende tutması karşılığında bir iyilik.

Nasıl telafi edeceğimi çok iyi bildiğim bir iyilik. De Rossi istediğim şeyden hoşlanmayacak ama onun ölümcül kusuru, sözünün eri bir adam olması. Ben üzerime düşeni yaparsam, o da yapacaktır.

Martina De Rossi henüz farkında olmayabilir ama bir gölge edinmek üzere. Her hareketini izliyor olacağım. Benimleyken saçının bir teline bile zarar gelmeyecek çünkü De Rossi'ye anlaşmamızı bozması için tek bir bahane bile vermeyeceğim.

İki haftadan kısa bir süre önce ziyaret ettiğim İspanyol villasının garaj yoluna giriyoruz ve ön camdan, ön kapıyı çevreleyen iki muhafızın yanı sıra çatıda volta atan bir keskin nişancı görüyorum. Görünüşe göre De Rossi sonunda ona söylediğim güvenlik önlemlerini uygulamaya koymuş.

Tam zamanında.

Bunu daha önce yapmış olsaydı, geçen haftaki ihlalden kaçınabilirdi.

Olanları düşündükçe gerginlik omuzlarıma çöküyor. De Rossi'nin yeni karısının eski kocası Lazaro eve girmiş ve Martina'yı rehin almıştı. Sanki o kız zaten yeterince şey yaşamamış gibi. Bu, Lazaro'nun Martina'yı ikinci kez ele geçirişiydi; ilki birkaç hafta önce New York'a yaptığı bir seyahat sırasında gerçekleşmişti.

Bu tür şeyler benim gözetimimde olmayacak. Arabadan inip

kapıya doğru ilerliyorum.

Üniformalı muhafızlardan birine, "De Rossi'ye Napoletano'nun onu görmeye geldiğini söyle," diyorum.

Adam telsizi ağzına götürürken güneş gözlüklerinin ardından bana bakıyor. Birkaç dakika sonra, devam emrini aldı ve beni içeri götürdü.

Boş oturma alanından geçiyoruz ve De Rossi'nin ofisine giden koridordan aşağı dönüyoruz. Ev garip bir şekilde sessiz. Karısı nerede? Martina'yla ayrılmadan önce kızın emin ellerde olduğundan emin olmak için beni sorguya çekecek bir tipe benziyor - onun onayına ihtiyacım olduğundan ya da umursadığımdan değil. De Rossi bunu onun için yapmamı istedi çünkü benim en iyisi olduğumu biliyor. Şu anki Don olan Sal on yıl önce beni işe aldığından beri Casalesi'nin güvenlik uzmanıyım - işler benim istediğim gibi giderse çok pişman olacağı bir hareket.

Kapıdan bir ses geliyor ve gardiyan beni içeri buyur

ediyor. "Napoletano, otursana," diyor De Rossi.

Karşısındaki deri koltuğa gömülüyorum ve ofisin durumunu gözden geçiriyorum. Tam bir karmaşa. Her yerde kâğıtlar var, birkaç çekmece açık ve yanımdaki sehpanın üzerinde iki boş viski bardağı duruyor.

Görünüşe göre işler aceleyle halledilmiş ve atılmış. De Rossi muhtemelen gitmeden önce buradaki

işlerini düzene koyuyor.

Etrafındaki kaosa rağmen adamın kendisi sakindir. O ve kız kardeşi son on yılı İbiza'da sürgünde geçirmiş olsalar da kan bağıyla Casalesi kraliyet ailesinden geliyorlar. Sal, De Rossi'nin babasını öldürmeden önce, klanın gelmiş geçmiş en güçlü patronlarından biriydi ve büyükbabaları yetmişli yıllarda Casalesi'yi Nuova Camorra Organizzata'ya karşı zafere taşıyan kişi olarak tanınıyor. Sal'in tüm çabalarına rağmen, De Rossi ismi hala saygı ve hayranlıkla gece içkilerinde sessizce mırıldanılıyor.

Aynı şey kendi adım için söylenemez. De Rossi ve ben takım elbiselerimizi aynı terziden alıyor olabiliriz, ancak bazı günler aynada kendimi gördüğümde bir kostüm giydiğim hissinden kurtulamıyorum. Ergenlik dönemimin kışları boyunca giydiğim yırtık pırtık çizgili kazağım hala dolabımın arkasında bir yerlerde duruyor. *Sistemin* vakumuna çekilmeden önce bir hiçtim. Sanırım artık önemli biriyim, ancak hiçbir başarı yakamdaki alçak kan kokusunu silemeyecek.

De Rossi beni ciddi bir bakışla süzüyor ve elini ipek kravatının

üzerinde gezdiriyor. "Ev personelini işten mi çıkardınız?" diye

soruyorum.

Başını sallıyor. "Fırsat varken gitmelerini söyledim. Birkaç saat önce Amerikalılardan ilk kokain sevkiyatımızı aldık. Sal'in tedarikçileriyle yaptığı sözleşmeyi ihlal etmiş olacağız -" saatine baktı "- bundan yirmi beş saat sonra, haftalık teslimatlarını alamadığımızda. Haber Sal'a ulaşır ulaşmaz, neler olduğunu anlayacaktır."

Sal'in uyuşturucusunu kes, sonra da İbiza'dan gelen para akışını kes. Bu, klan işinde derin dalgalanmalara neden olacak ve Don'un gücünü sorgulatacak bir hamledir.

Bu bir savaş başlatacak bir hareket.

Damiano'nun şimdiye kadarki en iyi Don olacağını düşünüyor muyum? Hayır. Ama Sal'den çok daha iyi olacak.

Onu desteklemeyi kabul ettiğimde klanın çıkarlarını düşündüğümü söylemiyorum. O sadece pozisyonu alması en muhtemel aday ve Sal'i tahtında görmekten bıktım.

Bekleyiş uzun sürdü ve sabrım sonsuz değil.

Sal anneme yaptıklarının bedelini ödeyecek ve sonunda bekleyişim sona erecek.

"Vale ve ben yarın İbiza'dan ayrılacağız," diye devam ediyor De Rossi. "Bazı toplantılar şimdiden ayarlandı."

İlk zayıflık belirtisinde, Sal'ın müttefiklerinden bazıları ona sırt çevirecektir. Don'umuz kulaklarının arasında yarım beyin olan hiç kimse tarafından sevilmiyor. Yine de bu, ona sadık kalacak birkaç aptaldan fazlasını bırakıyor ve ne yazık ki çok fazla insan gücünü kontrol ediyorlar.

"Karın da seninle geliyor mu?"

"Başka türlüsünü istemezdi. O benimleyken, kız kardeşimi güvende tutacağınıza güvenmem gerekiyor."

Dudaklarımdan dökülmek üzere olan alaycı bir kahkahayı tutuyorum. "Martina için endişelenmene gerek yok," diyorum, oysa ona asıl söylemek istediğim *şey ben sen değilim, Stronzo.*

Onu koruma konusunda bu kadar başarısız olması utanç verici.

Yani, New York'taki durum talihsizdi ve belki de önceden tahmin edilmesi zordu, ama kendi evinde ne oldu? Affedilemez bir saçmalık.

Damiano'nun ihmalkârlığı yüzünden oldu. Karısına ve entrikalarına o kadar dalmıştı ki, talimatlarımı gereken özenle yerine getiremedi.

Martina'nın evden çıkmasına neden izin verildi ki? Durum göz önüne alındığında, odasına hapsedilmesi gerekirdi.

Kızgınlık şakağımda nabız gibi atıyor.

Bu ada onu çok rahatlattı. Erkeklerin kadınlarını nasıl güvende tuttuklarını unutmuş.

Ama ben unutmadım.

"Martina benimle gelme haberini nasıl karşıladı?"

De Rossi bunu iyi karşılamadığını gösteren bir nefes veriyor. "Şu anda onu okumak zor. Son saldırı onu zihinsel olarak kötü bir yerde bıraktı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Açıkla."

"O... gerçekten orada değil. Düğünün onu neşelendireceğini düşünmüştüm ama o sadece, ne bileyim, düğün boyunca *var* oldu. Durum gerektirdiğinde gülümsedi, konuşulduğunda konuştu, yemek servis edildiğinde yedi. Her şeyi yaptı ama hepsi bu."

Kız neredeyse kendi evinde öldürülüyordu ve De Rossi bir partinin her şeyi daha iyi yapacağını mı düşündü?
Cazzo, kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, kesinlikle yılın kardeşi ödülünü

kazanamayacak. "Olanlar hakkında onunla konuşmayı denedin mi?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Elbette onunla konuşmayı denedik. Ben denedim, Vale denedi, hatta Ras bile. Konu açılır açılmaz tek kelimelik cevaplar alıyoruz. Keşke Lazaro hayatta olsaydı da onu ikinci kez öldürebilseydim."

Lazaro'yu öldüren karısıydı ama bunu yüzüne vurmamaya karar

verdim. "Onu bir doktora göstermeye ne dersin?"

"Psikiyatrist mi? Zaten teklif ettim.

Reddetti." "Burada yetkili kim, sen mi o

mu?"

De Rossi huffs. "Ne yapmamı istiyorsun? Kafasına silah mı dayayayım? O bir hedef değil. O benim kız kardeşim. Konuşmak istemiyorsa onu biriyle konuşmaya zorlayamam."

"Manzara değişikliği onun için iyi olacak."

"Umarım öyledir." Tavana bakıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Arkadaşı Imogen'in başına gelenlerden dolayı suçluluk duymayı hiç bırakmadığını biliyorum. Bunun onun suçu olmadığını milyonlarca kez söyledim ama ona ulaşamadım. Vale bana Mari'nin bunu unutmaya başladığını düşündüğünü söyledi ama

Sonra Lazaro tekrar ortaya çıktı ve onu tekrar o karanlık yere sürükledi."

Yok artık. Martina New York'ta Lazaro'dan kurtuldu ama arkadaşı o kadar şanslı değildi. Hayatta kalanların suçluluk duygusu, düzgün bir şekilde ele alınmazsa insanı içten dışa doğru yok edebilir.

Çenemi sıkıyorum. Bu bir sorun. Ne kadar kötü durumda? Martina'yı dış tehditlerden koruyabilirim ama kendimi ona kelepçelemediğim sürece onu kendinden koruyamam. Onu yalnız bıraktığım anda bileklerini kesmeyeceğini bilmem gerek.

Bu düşünceyle göğsümde hoş olmayan bir his yayılıyor. Kızı tanımıyorum ama iyi bir çocuğa benziyor. Kendini bu kadar aşağılaması fikri... Bu doğru değil. Onu bu durumdan kurtarmalıyım. Moralini yükseltecek bir şeyler yapmalıyım.

Ayrıca, durumunun kontrolünü ele alacak birine ihtiyacı var, çünkü kendi başına bu durumdan kurtulamayacağı açık. Birisi derken, beni kastediyorum.

Ne de olsa Damiano'nun elindeki işe odaklanması gerekiyor -Sal'ı ve yandaşlarını alt etmek- bu da Martina'yı aklından ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyi olacağı anlamına geliyor.

"Onu nereye götürdüğünü bana söyleyecek misin?" diye sorar.

"Olmasa daha iyi. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi." Bakışlarım De Rossi'nin omzunun hemen üstündeki kitaplığa yerleştirilmiş gizli kameraya kayıyor.

Neye baktığımı fark ediyor ve kuşkulu bir ses çıkarıyor. "Nasıl bu kadar çabuk fark edebiliyorsun?"

"Ne arayacağımı biliyorum. Bana bunun internete bağlı olmadığını söyle."

"Sadece yerel ağ, aynen dediğin gibi."

"Güzel. Martina güvenli bir yerde olacak ve ben de onu yakından izliyor olacağım."

De Rossi ayağa kalkıyor, raftan iki temiz bardak alıyor ve ikimize birer parmak viski dolduruyor. "Senin etrafında olmanın onun ruh halini daha da kötüleştirmeyeceğinden emin değilim," diye şaka yapıyor ve içkiyi bana uzatıyor. "Belki de onunla tanışmadan önce gülümseme alıştırması yapmalısın. Senin asık suratına alışık değil."

"Sizinkiyle yaşamayı başardıysa iyi olacaktır."

Kısık bir kahkaha atıyor ve bardağını bana doğru uzatıyor. "Değişime. Dünyamızdaki tek

değişmez şey." "Değişmek."

Viskimi geri atıyorum ve saate bakıyorum. "Birazdan yola çıkmalıyız." De

Rossi ayağa kalktı. "Gidip onu getireyim."

Onun ardından ofisten çıkıp oturma odasına doğru ilerliyorum ve havuza açılan sürgülü kapıların önünde duruyorum.

Onu görmek kızın anısını tetikliyor. Evet,

bir kız.

Gerçi son geldiğimde Martina'yı havuz başında gördüğümde aklıma gelen ilk tanımlayıcı kelime bu değildi.

Ön kolumu cama dayıyorum ve alnımı cama bastırıyorum.

Kıvrımlarını zar zor saran sarı bir bikiniyle orada yatıyordu ve kim olduğunu anlamadan önce, dişlerimle onu soyduğum görüntüsüyle sikim kıpırdandı. Sonra Damiano bizi yeniden tanıştırdı ve o görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım. İlk tanıştığımızda diş telleri ve onu böceğe benzeten numaralı gözlükleri olan on üç yaşında çirkin bir çocuktu, bu yüzden onun yerine bu anıya takıldım.

Yine de, o zamandan bu yana oldukça muhteşem bir şeye dönüştüğünü takdir etmemek için kör olmak gerekir.

İpeksi sarı saçları, minyon vücudu ve her erkeğin başa çıkmakta şanslı olacağı kıvrımları vardı. Yüz ifadesi utangaç bir masumiyete sahipti ama vücudu tam bir günahtı. Sadece on sekiz yaşında olmasaydı ve De Rossi'nin kız kardeşi olmasaydı, işler bizim için çok farklı gidebilirdi, ama olabilecek şeyler üzerinde oyalanacak biri değilim.

Her an Martina benim vesayetim altına girebilir.

Ve o hep öyle olacak.

Camı itiyorum ve kolumu yanıma bırakıyorum. Havuzdan uzaklaşıp koltuklardan birine oturuyorum ve saatimi tekrar kontrol ediyorum. Lanet olası zamanlarını alıyorlar.

Dikkatim sehpanın üzerindeki bir kitaba takılıyor. Bu kapağı daha önce görmüştüm.

Martina'nın o gün havuz kenarında okuduğu *Jane Eyre*'in cep boy özel baskısı.

Brontë'yi severim. Okumak, Sal'in emirlerini yerine getirmediğim zamanlarda zamanımı geçirme yollarımdan biri. Kitabı elime aldım, sayfaları çevirdim ve şu satırı bulduğumda neredeyse gülümseyecektim: *"Ben bir melek değilim ve ölene kadar da olmayacağım."*

Geçen sefer De Rossi bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakmıştı. Martina benim yanımda çekingen ve utangaçtı - daha önce kadınlarda hiç değer vermediğim nitelikler, ama onda bana sevimli geldi. Onun yanında dururken göğsümde garip bir ağırlık hissettim ve bunu fark ettiğimde hemen bu duyguyu ne pahasına olursa olsun bastırmaya koyuldum. Genel olarak beni şaşırtan şeylerden hoşlanmam. Bu yüzden bu sözleri ona, elindeki kitaptan esinlenerek ve dürüst bir uyarı anlamında söyledim. Cevap olarak koyu kırmızı bir renkte kızardı, bu renk onu daha da güzelleştirdi.

O gün oradan ayrıldığımda, o olay her neyse bir daha tekrarlanmayacağına kendimi ikna ettim. Kadınlar hayatıma kış mevsimi gibi girip çıktı. Karın ilk görüntüsü her zaman heyecan vericidir, ancak Şubat ayının sonlarına gelindiğinde soğuktan bıkmış ve yeni bir şeylere hazır olursunuz.

Ama Martina... O kız tam bir yaz kızı. Bir kapı açılır. Sesler

üst kattan oturma odasına süzülür.

Bakışlarım merdivenin yan tarafına kayıyor ve bir an sonra güneşin öptüğü iki bacak basamaklardan inmeye başlıyor.

Sikeyim.

Parmaklarım kitabı sıkıca kavrıyor, kapağın sert kenarları avucuma batıyor.

Açıklanamaz bir dürtü beni yakalıyor - *kitabı* alıyorum.

Martina'nın yüzünü görmeden hemen önce, ona teslim oluyorum ve kitabı ceketimin iç cebine koyuyorum.

BÖLÜM 2

MARTINA

Dün gece rüyamda uçtuğumu gördüm. Uçsuz bucaksız yeşil bir vadi onlarca metre altımda uzanıyordu ve ufukta karlı zirvesi olan büyük, kahverengi bir dağ vardı. O zirvenin diğer tarafında özel bir şey olduğuna dair bir önsezim vardı, ama ne kadar uçarsam uçayım, dağ hiç yaklaşmıyordu. Sonunda düşmeye başladım. Yüzüstü yere çakılmadan hemen önce uyandım.

Şimdi gözlerimi kapattığımda, o dağ önümde duruyor. Sonra

kardeşimin sesini duyuyorum ve kayboluyor.

"Mari, Napole- yani, Giorgio burada."

Yatağımda doğruluyorum ve omzumun üzerinden kapıda duran kardeşime bakıyorum. Yüz ifadesi dikkatle korunuyor ama onu maskesinin ardını görebilecek kadar iyi tanıyorum. Dünyanın geri kalanı için Damiano De Rossi olabilir ama benim için o sadece Dem ve şu anda endişeli.

Benim için endişeleniyor.

Küçük bir gülümsemeye zorladım. "Tamam. Hemen geliyorum."

"Çantalarınızı taşımanıza yardım edeyim," diyerek içeri giriyor ve odaya bakıyor. "Vale nerede?"

"Banyo."

Baldızım bütün günü toplanmama yardım ederek geçirdi. Giorgio'dan başka kimsenin beni nereye götüreceği konusunda bir fikri olmaması onu benden çok daha fazla strese sokuyor.

Bana ne getirmek istediğimi sordu ve ona gerçekten önemli olmadığını söylediğimde yüzü düştü. Belki de onu endişelendirdiğim için kendimi suçlu hissetmeliydim ama hiçbir şey hissetmedim.

Şimdi bile, hiçbir şey yok. En ufak bir endişe yok. Ne bir üzüntü fısıltısı. En ufak bir endişe belirtisi bile yok. Kardeşim klandaki en güçlü adama karşı savaşırken ben evimi terk edip bir yabancıyla bilinmeyen bir yere gidiyorum ve hissediyorum ki...

Hiçbir şey.

Ağabeyim yanımdaki yatağa oturuyor ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor. "Uzun süre ayrı kalmayacağız, tamam mı?"

Bunu bilemez ama yine de başımı sallıyorum. "Evet."

"Buradan biraz uzaklaşmak sizin için iyi olabilir."

Bakışlarımı pembe ağırlıklı odamda gezdiriyorum. Sanki bir Pepto-Bismol şişesinin içi gibi. Pembe sandalye, pembe yorgan, pembe halı. Hatta pembe duvarlar.

Bu oda kolay hedef diye bağırıyor.

Ben buyum işte.

Komodinin üzerinden telefonumu alıp Dem'in kolunun altından sıyrılıyorum ve küçük çantamı almaya gidiyorum. "Onu bekletmemeliyiz."

Kardeşim beni izliyor, omuzları hafifçe çökmüş. Her zaman yanımdaydı ama son zamanlarda onunla nasıl konuşacağımı unutmuş gibiyim. Bana sık sık nasıl hissettiğimi soruyor ve bu soru beni şaşırtıyor.

Bilmiyorum. Bilmiyorum. *Bilmiyorum.*

Merdivenlerden inerken çıplak ayaklarım dokuma yolluklara basıyor. Arkamda Dem iki büyük valizimi taşıyor, Vale de sırt çantamla onu takip ediyor. Sanki en ufak bir ağırlığın altında bile kırılacağımı düşünüyorlarmış gibi, bir şey taşımama izin vermiyorlar.

Ve evet, kendimi kırılgan hissediyorum ama son iki ayda çoğu insanın bir ömür boyu atlatabileceğinden daha fazlasını atlattım. Kardeşimi endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden omuzlarımı geriye çekiyorum ve başımı biraz daha yukarı kaldırıyorum.

Sadece devam etmek

zorundayım. Her

seferinde bir gün.

Kendime ancak bu kadarını düşünme izni veriyorum.

Son basamağa ulaştığımda, bakışlarım odanın ortasında beni bekleyen adama takılıyor.

Giorgio Girardi.

Adımlarım yavaşlıyor. Gözlerimiz buluştuğunda, her şeyi kuşatan uyuşukluk kısa bir an için kayboluyor ve omurgamdan aşağı bir elektrik akımı yayılıyor.

O kadar canlı ki... gri tonlamalı bir tuvale sıçramış bir renk gibi.

Hormonlarım yüzünden olmalı. Bu adamda hipofiz bezime dokunan bir şeyler olduğunu zaten biliyorum.

İki hafta önce onu görene kadar aseksüel olduğuma inanıyordum. Ona bir kez bakmak, *kesinlikle* öyle olmadığımı anlamam için yeterliydi.

Okuldaki arkadaşlarım erkek delisi dönemlerini yaşarken, ben kenardan izledim, tek bir aşık bile olamadım. Evet, sınıf arkadaşlarımdan bazıları objektif olarak yakışıklıydı ama çoğunu yıllardır tanıyordum. Onlarda ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Basit bir arkadaşlığın izin vermeyeceği şekilde

onları tanımak istememe neden olan hiçbir şey yoktu.

Ama Giorgio'yu gördüğümde çok farklı bir şey hissettim.

Erkekliğin vücut bulmuş haliydi. Uzun boylu, fit, klasik olarak çekici. Lüks markaların pahalı kolonyalarının yüzü olması için işe aldığı türden esmer bir İtalyan erkeğiydi. Kahverengi, neredeyse siyaha çalan saçları yumuşak dalgalar halinde başının üzerine dökülüyordu. Böyle görünmesi için zaman harcadı mı, yoksa sadece mükemmel görünmek için mi uyandı hiçbir fikrim yoktu.

Çok ilgimi çekmişti. Son ziyaretinden sonraki günler boyunca zihnim daha önce hiç düşünmediğim fikirlerle doluydu.

Büyük ellerinin kalçalarımda nasıl hissedeceği ya da dudaklarının dudaklarıma nasıl

oturacağı gibi. Ve en önemlisi, gömleğini çıkarınca nasıl görüneceği.

Geniş bir göğsü var ve banka hesabımdaki bakiyem üzerine bahse girerim ki gömleğini soyup açtığımda mükemmel karın kasları bulacağım.

Adımı söyleyip elini uzattığında baktığımı fark ediyorum. "Martina."

Adımı dudaklarında duyunca göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Gözlerimi yüzüne dikiyorum ve uzattığı eli tutuyorum. "Merhaba."

"Nasılsın?" diye soruyor aksanlı İngilizcesiyle. Sanırım ağabeyim bir noktada ona İtalyancamın o kadar da iyi olmadığını söylemiş olmalı. Gayet iyi anlayabiliyorum ama kelime dağarcığım çok basit. Dem ve ben İbiza'ya ben daha küçük bir çocukken taşındık ve tüm eğitimimi burada İspanyolca ve İngilizce olarak tamamladım.

"Peki, teşekkür ederim."

"Gitmeye hazır mısın?"

Dürüst olmak gerekirse, hayır. Kardeşim beni göndereceği haberini vereli yirmi dört saatten az bir süre oldu ve şu anki durumumda biraz yavaş hareket ediyorum. Beynim olayları normalde olduğu gibi algılayamıyor. Giorgio'ya olan hayranlığıma rağmen, Dem bana öngörülebilir gelecekte onunla yaşayacağımı söylediğinde hiçbir şey hissetmedim.

Şimdi, o tam karşımdayken...

Yutkunuyorum. "Evet."

"Onu nereye götürdüğünüzü bilmediği için olabildiğince hazır," diyor Vale arkamdan bir yerlerden. Bir saniye sonra avucunun sırtımın ortasına bastırdığını hissediyorum.

Baldızım çok zorludur. Vale, ailesi tarafından sadece psikopat olarak tanımlanabilecek bir adam olan Lazaro ile evlenmeye zorlandığında çok kötü bir muamele gördü, ancak ondan kaçacak ve bu süreçte beni kurtaracak kadar güçlüydü. İbiza'ya hiçbir şeyi olmadan geldi ve inatçılığı sayesinde ağabeyimi kendisine bir iş vermesi için ikna etmeyi başardı. Gerisi tarih oldu. Dem'e bakıyorum, yeni karısını izlerken gözlerinin gururlu bir sevgiyle parladığını görüyorum.

Vale benden birkaç santim daha uzun ama yine de Giorgio'nun gözleriyle buluşmak için boynunu eğmek zorunda kalıyor. "Ona iyi davranacak mısın?"

Yüz ifadesinden hafif bir eğlenceye benzeyen bir şey geçiyor. "Ben de ne zaman geleceğini merak

ediyordum."

"Ne?"

"Mülakat. İşi aldıktan sonra bunu yapmak garip, öyle değil mi?"

Vale saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve ona ters ters bakıyor. "Kocam sana güveniyor, yani bu senin lehine, ama bu endişelenmediğim anlamına gelmiyor. Soruya cevap vermedin."

"Martina'ya iyi bakılacağından emin olabilirsiniz."

Bunu ciddi bir şekilde söylemesi midemde bir çukur oluşmasına neden oluyor. Bu ne anlama geliyor? Giorgio benimle nasıl ilgilenecek? Onunla yaşamanın nasıl bir şey olacağını düşünmek için hiç zaman harcamadım, ama ilk varsayımım onu çok fazla görmeyeceğim. Kendi hayatı, kendi sorumlulukları var. Muhtemelen beni medeniyetten uzak bir yere kapatacak ve birkaç günde bir kontrol edecek, değil mi?

Giorgio ve Dem birkaç kelime konuşmak için kenara çekiliyorlar ve Vale bana dönmeden önce birkaç saniye şüpheyle onları izliyor. Kaşları yumuşuyor. "Mari, gitmek zorunda olduğun için üzgünüm. Keşke Dem bu konuda ısrarcı olmasaydı ama neden bunun gerekli olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Sana tekrar bir şey olursa bununla başa çıkamaz."

Ya da belki kardeşim sonunda ne kadar büyük bir yük olduğumu fark etmiştir. Imogen'in ölümüne sebep oldum ve neredeyse sevdiği kadın Vale'e de aynısını yapıyordum.

"Üzülme. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Dudakları titriyor, sonra onları sıkı bir çizgi halinde kenetliyor. "Sen de

yapmadın." Ama ben yaptım. Aslında, hiçbir şeyi doğru yapamıyorum gibi

görünüyor.

"Belki de seninle gelmeliyim," diye fısıldıyor, parmakları omuzlarımı sıkıyor. "Dem'den ayrılmak istemiyorum ama-"

"Onunla kalmalısın," diye araya giriyorum. "Sana ihtiyacı var."

Dem, Don'luk görevini devralma planının detayları hakkında pek konuşmuyor ama herkes iktidarın Casalesi geleneklerine göre el değiştirmesini sağlamak için ne yapması gerektiğini biliyor. Şu anki Don'u çıplak elleriyle boğarak öldürmesi gerekecek. Babamız da gücünü böyle kaybetmişti.

Keşke bunu onun için adamlarından birine yaptırabilseydi ama bunun bir seçenek olmadığını biliyorum. Öldürme işini Dem'den başkası yaparsa, klan onun hak iddiasını tanımayacaktır; bu da kaos için bir reçete.

Dem daha önce de insan öldürdü ama bundan zevk aldığını hiç hissetmedim. Sal ile mi? Bunu dört gözle bekliyor olsaydı şaşırmazdım. Ailemizi kaybetmemizin sebebi Sal. Dem ayrıca Lazaro'yu Imogen ve benim üzerime salanın Sal olduğunu söyledi. Sanırım Don beni yakalamayı başarırsa kardeşimin onun köpeği olacağını düşündü. Ama öyle olmadı. Aslında, New York fiyaskosu Dem'i bu savaşa iten şeydi. Sal'e bize yaptığı tüm yanlışların bedelini ödetecek.

İntikam kardeşimin ruhunu rahatlatsa da bana boş geliyor. Hiçbir

intikam Imogen'i geri getirmeyecek.

Vale beni kendine çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Döndüğünde her şey daha iyi olacak." "Evet."

Odadaki diğer konuşmalar kesiliyor ve Vale tereddütle beni bırakıyor.

"Gitme vakti geldi," diyor Dem.

Dışarıda, Giorgio ve şoför arabayı yüklerken, bir kez daha vedalaşıyoruz. Ağabeyim beni sıkıca tutuyor ve saçlarımı öpüyor, bana güvenceler fısıldıyor, sonra Vale yine aynısını yapıyor.

Sözlerinin alçak vızıltısı etrafımı sarıyor ve sonra aniden kayboluyor ve arabanın içine girmeme yardım ediliyor. Kapı çarparak kapanıyor. Camdan Dem ve Vale bana el sallıyor, ben de elimi kaldırıp avucumu cama bastırıyorum.

Bu onları son görüşüm olabilir.

Kendimi bu düşünceyle meşgul olmamaya zorlarken ürperiyorum ve kollarımı etrafıma sarıyorum. Zihinsel duvarlarım tekrar yükseliyor. Göz ucuyla Giorgio'nun bana temkinli bir bakış attığını görüyorum. Muhtemelen benim sorunumun ne olduğunu merak ediyor. Çok da uzak olmayan bir geçmişte olsa utançtan yerin dibine girerdim ama şimdi bu, önemsiz şeyler listesindeki bir başka madde.

Kapıdan geçiyoruz ve gözden kayboluyorlar.

Derimin altında tatsız bir kaşıntı oluşmaya başlıyor, ben de çantama uzanıp telefonumu çıkarıyorum. Bugün de tıpkı diğerleri gibi, yataktan kalkacak gücü toplamadan önce iki saat boyunca akışlarımda gezinmemle başladı. Kontrol edecek ya da okuyacak yeni bir şey yoktu ama yine de Facebook'u açtım.

Mezuniyet resimleri, birinin yeni köpeği, bir bikini reklamı.

Parmağım üzerinde geziniyor. Çok şirin. Evde olsam çoktan kredi kartı bilgilerimi girmiş olurdum ama gideceğimiz yerin adresini bile bilmiyorum. Üzülerek, kaydırarak geçiyorum.

Bir sonraki resim beni yine duraksatıyor.

Senyora Bouras tarafından gönderilmiş. Imogen'in annesi.

Imogen'in çocukken çekilmiş bir fotoğrafı ve başlığında ailesi tarafından ne kadar özlendiği yazıyor.

Boğazımda sıkı bir his beliriyor. Doğru düzgün vedalaşamadılar. Dem'in Senyora Bouras'a anlattığı hikâye, Imogen'in sebepsiz bir saldırıda öldüğü ve cesedinin geri getirilemediği yönündeydi. Senyora Bouras ona inanmadı. Kardeşimin ofisinin kapısının diğer tarafında durdum ve konuşmaya kulak misafiri oldum. Ona bu işin peşini bırakması gerektiğini söyleyip duruyordu. Yüzüne kapatana kadar tekrar tekrar söyledi.

Sonrasında ne oldu bilmiyorum ama bir şekilde cenazeye gelmemize izin verdi. Boş bir tabut vardı. Dem biriyle konuşurken, beni kimsenin bizi göremeyeceği bir köşeye götürdü ve duvara yasladı. Gözlerinden öfkeli yaşlar akıyordu. Bana bunun

Kızının ölmesi tamamen benim suçum.

Tek kelime etmedim. Tartışacak bir şey yoktu.

Kendi başsağlığı mesajımı bırakmamam gerektiğini bildiğimden, uzun başsağlığı duvarının önünden geçiyorum. Görmek istemeyecektir.

Onun yerine mesajlarımı açıp Imogen'in simgesine dokunuyorum.

Evimden ayrılıyorum, Imogen. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum ve belki de en iyisi budur. Sevdiğim insanlardan ne kadar uzak olursam o kadar iyi, özellikle de şimdi. Dem, düşmanlarının sinek gibi etrafına üşüşmesine neden olacak tehlikeli bir şey üzerinde çalışıyor ve ben onun zayıf noktasıyım. Eğer yanlış ellere düşersem, her şeyi mahvederim. Baskı altında iyi değilimdir. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyorum. Aklımı kaybediyorum. Seni özlüyorum.

Telefonumu kucağıma ters çevirip şakağımı cama dayıyorum. Ibiza'ya döndükten birkaç gün sonra Imogen'a mesaj göndermeye başladım. Deli değilim. Sadece dijital boşluğa gittiklerini biliyorum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorlar. Bazen geceleri zihnim bana oyun oynamaya başladığında, yardımcı olan tek şey onlar oluyor.

Pencerenin diğer tarafında gökyüzü neredeyse karanlık. Birkaç yıldız ve bir yarım ay seçebiliyorum. Kenarları keskin ve kesin ve nedense onu görmek içimi ürpertiyor.

"Üşümüşsün."

İrkiliyorum ve başımı sesin geldiği yöne çeviriyorum. Tanrım,

yemin ederim Giorgio'nun arabada benimle olduğunu

unutmuşum.

Delici mavi gözleri çıplak kalçalarıma dikilmiş.

Tüylerimin diken diken oluşuna baktığını fark edene kadar boynumda beklenmedik bir sıcaklık hissi

oluşuyor. Utangaç bir avuç içini üzerlerinde gezdiriyorum. "Ben iyiyim."

Çenesi titriyor ve sonra takım elbise ceketini silkip bana uzatıyor. "Bunu giy."

Parmaklarım pahalı kumaşın etrafında kıvrılıyor. Hala onun sıcaklığını taşıyor. Bakışlarımı onunkilere dikiyorum ve ürpertici bir nefes veriyorum. "Tamam."

Ceketi omuzlarıma geçirirken beni izliyor. Keşke yapmasaydı, çünkü kokusu burun deliklerime ulaştığı anda kalçalarım sıkıştı. Misk, deri ve adını tam olarak koyamadığım başka bir şey.

Şoföre "Klimayı kapat," diye emrediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce ve tekrar telefonuma uzanıyorum.

Etrafıma baktığımda, bembeyaz gömleğinin kol düğmelerini düzelttiğini görüyorum ve bir şey dikkatimi çekiyor. Bileklerinin iç kısımlarında iki dövme göze çarpıyor.

Sanırım sağdaki Casal di Principe'nin arması. Dem'de de bunlardan bir tane var, sadece onunki kolunun daha yukarısında. Klandaki tüm erkekler kabul törenlerinden sonra bunlardan alırlar.

Diğeri ise. Farklı bir armaya benziyor.

Giorgio'nun hareketleri durdu ve benim baktığımı fark ettiğini anladım.

Sol manşetinin düğmelerini açıyor, katlıyor ve başparmağını dövmenin üzerinde gezdiriyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Takma adımı biliyor musun?"

"Napoletano." Dem ona böyle sesleniyor. "Neden sana böyle diyorlar?"

Giorgio, "Eskiden Napoli'nin kuzeyinde bulunan farklı bir klanın, Secondigliano İttifakı'nın bir parçasıydım," diyor. "On sekiz yaşlarındayken Sal benim için takas yaptı ve beni Casalesi yaptı. Klan benim uzmanlığımı istiyordu."

Dişlerimi alt dudağımın sağ köşesine gömüyorum. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. İnsan ticareti."

"Nadiren olur," diyor kolunu tekrar yerine oturtup kol düğmelerini düzeltirken. "Ama ara sıra olur."

"Ve İttifak gitmene izin mi verdi?" Bir süre sonra

sordum. "Dons bir anlaşma yaptı."

Giorgio'nun uzmanlığı onun için bu kadar değerliyse Sal büyük bir şeyden vazgeçmiş olmalıydı. Yoksa diğer klan neden ondan vazgeçsin ki? Ve uzmanlığından bahsetmişken, Dem'in bana Giorgio'nun ne yaptığı hakkında söylediği tek şey bir çeşit güvenlik uzmanı olduğu.

Yanımda oturan adama bakıyorum. "Bir şeyler saklıyorsun, değil mi? İşiniz bu mu?"

"Bazen onları önce benim bulmam gerekir," diyor, bakışları şoförümüzün başının arkasına sabitlenmiş bir halde. "Ama evet, yıllar boyunca klanın pek çok eşyası bana emanet edildi."

"Yani ben senin için saklanacak başka bir şeyim," diye bitiriyorum.

"İyi bir şirkettesiniz. Paha biçilmez sanat eserleri, antik eserler, bir kasayı dolduracak kadar som altın..." Yavaşça başını çeviriyor ve bakışlarını üzerime dikiyor. "Korumam altındaki her nesne çok değerlidir Martina."

Dikkatinin üzerimde olması, spot ışığı altında olmak gibi bir şey. Birdenbire araba çok küçük geliyor. Eğilip ceketini düzelttiğinde daha da küçülüyor, yakasından çekiştirerek beni daha da içine çekiyor. "Ve sen içlerinde en değerli olanı olabilirsin."

BÖLÜM 3

GIORGIO

Kız telefonuna yapışmış.

Arabadan inerken elinde tutuyor, asfalttaki rüzgâr uzun sarı saçlarını yüzüne doğru savuruyor.

Ceketime sarılmış halini görünce göğsümün içindeki tuhaf çekişi görmezden geliyorum. Ceket ona o kadar büyük geliyor ki neredeyse dizlerine kadar uzanıyor. Elinin tersiyle burnunun ucunu ovuşturuyor ve binmek üzere olduğumuz özel uçağa doğru bakıyor.

Beklediğimden daha az meraklı. Nereye gittiğimize ya da oraya vardığımızda ne yapacağımıza dair tek bir soru bile sormadı. Tek derdi o lanet ekranda bir şeyler kaydırıp yazmak gibi görünüyor. Uçağa bindiğimizde, şifreleyebilmek için telefonunu elinden almam gerekecek. İndiğimizde kullanırsa, sinyali yerimizi belli edebilir.

Bagajdan sırt çantasını aldım, şoföre bavulları uçağa yüklemesini söyledim ve aracın etrafında döndüm.

"Gel hadi. Fırtına vurduğunda buradan uzakta olmak

istiyorum." "Fırtına mı?"

"Hava tahminini görmedin mi?"

"Hayır, kontrol etmedim," diyor kaşlarını çatarak.

Uçağa binerken pilotla selamlaşıyoruz ve karşı koltuğa oturmadan önce onu bir koltuğa yönlendiriyorum. Uçağın motoru canlanıyor, uğultusu havayı dolduruyor. İner inmez uçağın kayıtlarını sileceğim, böylece kimse nereye indiğimizi takip edemeyecek ama pilot sorun yaratabilir. De Rossi'nin adamlarından biri - sicili temiz, yedi yıldır çalışıyor, iyi maaş alıyor. Kağıt üzerinde iyi görünüyor ama De Rossi'ye ona göz kulak olmasını söyledim. Sal, Martina'nın peşine düşmeyi aklına koyarsa, personelden birinden bilgi almaya çalışacaktır.

Castello'da endişelenmem gereken çok fazla personel olmaması iyi bir şey. Sadece üç sivil var ve içlerinden sadece biri benim dahil olduğum şeylerden biraz haberdar. Diğerleri şüpheleniyor ama bilmiyormuş gibi davranacak kadar akıllılar. *Sistemin* bir adamı için çalışmak söz konusu olduğunda, cehalet gerçekten mutluluktur.

Martina küçük pencereden gökyüzüne bakıyor, kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. Tam o sırada uzaklarda bir gök gürültüsü duyulur ve Martina'nın yüzü solgunlaşır.

Fırtınaları sevmez.

Ya da belki de onların içinden uçmayı sevmiyordur. Kim sever ki?

"Pilot ters yöne gideceğimizi söyledi," diyorum ona. "Sadece doksan dakikalık bir uçuş." Alt

dudağını ağzına götürüyor ve bana bakmadan başını sallıyor.

Bekliyorum. Nereye gittiğimizi sormayacak mı?

Sessizliği içimdeki hayal kırıklığını

alevlendiriyor. Uçak hareket etmeye başladığında

"Emniyet kemeri," diye bağırıyorum.

Söyleneni yapmadan önce bakışları bir anlığına yüzüme geliyor. İtaati beni memnun etmeli ama kayıtsızlık kokması hoşuma gitmiyor. Ona ne olacağını umursamadığı hissine kapılıyorum.

Dirseğim kolçağın üzerine düşüyor ve kapalı yumruğumu dudaklarıma bastırıyorum. Camın diğer tarafında her şey bulanıklaşıyor ve biz havalandıkça İbiza altımızda gittikçe küçülüyor.

Bacaklarını altına sıkıştırarak ceketimi omuzlarına doluyor ve altın sarısı saçlarından birkaç teli gözlerinden uzaklaştırıyor. Yüz ifadesi kasvetli, dudaklarının köşeleri aşağı bakıyor.

Biri onun resmini yapacak olsa, eserin adını *Melankoli* koyardı.

Duygular hakkında konuşmayı alışkanlık haline getiren bir adam değilim, ancak gerekli olduğunda bu konuşmalardan kaçınmak gibi bir amacım da yok.

Peki ya şimdi? Bu çok gerekli.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak öne doğru eğildim. "Neyin var

senin?" Bana yan yan bakıyor. "Hiçbir şey."

"Sen kötü bir yalancısın."

"Listeye ekleyeceğim." Sesi düz. "Ne

listesi?"

"Kötü olduğum her şey."

Cazzo. Bunu öyle bir istifa ediş tarzıyla söylüyor ki ensemde bir rahatsızlık hissi uyanıyor. "Liste mi tutuyorsun?"

"Elbette."

"Tuhaf bir hobi. Diğer ilgi alanlarınız neler?"

Yüz ifadesi hiç değişmiyor. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana bakmadan cevap veriyor. "Alışveriş yapmayı severim."

"Başka ne var?"

Telefonunu kaldırıyor. "Bu."

Gözlerimi kısıyorum. Yok artık. "Umarım doğayı

seviyorsundur." Bu bana temkinli bir bakış kazandırdı.

"Neden?"

"Gittiğimiz yerde çok var. Hiç Umbria'ya gittin mi?"

"Hayır. İtalya'da Casal di Principe ve Napoli dışında bir şey görmedim ve o da o kadar uzun zaman önceydi ki zar zor hatırlıyorum."

De Rossi onu bunca yıl İtalya'dan uzak tuttu çünkü Sal'in yakınında olmasını istemiyordu ama Sal Martina'nın benimle olduğunu öğrense bile onu nereye götürdüğümü asla öğrenemeyecek.

"Perugia'dan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta eski bir şatoya gidiyoruz."

Perugia, Umbria bölgesinin başkentidir ve castello'yu on yıldan fazla bir süre önce satın aldım. Sahte bir isim altında, bu yüzden kimse sahibi olduğumu bilmiyor.

Martina işaret parmağını kolçağa vuruyor. "Sadece sen ve ben mi?"

"Hayır. Orada üç hizmetçi var. Bir hizmetçi, bir aşçı ve bir de bahçe bekçisi. Castello kadar büyük bir yer için küçük bir personel ama biz sadece ilk iki katı kullanacağız."

Başını sallıyor ve pencereye geri dönüyor.

Bir hayal kırıklığı sesi benden kaçmakla tehdit ediyor, ama onu tutuyorum. Konuşkan biri olmaya alışık değilim. Aslında, hobilerimden biri sessizliğin sürmesine izin vermek ve insanların gözle görülür bir şekilde rahatsız olmalarının ne kadar sürdüğünü görmektir. Şaşırtıcı derecede eğlenceli bir eğlencedir.

Ama bu sessizlik? Hiç eğlenceli değil. Uçağın geri dönüştürülmüş havasına yayılıyor ve ağzımın arkasında ekşi bir tat bırakıyor.

Tekrar telefonunda gezinmeye başladığında, sabrım daha fazla dayanamıyor. Emniyet kemerimi çözdüm, uzandım ve elinden kaptım. "Telefon yasak."

Ela gözleri dönüyor ve ayaklarından birini yere bırakıyor. "Ne?"

Kendimi durduramadan bakışlarım onun düzgün baldırlarına kayıyor. "Beni duydun.

Telefon yok." "Neden?"

"Telefonlar takip edilebilir. Yerimizi belli etmene izin veremem."

Gözleri masanın üzerinde duran kendi telefonuma kayıyor.

"Benimki şifreli," diye

açıklıyorum. "O zaman

benimkini şifrele."

Cihazını kapatıyorum. "Ekran başında daha az vakit geçirmenin faydasını göreceksin."

İşte. Sonunda istediğim cevabı almamı sağlayan cümle bu. Dudaklarını büzüyor ve onu kucağıma aldığımdan beri ilk kez bakışlarının içinde bir şeyler kıvılcımlanıyor.

"Bu çok saçma. Zamanımı ne yapacağım ben?"

"Okumak, yemek yapmak, yürüyüşe çıkmak. Castello'da kafanızı saçma sapan şeylerle doldurmaktan başka yapacak pek çok şey var. İnsanlık ekranları icat etmeden önce de uzun süre varlığını sürdürdü ve bir şekilde kendini eğlendirmeyi başardı."

"Ayrıca kırk yıl gibi bir yaşam beklentileri vardı çünkü muhtemelen sıkıntıdan ölüyorlardı. İnsanların eskiden böyle yapıyor olması, bunun daha iyi olduğu anlamına gelmez."

Ah. Demek ki kendini mutsuzluğa kaptırmadığı zamanlarda biraz cesareti var. Doğa ve biraz temiz hava ona çok iyi gelecek.

"Benim evim, benim kurallarım," diyorum omuz silkerek, ses tonum sert.

Parmakları kolçaklarda sıkılaşıyor ve yüzünde panik ifadesi beliriyor. "Telefonuma

ihtiyacım var." "Hayır. İhtiyacın yok."

Başını iki yana sallar. "Anlamıyorsun. Bana yardımcı

oluyor." "Neye yardımcı oluyor?"

Bakışları tereddütle bana doğru sürünmeden önce yere düşüyor. "Pek çok şey. Uyumama yardımcı oluyor."

Evet, doğru. Parlayan bir ekrana bakmak kesinlikle ona bu konuda yardımcı olmuyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Aslında, muhtemelen tam tersini yapıyor."

"Lütfen, Giorgio." Sesi çatlıyor.

Bu acınası sese bakışlarım daralıyor ve göğsümün içinde bir şey kıpırdanıyor.

Neden bu kadar üzgün? Sadece lanet bir telefon.

Ama cevabımı beklerken gözleri sıvıya dönüyor... ve işte o zaman kafama dank ediyor.

Bu şey onun koltuk değneği. Muhtemelen tüm gününü bununla geçiriyor, zihnini gerçek dünyaya karşı uyuşturuyor.

O bağımlı ve ben de onun bağımlılığını aldım. Sadece düşünceleriyle baş başa kaldığında ne olacak?

Kahretsin, bu düşündüğümden de kötü. De Rossi onun bu kadar kötüleşmesine nasıl izin verdi? Ya karısı? Lazaro'nun İbiza'ya gelmesinin sebebi o. En azından Martina'yı iyileştirmeyi önceliği yapabilirdi.

Martina gözlerinin altını siliyor, gözyaşlarını yanaklarından aşağı süzülmeden önce yakalıyor ve bana bakıyor.

Boynumu kırarak pencereden dışarı bakıyorum. Onun ağlamaklı gözlerinin bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Tam o sırada aklıma bir düşünce geliyor. Şu anda önemsediği tek şey bu telefon olabilir ve onu geri istiyor.

Neden o sürücüyü kullanmıyorsun? Neden ona dikkatini dağıtacak bir şey vermiyorsun? Birkaç gün boyunca onu meşgul edecek bir şey olsun, böylece günlerini yatakta geçirmesin...

Bakışlarım elimdeki cihaza düşüyor.

"Senin için şifreleyeceğim," diyorum ve telefonu cebime atıyorum. "Daha sonra geri alabilirsin."

Rahat bir nefes alıyor ve bacak bacak üstüne atarak pozisyonunu ayarlıyor. "Teşekkür ederim. Bu ne kadar sürer?"

"Onu bulmanız ne kadar sürerse sürsün."

Rahatlaması göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor ve ağzı gevşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni duydun. Telefonu yarın şifreleyeceğim ve Castello'da bir yere saklayacağım. Eğer geri istiyorsan, kendin bulman gerekecek."

Sözlerimi özümserken uzun bir duraklama oldu.

Diğer ayağı yere düşüyor ve ceketimi silkiyor. "Beni telefonum için çöpçü avına mı gönderiyorsun? On sekiz yaşındayım, aslında on dokuzuma yaklaşıyorum. Yaşınız göz önüne alındığında, muhtemelen çok genç göründüğümü anlıyorum, ama sizi temin ederim, çöpçü avlarından en az on yıl önce büyüdüm."

Gülmekten boğuluyorum.

Yaşım göz önüne alındığında mı?

Küçük Martina De Rossi bana cevap veriyor.

"Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?" Kaşlarımı eğerek soruyorum.

Gözleri kısılıyor, öfkesi hissediliyor. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil. Sadece

telefonumu geri istiyorum." Omuz silkerek, "O zaman bu oyunu oynamak zorundasın," diyorum. "O

kadar da zor olmamalı."

"Bu çok aptalca," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Bunu sana kardeşim mi

yaptırdı?" "Neden yapsın ki?"

"Her zaman telefonumla çok fazla ilgilenmemden şikayet eder."

Demek De Rossi fark etti. Bunun için herhangi bir övgü almadı. Bu konuda hiçbir şey

yapmadı. "Sadece senin yaşındaki insanlar bunun bir sorun olduğunu düşünüyor," diye

ekliyor bana ters ters bakarak.

Çene kaslarım onun tekrarlanan kazmalarıyla geriliyor. Onun gözünde gerçekten o kadar yaşlı mıyım? Otuz üç o kadar da yaşlı değil.

Sonra kendimi yakalıyorum. *Yaşlı olduğunu düşünmesini neden umursuyorsun?*

Sinirim omurgamdan yukarı tırmanıyor. Bu kadar yeter.

Bacaklarımı açarak dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Bu bir pazarlık değil."

Yüzü kızarıyor.

"Geri istiyorsan, bulursun."

Dudakları boyun eğmiş bir çizgi halinde geriliyor. "Herhangi bir kural var mı?"

Başımı yana eğiyorum. "Castello'nun içinde olacak." Bir süre sonra ekliyorum, "Ve seni onu ararken yakalamama izin verme. Eğer yaklaştığını görürsem, onu yeni bir yere taşırım."

"Arkandan iş çevirmemi mi istiyorsun?"

"Nasıl istersen öyle adlandır. Bunlar benim kurallarım," diyorum kalbim suçlu bir şekilde çarparken bile.

Genç bir kız. De Rossi'nin kız kardeşi. Zaten yeterince büyük bir sorun.

İbiza'dan ayrılalı bir saat bile olmadı ve ben şimdiden gözlerimi onun bacaklarından alamadığımı fark ettim.

Onu meşgul edip gözümün önünden uzak tutsam iyi olur.

BÖLÜM 4

MARTINA

İtalya'da bir yerde küçük bir çim piste iniyoruz. Havaalanı yok; sadece bir hangar, tarlalar ve uzakta pencereleri turuncu ışıkla titreyen birkaç ev var.

Giorgio telefonuma el koyalı bir saat oldu ve onunla ilgili düşüncelerim hızla değişti. Yakışıklı olabilir ama pisliğin teki.

Öfkeliyim.

Cidden, onun sorunu ne?

"Bence ekran başında daha az zaman geçirmen senin yararına olabilir." Ona fikrini kim sordu?

Uçak pistte taksi yaparken, telefonunu çıkarır ve yaraya tuz basarak bir mesaj yazmaya başlar.

Yumruklarım sıkıldı.

Giorgio'nun beni kendi sorunu haline getirmeye karar verdiği hissine kapılıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Tek istediğim yalnız kalmak. Havuz başında tanıştığım, bana ne kadar kötü biri olduğunu ve ondan uzak durmam gerektiğini söyleyen adam nerede? Onun *o* versiyonuyla yaşayacağımı sanıyordum.

Bu versiyonu mu? Çok fazla önemsiyor. Tabii ki, *beni* önemsediğini söylemiyorum. Beni tanımıyor bile. Ama muhtemelen Dem ona beni yakından takip etmesini ya da buna benzer bir şey söylemiştir ve Giorgio da belli ki bu görevi ciddiye almıştır.

Telefonumu geri almak için duyduğum çaresizlik beni neredeyse çıldırtıyor. Yarın geri alacağım. Almak *zorundayım*. Bu cihaza güvenme şeklim beni duraksatmalı, ama dürüst olmak gerekirse, onu inceleyecek kadar umursamıyorum. Kaşıntı çoktan geri döndü ve daha da kötüleşeceğini biliyorum. Imogen'a mesaj gönderebilmeliyim. Aklımı böyle koruyabiliyorum.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Giorgio'nun önerdiği diğer "aktiviteleri" yapmamın imkanı yok. Hepsi kulağa yorucu geliyor. Gerçekten, sadece onları düşünmek bile beni yorgun hissettiriyor.

Uçak durmak üzere yuvarlanıyor. Giorgio ve ben aynı anda ayağa kalkıyoruz ve koltuklarımız arasındaki boşluk o kadar küçük ki, Giorgio'nun kolu koluma değiyor. Ağır bakışlarını yüzüme indiriyor. "Yarım saatlik bir yolculuktan sonra orada olacağız."

Yumruğumu ceketine doladım ve ona uzattım. "Artık buna ihtiyacım yok."

Gözlerinin tembel bir hareketiyle bedenimi tarıyor, sonra ceketi bana geri itiyor. "Evet, istiyorsun. Geceleri burası çok soğuk oluyor."

"Dedim ki, ben..."

Dinlemiyor, sadece koltuğu yuvarlıyor ve uçağın çıkışına doğru ilerliyor.

Kızgın ateş içimi yalıyor. Dişlerim sıkılıyor. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim: Bu sabahki gibi hiçbir şey hissetmemek mi, yoksa onu uykusunda boğmak istemek mi?

Bir araba bizi bekliyor, şoför gri saçlı, göbekli ve kalın bıyıklı bir adam. Adı Tommaso ve Giorgio'yu iki eliyle tokalaşarak, beni de sıcak bir gülümsemeyle selamlıyor.

"Tekrar hoş geldin," diyor Giorgio'ya. "Sophia seni gördüğüne çok sevinecek. Seni çok özledi, Giorgio."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. *Sophia kim?* Sadece biz ve üç personel olduğunu söylediğini

sanıyordum. Giorgio'nun dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçiyor. "Ben de onu görmek

için sabırsızlanıyorum."

Belki de hizmetçidir ve herkes onunla yattığını biliyordur.

Sinir boğazımı tırmalıyor. Evet. Sophia'nın hizmetçi olduğuna bahse girerim ve yatağını sıcak tutmak gibi ekstra bir görevi var. Giorgio'dan bahsettiğimize göre, bunu bir faydadan başka bir şey olarak gördüğünden şüpheliyim.

Tommaso'yla konuşurken rüzgâr beyaz gömleğini kaslı sırtına yapıştırıyor ve ne kadar sinirli olsam da onu kontrol etme dürtüsüne karşı koymak imkânsız. Bu adam Michelangelo'nun *Davut'*unun daha uzun bir versiyonu gibi inşa edilmiş. Çok fazla çıkıntı ve vadi var.

Kokladım. Sophia şanslı bir kız.

Arabaya biniyoruz, Giorgio şoför koltuğunda, Tommaso onun sağında ve ben de arkada oturuyorum. Yol sadece iki şeritli ve yolculuk boyunca tek bir araba bile geçmiyoruz. Yolun kenarları seçilemeyecek kadar karanlık ama çok sayıda tarla ve ağaç olduğu izlenimine kapılıyorum.

Umbria'ya hiç gitmedim ama buranın bir yemek cenneti olduğunu biliyorum. Bölgedeki ormanlarda toprağın altında trüf mantarı yetişiyor ve insanlar koklama köpekleriyle bu mantarları arıyor. Eskiden böyle şeyler beni heyecanlandırırdı ama New York'tan beri yemek yapmaya olan ilgim azaldı. Vale bizimle yaşamaya başladığında başlangıçta birkaç ilham patlaması yaşadım ama Lazaro'nun son saldırısından sonra onlar bile durdu.

Neyse o.

Giorgio'ya bakıyorum. Tommaso'yla sessizce İtalyanca konuşuyor ve arkadan ne dediğini pek anlayamıyorum ama Sophia dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Gözlerimi devirip başka tarafa bakıyorum.

Araba sık ormanlık alanın içinde kaybolan dar bir toprak yola sapıyor ve etrafımızdaki ağaçlar tekrar ayrıldığında castelloya ilk kez bakıyorum.

Onu görmek ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Bir tepenin üzerinde duruyor, ay uzun bir ortaçağ kulesini ve çam ve gür meşe ağaçlarıyla çevrili üç katlı bir binayı aydınlatıyor. Arkasındaki ufukta, gece gökyüzünde erimeden önce devasa dikenler gibi yerden çıkıntı yapan katman katman tepeler var.

Camı açıyorum ve serin, ormanlık havayı içime çekiyorum. Giorgio haklıydı, dışarısı serin ama ceketini kucağımda katlanmış halde tutuyorum. İnatçı olduğum için değil, kolonyasının kokusuna alışmak istemediğim için.

Bu aşkımın ölmesi gerekiyor. En azından sadece fiziksel. Kişiliği üzerinde çok çalışılmalı.

Geniş bir avluya girdiğimizde ellerimi kalçalarımın altına kaydırarak camdan dışarı bakıyorum. Harekete duyarlı bir ışık yanıp sönüyor.

Alacak çok şey var, ama sonra Giorgio esnediğimi görüyor ve ne kadar itiraz etsem de beni içeri götürmekte ısrar ediyor.

"Dinlenmen gerek," diyor hışımla, avucunu dirseğime dolayarak beni devasa ön kapıdan geçirirken. "Yarın etrafa bakmak için bolca vaktin olacak."

Birkaç aplikle aydınlatılmış geniş bir giriş holünden geçip gıcırdayan eski ahşaptan yapılmış döner bir merdivenden çıkıyoruz. Giorgio iki kapının önünden geçip üçüncü kapının önünde duruyor. Kolu çevirirken bana baktı. "Burası senin odan."

Yatak odası büyük, İbiza'da sahip olduğumdan çok daha büyük, ancak mobilyalar alanı rahat hissettiriyor. Sayvanlı bir yatak, pencerenin yanında bir oturma alanı ve üzerinde castello tablosunun asılı olduğu bir taş şömine var.

Zamanda geri gitmişim gibi hissediyorum.

"Burası kaç yıllık?"

"Birkaç yüz yıl," diyor Giorgio. "Birçok kez yenilendi, en son otuz yıl kadar önceydi. Mobilyaların çoğu antika."

Kenarına oturmadan önce parmak uçlarımı işlemeli yatak örtüsünün üzerinde gezdiriyorum. Yatak hafifçe altıma çöküyor.

Giorgio sağ tarafı işaret ediyor. "Banyo şu kapının ardında. Yanındaki kapı da dolap." "Peki

ya şu?" Odanın diğer tarafındaki üçüncü bir kapıyı işaret ederek soruyorum.

"Bu benim yatak odama çıkıyor."

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor. "Bu

bir şaka mı?" "Hayır."

Karnımın içinde sıcak bir şey kıvrılırken aynı anda gözlerim açılıyor. "Neden bağlantılı odalarda kalıyoruz?" Bu biraz... uygunsuz görünmüyor mu? Burası büyük bir yer. Yer sıkıntısı yüzünden beni bu odaya koymayı seçmedi.

Dudaklarını büzüştürme şekli, bana hiçbir şeyi büyütmediğimi düşündüğünü söylüyor. "Bu senin güvenliğin için. Bir şey olursa, hemen müdahale edebilecek kadar yakın olacağım."

"Ne olabilir ki?" Gerçekten birinin bu odaya girip beni kaçıracağını mı düşünüyor? "Her şey olabilir."

"Neden bana sigorta olarak bir silah falan vermiyorsun?" "Silah

kullanmayı biliyor musun ki?"

"Şey, hayır," diyorum, sinirlenerek.

"O zaman ya ben senin yanında uyuyorum ya da odanda bir kamera var." Sesi alçalıyor. "Hangisini tercih edersin?"

Sıcak bir öfke ve utanç filmi tenime yapışıyor. "Ne yapacaksın? Ben uyurken beni mi izleyeceksin?"

"Eğer seni güvende tutmak için bunu yapmam

gerekiyorsa." "Ya sana çıplak uyuduğumu

söylersem?"

Giorgio'nun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve sonra gözleri kısılıyor. Değerlendirici bakışlarını vücudumun üzerinde gezdiriyor, sanki kıyafetlerimin altında tam olarak neye benzeyebileceğimi hayal etmeye çalışıyor.

Kaslarım donuyor. Vücudumdaki tüm kan yüzüme hücum ediyor. Bunu *neden* söyledim ki? Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, kıpkırmızı olduğuma eminim.

Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Her işin kendine göre zorlukları vardır."

Sönüyorum.

"Ve onların

avantaları."

Pardon, *ne dedin?*

Onu yanlış duymuş olmalıyım. Giorgio'nun beni çıplak uyurken izlemenin bir avantaj olacağını ima etmesine imkan yok.

İfadesini okumaya çalışamadan benden uzaklaşıyor ve odasının kapısına doğru birkaç adım atıyor. "Kardeşine verdiğim sözü çok ciddiye alıyorum Martina. Birkaç gün sürebilir ama burada olmaya alışacaksın."

"Uh-huh." Avuçlarımı yanaklarımda gezdiriyorum. *Bir araya getiriyorum.*

"Benim yan odada olmam basit bir güvenlik önlemi, başka bir şey değil," diyor, sesi tamamen soğuk bir profesyonellik.

Yutkunuyorum, hâlâ telaşlıyım. "Tam olarak kime karşı bir güvenlik önlemi?"

Bana döndüğünde gözleri birazcık yumuşuyor ve sonunda her şey yerine oturuyor.

Söylemesine gerek yok. Cevap bakışlarında.

Kendime zarar verebileceğimi düşünüyor.

Sırtımdan aşağı hoş olmayan bir ürperti dalgası iniyor ve tırnaklarımı avuçlarıma

geçiriyorum. Gözlerimin arkası diken diken oluyor ama ağladığımı görmesine izin

vermeyeceğim. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Biraz dinlen. Yarın kahvaltıda personelin geri kalanıyla tanışacaksın."

"Tamam."

Kapının kilidi arkasından tıkladığında yere çöküyorum ve avuçlarımı gözlerime bastırıyorum.

Ağlama. Ağlama. Her seferinde bir gün.

Ama telefonum olmadan, içimde dönüp duran pisliği dışarı atamıyorum. Geceyi geçirmemi sağlayacak hiçbir şey yok.

Avuçlarımı yere bırakıyorum ve etrafıma bakıyorum. Her şey yabancı ve odanın köşelerinde gölgeler titreşiyor. Tüm pencereler kapalı olmasına rağmen kollarımın üzerinde bir ürperti dolaşıyor. Kulaklarımı zorlayarak duvarın diğer tarafındaki Giorgio'yu duymaya çalışıyorum ama bir iki cılız ayak sesi dışında hiçbir şey yok.

Bu küçük bir rahatlama. Bu gece duymak istediğim son şey Sophia ile tekrar bir araya gelmesi.

Sonunda kendimi parke zeminden kurtarıyorum ve sürükleyerek banyoya gidiyorum. Lavaboda yüzüme biraz su çarpıyorum ve ıslak bir havluyla üzerimdeki azıcık makyajı siliyorum. Bu gece ancak bu kadarını yapabilecek gücüm var. Dört aşamalı cilt bakım rutinim daha iyi bir günü beklemek zorunda kalacak.

Pijamalarımı giydim, yatağa girdim ve ışıkları kapattım.

Castello sessiz.

Bilmediğim bir yatakta uyumak, rastgele bir eldiveni çekip uymasını ummaya benziyor. Rahat bir pozisyon bulana kadar vücudumu hareket ettiriyorum ve yorganı çeneme kadar çekip temiz çamaşır kokusunu içime çekiyorum. Sophia bu sabah yatağımı yaptı mı?

Kafamın içinde seksi hizmetçi üniforması giymiş ince, güzel, siyah saçlı bir kadının görüntüsü

beliriyor. Ahh. *Kes şunu.* Zaten kendime işkence edecek yeterince şeyim var.

Görüntüyü uzaklaştırıyorum ve bedenimin yatağın içinde

rahatlamasına izin veriyorum. Sonra zeminin gıcırdadığını

duyuyorum.

Ses beni doğrulmaya zorluyor. Sanki odamın içinde bir yerden geliyormuş gibi yakındı ve etrafıma bakındım, gözlerim artık karanlığa alışmıştı.

Gölgeler dışında her şey hareketsiz. Duvarlarda uçuşuyorlar, sallanıp bükülüyorlar ve ben onlara ne kadar uzun süre bakarsam o kadar çok şey görmeye başlıyorum.

Küçük, meleyen bir koyunun peşinden ormanda koşan kurtlar. Biri kapıyı çekip kapatana kadar menteşeleri üzerinde sallanan bir kapısı olan eski bir ev. Dizlerinin üzerine çökmüş, sırtı bana dönük ağlayan bir kız, başını çevirip bana yüzünü gösterene kadar - kaşlarının arasında bir kurşun.

Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Imogen.

Buz gibi bir el kalbimi sarıyor. New York'a gitmek istemedi. Gelmesini sağladım ve sonra bizi götüren adamlara onun kim olduğunu söyledim çünkü çenemi tutamayacak kadar aptaldım. Birazcık daha akıllı olsaydım her şey farklı olabilirdi.

Ya da biraz daha cesur.

Ve Lazaro ikinci kez geldiğinde, Vale'nin beni bir kez daha kurtarmasını beklemek yerine onunla savaşmayı deneyebilirdim. Eli ağzımın yanındaydı. Neden onu ısırmadım? Neden zavallı bir ezik gibi ağlamaktan başka bir şey yapmadım?

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve elimi ağzıma kapatıyorum. Giorgio'nun beni duymasını istemiyorum. Buraya hışımla gelmesini ve endişeli gözlerini üzerime dikmesini istemiyorum.

Alışkanlıkla yastığımın altına uzanıp telefonumu arıyorum ama orada değil. Beni sakinleştirecek, düşüncelerimden uzaklaştıracak hiçbir şey yok.

Yorganı burnuma kadar çekerek, oda gıcırdamaya devam ederken ve gölgeler etrafımda dans ederken bile kendime uyumamı söylüyorum.

BÖLÜM 5

MARTINA

Birisi duvarı tırmalıyor.

Bilincim sanki oltanın ucundaki yemmiş gibi sese kilitleniyor ve kendime geliyorum.

Gözlerimi açıyorum. Oda parlak güneş ışığı ile doldu.

Geceyi sağ salim atlattığımı fark edince içime bir rahatlama yayıldı. Tanrım, başarabileceğimden emin değildim. Dehşet nöbetleri ve ezici suçluluk duygusu arasında nefes almak için kendimi zorlamam gerekti. Sonunda uykuya dalmayı başardığımda saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama geç olmuş olmalı. Kendimi iyi dinlenmiş hissetmiyorum.

Yataktan çıkarken alçak bir gıcırtı duyuyorum. Pencereden görünen manzara dün gece her şey karanlıkla örtülüyken beni etkilememişti ama şimdi nefesimi kesiyor. Camın diğer tarafında, tepelerin üzerinde uzanan yoğun, görkemli bir orman var.

Daha fazla tırmalama dikkatimi tekrar odaya çekiyor. O da *ne*? Bir rüyanın kalıntısı olabileceğini düşünmüştüm ama artık uyanığım.

Sesi takip ediyorum. Giorgio'nun kapısının diğer tarafından geliyor.

Ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydırarak ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Ses garip, kesinlikle araştırmaya değer, ama araştırmak için Giorgio'nun odasına girmem gerekiyor.

Parlak kapı kolu benimle alay ediyor.

Aksine, dün geceki konuşmamız mahremiyetime saygı duymadığını açıkça ortaya koydu. Bu uyku düzeni çok çirkin. Peki ya kamera hakkındaki yorumun?

İpek pijamalarıma bakıyorum. Siyah şort ve bol bir atlet. Hayatım boyunca hiç çıplak uyumamıştım.

Öyle mi?

Boğazımı temizliyorum. O benim mahremiyetimi önemsemiyorsa, ben neden onunkini önemseyeyim?

Avuçlarım kapı kolunun etrafında kıvrılıyor. Eğer gerçekten içeri girmemi istemeseydi, kapıyı kilitli tutardı.

Yine de kol kolaylıkla hareket ediyor. Kapıyı çekerek açıyorum.

"Agh!"

Odanın içini göremeden ağır bir şey bana çarpıyor ve beni yere düşürüyor. Kıçımın üzerine sertçe düştüm ve acı omurgamdan yukarı fırladı. Beynimin üzerimde salyaları akan büyük bir köpek olduğunu fark etmesi yarım saniye sürüyor.

"Kimsin sen?" Kalbim korku ve şaşkınlıkla çarparak

soruyorum. Hayvan soruyu duymazdan geliyor ve beni

koklamaya devam ediyor.

İşini yapmasına izin veriyorum, çünkü isteyeceğim son şey parmaklarımın ısırılması. Hayvanları severim, ancak Dem ve benim hiç evcil hayvanımız olmadı ve onlarla ilgili çok fazla deneyimim yok.

Köpek metal etiketli siyah deri bir tasma takıyor. Saçımı koklamak için boynunu uzatırken, metale kazınmış isme bir an gözüm takılıyor.

Sophia.

İnanılmaz bir kahkaha atıyorum. Aman Tanrım, Giorgio'yu kaçıran *bu* muydu? Bir

köpek.

Hayal ettiğim seksi hizmetçi yerine lanet bir *köpek*. Ruh

halim hafifliyor.

"Merhaba Sophia," diyorum sonunda yanımdan uzaklaşırken. Kısa, çikolata rengi kürkünün üzerine beyaz benekler serpiştirilmiş, iri kahverengi gözleri ve sarkık kulakları var. Ayağa kalkıyorum ve dikkatlice başını okşuyorum. Hoşuna gitmiş gibi görünüyor, çünkü durduğumda, devam etmemi istediğini belirtircesine ıslak burnuyla bana vuruyor.

Giorgio'nun odasının içine bakma fırsatını değerlendirerek buna mecbur kalıyorum. İlk bakışta boş gibi görünüyor. Bugünlük gitti mi?

Sophia'yı son bir kez okşadıktan sonra tekrar ayağa kalkıyorum. Telefonumu yatak odasında bir yere saklamış olma ihtimali nedir? Dün gece geç geldik ve başka bir yere saklayamayacak kadar yorgun olabilir.

Dişlerim alt dudağıma batıyor. Bu fırsatın kaçmasına izin vermemeliyim çünkü kim bilir bu aptal çöpçü avını benim için ne kadar zorlaştıracak? Yapabilirsem hemen önünü alsam iyi olur.

Odasına giriyorum.

Ağır kadife perdeler, pencereden yatağa kadar uzanan uzun bir ışık huzmesi dışında güneş ışığının çoğunu engelliyor.

Onun yatağı.

Yutkunuyorum, gözlerim dağınık saten çarşaflar ve şekilsiz bir yastık havuzunun üzerinde kayıyor.

Giorgio yatağını toplayan birine benziyor, her zaman çok derli toplu... Odasını hayal etmem gerekseydi, bunu hayal edebileceğimi sanmıyorum.

Mekân yaşanmışlık hissi veriyor. Köşelerden birinde duran bir sandalyenin arkasına bir kravat asılmış ve koltuğun üzerinde buruşuk bir gömlek duruyor. Etkileyici görünümlü bir gardırobun üzerinde bir şişe kolonya duruyor. Etiketi kontrol etme dürtüsüne direniyorum.

Yatağın yanında, gece kitap okuma alışkanlığına işaret eden uzun bir kitap yığını var. Oraya doğru yürüdüm ve sırtlarını okumak için kalçalarımın üzerine çöktüm. Büyük İskender ve Napolyon'un biyografileri, İkinci Dünya Savaşı'nın tarihi... Kesinlikle hafif okuma diyebileceğim bir şey değil.

Ne yaptığımı fark ettiğimde *Gizli Savaş adlı* bir kitabın açıklamasının yarısındaydım. Çabucak kitabı

bırakıp yataktan uzaklaşıyorum.

Neden bir oda sadece bir oda olabilirken, çekici bulduğunuz bir erkeğe ait olduğunda sonsuz derecede büyüleyici hale gelir?

İnledim ve bu düşünceden sıyrıldım. Buraya gelmemin bir sebebi

vardı, lanet olsun. Telefonum.

Nereye saklamış olabilir?

Etrafıma bakınırken komodinlere odaklanıyorum. Yatağın her iki yanında birer tane olmak üzere iki tane var ve bana en yakın olana uzandığımda Sophia koşarak yanıma geliyor ve kısık bir hırıltı çıkarıyor.

Ona baktım. "Hey, hadi ama. Ovalamadan sonra, bir şeyi yapmama izin verebilirsin. Otur."

Tereddütle komuta uyuyor ve başını yana eğiyor. Bir köpek tarafından yargılandığımı hiç hissetmemiştim ama şimdi hissediyorum.

Komodinin çekmecesinde tek bir şey buluyorum, o da telefonum değil. Bir

silah.

Karnımın içinde bir buz topu katılaşıyor.

Hayatım boyunca pek çok silah gördüm - ağabeyim belinde bir tane olmadan nadiren evden çıkar - ama kimsenin bilmemesi gereken bir castello'da bir tanesinin hemen yanında uyumak?

Paranoyaklıktan bahset.

Çekmeceyi kapatıp diğer komodine ulaşmak için yatağın etrafında dönüyorum ama ona ulaşamadan bir kapı açılıyor.

Giorgio bir buhar pufu içinde

ortaya çıkıyor. Yeni duş almış.

Saçlar damlıyor.

Beyaz bir havlu ince beline sarılmış. Olduğu

yerde donup kalıyor.

Çenem düştü.

Elimde olmadan bakışlarımın açıkta kalan teninin her santimetresinde pinpon oynamasına izin veriyorum.

Vücudu, havlusunun arkasında kaybolan belirgin bir V dahil olmak üzere pürüzsüz, yağsız kaslardan yapılmış bir sanat eseridir. Kollarının üst kısmını ve gövdesini kaplayan koyu renkli dövmeler ona beklenmedik bir hava katıyor. Özel dikim takım elbiselerinin altında sakladığı şeyin bu olduğunu kim bilebilirdi?

Peki ya o çok merak ettiğim karın kasları? Evet, sekiz tane sayıyorum.

Bacaklarımın arasında bir nabız beliriyor ve ayak parmaklarıma kadar uzanıyor. Bu oda ne zaman saunaya dönüştü? Yanıyorum. Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Ona bakmayı bırakmalıyım, değil mi? Oh, kahretsin. *Kes şunu, Mari. HEMEN ŞIMDI!*

Gözlerim yüzüne fırladı. "Ne yapıyorsun!" Tek bir

kaşı kalktı. "Ne mi yapıyorum?"

"Kıyafetlerin nerede?" Sesim hafif histerik bir notaya yükselirken boğuluyorum.

Bakışları daralıyor ve sonra bana doğru sinsice yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi üç emin adımla geçiyor.

Durdu. *Way. Çok fazla. Yakın.*

Sağ meme ucuna bakıyorum. "Ne-"

İki parmağıyla çenemi tutuyor ve plastik bir bebekmişim gibi başımı çeviriyor. "Neredesin sen?"

Gözlerimi büyük bir aynaya diktiğinde yutkunuyorum. Yansımamız neredeyse komik. Benim küçük bedenime kıyasla Giorgio devasa görünüyor. "Senin odan."

Başını eğiyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Ah, demek ani bir kafa karışıklığı yaşamıyorsun," diyor, sesi alçak. "Güzel. Şimdi, *neden* benim odamdasın?"

Aynada bükülmüş pazularının şeklini fark ettiğimde birkaç sığ nefes alıyorum. Beni uyarmıştı, değil mi? Beni telefonumu ararken görmek istemediğini söylemişti. Bu yüzden burada olduğumu bilmesine izin veremem.

"Köpek kapıyı tırmalıyordu. Sesin nereden geldiğini bilmiyordum." Bir ritim geçti.

"Kapı kilitli değildi," diye ekliyorum.

Çenemdeki tutuşu kayboluyor. "İçeri dalmanı beklemiyordum."

Bakışlarımız çarpışıyor. "İçeri dalmadım," diye itiraz ediyorum. "Sadece neler olduğunu görmek için kapıyı açtım ve sonra Sophia üzerime atladı. Köpeğin olduğu konusunda beni uyarabilirdin, biliyorsun. Beni devirdi," diyorum, düşüncemi güçlendirmek için avucumu ağrıyan kuyruk kemiğime bastırarak. "Muhtemelen yarın bir çürüğüm olacak."

"Çürük mü?"

"Evet."

"Ne kadar kötü?" Hafifçe endişeli görünme nezaketini gösterdi.

"Hiçbir fikrim yok." Sırtımı aynaya dönüp gömleğimin eteklerini yukarı kaldırırken aynı anda şortumu birkaç santim aşağı çekerken kalbim kulaklarımın içinde çarpıyor. "Tek bildiğim çok acıdığı."

Gözleri, incelemesi için sunduğum popomun hemen üzerindeki deri parçasına kayıyor ve vücudundaki kaslar gözle görülür şekilde geriliyor. Karın kasları daha da belirginleşiyor. Çenesi kıpırdıyor.

"Orada hiçbir şey yok," diye mırıldanıyor.

"Tabii ki o kadar uzaktan bir şey göremezsin," diyorum, sesim savunmacı bir nota alıyor. Göğsü derin

ve yavaş bir nefesle inip kalkıyor. Sesini kesmesini bekliyorum ama kesmiyor.

Bunun yerine etrafımda dolanıyor ve kalçalarının üzerine eğilerek kuyruk sokumumu göz hizasına

getiriyor. Havlusu kalçasına kadar yükseliyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Bu yeterince yakın mı?" Nefesi tenimde geziniyor.

"Öyle diyebilirim."

Başparmağının yastığı bölgeyi hafifçe yumuşattığında, bayılabileceğimi

düşünüyorum. "Acıyor mu?"

"Biraz," diye yalan söyledim. Acı mı? Ne acısı? Farkında olduğum tek şey başparmağının altında yanan bir santimetrekare deri.

Birdenbire kayboldu. Giorgio ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşıyor. "İyi olacaksın," diyor huysuzca. "İstersen sana biraz buz getirebilirim."

"Tamam." Şortumu yukarı çekiyorum ve gömleğimin aşağı düşmesine izin veriyorum. "Teşekkürler."

Avucunu yüzünde gezdiriyor ve sonra bana dönüyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

"İçeri girdiğim için özür dilerim," diyerek odayı işaret ediyorum. "Gittiğini sanmıştım. Hareket ettiğini duyamadım."

"Tıraş oluyordum."

"Çok sessiz bir tıraşçısın."

Bana "*Aferin Martina"* der gibi bir bakış attı. "Haklısın, sana köpekten bahsetmeliydim."

Havlusunu yerinde tutan yumruğuyla yanımdan geçip gidiyor. Kokusu burnuma geldiğinde alt dudağımı sıkıyorum - sabun ve tıraş losyonu. Yapmamalıyım, yapmamam gerektiğini biliyorum ama omzumun üzerinden bakıyorum ve o muhteşem sırtı bir kez daha inceliyorum.

Tanrı ona karşı son derece nazikti.

"Üstümü değiştirmek için odamı geri alabilir miyim?" diye soruyor

bana bakmadan. "Oh! Evet, elbette."

Neyim var benim böyle? Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ve aceleyle odadan çıkıyorum.

Tam kapıyı kapatmak üzereyken, "On beş dakika içinde kahvaltı için aşağıda ol," diye sesleniyor.

"Tamam."

Kapı kapandıktan sonra sırtımı kapıya yaslıyorum ve avuçlarımın içine doğru inliyorum. Bu çok utanç vericiydi. Gerçekten de onu kuyruk sokumuma bakmaya mı zorlamıştım?

Kalbim hala hızla çarparken, soğuk bir duş almak için banyoya uçuyorum - buna ihtiyacım var.

BÖLÜM 6

MARTINA

On dakika sonra, içimdeki utancı ve adrenalini dondurmayı başardıktan sonra dışarı çıkıyorum, saçlarımı tarıyorum ve *The Walking Dead* oyuncularına daha az benzemem için biraz allık *sürüyorum*. Kıyafetlerim hala bavullarda duruyor, ben de en üstte ne varsa onu alıyorum - bir çift bootcut kot pantolon ve yumuşak sarı bir tişört. En şirin kıyafetim değil ama idare eder.

Odamdan çıkar çıkmaz sesler ve bulaşık tıkırtıları duyuyorum.

Personel ile tanışmak için oraya gitme düşüncesi beni durduruyor. Havada bir enerji var ve bu... ürkütücü. Sosyalleşmek ya da yabancılarla havadan sudan konuşmak istemiyorum.

Bir an için Giorgio'ya itaat etmemeyi ve odamda saklanmayı düşünüyorum ama bu sabah için utandığımı düşünmesini istemiyorum. Utanmış olsam bile. Ama bunu bilmemeli. Ona olan aşkımı açığa vurmaktansa dün gece önünden geçtiğimiz kuleden kendimi atmayı tercih ederim. Bu çok aptalca. O yetişkin bir adam, muhteşem ve sinir bozucu ve ben onun bana o şekilde bakacağını düşünecek kadar deli değilim. Rüyalarımda bile, beni gelecekteki eşinin küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak görebileceği fikrini düşünecek kadar cesur olmama izin vermezdim.

Ayrıca, odamda kalmak telefonumu bulmama yardımcı olmayacak ve o şeyi hemen geri almam

gerekiyor. Sakin bir nefes alıyorum ve kendimi merdivenlerden inmeye zorluyorum.

Dün gece castello'ya küçük bir bakış atmaktan fazlasını yapamadığım için ne tarafta olduğunu hatırlayamıyorum ama burnumun pusula görevi görmesine izin veriyorum.

Beni yemek odası gibi görünen bir yere götürüyor.

Giorgio çoktan en az bir düzine insanın oturabileceği büyüklükteki bir masanın başına oturmuştur. Yanında, koyu renk, üniformaya benzer bir elbise giymiş, ufak tefek, kır saçlı bir kadın duruyor.

"Tommaso bu sabah dörtten beri ekmek üzerinde çalışıyordu," diyor Giorgio'ya. "Geçen sefer buraya geldiğinde ona çok beğendiğini söylemişsin ama hatırladığım kadarıyla aslında hoşuna giden pecorino ekmekleriydi. Hafızası eskisi gibi değil. Adam neredeyse yetmiş yaşında, her ne kadar kabul etmese de."

Girişte durup onları gözlemliyorum. Giorgio burnunu gazeteye gömmüş, sadece yarım yamalak dinliyor gibi görünüyor ama bu kadını caydırmışa benzemiyor.

"Hâlâ her cumartesi Polo ile koşuya çıkmakta ısrar ediyor ama bugünlerde ayağı takılıp bacağını kıracak diye endişeleniyorum. Orman zemini bazı kısımlarda çok engebeli ve bazı

gerçekten kaygan kökler. Polo'ya sormak istiyordum-" Giorgio'nun

gözleri aniden gazeteden bana kaydı. "Martina."

Kadın sakinleşiyor ve onun bakışlarını takip ediyor. Bir an için beni görünce kafası karışmış gibi görünüyor, sonra ifadesi eriyor ve ağzı neşeli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Merhaba! Misafirimiz!" Hızlı adımlarla bana doğru ilerliyor ve ellerini kabaca yanaklarıma koyuyor. "Bize katılmanız ne büyük bir zevk. Gio, şu çillere bak. *Bellisima!* Ne kadar büyüleyici."

"Merhaba," diye ekliyorum iki öpücüğünün arasına. "Ben Martina."

"Elbette öylesin, ben de Allegra'yım." Gözleri parıldıyor. "Sizi burada ağırlamaktan çok mutluyuz. O zamandan beri hiç ziyaretçi ağırlamamıştık..."

Avucunu alnına bastırarak etrafında dönüyor. "*Dio mio,* Polo'dan beri kimse var mı? Artık burada çalıştığına göre o da sayılmaz."

"İnsanları sevmediğimi biliyorsun," diyor Giorgio, çoktan gazetesine geri dönmüş.

Allegra'nın gözleri büyüyor ve garip bir kahkaha atıyor. "İnsanların kişisel alanına girmesinden hoşlanmadığını söylüyor, genel olarak değil."

"Hayır, genel olarak da" diye kestirip atıyor.

Elindeki havluyla ona vuruyor, sonra beni sağındaki koltuğa yönlendiriyor. "Garip bir espri anlayışı var. Otur, otur. Sana kahvaltını getireyim, sonra hep beraber otururuz. Polo biraz gecikti. Bu ay havalar çok kurak geçti ve bahçenin çok sulanması gerekiyor. Cappuccino?"

"Evet, teşekkür ederim."

Allegra bir koridorda kayboluyor ve bizi kendi başımıza bırakıyor. Henüz yüzüm kızarmadan Giorgio'ya bakabileceğimden emin değilim, o yüzden onun yerine odayı inceliyorum. Güzel sanatlar, altın kaplama şamdanlar ve bakımlı antikalar gibi görünen mobilyalar. Taştan bir şömine odanın en önemli parçası ama yaz olduğu için yanmıyor.

Bir homurtu duyuluyor ve ardından masa örtüsü kalkarak bir burnu ortaya çıkarıyor. Sophia başını kucağıma koyuyor ve bana en iyi köpek yavrusu gözlerini sunuyor.

"Merhaba."

Elimi yalıyor.

Göz ucuyla Giorgio'nun gazeteyi katlayıp masanın üzerine koyduğunu görüyorum. "Sophia ben castello'dayken benim odamda uyumayı seviyor. Kapıyı tırmalamaya devam ederse, Tommaso'dan onu gece için almasını isteyeceğim."

"Kaç yaşında?"

"Dört, ama hâlâ yavru köpek gibi davranmayı seviyor."

"Gittiğinizde onu burada mı bırakıyorsunuz?"

Kahvesini dudaklarına götürüyor. "Evet. Pek sık burada değilim. Teknik olarak Tommaso'nun köpeği ama bana karşı açıklayamadığım bir bağlılık geliştirdi. Onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadım."

Sophia sanki konuşmanın konusunu sezmiş gibi beni bırakıp ona doğru

ilerliyor. "Otur."

Onun emrini hemen yerine getirir ve dilini çıkarır.

Dikkatli bakmasam fark etmeyecektim ama avucunu köpeğin kafasında gezdirirken Giorgio'nun yüz ifadesine yumuşak bir şey sızıyor.

Bunu ona söylemeyeceğim, ama ona *böyle* baktığında bağlılığı gerçekten gizemli değil. "Bu arada

buzun şu kovanın içinde."

Ah, doğru ya. Metal kabın içine uzanıyorum ve küçük bir buz torbası çıkarıp kuyruk sokumuma bastırıyorum. "Teşekkürler."

"Umarım ağır yaran seni çok fazla rahatsız etmiyordur."

"Hayatta kalacağım."

Bana bakıyor, gözlerinin içinde eğlence dans ediyor. "Bugün ne yapacağına karar verdin mi?"

"Biliyor musun? Telefonumu geri alacağım."

Dudakları seğiriyor. "Hmm. Düşündüğünden daha zor olabilir. Bir günde başarabileceğinden

şüpheliyim." "Göreceğiz. Çok kararlıyım."

İfadesine memnun bir şey yerleşiyor. "Bu kararlılığı kanalize edebileceğin başka bir yol hakkında bir fikrim var."

"Ben iyiyim, teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Biliyor musun, ağabeyin bir keresinde seni bana 'tatlı küçük bir kız' olarak tarif etmişti. Ama bu tavrından hiç bahsetmemişti."

Ugh. Dem gerçekten bunu ona söyledi mi? Kardeşimin benim hakkımda hâlâ beş yaşındaymışım gibi konuşmasından nefret ediyorum. Onu her şeyden çok seviyorum, ama yemin ederim ki artık büyüdüğümü inkâr ediyor. Bazen bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyor.

Ama ben değilim.

Giorgio'nun beni öyle biri olarak görebileceği düşüncesi beni öfkelendiriyor. "Evet, eşyalarıma el koymayan insanlara karşı tatlıyımdır."

Gözleri parlıyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi, benim evim, benim kurallarım, bu yüzden istesen de istemesen de fikirlerimi dinlemeye katlanmak zorunda kalacaksın. Hiç kendini savunmayı öğrendin mi?"

Sorusu beni şaşırttı. "Hayır. Neden yapayım ki? Hayatım boyunca korumalarım oldu." "Peki

etkisiz hale geldiklerinde ya da senden ayrıldıklarında ne oluyor?"

"Sanırım boku yedim."

Kol düğmelerini düzeltiyor. "Başkalarına güvenmeyi alışkanlık haline getiremezsin. İş başa düştüğünde kendi başınızın çaresine bakabilmeniz gerekir."

Gözlerim açıldı. Ona katılıyorum... ama Dem kesinlikle katılmazdı. Bir keresinde kardeşimden bana nasıl silah kullanılacağını göstermesini istedim ve o bunu kesinlikle reddetti. Beni korumak için her zaman orada olacağını, bu yüzden endişelenmeme gerek olmadığını söyledi.

Ama işler böyle yürümedi.

"Denemeye ne dersin?" Giorgio soruyor.

"Bilmiyorum." Kendimi savunmayı bilseydim, İbiza'da ortaya çıktığında Lazaro'yla savaşmama gerçekten yardımcı olabilir miydi? Belki. Yine de o kadar güçlüydü ki, kolu beni sardığında sanki çelikten yapılmış gibi hissediyordum. Kendimi tamamen güçsüz hissettim. O güne dair canlı anılar tekrar su yüzüne çıktı.

"Ben sadece..." İçimi çekip bakışlarımı kucağıma indiriyorum. "Bana saldıran adam çok

güçlüydü." "Rakibinizin gücünü ona karşı kullanmanızı sağlayan teknikler var."

Başımı sallıyorum, hâlâ kucağıma bakıyorum. Muhtemelen bunu beceremeyecek ve Giorgio'nun önünde kendimi utandıracaktım. Son yirmi dört saat içinde bunu yeterince yapmadım mı zaten?

Çenemin alt tarafına bir şey bastırıyor, onun parmakları. Beni bakışlarıyla buluşturuyor.

"Sana öğretebilirim," diyor, sesi o kadar yumuşak ki dokunuşunun yanmasından zar zor duyuyorum. Karnımda bir kıpırtı var. "Çabucak öğreneceğine dair bir his var içimde." dediğinde bu his katlanıyor.

Yüz ifademi inceliyor ve yüzümdeki tüm tereddütleri okuyup okuyamadığını merak ediyorum.

"Bunu düşüneceğim," diyorum.

Daha fazla tartışmaya hazır gibi görünüyor, ama sonra Allegra'nın sesi odaya geri dönüyor ve hızla elini bırakıyor.

Allegra döndüğünde yalnız değildir. Tommaso genç bir adamla birlikte onun arkasından geliyor.

Tommaso beni önceki gece olduğu gibi sıcak bir şekilde selamlıyor ve sonra Allegra'ya eliyle işaret

ediyor.

"Evliyiz," diyor, "her ne kadar son on yıldır beni boşamakla tehdit etse de."

"Sessiz ol Toma," diye azarlıyor Allegra bana bir kapuçino uzatırken. "Martina buraya daha yeni geldi. Tüm kirli çamaşırlarını onun önünde ortaya dökmeden önce birkaç gün bekleyebilirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum içkiyi ondan alırken.

Tommaso yerine otururken, onunla birlikte gelen adama bakıyorum.

Kıvırcık ela saçları, keskin yüz hatları ve onu benim yaşlarımda gösteren genç bir ışıltı. Dudakları muzip bir gülümsemeye dönüşüyor. İçimi garip bir his kaplıyor. Bu adamda tanıdık bir şeyler var ama tam olarak çıkaramıyorum. Daha önce hiç tanışmamıştık.

Giorgio kahvesini bırakıyor ve yeni geleni selamlamak için ayağa kalkıyor. "Polo."

Bir an için birbirlerine bakıyorlar ve sonra aşinalığı ima eden, ancak çok az sıcaklık içeren kaba bir kucaklaşmaya giriyorlar.

"Gerçekten gelip gelmeyeceğinizden emin değildik," diyor Polo. "Genelde daha önceden

haber verirsiniz." "Spontane bir karardı."

"Evet, sen bunlarla tanınırsın." Polo'nun bunu söyleme şekli tam tersini kastettiğini açıkça ortaya koyuyor. Dikkati tekrar bana yöneliyor. "Ve bir misafir getirmişsin."

Giorgio sandalyesine doğru eğilirken başını sallıyor. "Bu Martina De Rossi, meslektaşlarımdan birinin kız kardeşi. Bir süre burada kalacak."

"Memnun oldum," diyorum.

Polo bakışlarıyla beni tarıyor. "O zevk bana ait. Muhtemelen duymuşsundur, pek fazla misafirimiz olmaz. Onu kaçırmadığına emin misin, Giorgio? Yardıma ihtiyacın varsa iki kez göz kırp."

Allegra ve Tommaso kıkırdıyor, ama benim için şakası eve çok yakın ve sahte bir kahkaha bile atamıyorum. Tabağıma bakıyorum.

Giorgio, "Otursana Polo," diyene kadar garip bir sessizlik çöküyor. Martina dün geceki yolculuktan dolayı senin şakalarını kaldıramayacak kadar yorgun."

Kirpiklerimin altından Giorgio'ya bakıyorum ve o da bana küçük bir baş selamı veriyor. Spot ışıklarını üzerimden çekmesini takdir ediyorum. Sanırım adam kaçırma şakaları için hâlâ çok erken.

"Hadi yiyelim, yemekler soğuyacak." Allegra tabakların üzerindeki örtüleri kaldırıyor. Çırpılmış yumurta, yoğurt, taze pişmiş ekmek, söğüş et ve bir tabak çilek var.

"Bunlar bahçemizden," diyor ikincisine atıfta bulunarak. "Şeker gibi tatlılar." Yemekleri

görünce iştahım kabarıyor. En son İbiza'dayken yemek yemiştim.

Biz sırayla tabaklarımızı doldururken, masanın etrafındaki sohbet yeniden başlıyor.

"Martina, sana mülkü gezdirdiler mi? Eğer yolunuzu bilmiyorsanız burada kaybolmanız çok kolay," diyor Allegra.

"Hayır, görmedim."

Bana gülümsüyor. "Kahvaltıdan sonra ne dersin? Polo sana etrafı gezdirebilir-" "Onu

ben alırım," diye araya giriyor Giorgio, çatalıyla bir parça domatesi mızraklarken.

Bunu söylediğini duyunca rahatladım. Yeni insanların yanında neden bu kadar tedirgin hissediyorum bilmiyorum ama Polo'yla zorla sohbet etme düşüncesi beni endişeye boğuyor. En

azından Giorgio ile ne konuşacağımı biliyorum.

beklemek için.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. Bir tur, telefonumu nereye saklamış olabileceğini bulabilmem için burayı tanımama yardımcı olacak.

"Ağabeyin seni neden buraya gönderdi?" Polo masanın karşısından soruyor. "Genç bir kızın yazı tek başına geçirmesi için tuhaf bir yer."

"Yalnız değil," diye yanıtlıyor Giorgio. "O benimle birlikte."

Um. Böyle söylemek zorunda mı? Ona bir bakış attım.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve muhtemelen zihnim bana oyun oynuyor, çünkü bir an için içlerinde sahiplenici bir şeylerin parladığını düşünüyorum.

"Peki buradayken ne yapmayı planlıyorsunuz?" Polo bakışlarını Giorgio ve benim aramda

gezdirerek soruyor. "Martina doğayla yeniden bağ kurmak için burada," diyor Giorgio.

Dudaklarımı ona doğru büküyorum. Doğayla yeniden bağ kurmak mı? *Ciddi misin?*

"Harika," diyor Allegra. "Daha iyi bir yer seçemezdiniz. Göreceksiniz, bu mülk gerçekten çok özel bir yer."

BÖLÜM 7

MARTINA

Kahvaltı kısa bir süre sonra sona eriyor ve kapuçinomu bitirdiğimde Giorgio turumuza başlamak için beni yemek odasından çıkarıyor.

"Çalışanlar çok soru sormamaları gerektiğini biliyorlar ama heyecandan görgü kurallarını unutmuş görünüyorlar," diyor herkesin duyamayacağı bir yerde.

"Cevap verdiğin için teşekkürler," diyorum sessizce. "Gerçekten ne diyeceğimi

bilemedim." Oturma odasına girdiğimizde, "Şüpheye düştüğünde daha az şey

söyle," diye öğüt veriyor.

"Bu bir hayat felsefesi mi?"

Dudakları seğiriyor. "Onun gibi bir şey."

Kemerli devasa bir pencerenin önünde duruyoruz ve bu sabah yatak odamdan gördüğüm ormanın bir başka muhteşem manzarasıyla karşılaşıyorum. Gökyüzü gri, ama güneş ışığı arada bir dışarı vuruyor ve ağaçların tepelerini altın rengine boyuyor.

Göz ucuyla Giorgio'nun bana döndüğünü görüyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyım. Hiçbir koşulda mülkü terk etmeyeceksin."

Ciddi ses tonu karşısında gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Yani, nereye gidebilirdim ki? Dün gece buraya gelirken, burası sanki hiçliğin ortasındaymış gibi görünüyordu. Buradan, uzaktaki tepelerde tek tük evler görebiliyorum ama onlar da ormanın diğer tarafında. "İyi."

"Bunun dışında, orman haricinde arazide dolaşmakta özgürsünüz. İçinde kaybolmak kolaydır."

Ona doğru kaşlarımı çatarak bir bakış gönderiyorum. "Allegra, Tommaso ve

Polo'nun oraya koşarak gittiğini söyledi." Yüz ifadesi uyarıyla daralıyor. "Onlar

araziyi biliyor. Sen bilmiyorsun."

Benim için çok da önemli olmayan bir konu üzerinde tartışacak havada olmadığım için konuyu kapatıyorum. Yürüyüş planlarım arasında yok.

Castello'ya daha yakın bir yerde, etrafında taş bir güverte bulunan büyük, dikdörtgen bir havuz vardır. Parlak sarı gagalı küçük bir kuş suyun yüzeyinde salınmaktadır.

"Yüzmeyi sever misin?" Giorgio sorar.

Ona bakıyorum. Yüzü pencereye dönük, kollarını arkasında kavuşturmuş.

"Hayatımın çoğunu İbiza'da geçirdim. Elbette yüzmeyi severim. Sen

sever misin?" "Pek değil."

"Gerçekten mi? Ama siz Napolilisiniz ve burası deniz kıyısında."

"Annem sudan korkardı, bu yüzden ben çocukken nadiren giderdik."

"Neden korkardı?"

"Bir keresinde kötü bir deneyim yaşadı. Neredeyse boğuluyordu. Bilinçaltındaki hoşnutsuzluğunu anlamış olmalıyım."

"Hmm. Annem arılardan çok korkardı. Dem bana bunun sebebinin kuzeninin sokulup ölmesi olduğunu söyledi. Kardeşim de arılardan korkar, her ne kadar bunu yüksek sesle itiraf etmese de."

Giorgio bana eğlenen bir bakış atıyor ve bu bakışta içimi ısıtan bir şey var. "Bunu insanlara söylememelisin. Kardeşinin zayıflıkları son derece değerli bir bilgi haline gelmek üzere."

Solgunlaştım. "Kahretsin. Söylediğimi unuttun mu?"

"Korkarım son derece iyi bir hafızam var."

"Gerçekten öyle mi?"

Başını sallıyor. "Neredeyse fotoğrafik."

Oh, harika. Şimdiye kadar ona söylediğim tüm aptalca şeyleri unutacağına dair umudum suya

düştü. Oturma odasından çıkıyoruz ve birkaç oturma alanından geçtikten sonra başka bir

yerde duruyoruz. "Burası spor salonu," diyor Giorgio, bakmam için kapıyı tutarak.

İçine baktım. "Vay canına, çok büyükmüş."

"Oturma odasının yanı sıra bu kattaki en büyük oda. Eskiden ebeveyn yatak odasıydı ama mülkü satın aldıktan sonra dönüştürdüm. Şimdi tüm yatak odaları ikinci ve üçüncü katlarda ama sadece ikinci kattakiler kullanılıyor." Kapının kapanmasına izin veriyor.

"Üst katta o kadar çok yatak odası yok, değil mi? Personel nerede yaşıyor?"

"Mülkün doğu ucunda bir misafirhane var," diye açıklıyor Giorgio. "Castello'nun geri kalanından daha yeni, sadece yetmiş yaşında. Beş yıl önce yeniledik ve içini daha modern hale getirdik. Allegra bu şekilde olmasını tercih ediyor."

Bu katta ziyaret ettiğimiz son oda kütüphane. Çok sayıda ahşap raf ve özenle yapılmış pervazlar, kırmızı ve siyah sırtlı yıllanmış kitaplar ve vitraydan yapılmış bir pencere. Gölde yüzen bir kuğu ve üzerinde büyük, yuvarlak bir ay tasvir edilmiş. Pencereye bir güneş ışını vurduğunda renkler canlanıyor.

Acı verecek kadar güzel. Görüntüye bakarken bir an için göğsümde bir şey hafifliyor. "Buraya sık gelir misin?"

Göz ucuyla Giorgio'nun başını salladığını görüyorum. "Nadiren vakit bulsam da akşamları burada kitap okumayı seviyorum."

Bakışlarım bir sehpanın yanındaki iki deri koltuğa takılıyor ve Giorgio'nun bunlardan birinde oturup bir bardak şarap içtiğini görebiliyorum.

"Viski içer misin?"

Dikkati bana yöneliyor. "Bazen. Ama ben iyi bir Negroni'yi tercih ederim."

"Hmm. Benim için çok acı. Ben roze severim."

"İçki içmek için çok genç değil misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. On altı yaşından küçük olduğumu mu düşünüyor?

Elbette *o kadar* genç görünmüyorum. Dudakları kıvrılıyor ve şaka

yaptığını anlıyorum.

"Sana dün de söyledim, neredeyse on dokuz yaşındayım," diyorum ona kibirle. "Doğum günüm gelecek hafta."

"Özür dilerim," diyor sıcak bir kıkırdamayla. "Tommaso'nun buzdolabını pembe şarapla doldurmasını sağlayacağım."

"Şimdi beni alkolik gibi gösteriyorsun," diye homurdanıyorum onu odadan çıkarken takip ederken, ama nedense ben de gülümsüyorum.

Odalarımıza çıkan döner merdivenin önünde duruyoruz.

"Dediğim gibi, üst katta yatak odaları var, çoğunu zaten gördünüz."

"Hepsi bu kadar mı?" Pencereden sızan güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. "Şuradaki kapı ne?"

"Orası benim ofisim."

Bingo.

Telefonumu burada saklıyor olmalı. Kilide daha yakından bakıp kolay açılıp açılamayacağını görmeliyim. Kilit açma konusunda pek tecrübem yok ama umutsuz zamanlar falan... İçeri sızmamın bir yolu olmalı.

Karşılıklı bakışıyoruz. "Sen de orada çok zaman geçiriyor musun?"

Masumca soruyorum. Tabii ki bunu hemen anladı. "Çok."

"Huh." Onu bir şekilde oradan çıkaracağım.

Giorgio durup telefonunu çıkardığında dışarıya ilk adımlarımızı atıyoruz.

"*Cazzo*," diyor nefesinin altından ekrandaki şeyi okurken. "Ofisimde bir şeye bakmam gerekiyor." Garajın karşısındaki bir binayı işaret ediyor. "Polo orada olmalı.

Turu bitirse iyi olur mu?"

"Bu iyi. Bu arada onun olayı nedir?" diye sordum.

Giorgio kaşlarını kaldırdı. "Ne demek

istiyorsun?"

"O genç. Onun yaşında birinin burada çalışmasını

beklemiyordum." Giorgio'nun yüz ifadesine bir gölge

düşer.

"Allegra ve Tommaso'nun oğlu falan mı?"

"Hayır. Onlarla bir akrabalığı yok. Onu birkaç yıl önce işe aldım ve castello çevresinde iyi işler yaptı."

Ne cevapsızlık. Tam o sırada Polo elinde bir şeyle küçük binadan çıkıyor. Bizi fark etmedi.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Seninle çok rahat konuşuyor." "Bazen."

"Kardeşimin çalışanlarının onunla bu şekilde konuşacağını hiç sanmıyorum," diyorum, onu bilerek iğnelemeye çalışarak. "Dem insanları nasıl hizada tutacağını bilir."

"Nasıl ortaya çıktığına bakılırsa, bundan

şüpheliyim." "Nasıl ortaya çıktım?"

"Bela gibi."

Bu yorum üzerine kafamı çeviriyorum ama tek gördüğüm Giorgio'nun castelloya girerkenki sırtı oluyor.

O haklı, ben belayım. Ya da en azından, bela beni her yerde takip ediyor gibi görünüyor. Yine de Polo'nun daha önceki şakasının aksine, Giorgio'nun yorumu kötü sonuçlanmadı. Söyleme şekli neredeyse şakacıydı. Yine benimle dalga mı geçiyordu?

"Hey, Martina!"

Polo'nun sesi kafamı ona doğru çeviriyor. Bana doğru yürüyor, bukleleri rüzgarda savruluyor ve yaklaştığında bana tahta bir sepet fırlatıyor.

"Nedir bu?" Nesneyi yakalayarak soruyorum.

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Domatesleri çok olgunlaşmadan toplamamız

gerekiyor." Hazırlıksız yakalandığım için kaşlarımı çatıyorum. "Peki bunun benimle ne

ilgisi var?"

Yaramaz gri gözleriyle beni tarıyor ve sonra sırıtıyor. "Eğlenceli bir deneyim."

"Eğlenceli bir deneyim mi? Kulağa bedava iş gibi geliyor."

"Hey, şehir halkı böyle yerlere gelip çilek ya da mevsiminde ne varsa toplamak için çok para ödüyor. Sen hiç yapmadın mı?"

"Hayır, eve döndüğümde sebzelerimi normal bir insan gibi marketten alıyorum." Sepeti ona geri vermeye çalışıyorum ama almıyor.

"Ev nerede?"

"İbiza."

Islık çalıyor. "Vay canına. Fena değil. Orada kardeşinle mi

yaşıyorsun?" Pes ediyorum ve sepeti yere bırakıyorum. "Evet."

"Adı ne?"

Ona yorgun bir bakış attım. Giorgio insanlara ne söyleyip ne söyleyemeyeceğim konusunda bana daha açık talimatlar verebilirdi. Ama beni zaten herkesle tam adımla tanıştırdı, yani bu bir sır değil. Polo gerçekten isteseydi beni araştırıp Dem'in adını öğrenebilirdi.

"Damiano De Rossi."

Cevabımdan tatmin olmuşa benzeyen Polo başını sallıyor ve sepeti geri alıyor. "Hadi gidelim. Sana araziyi ve bahçeyi göstereceğim, sonra da işe koyulacağız. Bana gerçekten yardımcı olacaksın. Bu hafta yapacak bir sürü iş var."

Ve beni bu şekilde elde ediyor. Ona yardım etmeye hayır dersem götlük

etmiş olurum, değil mi? "Pekala."

Polo yanıma geliyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Kendine geleceğini biliyordum. Şimdi her şeyi içine çek," diyor bahçeyi göstererek. "Peyzaj, su yapıları, şu eski, iri yarı castello, muhteşem değil mi?"

Dramatik tonu karşısında dudaklarımı bir gülümseme kaplasa da kolunun altından sıyrılıyorum. İlginç bir karakter. "Çok."

Gülüyor ve avucunu belime koyuyor. "Bu taraftan. Uzun yoldan gideceğiz, böylece tüm görülecek yerleri gösterebilirim. Eğer bir yerde kaybolursan Giorgio başımı yakar."

Polo'nun personel evini, depo binalarını, gürül gürül akan küçük duvar çeşmelerini ve son olarak kuleyi işaret ettiği castello'nun etrafında dolaşıyoruz.

Kulenin önünde duruyor ve avucuyla gözlerini güneşten koruyor. "Kuleyi pek kullanmıyoruz ama en iyi manzarayı oradan görebilirsiniz. Eğer ilgileniyorsanız, terasa çıkan spiral merdivenleri kullanabilirsiniz. Burası biraz çürük ama güvenli."

Eski binayı düşünüyorum. Görkemli ve geniş olan castello'nun aksine, kule dar ve hapishane gibi. Küçük pencereler, gri tuğla cephe. Hiç de davetkâr değil.

"Belki sonra," diye teklif ediyorum. "Oraya hiç

gittin mi?" "Birkaç kez."

Polo'ya dönüp bakıyorum, onunla ilgili merakım yeniden canlanıyor. "Peki burada çalışmaya ne

zaman başladın?" "Yirmi üç yaşındayken. Yani iki yıl önce."

Haklıymışım. Benden çok büyük değil. "Seni buraya ne getirdi?"

Polo bakışlarını bana çeviriyor. "Dürüst olmak gerekirse sıkıcı bir hikâye. Annem Giorgio'yu tanıyordu ve bu işi onunla ayarladı. Üniversiteyi bitirmiştim, ziraat okuyordum ama iş yoktu. Ben de elimdeki tek seçeneği değerlendirdim."

"Annen Giorgio'yu nereden tanıyor?"

"Biliyordum. Ben burada çalışmaya başladıktan birkaç ay

sonra öldü." "Ah, çok üzüldüm."

Polo taziyelerimi görmezden geliyor. "Annem onun annesini tanırdı. Aynı mahallede otururlardı."

Garip. Eğer burası Giorgio'nun söylediği kadar büyük bir sırsa, nasıl olmuştu da Polo'yu bu kadar kolay işe almıştı? Polo onun güvenini nasıl kazandı?

Bir sonraki durağımız bahçenin hemen kenarındaki sera. Buradan bile uzaktaki yığın yığın domates bitkilerini görebiliyorum.

Polo seranın kapısını benim için açık tutuyor. "Sepeti burada bırak. Sana elimizdeki bitkilerden bazılarını göstereceğim ve turumuz bu kadar olacak."

Binaya giriyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Pleksiglasla kapatılmış beyaz bir çerçeveden oluşan yapı bol miktarda ışık alıyor ve söyleyebileceğim kadarıyla buradaki bitkiler gelişiyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve topraklı, ıslak kokuyu içime çekiyorum. Ciğerlerimin dibine kadar iniyor, yumuşak ve sakinleştirici.

Polo yanıma geliyor. "Şurada bir sürü ot ve yeşillik var." Sol taraftaki bölümü işaret ediyor. "Tommaso bunların çoğunu mutfakta kullanıyor."

Birkaç adım daha yaklaşıp dereotuna benzeyen bir parça koparıyorum, burnuma götürüp kendine özgü kokusunu içime çekiyorum.

"Buradaki birçok bitki bölgeye özgü," diyor Polo, "ama bazıları çok uzak yerlerden geliyor. Bu bir kava-kava bitkisi." Büyük, kalp şeklinde yaprakları olan bir bitkiyi işaret ediyor. "Ve Meksika epazotu. Ve işte olağan şüpheliler: tarhun, biberiye, mercanköşk."

"Adaçayı ve nane," diye bitiriyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bitkileri biliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Yemeklerde kullanmak için evde biraz bitki yetiştirdim. Özel bir şey değil, sadece temel şeyler."

"Eğer akşam yemeği pişirmek istersen, Tommaso'nun bu geceyi boş geçirmekten memnun olacağını garanti edebilirim."

Turu tamamlayıp dışarı çıkıyoruz ve domates bitkilerine doğru ilerliyoruz.

Polo kendi sepetini alıyor ve hızlı bir gösteriden sonra ikimiz de işe koyuluyoruz. Yavaş ve monoton, ama zihinsiz bir akışa girmem uzun sürmüyor. Bir yapboz üzerinde çalışırken hissettiğim sakinleştirici duygunun aynısı. Bir süre sonra kafamdaki baskı hafifliyor ve kaslarım gevşiyor.

Şaşırtıcı derecede güzel.

Polo çalışırken pek konuşmuyor ama bazen göz göze geliyoruz. "Ne?" Bir

dahaki sefere bana baktığını fark ettiğimde soruyorum.

"Burada Tommaso ve Allegra'dan başka birinin olması çok garip. Giorgio asla kimseyi getirmez."

"Kendini hiç üçüncü teker gibi hissettin mi?" diye sordum. Dem ve Vale'nin yanında daha önce de böyle hissetmiştim. Buranın ne kadar uzak ve gizli bir yer olduğu düşünülürse, Polo'nun arada bir ayrılma şansı oluyor mu?

Alttan alta kıkırdıyor, ama esprili değil. "Ah, evet. Kavga etmeleri en kötüsü. Çok sık olmuyor ama olduğunda savaş alanının ortasında olmak gibi bir şey."

Bir domates daha koparıyorum. "Burada sıkılıyor musun?"

"İnanamayacağın kadar. Belki sen yanımdayken o kadar da kötü olmaz," diyor ve dirseğiyle kolumu hafifçe dürtüyor.

Yanaklarım ısınıyor. Benimle flört mü ediyor?

"Tabii ki burada çok uzun süre kalmayabilirim" diye ekliyor.

Alnımın ortasındaki kaşıntıyı kaşırken elimin altından ona bakıyorum. "Oh?"

Başını sallıyor. "Benim için başka bir fırsat doğabilir. Sadece Giorgio'yu bu işte şansımı denememe izin vermesi için ikna etmem gerekiyor."

"Ne tür bir fırsat?"

Polo elinin tersiyle ağzını siler ve sepetinin içine bir domates daha yerleştirir. "Sana söyleyemem. Giorgio, Martina De Rossi hakkında ne kadar şey biliyorsun bilmiyorum."

"Pek değil," diyorum ama Polo'nun Giorgio'nun klanla olan ilişkisini ima ettiğinden şüpheleniyorum. Yine de bu konuyu açan ilk kişi olmamın imkânı yok.

O da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor ve konuşmayı yeniden yönlendiriyor. "Henüz hiçbir şey doğrulanmadı. Sadece bazı fikirlerim var. Bu mülk çok güzel ama hayatımın geri kalanını bununla ilgilenerek geçirmek istemiyorum."

Ana binaya dönüp bakıyorum. "Neden satın almış ki?" Castello çok büyük. Eğer Giorgio bir yerde güvenli bir evi olmasını isteseydi, eminim bakımı çok daha kolay olacak daha küçük yerler de satın alabilirdi.

"Giorgio'nun kendine göre sebepleri vardı, ama aslında bence

buradan nefret ediyor." Kaşlarım birbirine çarptı. "Öyle mi?

Neden?"

Polo ayağa kalkıyor ve elindeki sepeti omzuna atıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra başını iki yana sallayıp, "Ona kendin sorman gerekecek," diyor.

BÖLÜM 8

GIORGIO

Görüntüler ofisimin duvarına iliştirilmiş bir düzine monitörün üzerinde hareket ediyor, onların ışıltısı odadaki tek ışık kaynağı. Penceredeki ahşap panjurlar yıllardır açılmadı ve ben de bundan hoşlanıyorum. Pencereler kapalıyken neredeyse buradan başka bir yerdeymişim gibi davranabiliyorum.

Gözlerim monitörleri tarıyor, klandaki kilit oyuncuların kapılarının önündeki savaştan haberdar olduklarına dair herhangi bir işaret arıyor. İhtiyacımız olan şeylerin çoğunu ortaya çıkaracak olan, haberler düştükten sonraki ilk birkaç dakika ve telefon görüşmeleri. Korku ve panik güçlü motive edicilerdir. Sağduyulu kararları gölgeliyorlar. İnsanlara açıklayıcı şeyler yaptırırlar.

Deri koltuğumda geriye doğru çöküyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. Görüntülerden biri Casal di Principe'nin ana meydanına doğrultulmuş bir kameradan geliyor. Bazı mahalle çocukları meydandaki fıskiyenin etrafında koşturuyor, kilisenin önüne park etmiş dört kurşun geçirmez arabadan habersizler. Daha önce aldığım uyarı, Sal'in gelişini algıladığında bu cihazda çalışan yüz tanıma yazılımından geldi.

Başka bir kamera kilisenin içini gösteriyor. Bugün Pazar ayini için tıklım tıklım dolu ve Sal her zamanki yerinde, ön sıralardan birinde oturuyor.

Sal'in solunda consiglieri Calisto Lettiero, sağında ise son metresi yer almaktadır. İki adam, Sal'ın kendi seçtiği bir adam olan rahibin vaazını dikkatle dinliyor. Casal'da mafya Tanrı'nın evinde bile hüküm sürer. Elinden hiçbir şey kaçamaz.

Ağırlığımı kaydırdıkça sandalye altımda gıcırdıyor. Napoli'nin dış mahallelerindeki dairemde sahip olduğum düzeni özlüyorum. İki kat daha fazla monitör, iki kat daha büyük bir masa ve hiç sızlanmadan ağırlığımı rahatça taşıyabilen bir sandalye. De Rossi beni Martina'yı almak için aradığında, burada normalden daha uzun süre kalacağımı biliyordum ve kısa bir süre ekipmanı yükseltmeyi düşündüm, ama bu bana çok fazla yerleşmek gibi geldi.

Bunu yapma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Burayı satın almak kötü bir fikirmiş ama çok geç olana kadar farkına varmamıştım. Annem uzun zaman önce burada yaşıyordu. Onun anısını onurlandıracağımı düşünmüştüm. Bunun yerine, yeni anahtarımla kapıyı ilk açtığımda, benim için olmayan bir şeye izinsiz girdiğimi hissettim.

Martina'yı götürebileceğim başka yerler de vardı ama bu kadar kısa sürede olmazdı. Castello onun için en iyi yerdi; güvenli, gizli ve rahat. Gün boyunca ikimizin de kendi alanına sahip olması için yeterince büyük.

Uyku düzenimizin onu bu kadar şaşırtacağını düşünmemiştim. Sonuçta, uyurken ve en savunmasız olduğu anda ona yakın olmam mantıklı geliyordu. Ama bir geceden sonra, onu bu kadar yakınıma koymanın bilgeliğinden şüphe etmeye başladım bile.

Önce, şu çıldırtıcı "Çıplak uyurum" yorumu. Sonra onu bu sabah odamda sadece dayanıksız bir pijama takımıyla keşfettim - meme uçlarının dış hatlarını gün gibi görebiliyordum.

Ve *sonra* o lanet çürük.

Pürüzsüz tenini ve omurgasının eğimini hatırlamak bile sikime bir şehvet dalgası gönderiyor. Odamın etrafında dolanmasının, önümde küçücük şortunu indirmesine kadar nasıl tırmandığı her türlü mantıklı açıklamaya meydan okuyor.

Avucumu ağzıma götürüyorum. Bu her ne sikimse bir daha olamaz. Ona dokunmam gerekmiyordu ama dayanamadım. Onunla herhangi bir sınırı aşmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Ağabeyine tek kelime ederse planım mahvolur. Tüm parçaların işe yaraması için bana tam güven duyması gerekiyor ve kız kardeşi için ne gibi arzuları varsa, benim gibi bir adamı içermediğine eminim.

Calisto'nun telefonuna uzandığını gördüğümde kahve fincanım ağzımın yarısına kadar gelmişken donup kalıyorum. Gerçekten acil olmadıkça vaaz sırasında onu aramamaları gerektiğini herkes bilir, bu da beklediğim telefonun bu olabileceği anlamına geliyor.

Calisto cihazı kulağına bastırır ve dinler.

Tepkisini görebilmek için rahibin arkasında bulunan kameraya geçiyorum.

Gevşek ifade. Geniş gözler. Dudaklarından bir küfür dökülüyor.

Bu Sal'ın dikkatini çeker.

Don'un dudaklarını okudum. *"Ne?"* diye sordu.

Calisto telefonu kapatır ve Sal'in kulağına bir şeyler fısıldar.

İki adam ayağa kalkar ve yan kapıdan aceleyle çıkarlar, askerler de peşlerinden gelir. Dinleyicilerin geri kalanı endişeli bakışlar atar. Herkes Sal'in gerçekten bir sorun olmadığı sürece Pazar ayinini asla erken terk etmediğini bilir.

Dakikalar sonra, kayıtlar çılgınca telefon aramalarıyla dolup taşıyor. Her şeye kadir değilim ama tüm gözetleme sistemlerim beni buna oldukça yaklaştırıyor. Yapay zekanın kayıtları anahtar kelimeler için analiz etmesine izin vereceğim ve işi bittiğinde ilgili kısımları Damiano'nun sağ kolu Ras'a göndereceğim. Patronu için yararlı bir şey bulana kadar hepsini dinlemek gibi zor bir görevi olacak.

Benim bu savaştaki rolüm perde arkasından bazı ipleri çekmek. Eğer şimdi De Rossi'nin tarafına geçtiğimi açıklarsam, büyük bir panik yaşanır. Muhtemelen De Rossi için iyi ama benim için kötü olur. Bu savaşı kazansa bile, en başından beri onu desteklediğim herkes tarafından öğrenilir öğrenilmez, işim kalmaz. Sadakati kolayca değiştirilebilen biri olarak görüleceğim. Klan üyelerinin hiçbiri bana bir daha güvenmeyecek ve söz konusu birine saklaması için paha biçilmez değerli eşyalar vermek olduğunda, biraz güven şart.

Dikkatli oynamalıyım. De Rossi'nin kazanmasını istiyorum ama bu süreçte kendimi de mahvedemem. Klandaki kilit oyuncular De Rossi'nin yanında yer aldıktan sonra taraf değiştirmiş gibi görünürsem, sadece başkalarının liderliğini takip eden tarafsız bir taraf olarak görüleceğim.

İsviçre'nin insan versiyonu.

Ancak bilgi paylaşmak sessizce yapabileceğim bir şey ve para ya da cephane kadar değerli bir kaynak. Bu dersi on beş yaşındayken şifreli polis iletişimine girmeyi ve bu bilgiyi bir bölge şefine satmayı başardığımda öğrendim. Kaptan, Secondigliano'daki zavallı uyuşturucu çetesine katılmam için yaklaşık bir haftadır bana baskı yapıyordu. Onu başından savmaya devam etseydim, konuşma tehditlere dönüşecekti, bu yüzden bana bir sonraki gelişinde, ona sırtımdan kazanabileceği paradan çok daha iyi bir şey verdim.

Ben de şimdi aynısını Damiano için yapıyorum. Özgürlük karşılığında ona özel yeteneklerimi

ödünç veriyorum. Ya da en azından benim versiyonumu.

Kapı çalınır. "Ben Polo. Konuşabilir miyiz?"

Kahvemin kalanını geri atarak sandalyeden kalkıyorum ve koridora çıkıyorum.

Polo'nun yüzünde ter parlıyor ve beyaz tişörtü kir izleriyle lekelenmiş. Martina'yla bahçeden yeni dönmüş olmalı.

Onları orada birlikte düşününce içimde hoş olmayan bir şeyler kıpırdandı. Onu onunla dışarıda bırakmak hoşuma gitmiyordu.

Özellikle de onun ne kadar genç olduğu hakkında yaptığı yorumdan sonra.

Evet, aralarında yaş farkı yok ama ne olmuş yani? Bu onun önemsemesi gereken bir

şey değil. Polo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ne oldu?"

Avucunu duvara bastırıyor ve ağırlığını duvara veriyor. "Bu kızın burada gerçekten ne işi var?"

Dudaklarım bir çizgi halinde geriliyor. Polo ve benim aramda çok az insanın bildiği bir bağ var ve o bunun benim sınırlarımı zorlamak için bir bahane olduğunu düşünüyor. Yapması gerekenden daha fazlasını yapmasına izin veriyorum çünkü neden böyle olduğunu biliyorum.

Onda kendimden çok şey görüyorum.

"Bu konuda söyleyeceğim her şeyi zaten söyledim."

"İspanya'dan gelmiş ve buraya doğayla yeniden bağ kurmak için mi gelmiş?" diye alay ediyor. "Ne zamandan beri sağlıklı yaşam inzivası düzenliyoruz?"

Onun alaycılığını görmezden geliyorum. "Onu gezdirdin mi?"

"Evet, ben de onu işe koydum. Hâlâ bahçede domates topluyor."

Yüzümde bir kaş çatma ifadesi belirdiğinde bana avuçlarını gösteriyor. "Eğer bu doğayla yeniden bağ kurmak değilse, nedir?"

Elimle enseme masaj yapıyorum. "Nasıl karşıladı?" "Biraz homurdandı.

Sonra söyleneni yaptı."

"O senin emrin altında değil."

Polo burnunu çekiyor, gözlerinde beni ters köşeye yatıran bir şey var. "Kimin o zaman?"

"Kimsenin değil. O lanet bir misafir, Polo. Ona öyle davran. Senden istemediği sürece bahçe işi yok."

Şimdi kaşlarını çatmaya çalışmıyor. "Bana gerçekten onun burada ne yaptığını söylemeyecek misin?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye çıkıştım.

"Evet, asla ilgilendirmez."

"Bu da ne demek oluyor?"

Bakışlarını koridorda gezdiriyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Gittiğinden beri babamla konuştun mu?"

Değil. Bu. Tekrar.

"Ona öyle deme," diye ısırdım.

Kafasını çeviriyor, yüz hatlarını öfke kaplıyor. Polo'nun çabuk sinirlenen biri. Çekici olabilir, ama onu en kötü halinde gördüm ve bu çekicilik bir düğmeye basıldığında hemen sönebilir.

"İstersem ona böyle hitap edebilirim."

"Seni iki yıldır tanıyorum. Onun senin için asla öyle biri olamayacağını anlaman için daha kaç yıl geçmesi gerekiyor?" Sözlerimi yumuşattığım zamanlar oldu, ama şimdi değil. Tüm bu olanlardan sonra olmaz.

"Mektup-"

"Belli ki mektubunuzu yanıtlamaya değer bulmamış."

Polo güvensiz gözlerini bana dikiyor. "Ya hiç anlamadıysa?"

Ensemde bir karıncalanma hissi beliriyor. Biliyor olabilir mi? Hayır, bu sadece sperm donörünün onunla neden hiç iletişime geçmediğini açıklayacak senaryolar üretme çaresizliği.

"Polo, anladı. Hayatına devam etme zamanın geldi."

Elimi omzuna koyup sıkıyorum. Çenesi geriliyor ve sonra elimi bırakarak benden uzaklaşıyor.

Geri çekilmesini izliyorum.

Hayatıma gireli iki yıl oldu. Engelli annesi Signora Silvestri'nin beni arayıp onu yanıma almam için yalvarmasından bu yana iki yıl geçti. Ölüyordu ve o onun tek oğluydu. Kendim de tek çocuk olduğum için, iyi kadınların çocuklarına iyi bir gelecek sağlamak için ne kadar ileri

gidebileceklerini çok iyi biliyordum.

yavrular. Hayır diyemedim.

Düzenlemeler yapılır yapılmaz vefat etti, ruhu nihayet yükten kurtulmuş ve gitmeye hazırdı.

O zamandan beri, annemin ölmeden hemen önce böyle hissedip hissetmediğini ya da geçmişinin dehşetinin çok mu fazla geldiğini merak ediyorum.

Hayatı boyunca benim için mücadele etti.

Benim yüzümden.

"Babam" işe yaramazın tekiydi. Evlilikleri hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce bile ondan iğreniyordum. Ara sıra, şefkat gösterecek kadar sarhoş olduğunda bana sarılmaya çalışırdı, ama ben buna asla izin vermezdim. Vazgeçmesi uzun sürmedi.

Onu ziyaret etmekten nefret ediyorum ama bazen kimsenin bilmediği bilgilere sahip olabiliyor. Şu anda en fazla el sıkışmaya çalışıyor.

Polo babasıyla hiç tanışmamış, bu yüzden de babasını romantikleştirmekten başka bir şey yapmamış olmalı. Bir gün, bunu bırakmak zorunda kalacak.

O gün çok geçmeden onu zorlayabilir.

Ofis kapısını arkamdan kilitliyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum. Sahanlıktaki pencereden bahçenin kenarını doğrudan görebiliyorum ve Martina'nın altın sarısı saçlarının bir parıltısını gördüğümü sanıyorum.

Onu tek başına görünce göğsümde bir mengene sıkılıyor. Kahvaltıda herkes bizimle yemek yerken o biraz kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu ama yeni bir ortama atıldığı ve yeni insanlarla tanıştığı için onu suçlamıyorum.

Allegra ve Tommaso ben mülkü satın almadan önce de burada çalışıyorlardı. Kağıt üzerinde sahibi ben olsam bile, burası benim evimden çok onların evi. Yine de Martina'ya fazla gelmelerini istemiyorum. Belki de en iyisi zaman zaman ayrı ayrı yemek yemeleri. Bu bana onun kafasının içinde neler olup bittiğini daha iyi anlama şansı verir.

Şimdiden daha iyi görünüyor. Gözlerindeki o boş bakış gitmiş. Bana kızgın ama öfkesiyle başa çıkabilirim. Telefonunu geri almaya çalışırken, kendi düşüncelerinden başka bir şeye odaklanıyor ve her şey kendi kafanızın içinde sıkışıp kalmaktan daha iyidir.

Her seferinde bir gün iyileşecek ve onu De Rossi'ye geri verdiğimde bana daha da borçlu olacak.

Ne olduğunu anlamadan dışarı çıktım, bahçeye doğru yürüyordum.

Tüm bu yeşilliğin arasında diz çökmüş halde fark edilmesi çok kolay. Birkaç metre ötesinde bir sepet dolusu domates duruyor ama şu anda çilek topluyor ve kendini işine o kadar kaptırmış ki gölgemin üzerine düştüğünü bile fark etmiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Etrafının daha fazla farkında olmayı öğrenmesi gerekiyor. Kendini savunma dersleri konusunda ısrar etmeden önce düşünmesi için ona birkaç gün daha vereceğim. Bu düşünce dün gece yatağımda yatarken aklıma geldi. Kendimi onun yerine koydum ve nasıl davranacağımı

düşündüm.

onun Lazaro tarafından alt edildiği gibi biri tarafından alt edilseydim.

Böyle bir şey tekrar yaşanırsa karşılık verebileceğine dair kendine duyduğu güvenin zararı olmaz.

Dikkatini çekmek için bir şey söylemek üzereydim ki tombul bir çilek koparıp dudaklarına götürdü. Bir ısırık alırken profilini izliyorum ve kasıklarıma kan hücum ediyor.

Sikeyim.

Onun bir genç kız olduğunu kendime daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor? O dudakların sikime dolanmasını hayal etmekten daha iyisini biliyorum.

Ama yine de

yapıyorum.

Sık sık.

Boğazımı temizliyorum.

Etrafında dönüyor, o dolgun ağzı pembe meyve suyuyla kaplanıyor, sonra da diliyle onu yalayıp

yutuyor. Ağzımın içini ısırıyorum.

"Ne?" diyor irkilerek. Alnında bir kir lekesi var. "Burada her şey yolunda

mı?"

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Hayır."

Kulaklarımın içinde alarm çalıyor. "Neyin var?"

Ayağa kalkarak elindeki küçük böğürtlen sepetini göğsüme bastırıyor. "Ne yaptığını görmediğimi sanma."

"Ne yapıyorum ben?"

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Oh. Dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. "Görünüşe göre dikkat dağıtıcı şeyler işe yarıyor. Polo senden bunu yapmanı istemedi, değil mi?"

Çileklere bakıyor. "Olgunlaşmalarına bir gece kaldı. Bozulmalarına izin vermek savurganlık olur. Eminim Tommaso'nun onlar için birçok kullanım alanı vardır."

"Peki ya sen?" Sepeti ona geri veriyorum. "Kardeşin bana senin de yemek yapmayı sevdiğini söyledi."

Başını sallıyor. "Daha fazla dikkatimi dağıtma çabası mı? İnan bana Giorgio, şu anki ilgi alanım burada tamamen delirmeden önce telefonumu bulmakla başlıyor ve bitiyor."

Bir yerlerde bir horoz, sanki son sözünü noktalamak istercesine yüksek sesle ötüyor.

Çılgınca.

Burada bir kez delirmiştim zaten. Ya da en azından öyle hissettim.

Bakışlarım ormana kayıyor ve hemen o geceye geri dönüyorum. Saatlerce kazdım. Toprak, pembe solucanlar ve eski, çürüyen et kokusu. Annemin ölümüne neden olan koşullarla bir kez daha yüzleşmek zorunda kaldığımda hissettiğim öfke, şimdiye kadar yaşadığım en rahatsız edici şeylerden biriydi.

Öfkeme yenik düştüm. Beni kontrol etmesine izin verdim. Ve sonunda kendime geldiğimde, bir yıkım izi buldum.

Büyürken içimde hasta bir şeyler olduğunu hep biliyordum. O gece bu hastalığın hiç geçmediğini hatırlattı.

Hafıza şeridindeki yolculuğumu kısa keserek Martina beni omuzlayarak geçmeye çalıştı ama ben uzanıp onu kolundan tuttum.

Önce elime, sonra yüzüme bakıyor, gözleri kocaman ve sorgulayıcı.

Neden ona tekrar dokunuyorum? Çünkü dokunmamam mümkün *değil*, ama bundan daha iyi bir sebep bulmalıyım. Bir bahane arıyorum ve bulduğum ilk bahaneyi kullanıyorum.

"Alnında kir var."

Gözlerini kırpıştırıyor ve avucunu sertçe sürükleyerek silmeye çalışıyor.

"Anladım mı?" "Hayır."

Başparmağımı tenine doğru kaldırıyorum.

Ağzı hafifçe aralanıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bilmediğimi biliyorum. Yavaşça kiri siliyorum. Nefesi kesiliyor ve bakışlarıyla buluştuğumda çilli yanaklarında bir kızarıklık beliriyor.

Bana geniş gözlerle bakması, başka bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmadığını düşündürüyor. Bu mümkün. De Rossi ona karşı hoşgörülü davranmış olabilir ama rastgele bir İspanyol'un kız kardeşine dokunmasına izin vermesine imkan yok. Onun değerini biliyor. İktidarını sağlamlaştıracak ittifaklar kurmak söz konusu olduğunda onun masumiyetinden yararlanmak zorunda kalacağını biliyor.

Martina'nın bakire olduğu kesin.

İçimde hınzır bir merak tutuşuyor. Elimi boynunun arkasına dolasam ve dudaklarını dudaklarıma bastırsam ne yapardı? Karşı koyar mıydı? Şaşkınlıktan donup kalır mıydı?

Yoksa uysallaşıp ağzının içini tatmama izin mi verecekti?

Asla öğrenemeyeceksin.

Elimi bırakıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Gitti." Yutkunuyor. "Teşekkürler."

Onu ve çilek lekeli dudaklarını o sefil pisliğin içinde bırakıp castelloya geri dönüyorum.

BÖLÜM 9

MARTINA

Giorgio'nun telefonumu ofisinde tuttuğundan emin olmama rağmen, sonraki iki günü içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışarak ve başarısız olarak geçirdim.

İki. Uzun. Günler.

İki. Uzun. Gece.

Kapının kilidi, saç tokasıyla açabileceğiniz o dayanıksız kollu kilitlerden değil. Sanırım Giorgio'dan bahsettiğimize göre öyle olmasını ummam iyimserlikti. Anahtar deliği garip bir şekle sahip. Sanki her zaman üzerinde taşıması gereken süslü bir anahtarı varmış gibi görünüyor.

Üçüncü gece, akşam yemeğini yatak odamda yemeyi ve akşamı uygulanabilir fikirler bulmaya çalışarak geçirmeyi talep ediyorum, ancak sonunda hayal kırıklığıyla başımı ağrıtıyorum.

İyi uyuyamıyorum ve yorgunum.

Polo ona yardım etmem için beni her gün bahçeye davet ediyor-evet, aslında emretmek yerine *davet ediyor*. İlk başta bunu Giorgio istediği için yaptığını düşünmüştüm ama dün Giorgio bizi bahçeye gitmek için castello'dan çıkarken gördüğünde pek mutlu görünmedi. Polo'ya Napoliten lehçesinde anlamadığım bir şeyler havladı ve Polo da beni dışarı çıkarmadan önce ona sert bir cevap verdi. Tüm bunların ne anlama geldiğini sorduğumda Polo sorumu geçiştirdi.

Belki Polo ona yardım etmeyi kabul etmemden faydalanıyor ama doğrusu umurumda değil. Toprağı kazmaya, sebze ve çilek toplamaya ısındım.

Polo ve ben çoğunlukla bahçenin karşı taraflarında çalışıyoruz, bu yüzden onun arkadaşlığı rahatsız edici değil. O iyi biri. Ensemde rahatsız edici bir karıncalanmaya neden olan ara sıra flörtöz sözler dışında, onunla geçinmek zor olmadı.

Sorunlarım günün sonunda odama döndüğümde ve düşüncelerimle oturmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığında başlıyor. Çirkin, acı verici düşünceler. Bir çıkışa ihtiyacım var. Şimdiye kadar hep Imogen vardı.

O ağır hizmet kilidi tekrar gözlerimin önünden geçiyor. Onu nasıl geçeceğim? *Geçebilir miyim*? Yoksa Giorgio bana imkânsız bir görev mi verdi?

Başımı yatağa vurarak yüksek sesle iç çekiyorum. Ne kadar az uyursam o kadar yorgun oluyorum ve ne kadar yorgun olursam o kadar çok geviş getirip kendimi uyanık tutuyorum. Bu bir kısır döngü.

Belki de B planının zamanı gelmiştir. Bu evde uyumama yardımcı olacak başka bir şey olmalı.

Bavullarımın hâlâ açılması gerekiyor, bu yüzden saat gece yarısını geçene kadar kendimi bu işle meşgul ediyorum ve sonra ev sessizleştiğinde koridora çıkıyorum. Giorgio'nun yatak odasının altından bir ışık parlıyor ve onu şu tarih kitaplarından birini okurken hayal ediyorum.

Benim görselimde, yatağında üstsüz.

Gözlerimi kendime deviriyorum. *Bu* olay tekrarlanmadı ama düşünmedim desem yalan olur.

Sık sık.

Dudağımı ısırıyorum ve kapısına bakıyorum. İşle meşgul olduğu için onu kahvaltı ve akşam yemeği dışında pek göremiyorum. Akşamları duvarın diğer tarafında hareket ettiğini duyuyorum ve bana ne kadar yakın olduğunu bilmek bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Bana kendini savunmayı öğretme teklifi, konuyu bir daha açmamış olsa da aklımdan çıkmadı.

Bu teklifini kabul etmek için en azından biraz cazip olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama bunun *nedenini* araştırdığımda, cevap beni korkutuyor.

Yeni bir beceri öğrenmeye hevesli olduğum için

değil. Onun etrafında olmak istediğim için.

Onun varlığında beni içine çeken bir şey var. Şu anda mutsuz olmamın sebebinin o olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım ama bu bile onun cazibesini bozmaya yetmiyor.

"Korumam altındaki her nesne muazzam değerdedir Martina. Ve sen içlerinde en değerli olanı olabilirsin."

Hatırladıkça tenim karıncalanıyor. Ciddiymiş gibi söyledi ve bir an için ona inanmış bile olabilirim. Ama gerçek şu ki, kendimi değerli hissetmiyorum. Adım ne olursa olsun, kimseye sunacak bir şeyim yok. Hiç doğmamış olsaydım kardeşimin hayatı çok daha kolay olurdu ve Imogen hâlâ hayatta olurdu.

Gözlerimin arkası karıncalanmaya başladığında tavana bakıyorum ve gözyaşlarımı engellemek için nefesimi içime çekiyorum. Hayır, kendime acıyarak ağlamayı reddediyorum.

Giorgio'nun kapısından dönerek sessizce merdivenlerden aşağı iniyorum, oturma odasından geçip mutfağa giriyorum.

Duvardaki düğmeyi bulmayı başaramadan bir ışık yandı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Tanrım!"

Polo. Kaşlarını çattı. "Karanlıkta sürünerek ne yapıyorsun?" "Işığı nereden

açacağımı bilemedim. Ne yapıyorsun burada?"

"Allegra ona biraz çay getirmemi istedi. Personel evinde sevdiği çaydan kalmamış," diye açıklıyor ve bir dolabı açıp kurutulmuş bitkilerle dolu bir kavanoz çıkarıyor. "Rezene. Sindirime iyi gelir."

Hızla çarpan kalbim yavaşlarken ona doğru yürüyorum ve içeriye bakıyorum. Dolap, cam kavanozlarda otlar ve baharatların sergilendiği raflarla kaplı.

"Uyumaya yardımcı olacak bir şeyiniz var mı?" diye sormadan önce bir an tereddüt ettim.

Polo başını sallar. "Tabii. Valerian." Kavanozlardan birini alıp bana uzatıyor. "Bir fincana iki çay kaşığı. Yoksa çok sert olur."

Ondan alıyorum.

"Serada yetiştiriyoruz. Bunların hepsi oradan geliyor aslında" diyor dolabı kapatırken. "Kettle tezgahın üzerinde olmalı."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil." Gözleri kaşkorsemin yakasına kayıyor ve bakışları öylece kaldığında aniden örtünme isteği duyuyorum.

Kollarımı etrafıma sarıyorum, kendimi açıkta hissediyorum. Buraya gelmeden önce üzerime bir kazak giymeliydim.

Boğazını temizliyor ve gözlerini tekrar yüzüme dikiyor. "İyi geceler Martina," diyor sıkı bir gülümsemeyle.

"İyi geceler."

O gittikten sonra çaydanlığa su doldurup ocağa koyuyorum ve kendime bir kupa buluyorum. Bir uyku hapı muhtemelen daha etkili olurdu ama bunu deneyeceğim.

Çayı bitirdikten on beş dakika sonra Polo'nun bana yalan söylediğini düşünüyorum. Karanlıkta yatakta uzanıyorum ama hiçbir şey olmuyor. İki çay kaşığı yerine üç çay kaşığı kullanmalıydım. Bir fincana iki çay kaşığı ya da çok sert... Evet, doğru. Bir an için gözlerimi kapatıyorum.

* * *

Bir sonraki göz kırpışımda sabah olmuştu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup duvardaki saate bakıyorum. Sabah

dokuz.

Gözlerim açıldı. Tam sekiz saat mi uyudum? *Nasıl uyudun?*

Tanrım. Çay. İşe yaradı!

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ama bunu yapar yapmaz bir sersemlik dalgasıyla sarsılıyorum.

Ugh. Bu korkunç bir şey. Kafam *çok* karışık.

Yumruklarımı gözlerime sürterek etrafıma bakıyorum ve beynimdeki acımasız sise rağmen yönümü bulmaya çalışıyorum. İyi uyudum ama şu anda hissettiklerim hiç hoşuma gitmiyor. Sanki derin bir rüyanın ortasında sarsılarak uyanmışım gibi hissediyorum.

Uzun ve serin bir duş aldıktan sonra sis dağılıyor ve dışarı çıktığımda masamın üzerinde bir tabak kahvaltı duruyor. Gün için bir plan oluşturmaya çalışırken biraz kurcalıyorum. O çayı tekrar içmek istediğimi sanmıyorum, bu yüzden başa döndüm. Gerçekten telefonumu geri almam lazım.

Odanın içinde dolanıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. Aklıma büyük bir strateji gelmediğinde, odadan dışarı çıkıyorum.

Alt katta bir yerden garip, ritmik bir ses geliyor.

Beni spor salonuna götürene kadar takip ediyorum. Kapı aralık ve içeriye baktığımda Giorgio'nun kum torbası üzerinde çalıştığını görüyorum.

Onu içime çekerken ağzım kuruyor. Onu daha önce hiç atletik kıyafetler içinde görmemiştim. Bir çift koyu lacivert jogger ve atletik yapısına uygun siyah bir gömlek giyiyor. Torbanın etrafında hareket ederken ve yumruk atarken sırt kasları esneyerek yontulmuş fiziğini öne çıkarıyor.

Dudaklarımdan sessiz bir iç çekiş kaçıyor. Tanrım, çok seksi. Bütün gün onun hareketlerini izleyebilirim ve birkaç dakikalığına tam da bunu yapıyorum. Benden habersiz görünüyor, bu yüzden bakışlarımı daha cesurlaştırıyorum, sırtına ve poposuna doğru sürüklenmesine izin veriyorum.

Sert.

Yuvarl

ak.

Muhtemelen bir kaya kadar serttir.

Onun üstümde olduğu ve tırnaklarımın poposuna battığı görüntüler hayal gücüme saldırıyor. Bacaklarımın arasında sıcaklık dönüyor. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle bir çekim hissetmemiştim.

Hormonlar yüzünden, unuttun mu? Zayıf bir ses kafamın içinde

diyor. Yumruklarımı sıkıyorum. Her neyse, yine başımı

döndürüyor.

Büyük bir mücadeleyle bakışlarımı Giorgio'dan ayırmayı başarıyorum. Tam uzaklaşmak üzereydim ki başka bir şey dikkatimi çekiyor.

Spor salonunun köşesinde tahta zıplama kutularından biri duruyor ve üzerinde bir dizi anahtar

duruyor.

Uygunsuz uyarılmamın sisi yerini heyecana bırakıyor.

Sol kolum üzerine bahse girerim ki bunlar Giorgio'nun anahtarları ve bir tanesi ofisine gidiyor.

Birden yumruklar kesildi. "Bütün gün kapıda mı bekleyeceksin yoksa sonunda dersimiz için mi geldin?"

Dikkatim Giorgio'ya kayıyor. Meydan okurcasına kaşlarını çatıyor ve sallanmasını önlemek için eldivenli bir elini çantaya bastırıyor.

"Um..." Yutkunuyorum, aklım hâlâ o anahtarlara takılı. Güvenlik konusunda ne kadar çılgın olduğunu düşünürsek, onları sadece burada ve yatak odasında cebinden çıkarırsa şaşırmam. Ya onunla eğitim yapmak elimdeki en iyi şansa sahipsem?

"Eee?" Kolunu çantadan indiriyor ve sadece birkaç santim kalana kadar bana doğru ilerliyor. Bir adım geri atma dürtüsüne direniyorum. Köprücük kemiğinin üzerinde tek bir ter damlasının yuvarlandığını fark edebileceğim kadar yakınımda.

"Üzerine fazla gitmeyeceğim," diyor, kelimeler göğsünde gümbürdüyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde, bana o zoraki sırıtışlarından birini sunuyor. "İlk başta."

Nemli avuçlarımı uyluklarımın üzerinde gezdiriyorum. Yapmalı mıyım? Elimdeki tek plan bu. Uyumak için o çaya güvenemem. Kendimi çok garip hissettiriyor.

Kararımı verdim ve bir nefes aldım. "Tamam. Bir deneyeceğim."

Memnuniyeti yüz ifadesinde parladı. "Güzel. Git üstünü değiştir."

"Hemen şimdi mi?"

"Zaten günlerdir mırıldanıp duruyorsun. Hadi gidelim," diyor kabaca.

Görünüşe göre kendimi en kötüsüne hazırlamam gerekiyor. Giorgio'nun zorlu bir eğitmen olacağı hissine kapılıyorum. "Pekâlâ. Bana on dakika ver."

"Beş."

Ona ters ters bakıyorum ama çantaya doğru yürümeye başladığı için fark etmiyor.

Spor kıyafetlerimle döndüğümde hâlâ yumruk atmaya devam ediyordu, ben de onu beklerken spor salonunu biraz daha yakından inceledim.

Çevresinde ekipmanlar sıralanıyor ve ortasında yastıklı bir mat bulunan büyük bir boş alan var. Çok fazla ışık var, tavanlar yüksek ve duvardaki aynalar spor salonunun gerçekte olduğundan daha büyük görünmesini sağlıyor.

Giorgio boks eldivenlerini çıkarırken bakışlarımı onlardan birinde yakalıyor.

"Hazır mısın?"

Pek sayılmaz. Bu işte kesinlikle berbat olacağımı tahmin

ediyorum. Dilim kuru dudaklarımı yalamak için dışarı

fırlıyor. "Evet."

Başını sallıyor. "Minderin üzerine çık o zaman."

Fermuarımı silkerek yere düşürüyorum ve onunla minderin ortasında buluşuyorum.

Gözleri bedenimi tarıyor, bakışları değerlendiriyor ama tamamen soğuk değil.

"Daha önce hiç birine öğretmenlik yaptın mı?" Kalbim kaburgalarıma çarparak soruyorum.

Etrafımda bir daire çiziyor. "Hayır ama yıllar önce iyi bir dövüş sanatları öğretmenim vardı ve bana öğrettiklerinden bazılarını sana göstereceğim."

Hareketlerini takip ederek omzumun üzerinden bakıyorum. "Ben hep erkeklerin bu tür şeyleri iş başında öğrendiğini düşünürdüm."

Benden önce durdu. "Öyle, ama ben bir avantajım olsun istedim. Kavgaya karışarak öğrenebileceğin çok şey var. Hemen bazı kaçış becerilerini uygulamaya başlayacağız. Bunlar çok faydalı olacak, çünkü senin boyutlarında biri için en iyi strateji saldırgandan uzaklaşmak ve kaçmaktır. Her ne pahasına olursa olsun dövüşmekten kaçınmak istersiniz, çünkü kaybetme ihtimaliniz yüksektir," diyor açıkça.

"Mantıklı."

"Bilek tutuşundan nasıl kurtulacağınla başlayalım. Bana bileklerini ver."

Kollarımı uzatırken karnımın içinde yılanlar hareket ediyor. O kadar yoğun ki. Büyük, sıcak avuçları bileklerimi sıkıca kavrıyor. "Kaçmaya çalış."

Çekiyorum. Ve çekiyorum. Ve çekiyorum.

"Ugh! Yapamam. Sen çok güçlüsün."

"Göğsünüze doğru çekmek yerine, başparmağımı kırmaya çalışıyormuş gibi bileklerinizi yukarı doğru çekin."

Dediğini yapıyorum ama beni tutuşu hiç

değişmiyor. "Daha sert, Martina. Tüm gücünü

kullan."

"Deniyorum." Eli demir bir pranga da olabilirdi. "İşe yaramıyor."

Tutuşunu yeniden ayarlar. "Önce aşağı doğru çekin ve sonra bileklerinizi hızla yukarı kaldırın. Göreceksin, yardımı olacak."

Şüpheciyim ama dediğini yapıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kurtulmayı başardım. Gözlerim açıldı. "Nasıl? Beni daha az sıkı tutuyor olmalıydın."

"Değildim. İşte, tersine çevirelim. Hareketin ne kadar etkili olduğunu kendiniz hissettiğinizde göreceksiniz."

Avuçlarımı bileklerine doladığımda başparmağımın ucu işaret parmağıma ulaşmıyor ama elimden geldiğince sıkıyorum.

Aynı tekniği benim üzerimde de kullanıyor ve birden anlıyorum. "Sanki hangi yöne gideceğin konusunda kafamı karıştırıyorsun."

"Aynen öyle. Aşağı çektiğimde başparmak gevşiyor."

"Bir kez daha deneyeyim."

Yaklaşıyor ve beni ellerinin arasına alıyor. Ben kafamda tekniğin üzerinden geçerken, sağ başparmağı yavaşça bileğimin üzerinde geziniyor.

Bakışlarım onunkilere doğru kayıyor. O küçücük, zar zor hareketin damarlarımda yarattığı adrenalin patlaması sağlıklı olamaz. Bunu neden yaptı ki?

Bu ne anlama geliyor?

İfadesinde bulmayı umduğum cevaplar asla ortaya çıkmıyor. Bakışlarını kaçırmadan önce yüzünde bir gölge beliriyor. "Devam et."

Aşağı, sonra yukarı.

Ben kaçtığım anda, o uzaklaşıyor.

Giorgio günü sonlandırmaya karar vermeden önce bir saat daha pratik yapıyoruz. Bitirdiğimizde tahta kutuya doğru yürüyor, anahtarlarını alıyor ve cebine atıyor. "Yarın aynı saatte."

Kaba bir ses tonu. Sert omuzlar.

"Tamam."

Yanımdan geçip gittiğinde tek görebildiğim yan gözle bakmak oluyor ve o hafif okşamayı hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

BÖLÜM 10

MARTINA

Egzersiz kıyafetlerimi giyip yatak odamdan dışarı adımımı attığımda ağır ayak sesleriyle karşılaşıyorum. Bakışlarım parke zeminde gümbürdeyen bir çift kahverengi iş botuna takılıyor.

"Dün neredeydin?" Polo önümde durup soruyor, beyaz gömleğinin yarısı yıpranmış kot pantolonunun içinde. "Şimdiden işten sıkıldın mı?"

Ona gülümsedim. "Bir şeyle meşguldüm."

"Bundan şüpheliyim." Bakışları omzumun üzerinden geçip tekrar bana kayıyor. Şaşkınlıkla parmaklarını yüzüme doğru kaldırıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Buralarda meşgul olacak pek bir şey yok."

"Benimle birlikteydi."

Giorgio'nun sesi uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi, alçak ve uğursuz. Odasından çıktığını görmek için başımı tam zamanında çeviriyorum. Yanımda duruyor, pazuları omzuma değiyor.

Polo çenesini kaldırıp Giorgio'ya bakıyor, bakışları keskinleşiyor ve dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Ah. Özür dilerim. Görüyorum ki misafirimizin eğlencesi için sorumluluğu üzerinize almışsınız."

"Beni eğlendirmiyor," diye açıklıyorum. "Bana

öğretiyor." "Öyle mi?"

"Evet. Nefsi müdafaa."

"Ah, doğru." derken sesini alaycılık kaplıyor. Uzak bir castello'da tatil yaparken bilinmesi gereken kritik bir beceri." Ağırlığını ayaklarının arasında kaydırarak avuçlarını arkasında birleştiriyor. "Umarım seninle tamamen *uygulamalı* olarak ilgileniyordur Martina. İlgili bir eğitmen öğrenmenin en iyi yoludur."

Utanç göğsüme tırmanıyor. Derslerimizle ilgili uygunsuz bir şey olduğunu mu ima ediyor?

Gece boyunca, başparmağının bileğime sürtünmesinin aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü olduğuna kendimi iyice ikna etmeyi başardım. En fazla, dalgın bir seğirme olabilirdi. Eğer bu dersleri yapmaya devam edeceksek, böyle şeyleri okumayı bırakmalıyım.

Giorgio bir adım öne çıkıyor, kızgınlığı dalga dalga yayılıyor. "Gerçekten de öyle. Martina'ya uyguladığım program çok yoğun, bu yüzden bahçede sana yardım edecek enerjiye sahip olması pek mümkün değil. Tek başına halledebileceğinden çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum."

Polo'nun çenesi sertleşir. "Elbette."

"Güzel."

Uzun bir süre birbirlerine bakıyorlar. Sonra bir avuç dirseğimin etrafını sarıyor ve hafif bir baskı uyguluyor. "Hadi Mari. On ikide zor bir durağım var."

Mari.

Tüm zihinsel yetilerim tek bir kelimeye odaklanmasına rağmen bir şekilde Polo'ya veda etmeyi mırıldanmayı başarıyorum.

Giorgio bana Mari dedi.

Birbirimize ne zaman bu kadar aşina olduk?

Beynimin mantıklı kısmı bunun önemli bir şey olmadığını söylese bile nabzım kulaklarımın içinde atıyor. Ama kirpiklerimin altından Giorgio'ya baktığımda yüz ifadesi gergin ve sanki o lakabın öylece ağzımdan kaçmaması gerektiğini biliyormuş gibi göz göze gelmiyoruz.

Ayaklarım yastıklı mindere değdiğinde dirseğimi bırakıyor ve anahtarlarını atmak için kutuya doğru yürüyor.

"Gücünüz ve kondisyonunuz üzerinde çalışmamız

gerekiyor." "Neden-"

"On şınav, yirmi squat, otuz mekik. Beş tur. Başla." Kaşlarım

çatıldı. "Ama neden-"

Gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Gidelim, Martina! Benimleyken dediğimi yapacaksın, anladın mı?"

Ses tonundaki hayal kırıklığı omurgamı dikleştiriyor. *Tanrım.* Bu adamın derdi ne?

"Tamam," diyorum yere çökerken. "Bağırmana gerek

yok." Kaşlarını çatıyor. "Ben sayarım."

Sonrası yirmi beş dakikalık saf işkence. Giorgio, kötü bir formla yaptığım tekrarları saymayı atlıyor, ki bunların çoğu bu şekilde ve nasıl doğru yapılacağını gösterdikten sonra beni tekrar yapmaya zorluyor.

Beş turu bitirdiğimde vücudum jöle gibi oluyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Belimden kıvrılıyorum ve avuçlarımı dizlerime sabitliyorum. Daha asıl derse başlamamıştık bile.

"Bugün ne öğreniyoruz?" Yüzümden sarkan saç tellerinin arasından ona bakarak nefes nefese kalıyorum.

Minderin ortasına gelmemi işaret ediyor. "Dünkü hareketlerin üzerinden geçeceğiz."

Doğrulup ona doğru yürüyorum. "Gerçekten mi? Sanırım anladım. Yeni bir şey deneyebilir miyiz?"

Bir an beni düşündü. "Eğer ilk denemede tutuşumu kırabilirsen, yeni bir şey yaparız."

Sesindeki şüphecilik imasıyla içimde bir ateş yanıyor. Az önce bana çektirdiklerinden sonra, onun yanıldığını kanıtlamak istiyorum. "Peki."

Sert duruşu. Elleri bileklerimde. Kavrayışı

sıkılaşıyor. Tekniği uygulamadan önce bir saniye bile

kaybetmiyorum.

"Ha!" Zıplayarak uzaklaşırken, serbest kalan bileklerimi başımın üzerine

kaldırıyorum. "Sana söylemiştim." Kaşlarının arasındaki çizgi

yumuşuyor. "İyi iş çıkardın. Çabuk öğreniyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sen iyi bir öğretmensin - beni alıştırmalarla öldürmeye çalışmadığın zaman yani. Dün çok daha sabırlıydın."

Bana bakıyor, dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılıyor. "Sabırlı mısın? Yaşlandıkça bu özelliği kazanmış olmalıyım."

Sesinin alaycı tonu yanaklarımı ısıtıyor. Castello'ya giderken ona yaşlı dediğim için benimle dalga mı geçiyor? "Biliyor musun, aslında senin yaşlı olduğunu düşünmüyorum."

Bakışları karanlık bir şeyle titriyor. "Sana kıyasla öyleyim."

Başımı yana eğiyorum. "Dur tahmin edeyim. Otuz mu?"

"Otuz üç."

Sanırım görebiliyorum, ama itiraf etmeliyim ki otuz üçün bir erkeğe bu kadar yakışabileceğini hiç düşünmemiştim. Gözlerim vücudunda geziniyor ve etrafımızdaki havada bir şeyler kıvılcımlanıyor, ters giden bir akım gibi.

Giorgio boğazını temizliyor ve duvara bir göz atıyor. "Bugün öğrenmek istediğin özel bir şey var mı?"

Bir fikir bulmak için beynimi yokluyorum. Eminim sorsaydım, liderliği o üstlenirdi, ama dersin geri kalanını yönetme şansını *hak ettiğimi* hissediyorum. Benim için ilginç olan bir şey seçebilirim.

Yapılacak en bariz şey, Lazaro'yla yaşadığım durumlardan birini yeniden canlandırmak olurdu ama bunu denemeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor. Hazır olmaya yakın bile değilim.

Sonra aklıma geldi. Hayatım boka sarmadan önceki bir anı.

Özel okulumda nadiren kavga olurdu, ancak üçüncü yılımda herkesin haftalarca konuştuğu bir kavga oldu. Olay kafeteryada patlak vermişti; iki erkek aynı kızla çıktıklarını fark etmişlerdi. Biri yüzme takımının kaptanıydı. Diğeri amatör bir boksördü. Bir süre yumruklaştılar ama sonra daha iri olan yüzme takımı kaptanı boksörü duvara yapıştırdı ve elleriyle boğazını sıktı. Boyut farkı onun lehine işledi çünkü boksör o pozisyonda ona ulaşamıyordu. Güvenlik ayırana kadar yüzü mosmor olmuştu. İkisi de okuldan atıldı.

Giorgio'ya bakıyorum. "Benden daha büyük biri beni duvara yapıştırırsa nasıl kaçabilirim ki?"

Gözleri kısılıyor ve çenesi sertleşiyor. "Bunu sana biri mi yaptı?" diye soruyor, sesi jilet gibi keskin.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bir keresinde bir dövüş izlemiştim ve sıkıştırılan adam kaçamamıştı."

Omuzlarını indirdi. "Öğrenmek istediğin şey bu mu?"

"Evet."

"Pekala. Git duvarın yanında dur."

Sırtımı soğuk sıvaya dayadığımda ve benden bir adım ötede durduğunda nabzım hızlanıyor. Birden bunun iyi bir fikir olduğundan emin olamadım. Arkamda duvar varken, gidebileceğim hiçbir yer yok. İçim sinir ve savunmasızlıkla çırpınıyor.

"Bu dövüşte, adam nasıl tutuldu?"

"Diğeri iki elini de onun boynuna doladı."

Giorgio'nun yüz ifadesi ciddileşiyor. Yavaşça büyük avuçlarını kaldırıyor ve hafifçe boynuma doluyor. "Böyle mi?"

Çırpıntılar aşağı doğru inip bacaklarımın arasına yerleşirken gözlerim açılıyor. Beklenmedik bir uyarılma dalgası içime çarpıyor, beni ıslatıyor ve ne kadar yakın olduğumuzun aşırı farkında olmamı sağlıyor.

Göz kırpıyorum. Şu anda cidden tahrik mi oldum? Tanrım. Demek beni tahrik eden şey buydu - muhteşem Camorrista'nın ellerinin boynuma dolanması hissi. Daha önce hiç böyle hissetmemiş olmama şaşmamalı. Hayatımda başka kimse bana böyle dokunmaya cesaret edemezdi.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Giorgio'nun bakışlarının kenarlarında bir şey yalıyor. Giorgio'nun boğazımı kavrayışı çok az miktarda sıkılaşıyor ve tenim içten dışa doğru yanmaya başlıyor. Meme uçlarım sertleşiyor. Tanrıya şükür, bugün en kalın egzersiz sütyenimi giymiştim.

"Sağ elinle sağ bileğimi tut," diye talimat veriyor, sesi alçak. "Sonra sol elinle parmaklarımdan birini tut."

Bileğini tutuyorum ve omzumun üzerinden uzanarak boynumun yan tarafına bastırdığı kalın parmaklarından birini avucumun içine kaydırıyorum.

"Şimdi çek, sanki kırmaya çalışıyormuşsun gibi."

Yutkunuyorum, boğazım avuçlarının arasında yuvarlanıyor. "Böyle mi?" Yavaşça parmağını geriye

doğru büküyorum. "Daha sert."

Eklentiyi doğal olmayan bir açıyla hareket ettirme düşüncesi beni irkiltiyor. "Seni incitmek istemiyorum."

"Senden önce ben seni bırakacağım."

Beni bırakmanı istediğimden emin değilim.

"Tamam." Dediğini yapıyorum ve ellerini indiriyor ama hemen geri kaldırıyor.

"Güzel. Tekrar."

İri avuç içleri açıkta kalan köprücük kemiklerime konuyor ve sonra başparmağı ve işaret parmağı etimin etrafında bir yaka oluşturana kadar yukarı doğru hareket ediyor. Ön kolları esniyor, tendonları ve derisinin altındaki kalın damarları dalgalandırıyor. Beni tutuşu hafif ama istese nefes borumu bir saniyede ezebilir.

Şu anda aramızdaki örtülü güven midemi kaldırıyor. Sinir, korku, endişe ve çok daha hassas bir şeyden oluşan bir kokteyl.

Gözlerimiz çarpışıyor, onunki karanlık ve fırtınalı, benimki geniş ve tahrik olmuş. *Kahretsin.*

Anlayabiliyor mu? Biliyor mu? Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Gidelim, Martina."

Birkaç kez pratik yaptık. Ellerini tekrar boğazıma her koyduğunda klitorisim titriyor. Neredeyse hiç hareket etmememize rağmen sırtımdan aşağı gergin terler akıyor. Fark edip nedenini merak etmesinden korkuyorum ama sonra kendi alnının da parladığını fark ediyorum. O da terliyor.

Sanki gözlerimde bu gözlemi görebiliyormuş gibi, hareketi bir sonraki yapışımda geri çekiliyor ve nemli alnını silmek için gömleğinin eteğini kaldırıyor.

Gözlerim kocaman açılıyor ve sanırım nefesim kesiliyor. Düz, yontulmuş karın kasları her nefeste hareket ediyor, daha önce yanımda yaptığı egzersizlerden sonra şekilleri daha da belirginleşiyor. Dudaklarımdan yavaş bir nefes alıyorum.

Aman Tanrım.

Elimdeki işe odaklanmaya çalışarak başımı sallıyorum. Antrenman yapıyor olmam gerekiyordu, vücuduna bakıyor olmam değil, ama spor salonunun ışığında karın kaslarının terden nasıl parladığını görmezden gelmek zor. Bakışlarım göbek deliğinin hemen üzerindeki ince bir yara izine takılıyor, hafif kabarık bir deri çizgisi, diğerlerinden bir ton daha açık.

"Nereden buldun bunu?" Daha iyi düşünmeden önce sordum.

Gömleğinin vücudundan aşağı düşmesine izin veriyor ve bana

bakıyor. "Ne?" "Göbek deliğinin üstündeki yara izi."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda onu süzdüğümü itiraf ettiğimi fark ediyorum. Acaba bakışlarına fazladan yoğunluk katan bu muydu, yoksa yara izini nasıl aldığının hatırası mı?

O dalgın bir el sürüklüyor üzerinde onunabdomen andsaves
Cevap vererek utancımın içinde yüzmekten kurtulacağım.

"Yapıldığım yıl aldım."

Merak derimin altında kıpırdanıyor. "Kaç yaşındaydın?" "On

beş."

Vay canına. Benim hayatta olduğum kadar uzun süredir yapılmış. "O zamanlar nasıl dövüşüleceğini biliyor muydun?"

Gözlerinin içinde bir parça eğlence titreşiyor. "Hayır. Başlangıçta çok dayak yedim çünkü sokaklarda hiç uğraşmak zorunda kalmadım. Diğerleri benim bütün gün bilgisayar ekranlarının arkasında oturmama içerliyordu. İlk yıl en kötüsüydü. Bir gece evime dönüyordum ve üç adam beni pusuya düşürdü. Maaş günüydü, bu yüzden para zarfımı istediler, ama aynı zamanda bir noktayı kanıtlamak istediler. Onlarla dövüştüm, kötü bir şekilde. Saniyeler içinde üstünlüğü ele geçirdiler. Eski patronum peşime takılmasaydı işler çok daha kötü sonuçlanabilirdi."

"Sal?"

"Hayır, bu hala Secondigliano İttifakı'nın bir parçası olduğum zamandı. Bölge şefi bana değer veriyordu ve sırtımda bir hedef olduğunu biliyordu, bu yüzden adamlarından birine göz kulak olmasını söyledi. O gece beni kurtaran şey buydu. Kısa süre sonra dövüş sanatlarını öğrenmeye başladım."

Giorgio'nun aşırı güçlü olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesi beni şaşırtıyor. Bugünlerde onu bir dövüşün kaybeden tarafında hayal bile edemiyorum.

"Tekrar gidelim," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bu çok kolay. Biraz yapmacık, sence de öyle değil mi? Gerçek bir saldırıda, ben tüm adımları uygulamaya çalışırken kişi sabırla beklemez."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ne diyorsun sen?"

Bir sonraki cümlemi söylemek için cesaretimi toplamaya çalışırken birkaç kez göz kırpıyorum. "Gerçekmiş gibi yap. Daha hızlı hareket et. Daha fazla güç kullan."

Bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdiği anı anlayabiliyorum. Bakışlarında bir durgunluk var. "Bu sadece ikinci dersimiz."

"Sadece bir kez denemek istiyorum. Bunun bana gerçekten yardımcı olmasını istiyorsan, yoğunluğun gerçek bir saldırıyla eşit olması gerekir. Aksi takdirde donup kalırım."

Dudaklarının arasından bir nefes hava kaçıyor, ama yarı beklediğim gibi bir kez daha reddetmiyor. Düşünüyor, sonra kollarını tekrar iki yanına indiriyor ve "Sadece bir kez" diyor.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Bunu neden istediğimi ya da bundan ne elde etmeyi umduğumu bilmiyorum ama New York'tan bu yana ilk kez gerçek heyecan olarak nitelendirilebilecek bir şey hissediyorum.

Giorgio benden önce pozisyonunu aldı. "Üçe kadar sayacağım. Kaçmak için ne gerekiyorsa yap, tamam mı? Sana öğrettiklerimi unutma."

"Anladım."

Geriye doğru sayıyor ve "üç "e ulaştığında bana doğru hamle yapıyor, boynumdan tutuyor ve vücudunun uzunluğunu benimkine bastırıyor.

Tüm hava ciğerlerimden dışarı itildi.

Adrenalinim yükseliyor ve bir anlığına ona karşı körü körüne çırpınıyorum. Tüm eğitimim unutuluyor ve içgüdülerim devreye giriyor. Ellerini üzerimden çekmeye, bacaklarına tekme atmaya çalışıyorum. Bir tekme indirdiğimde

Bacağına tekme atınca homurdanıyor ve taş gibi sert kalçasını

bacaklarımın arasına kaydırıyor. "Benimle dövüşecek misin yoksa sadece

canımı mı sıkacaksın?" diye tıslıyor kulağıma.

Ne- Benimle *alay mı* ediyor?

Birkaç cıvatayı yerine takmaya yetiyor. Sağ elimle sağ bileğini tutuyorum. Parmaklarından birini tutuyorum.

Gözlerinin derinliklerinde onay parıldıyor. "Aferin kızıma."

Bu iki kelime üzerimde beklenmedik bir etki yarattı ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Çekiyorum. *Sertçe.*

Bir elini bırakıyor ama önceki gibi geri çekilmiyor. Onun yerine diğer avucunu boynumun daha büyük bir kısmını kaplayacak şekilde hareket ettiriyor, vücudu beni hâlâ duvara sabitliyor.

Gözlerimiz birbirine çarpıyor.

Aramızdaki birkaç santimlik boşluk sanki

küçülüyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor.

Onu bunu yaparken daha önce birkaç kez yakaladım ve bunu her yaptığında bacaklarımın arasında sabit bir nabız beliriyor.

Beni öpmeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Muhtemelen olmaz. Bunun olasılığını %0.01 olarak hesaplıyorum.

Ama bunu düşünüyor olma ihtimali bile beni dayanılmaz derecede canlı hissettiriyor. Aynı

hareketi diğer elime de yapıyorum ve işe yarıyor.

Evet.

Beni bırakıyor ve ben de zıplayarak

uzaklaşıyorum. "Başardım!" Giorgio

gülümsüyor. Yüce Tanrım, *gülümsüyor*.

"Gerçekten iyi iş çıkardın." Sıcak elleri omuzlarımın üst kısmına iniyor.

Ona bakarken kalbim dengesiz bir ritimle çarpıyor. Ne cüretle sanki önemli bir şey değilmiş gibi bana gülümser? Yasal olarak, bunun bir uyarıyla birlikte gelmesi gerekiyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Başını sallıyor ama ellerini üzerimde tutuyor. Bir saniye. İki saniye. Üç saniye.

O... oyalanıyor. Öyle değil mi?

"Bugünlük bu kadar yeter," diyor sonunda, sesi alçak.

"Tamam," diye kekeliyorum.

Sonunda bırakıyor.

Kalbim hâlâ göğsümde çarparken ve onun dokunuşunun hayaleti hâlâ kıyafetlerimi yakarken odama dönüyorum.

BÖLÜM 11

MARTINA

O gece çabucak uykuya dalıyorum, bedenim günün

yorgunluğunu atıyor. Rüyamda Giorgio'yu görüyorum.

Evin içinde karanlık bir koridorda karşılaşıyoruz ve elimi tutuyor, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi kendinden emin bir şekilde parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Bağlandığımız yere bakıyorum ve Casalesi'nin arması olan dövmesi bana göz kırpıyor. O gece mavisi bir takım elbise giymiş, ben ise şeffaf bir gecelik. Beni koridorun sonuna götürüyor, ayak seslerimiz ve giysilerimizin hışırtısı havadaki tek ses.

Bir kapı açılıyor ve kütüphaneye giriyoruz. Giorgio beni deri bir koltuğa götürüyor ve karşımızdakine oturuyor. Aramızdaki masanın üzerinde bir kitap var. Kitabı eline alıyor ve bana okumaya başlıyor.

Jane Eyre. Jane ve Rochester'ın yağmura yakalandıktan sonra Bayan Fairfax'in önünde öpüştükleri sahne. Giorgio'nun sesi etkileyici. Hatta hipnotik. O okurken yağmurun kütüphanenin camlarına vuruşunu neredeyse duyabiliyorum. Yağmurun sesi gittikçe artıyor, ta ki bir kurşun çağlayanı gibi olana kadar ve artık onun sesini seçemiyorum.

Sessiz ol, fısıldıyorum. *Sessiz* ol.

Ama yağmur dinlemiyor ve Giorgio kısa süre sonra bir hayalet gibi kayboluyor, beni kitap raflarının arasında yalnız bırakıyor.

Tenimde bir ürperti dolaşıyor.

Yağmur fırtınalarını sevmem. Uyanmam lazım.

Uyan. Uyan. Uyan.

Bilincim rüyadan çıkmak için çabalıyor. Yatak odamın karanlığına göz kırpıyorum ama yağmur devam ediyor.

Yastıklara yaslanıp gözlerimdeki uykuyu silerken yatak gıcırdıyor. Uykulu bakışlarım pencereye takıldığında kalbim sıkışıyor.

Yağmur, camdan aşağı perçem perçem dökülüyor. Rüzgâr, kızışmış vahşi bir hayvan

gibi yüksek sesle uluyor. Vücudumdaki her kas korkudan kaskatı kesiliyor ve New

York'a geri ışınlanıyorum. Işıltılı otel lobisi.

Imogen'in kırmızı ruju.

Yağmur çarşaf gibi yağıyor.

Lobide bizi alması gereken arabayı beklerken havaya hayret ettik. Şemsiyelerimiz komik bir şekilde yetersizdi. Bu konuda kıkırdadık. Dışarı adımımızı atar atmaz elimizden uçup gitme ihtimalleri yüksekti ama gezinin asıl olayından önce ıslanmamak için çaresizdik. Dünyanın en iyi restoranı Eleven Madison Park'ta öğle yemeği. Orada yemek yemek istiyordum, böylece mutfak başarısının zirvesinin neye benzediğini anlayabilecektim. Yapmak istediğim şeyin bu olup olmadığına karar vermeme yardımcı olacağını düşündüm. Imogen'i New York'a gelmeye ikna etmemin tek nedeni buydu.

Araba geldiğinde dışarı fırladık, su vücudumuza çarptıkça yüksek sesle çığlık attık. Arka kapı açıldı ve içeri girdik.

Bir dakika sonra Imogen ölmüştü ve tek duyabildiğim arabaya çarpan yağmurun sesiydi. Hayatımın en kötü anının müziği.

Çenem dizlerime çarpıyor ve çarşafları pençeliyorum. Panik ciğerlerime yayılıyor. Limuzinin

arka koltuğunda bir adam vardı. Lazaro.

Onu ancak hareket etmeye başladıktan sonra, ıslak ellerimizi kıyafetlerimize silerken fark ettik. Köşede oturuyordu, bacaklarını iki yana açmıştı, deri ayakkabıları parlıyordu. Imogen yanımda kaskatı kesildi. Her nasılsa bu küçük hareketi fark etmişti. Bu onun gülümsemesine ve isimlerimizi sormasına neden oldu.

Neden ona düşünmeden cevap verdim?

Safça.

Aptal.

Yüzümü avuçlarıma bastırıp ağlıyorum.

Her şeyin ne kadar çabuk dağılabileceğini hatırlamak için kendime izin verdiğimde böyle oluyor.

Yağmur çığlıklarımı bastırıyor, acımasız ve getirdiği sefaleti umursamıyor. Geçmişi silmek, banyo aynasındaki buğu gibi silmek için neler yapmazdım. Ama bunun için bir numara yok.

Belki de acıyı atlatmanın tek yolu onun içinden geçmektir. Imogen öldüğünden beri kendime pek bir şey hissetme izni vermedim ve duygular birikiyor. Onları ne kadar ertelersem, o kadar güçleniyorlar. Şu anda bile, güçleri beni korkutuyor. Göğsüm hıçkırıklarla titriyor ve çökmesinden korkuyorum.

Yan lamba yanar ve yatak eğilir.

Bir çift masmavi gözle karşılaşınca irkiliyorum ve kendimi yatağın köşesine itiyorum.

Giorgio beni izliyor, kalın kaşlarının arasına derin bir çizgi kazınmış. "Ağladığını

duydum." Elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum, bakışlarım pencereye kayıyor.

Kendisi takip ediyor.

Bir süre ona bakar. "Yağmur yağmasını sevmiyorsun."

Başımı hafifçe sallıyorum. Bir şey söylemeliyim, bir açıklama yapmalıyım ama yapamıyorum. Dudaklarımı oynatmaya zorlamak şu anda dünyadaki en zor şeymiş gibi geliyor.

"Yalnız kalmak ister misin?"

Gözlerimiz çarpışıyor ve söyleyemediğim kelimeleri hissedebilmesi için dua ediyorum. *Lütfen gitme. Sen buradayken o kadar gürültülü değil.*

Bir süre sonra başını sallar.

Dişlerimin gıcırdadığını ve vücudumda dolaşan titremeleri fark edince yüzündeki çatık kaşlar daha da derinleşiyor. Kendimi acınası hissediyorum. Kim *yağmurdan* korkar ki? Mantıklı değil ama bedenimin umurunda değil gibi görünüyor. Kıvrılmış bedenimi ona yasladığımda yatak direği sırtıma batıyor.

"Buraya gel," diyor nazikçe, yorganı kaldırıp tekrar altına girmemi işaret ederek.

Dudağımı kemiriyorum. Biraz çabayla uzuvlarım sıkıştığı yerden kurtulmayı başarıyor ve battaniyenin altına kayarak Giorgio'ya doğru ilerliyorum. Beni içeri sokuyor, yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor ve bana bakıyor.

Gölgeler etrafımızda dans

ediyor. "Neden?" diye

soruyor.

Gözlerimi kapadım. İçimden bir ses itiraf etmemi istiyor ama konuşmaya çalıştığımda sesim çıkmıyor.

Yavaş bir nefes üflüyor, bakışları titreyen bedenimin üzerinde geziniyor. "Hâlâ üşüyorsun." Avuç içleri vücudumun dış yüzeyinde geziniyor ama yorgan, dokunuşunun sıcaklığını hissetmemi engelleyecek kadar kalın.

Kemiklerimdeki soğukluk o kadar derin ki, korkarım kaynar bir banyo bile onu çıkarmaya yetmeyecek. "Donuyorum."

Giorgio parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve sanki birkaç seçeneği tartıyormuş gibi bir an için kafası karışmış görünüyor.

İçimden sert bir ürperti geçtiğinde kararını vermiş gibi görünüyor.

Yorganı kaldırıp altına giriyor ve arkama yerleşiyor.

Ne!?

Zihnim az önce olanları anlamlandırmaya çalışırken dünya kendi ekseninde dönüyor.

Aman Tanrım.

Sessizce beni yan çeviriyor, *çıplak* göğsüne doğru çekiyor ve başucu lambasını söndürmek için uzanıyor. Sonra ağır kolunu yorganın altına sokuyor ve belimdeki çukurun üzerinden geçiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda sesimi geri kazanarak boğuldum.

"Seni ısıtıyorum," diyor huysuzca, çenesi başımın tepesine çarpıyor. Fırın gibi göğsü sırtımla aynı hizada, kalçaları benimkilerle aynı hizada.

Kıçım neredeyse onun kucağında.

Beni yuttu.

Sakinleşmeye çalışırken ağzımdan küçük nefesler alıyorum. Avucunu kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor ve hâlâ beni ısıtmaya çalıştığını fark etmem bir anımı alıyor.

Şimdiden ısındım. Artık resmileşti. Giorgio dünyanın en etkili ısıtıcısı. "Daha

iyi misin?" diye soruyor biraz zaman geçtikten sonra.

"Evet."

Uzaklaşmıyor. Kolum boyunca nazik okşamalarını durdurmuyor. Sonunda nabzım yavaşlamaya başlıyor ve gözlerimi kapatacak kadar güvende hissediyorum.

Giorgio pozisyonunu ayarlıyor ve bir sonraki sözlerinin ensemde gezindiğini hissediyorum. "Bana nedenini söyle."

Yutkunuyorum. Yüzüne bakmadığım zaman konuşmak daha kolay oluyor. "Olayın olduğu gün yağmur yağdı. Imogen'in öldüğü gün."

Elinin hareketi yavaşlıyor. "Arkadaşın."

"Evet. Şimdi ne zaman böyle yağmur yağsa bir tepki veriyorum. Bunu

kontrol edemiyorum." "Flashbackler mi?"

"Kafamın içinde bir film gibi görüyorum. Lobide durduğumuz andan öldüğü saniyeye kadar olan olaylar dizisi. Sanırım Lazaro'yu arabada gördüğünde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Elimi tuttu ve sıkıca kavradı. Onu vurmadan hemen önce parmaklarımı çok sert bir şekilde sıktı ve sonra basınç kayboldu. Ölümü dokunsaldı. Bir an çok canlıydı, bir an sonra ise ölmüştü."

Kısık bir hıçkırık kaçıyor içimden. Giorgio beni vücudunun içine almak istercesine yaklaştırıyor ve dudakları enseme değiyor. "Nefes al. Yanındayım. Hepsi sadece hayalet. Bir gün gidecekler."

Göğsü genişliyor ve sonra daralıyor. Kendi nefeslerimin hızını onun belirlediği ritme göre ayarlıyorum ve çok geçmeden birlikte hareket etmeye başlıyoruz. Böyle sarılmanın bu kadar rahatlatıcı olması şaşırtıcı. Önceki panik ataklarımın hepsiyle tek başıma başa çıktım.

"Hayaletleriniz var mı?"

diye soruyorum. "Evet,"

dedi.

"Seninkiler gitti mi?"

"Bazıları." derken sesi omurgamdan aşağı süzülüyor. Bazıları hâlâ zaman zaman

geliyor." "Bazen geceleri gölgelerde Imogen'i görüyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ne iş yapıyor?"

"Hiçbir şey. Kafasında bir kurşun yarasıyla öylece bana bakıyor. Keşke bir şey söylese diyorum ama hiç söylemiyor. Onunla konuşmaya çalışıyorum ama tek aldığım cevap sessizlik oluyor." Suçlamayla çınlayan bir sessizlik.

Uzun bir nefes verdiğini

duyuyorum. "Adam öldürdün, değil

mi?" "Öldürdüm."

"Çok mu?"

"Ben bir Casalesi'yim," diyor cevap olarak ve ayrıntılar için onu zorlamıyorum. Sanırım her şey göreceli.

"Onlar senin hayaletlerin mi?"

"Hayır. Çoğuyla ilgili vicdanım rahat. Beni rahatsız eden asla ölmemesi gerekenler."

"Ben de öyle. Imogen'in ölmesi için hiçbir sebep yoktu. Zalim bir tesadüf

gibi geliyor." "Öyleydi. Ama bazen hayat sadece buna indirgenir."

Kolunu tekrar belime doladığında cesaretimi toplayıp parmak uçlarımı teninde gezdiriyorum, kollarındaki kaba tüyleri hissediyorum. Vücudu sertleşiyor ama beni durdurmuyor. Eğer gün ışığı olsaydı, durdururdu. Bundan eminim. Ama yağmur ve karanlık etrafımızı sarmışken, sanki zaman ve mekânda asılı kalmışız, farklı kuralları olan bir evrende yüzüyoruz.

Vücudu benimkiyle bütünleşiyor ve nefesi derinleşiyor. Uykuya dalmak üzereyken yağmur duruyor ve gürültü kesiliyor.

BÖLÜM 12

GIORGIO

Amber rengi sıvı bardağımın içinde dönüyor.

Viski içen biri değilim ama bazen şartlar bunu gerektiriyor.

Saat sabahın üçü. On dakika önce yatağından sıvıştım, kokusu beni rahatsız ederken bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsam gerçekliğe olan bağlılığımı kaybedeceğimden emindim.

Onun yatağına girdiğimde beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Delilik mi? Acıma mı?

Hayır, başka bir şey. Adını koymaktan aciz olduğum bir şey, çünkü daha önce hiç hissetmediğiniz bir şeye nasıl bir kelime koyabilirsiniz?

Onun küçük bedeninin benimkine yaslanması eve dönmek gibiydi. Bu ne kadar berbat bir şey?

Ayaklarımı kütüphanedeki sehpanın üzerinde çaprazlıyorum ve tavana bakana kadar başımı geriye atıyorum. Orada hiçbir cevap yok. İbiza'da onu aldığım ana geri dönüp her şeye yeniden başlayabilmem için zamanı geri alma kılavuzu yok.

Kardeşine bundan tek kelime ederse, onu kendisine geri getirmemi ister. Alçak bir asker kız kardeşiyle yatakta. Biz bir şey yapmadık ama bunun bir önemi yok. Damiano uzmanlığıma saygı duyabilir ama onun masumiyetini sorgulayacak kadar değil.

Kötü şans.

Asla sahip olamayacağın bir şeyi istemek kötü şans getirir.

Martina benim için değil. Gelenekler onun bir gün Casalesi hiyerarşisinin üst kademelerinden birine ait olacağını söylüyor ve De Rossi de bunu biliyor. Yeni Don olmak istiyorsa, geleneklerle oynamaması gerektiğini iyi biliyor.

Dik oturarak bir yudum daha aldım ve saate baktım. Bu gece yapmam gereken işler vardı ve hiçbirini yapmadım. iPad'im yatağımın üzerinde unutulmuş bir şekilde yatıyor. Ağladığını duyar duymaz başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Martina bir şekilde aynı anda hem güçlü hem de kırılgan. Sınıfta, kendine olan güvensizliğini aştığında, gözleri şiddetli bir kararlılıkla parlıyor. Ama geçmişi onu bırakmıyor. Bir adım ileri, bir adım geri. Sıkışmış durumda ve nedense onu kurtarmanın benim görevim olduğunu hissediyorum.

Nedense.

Avucumu yanağımdan aşağı sürüklüyorum ve viskinin kalanını geri atıyorum. Bu sebep De

Rossi'nin gözüne girmemi *sağlamalıydı*, ama söz konusu De Rossi olunca pek aklıma geldiğini söyleyemem.

onunla yaptığım şeyler.

Buzz. Buzz. Buzz.

Telefonumu aldım, arayanın kimliğini kontrol ettim ve aramayı açtım.

"Giorgio," Sal'in sesi hoparlörden süzülüyor. "Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?" "Tabii ki

hayır, Don."

"Şu anda neredesin?"

Telefonumdan konumumu takip edemez, bu yüzden kolayca cevap veriyorum. "Roma'daki dairemdeyim. Geç oldu. Her şey yolunda mı?"

"Evet, Damiano ile yaşadığım saçmalıklar yüzünden son zamanlarda geceleri çok geç yattım. Böylesine ölümcül bir hata yapmış olması büyük talihsizlik. Bu ona pahalıya mal olacak."

"Küstahlaştı," diyorum, onu kandırmaya çalışarak.

"Ve şimdi de sarayı için aptallar topluyor."

"Davasına daha fazlası mı katıldı?"

"Önemli biri değil," diye çabucak geçiştiriyor. "Ama evet, birkaç kişi onun tarafına geçerek yanlış hesap yaptı ve ben buna bir son vermek istiyorum. Bu işimiz için dikkat dağıtıcı bir unsur."

"Öyle."

"Kızdan ne haber? Son konuşmamızdan bu yana bir şey bulabildiniz mi?"

De Rossi'nin ihanetinin ortaya çıkmasından bir gün sonra Sal beni aradı ve Martina ile ilgili beklenen talimatları verdi. Onu bul ve ona getir. Bu göreve atanan tek klan üyesi ben değildim ama diğerleri için endişelenmiyorum. Burayı asla bulamayacaklar.

"Onu iyi saklamış. Onu İbiza'dan Valencia'ya yaptığı uçuşa kadar takip ettim ama sonraki adımlarını izlemek zor oldu."

"Ne kadar ilerledin?"

"Birisi eşkâline uyan bir kızın havaalanı dışındaki bir araç kiralama yerinden Mercedes minibüsle ayrıldığını görmüş. Kamera plakayı yakalayamadı." Martina'yı aldığım gün bu uydurma hikayeyi doğrulayacak kanıtlar yerleştirdim ve şimdi sadece senaryoya sadık kalıyorum.

"Peki sonra?"

"Hâlâ arabayı arıyorum."

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oluyor. "Şimdiye kadar daha fazlasını beklerdim. Neredeyse bir hafta oldu."

"Avrupa'nın herhangi bir yerinde olabilir. Bu zaman

alır." Zamanı yok ama bunu bana asla itiraf

etmeyecek.

"Diğer aramalar nasıl gitti?" diye sordum.

"Onu Valencia'ya kadar da takip ettiler ve izler orada da kayboldu. Sabırsızlanıyorum, Giorgio. İşime geri dönmeliyim. Kızın bulunması gerekiyor ve bunu yapmak için ne kadar kaynağa ihtiyacım varsa ortaya koymaya hazırım."

"Dışarıdan yardım almayı düşündünüz mü?"

"Evet, şu anda biz konuşurken yapılıyor."

Kaşlarımı çattım. Bu kadar çabuk umutsuzluğa kapılmasını beklemiyordum. Şimdiden dışarıdan müteahhitler mi getiriyor?

"Kiminle temasa geçtin?"

"Kara Yılanlar ve Ortaklık."

Cazzo. Paralı askerler ve akıllı olanlar onlar. Toplam insan güçleri bir ordu büyüklüğünde, bu da Martina'ya uzaktan yakından benzeyen herkesin tüm dijital kayıtlarını inceleyebilecekleri anlamına geliyor.

İçimdeki alarm fanları. Bu bir sorun haline gelebilir. Umarım Damiano da bu işi bitirmek için Sal kadar acele ediyordur.

"De Rossi'nin kız kardeşini sana hemen getirecekler," diyorum.

"Umudum bu ve elbette aramaya devam etmeni bekliyorum. Yıllar boyunca benim için iyi işler yaptın, Giorgio ve ben de seni cömertçe ödüllendirdim. Ben adil bir adamım. Bana Martina'yı getirirsen, benim organizasyonumda mümkün olduğunu hiç düşünmediğin yüksekliklere çıkarsın."

Yanağımın içini ısırarak başımı sallıyorum. Yıllar boyunca Sal'ı hırslarımın büyük olduğuna inandırdım. Bu şekilde, kontrolün onda olduğu yanılsamasını yarattım. Birinin ne istediğini bildiğinizde, onun üzerinde güç sahibi olursunuz.

Gerçek şu ki, klanda yükselmek umurumda bile değildi. Tek umursadığım, onun düşüşünü düzenleyebileceğim bir yere gelmekti.

Oraya ulaştım. Şimdi Martina'nın peşinden koşmak yerine orada

kalmalıyım. "Teşekkür ederim, Don. Sözlerin çok anlamlı."

"İyi geceler, oğlum."

Hat kesildiği anda boğazıma bir şey kaçıyor.

Bir sonraki telefon görüşmem De Rossi'yle. Benden Martina ile ilgili her konuda onu bilgilendirmemi istedi ve Sal'in onun peşine kurtları taktığını bilmesi gerekiyor.

Hat bağlanıyor. "Napoletano. İşler nasıl- Ah, doğru, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok." "Az

önce Sal ile konuştum."

"Ve?"

Konuşulanları ona anlattım.

"Kahretsin. Seni hoparlöre alıyorum, Ras burada benimle."

Bir düğmeye basıldı. De Rossi'nin sağ kolunun sesi telefonumda yankılanıyor. "Yani bizimle yüzleşmek yerine, Sal masum bir kızın peşinden gidiyor." Alay ediyor. "Lanet olası bir midilli."

"Açıkça söylemedi ama Martina'nın bu işi bitirmenin en hızlı yolu olduğunu düşündüğü çok

açık." "Endişelenmeli miyiz?" Ras soruyor.

"Hayır. O burada güvende. Ama onu bulamadıklarında, umutsuzluğa kapılacaklar. Büyük riskler almaya başlayacaklar. O noktaya gelmemesi en iyisi. Ne kadar ilerleme kaydettiniz?"

"Amcam Elio ve Ras'ın babası bizimle birlikte. Klanda dokuz kilit oyuncu daha var," diyor De Rossi. "Eğer onları ikna edebilirsek, kimse bize karşı çıkmaya cesaret edemez. Şimdiye kadar üç kişiyle anlaşma yaptık.
-Babamla yakın çalışan ve Sal'i serseri mayın olarak gören gelenekçiler. Beklediğim gibi, Martina New York'tayken onu kaçırmaya çalıştığına dair kanıt sunduğumda çok öfkelendiler. Onların gözünde, Sal'in sorunlarını doğrudan benimle, yani komiserlerinden biriyle çözmeyip Mari'nin peşine düşmesi karakterine sürülmüş kara bir leke. Bunu bir zayıflık işareti olarak görüyorlar ve zayıf bir Don'u desteklemeyecekler. Keşke diğerleri de aynı şekilde görse ama onlar için bu çok daha zor."

"Onları yakalayacağız," diyor Ras kendinden emin bir şekilde. "Ama gerekli kozları toplamak için zamana ihtiyacımız var ve daha dikkatli olmalıyız. Dün Casal yolunda arabamız saldırıya uğradı. Kurtulduk ama istediğimden daha yakın bir çatışmaydı. Şoför vuruldu."

"Biri Sal'e haber mi

verdi?" "Bir drone

olduğunu düşünüyoruz."

İkisinin bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucize. "Bir sinyal bozucu ile seyahat etmeniz gerekiyor. De Rossi, senin güvenliğin de Martina'nınki kadar ciddiye alınmalı."

"Benim için endişeleniyor musun, Napoletano?"

"Pek sayılmaz, ama ölürsen iyiliğimi tahsil edemem. Hayır işleriyle uğraşmıyorum."

Ras kıkırdar. "Bir de neden fazla arkadaşın olmadığını merak

ediyorsun." "Sizi temin ederim ki bu tamamen kasıtlı."

"Mari nasıl?" De Rossi araya giriyor.

"İyi."

Cazzo, sanırım çok hızlı söyledim.

"Emin misin? Birkaç gün önce ayrıldığında iyi olmaktan çok uzaktı. Onu hiç kontrol ettin mi?" Onu

görmezden geldiğimden endişeleniyor. Keşke yapabilseydim.

"Evet, onu düzenli olarak görüyorum. Durumu iyiye gidiyor."

Ona kâbusundan bahsetmenin tam zamanı olabilirdi ama buna karşı çıkmaya karar verdim. Ona yardım edemez ve bu detayı açıklamak De Rossi'nin düşünmemesini tercih edeceğim sorulara davetiye çıkarabilir. Mesela onu duyacak kadar nasıl yakın olabildim? Ya da onu sakinleştirmek için ne yaptığım gibi.

"Bütün gün ne yapıyor? Geldiğinin ertesi günü yaptığı bir telefon görüşmesi dışında konuşma fırsatımız olmadı."

"Bahçeye çıktı. Ben de ona kendini savunmayı öğretmeye başladım, ki bu beceriyi ona uzun zaman önce kazandırmış olman gerekirdi."

"Sana bunu yapabileceğini ne zaman söyledim?" De Rossi soruyor, sesi sert bir nota alıyor.

"Bir şey olması ihtimaline karşı hazırlıklı olmalı."

"Bize onun güvende olduğunu söylediniz. İşinizi yaparsanız hiçbir şey olmaz."

"Egonu bir kenara bırak, De Rossi. Ona senin öğretemediğin bir şeyi öğretiyor olmam, bunun onun için iyi olmadığı anlamına gelmez. Çabuk öğreniyor. Onunla bu konuda konuşmak istersen, her zaman arayabilirsin."

Gergin bir duraklama oluyor. "Bu derslerden hoşlanıyor mu?"

Ellerimin altında kıpırdayan narin boynunun anısı, sikime bir şehvet sarsıntısı gönderiyor.

"Anladığım kadarıyla," diyorum kabaca.

"İyi. Ona gereksiz baskı yapmadığın sürece sorun yok."

"Yapmıyorum."

"O..." De Rossi boğazını temizliyor. "Eninde sonunda tüm bu olanlarda onun da bir

rolü olacak." Devam etmesini beklerken ensemde bir karıncalanma hissediyorum.

"Ama şimdi onunla bu konuda konuşmama gerek yok. Zamanımız var."

Parçaları birleştirmek için dahi olmaya gerek yok. Evlilikten bahsediyor. "Aklında kim var?" "Henüz

kimse yok," diyor De Rossi.

"Ama ilgi var," diye ekliyor Ras.

Tabii ki orada. De Rossi don olursa, Martina klan içindeki en uygun kadın olacak. Kocası büyük bir güce sahip olacak.

Güzel ve tatlı olmasının ve muhtemelen mükemmel bir eş olacak olmasının zararı yok.

"Mari'ye Vale ve benim onu özlediğimizi söyle."

Ras, "Sal sizi tekrar ararsa, hemen bizi arayın" diyor.

"Hayır, sana lanet bir güvercin göndereceğim. Başka ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Tanrım, rela-"

Kapattım.

Derimin altında öfke kaynıyor. Neden bu kıza yardım ediyorum ki? Lanet olası bir pislikle evlenene kadar mutlu ve mükemmel olsun diye mi?

Elimdeki viski bardağı aniden çok boş geliyor. Geç oldu, biraz uyumam lazım ama artık yorgun değilim.

Sadece kızgınım.

Siktir et. Kendime bir bardak daha dolduruyorum.

Düşük doğumlu olmam beni hiç rahatsız etmedi. Para kazanmamı ya da işimi iyi yapmamı engellemedi. Eskiden önemsediğim tek şeyler bunlardı. Ama statümün bir anlamı da asla Martina gibi biriyle evlenemeyecek olmam.

Onunla evlenmek istediğimden değil, lanet olsun. Sadece *onu* istiyorum.

Bir kere olsa yeterdi. Merakımı gidermek için yeterli olurdu. Sınıfta ona her dokunduğumda, yardım edemem ama önümde elleri ve dizleri üzerinde çıplak nasıl görüneceğini merak ediyorum. Kıçı havada. İpeksi saçları bileğime dolanmış. Keskin bir çekiş yaptığımda vereceği nefesi duyar gibiyim.

Sikim bu görüntü karşısında canlandı.

O benim için fazla iyi. Çok saf. İçimdeki zehri bilseydi, dokunuşumdan geri çekilirdi. Ama karanlık

dürtülerime boyun eğmek ve asla benim olamayacak bir şeye sahip olmak ne kadar tatlı bir his

olurdu...

Başımı sandalyeye yaslayıp inliyorum. *Cazzo.* Bu tür şeyleri düşünmemeliyim bile. Viski yüzünden. Bu boku asla içmem.

Kapıya vurulan yumuşak bir ses gecenin sessizliğini

yırtıyor. Başımı kaldırıyorum. "Kim o?"

"Ben Martina." Kapı bir santim açıldı. "İçeri girebilir

miyim?" Avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Evet."

Saçları dağınık ve gözleri uykudan kararmış bir halde odaya girdi. Tanrıya şükür, pijamalarının üzerine bir bornoz geçirmiş. Ne kadar az ten görürsem o kadar iyi.

"Uyandım ve bir daha uyuyamadım," diyor. "Yağmur

durdu."

Pencereden dışarı bakıyor. Çıplak ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor. "Biliyorum. Ben sadece... Yalnız kalmak istemedim."

Dikkatimi tekrar bardağıma veriyorum. Birkaç yudum kaldı. Bu içkiyi bitirene kadar burada kalmasına izin vereceğim ve sonra onu yatağına geri göndereceğim.

"Otursana." Karşımdaki sandalyeyi işaret ediyorum.

Kabul etti. "Neden hâlâ ayaktasın?"

"Birkaç telefon görüşmesi

yaptım." "İlginç biri var

mı?"

"Sal ve kardeşinle konuştum."

Gözlerinde heyecan kıvılcımları. "Birkaç gündür konuşmuyoruz. O nasıl?"

De Rossi'nin birkaç gün önce neredeyse öldüğünü söylemek için uygun bir zaman değil, bu yüzden konuyu geçiştiriyorum. "Meşgul. İkna etmesi gereken bir sürü insan var."

Başını sallıyor, narin parmakları kolçağın etrafında kıvrılıyor. "Neden kardeşimin tarafını tutmaya karar verdin?"

Omuz silkiyorum. "Diğer pek çok kişi gibi ben de şu anki

donumuzdan memnun değilim." "Neden?"

"Uzun bir sebepler listesi. Klanı kötü yönetti. Casalesi'ler kendilerini her zaman bir iş gibi yönetmişlerdir. *Sistema*'daki diğer klanlardan çok daha sofistike bir yapıya sahibiz ve bunun için kafası çalışan bir lidere ihtiyacımız var. Sal'de bu yok."

Cevabıma tam olarak inanmamış gibi kaşları birbirine çarpıyor. "Yani hepsi sadece mantık mı? Kişisel değil mi?"

"Neden bunun kişisel olduğunu düşünüyorsun?"

"Felsefe farklılığı Don'una ihanet etmek için yeterli bir neden gibi görünmüyor. Klan dağılmıyor ki."

Anlayışlı biri ve az önceki kızgınlığıma rağmen meraklı bakışlarındaki bir şey gülümsememe neden oluyor. "Kardeşin muhtemelen öyle olduğunu iddia ederdi ama haklısın. Klanın çöktüğünü sanmıyorum. Casalesi'ler zorludur ve Sal'den daha kötü şeytanlardan kurtulmuşlardır."

"Yani bu kişisel bir şey." Sesinde bir zafer belirtisi var.

"Evet." Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve bacaklarına bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Seninle ortak bir noktamız var. Benim annem Sal yüzünden öldü. Tıpkı seninki gibi."

Nefes alırken dudakları aralanıyor. Sal babasını öldürüp Don'un yerine geçtiğinde o daha bir bebekti. Martina'nın annesi kocasının öldüğünü öğrendiğinde, üzüntüsü hızla yıkıma dönüştü. Kadın, Sal'ın adamlarının önünde kendini ateşe vererek intihar etti. De Rossi bunu gördü ve küçük kız kardeşini alıp kaçacak kadar akıllıydı.

"Anneni o mu öldürdü?" Martina bana sordu.

Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama annemin Sal'le olan geçmişi bu kadar basit değil. Sal onu mahvettikten sonra bile güçlü bir kadındı. Uzun süre acısıyla yaşadı... Ta ki bir gün çok fazla gelene kadar. "Tetiği Sal çekmedi ama annemin ölümünden o sorumlu."

Bir şey soracakmış gibi ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor. Güzel. Bu

saçmalık hakkında konuşmak istemiyorum.

"Yatağa gitmelisin."

Geniş ela gözlerini bana kırpıştırıyor. "Tamam. Gitmeden önce teşekkür etmek istiyorum." Yanaklarında pembe çiçekler açıyor. "Beni sakinleştirdiğin için. Muhtemelen senin için garip olduğunu biliyorum."

Yatağına tırmanmak mı? Teninin kokusuna kendimi alıştırmak mı? Sertleşmiş sikimi yumuşak kıçına sokmamak için tüm irademi kullanmak?

Tabii. *Garip*.

"Daha kötü şeyler de atlattım," diyorum huysuzca, elim bir bardak daha doldurmak için kaşınıyor.

Sözlerim karşısında hafifçe geri çekildi. Bornozunu kendine doğru çekti. "Anlıyorum. Eğer bu kadar tatsızsa, gerçekten bunu yapmana gerek yoktu."

Bakışlarım onunkilere kayıyor. Kırıldı mı? Teşekkürüne karşılık ne söylememi bekliyordu?
Ne zaman istersen yatağına girmekten mutlu olacağımı biliyorsun, Mari?

Umarım benden edindiği izlenim bu değildir. "Yatağına git

Martina," diye homurdanıyorum.

Gözleri kısılıyor. Ayağa kalktığında bornoz göğsünü sıkıca sarıyor ve sert, küçük meme uçlarının dış hatlarını görüyorum.

Bir iniltiyi yutuyorum. Tanrı aşkına, *git artık.*

Onun yerine bakışlarımı tutuyor ve "Evet *efendim*" diye mırıldanıyor.

Sikim hemen sertleşti. *Onu dizlerimin üzerine çöktürmeli ve emirlere nasıl itaat edileceğini bilmeyen kızlara ne olduğunu öğretmeliyim.*

Bu vahşi, müdahaleci düşünceyi analiz edecek zamanım olmadan, arkasını döndü ve vals yaparak odadan çıktı.

BÖLÜM 13

MARTINA

Kızgın uyanıyorum.

Daha kötü şeyler atlattım. Yorganı üzerimden atıp banyoya doğru yürürken bu cümle kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

Ne pislik ama. Yatağıma girmesini ben mi istedim? Hayır. Madem yanımda yatmak onun için bu kadar iğrençti, neden bunu yaptı?

Dişlerimi fırçalarken aynada kendime bakıyorum. Plajda düzenli olarak vakit geçirmeyi bıraktığımdan beri cildim her zamanki rengini biraz kaybetmiş ve saçımdaki röfleler rötuşa ihtiyaç duyuyor, ama o kadar da kötü görünmüyorum, değil mi? Diş macununu tükürüyorum ve kolumun altını kokluyorum. Kokmuyorum bile!

Parmaklarım lavabonun kenarına dolanıyor. Öyle olsa bile, bu kadar kaba olmamayı seçebilirdi. Anlıyorum, Giorgio beni çekici bulmuyor ama bunu yüzüme vurmasına gerek yok.

Geç oldu ve kahvaltıyı kaçırdım, bu yüzden giyinmek için zaman ayırıyorum ve sonra spor salonuna

gidiyorum. Kapıdan geçer geçmez bakışlarım Giorgio'ya takılıyor - torbaya yumruk atıyor -Atılmış anahtarlarına. Her dersimiz sırasında etrafımda duruyorlardı, ama onun yanımda olmadığı bir an bile yoktu. Ayrıca, dikkatim dağınıktı.

Onun tarafından.

Onun dokunuşuyla.

Ellerinin üzerimdeki hissinden.

Ama artık değil. Ona karşı bir şey yapmamın zamanı geldi.

Son yumruğunu atar ve arkasını döner. "Hadi başlayalım."

Dün gece hiç olmamış gibi davranmaya karar verdiği hemen belli oluyor. Yeni bir beceri öğretmeye başlamadan önce bana acımasız bir kondisyon yaptırıyor.

Korkunç bir şey.

Konuşmamız yapmacık ve bakışlarıma cevap vermiyor. Buradan başka bir yerde olmayı tercih edeceğini hissediyorum.

Ben de onun bana gösterdiği hiçbir şeyi öğrenemiyorum.

"Anlamıyorum," diye bağırıyorum üç kez gösterdiği bir hareketi doğru yapamayınca.

"Dinlemiyorsun," diye tersliyor. "Kafan nerede senin?"

Hayal kırıklığı ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. Ona benimle dalga mı geçiyorsun bakışı attım. "Zor bir gece geçirdim. Görünüşe göre sen de öyle. Belki de dersi erken bitirmeliyiz."

Önerim karşısında gözleri kısıldı. "Yapacak başka bir işin var mı?" "Bir

sürü."

Kuru bir alay. "Bu senin telefonunla mı ilgili? Devam et. Eğer yapabilseydin şimdiye kadar geri

almış olurdun." "Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"*Biliyorum*."

Ateş midemin içini yalıyor. Sırf onun yanıldığını kanıtlamak için o lanet şeyi bugün kesinlikle bulacağım.

"Her neyse, Giorgio. Şu anda seninle bunu yapmaktansa bahçede Polo'ya yardım

etmeyi tercih ederim." Gözlerinde karanlık bir şey parlıyor. "Diline dikkat et."

Aramızdaki hava gerginlikle titreşirken ağzımdan çıkma tehdidinde bulunan karşılığı ısırıyorum. O kızgın, ben de kızgınım ama aklımın bir köşesinde kendimi kontrol etmem gerektiğini biliyorum.

Dün gece bana söylediği şey sadece ondan *hoşlandığım* için canımı yaktı. Ne kadar üzgün olduğumu görürse şüphelenir ve Tanrım, aşağılanmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Buradan çıkmam gerek.

O da aynı fikirdeymiş gibi görünüyor, çünkü nefesini üflüyor ve anahtarlarını almaya gidiyor. "Yarın devam ederiz."

"Teşekkür ederim," diyorum arkasından ve o da bana bakmadan başını sallıyor.

Odama gidip duş alıyorum ve mutfaktan bir şeyler atıştırıyorum. Giorgio'ya söylediklerime rağmen dışarı çıkmamaya karar veriyorum. Zemin yağmurdan dolayı hala ıslak, gökyüzü bulutlu ve çamurda etrafı kazma ihtimali o kadar da çekici değil.

Bunun yerine kütüphaneye yerleşiyorum, ağır deri koltuklardan birini pencereye yaklaştırıyorum, böylece tepelerin, sarı kır çiçeklerinin ve gökyüzünü delen çamların mükemmel manzarasının tadını çıkarabiliyorum. Araziyi çevreleyen orman gri bulutların altında biraz uğursuz görünüyor ve Giorgio'nun oraya gitmemem konusundaki uyarısını hatırlıyorum. Derimin altında hırçınlık kıpırdanıyor. Belki de sırf onu kızdırmak için bunu yapmalıyım.

Başımı kendime doğru sallayarak parmak uçlarımı koltuğun kenarına vuruyorum. Genelde bu kadar şımarık değilimdir. Belki arada sırada Dem beni gerçekten sinirlendirmeyi başardığında. Ama Giorgio bunu kolayca ve sık sık ortaya çıkarıyor gibi görünüyor.

Ağaçların üzerinde süzülen bir kartalı izlerken yakınımda bir menteşe gıcırdıyor. Omzumun üzerinden bakınca Sophia'nın kapının önünden geçtiğini görüyorum. Bana doğru geliyor ve başını kucağıma koyuyor.

"Merhaba kızım," diyorum yumuşak bir sesle, kıllı tüylerini okşayarak.

Bana göz kırpıyor ve sonra pencereye dönüp benim baktığım yöne bakıyor. "Oraya sık gider

misin? Biri seni ormanda yürüyüşe mi çıkarıyor?"

Sanki ona cevaplayamayacağı sorular sormaktan daha iyisini bilmem gerektiğini söylemek istercesine homurdanıyor ve ayaklarımın dibinde yere uzanıyor.

Pencere kenarında duran bir kitaba uzanıyorum.

Bitkisel Simyacı-bitkisel tıp için bir rehber.

Bu Polo'nun olmalı. İçindekiler kısmı çok geniş ve tanıdık bir kelimede duruyorum. Valerian. Hah. Polo'nun bana çayda verdiği bitki bu. Acaba onu yetiştirmek için bu kitaptan mı ilham aldı?

Neye benzediğini merak ederek sayfayı çeviriyorum ve bir sürü minik pembe çiçeği olan bir bitkinin resmini görüyorum. Altındaki metinde, uykuya dalma süresini kısaltabilen ve uyku kalitesini artırabilen doğal bir uyku yardımcısı olduğu yazıyor. Bu doğru. En son ne zaman bu kadar derin uyuduğumu hatırlamıyorum. Resmin yanındaki sayfada, küçük harflerle yazılmış bazı ek bilgiler var. Okuyabilmek için kitabı yüzüme yaklaştırıyorum.

Kava-kava ile karıştırıldığında güçlü, hipnotik uykuya neden olabilir. Hızlı etki eder.

Kelimeler kafamın içinde

kıpırdanıyor. Bekle... Sert bir nefes

çekiyorum.

Aman Tanrım, *işte bu*. Anahtarı böyle alacağım! Bu tarifi kullanıp Giorgio'yu uyutabilirim.

Koltuktan zıplayıp odanın etrafında dönüyorum, göğsümün içinde zafer kazanmış bir his yeşeriyor. Sophia yumuşak bir havlama sesi çıkarıyor ve bana şüpheyle bakıyor.

Çayı yap, Giorgio'ya ver ve uyuyana kadar bekle. Cebinden anahtarı alacağım, ofisine gireceğim ve lanet telefonumu alacağım. Aman Tanrım. Bundan daha mükemmel olabilir mi?

Onu nasıl alt ettiğimi anladığında yüzündeki ifade? Fotoğraf makinemle fotoğraf çekmeye hazır bekliyor olacağım.

İçimden bir kahkaha patladı.

Yalnız bir sorun var. Bir şeyler döndüğünü belli etmeden bu çayı içmesini nasıl sağlayabilirim?

Odanın ortasında duruyorum ve kolumun altındaki kalın kitabı düzeltiyorum. Burada gerçekten akıllı davranmam gerekiyor. Cinayetten şüphelenemez.

Öğleden sonrayı bu sorunu düşünerek geçiriyorum. Akşam yemeği için çağrıldığımda hala bir şey bulamamıştım ve yemek salonuna indiğimde başım hayal kırıklığıyla zonkluyordu.

Oda.

Dikkatim o kadar dağınık ki yemekte tek bir konuşma bile yapamayacağımdan eminim ama odaya girdiğimde masada sadece Giorgio oturuyor.

"Herkes nerede?"

Karanlık bakışları üzerimde. "Onlardan akşam yemeklerini personel evinde

yemelerini istedim." Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neden?"

Oturduğu yerden kalktı ve bir elini yanındaki sandalyenin arkasına koydu. "Son birkaç günden sonra seni biraz yalnız bırakmak istedim. Her öğün yeni insanlarla birlikte olmanın zor olduğunu biliyorum." Sandalyeyi çekiyor ve oturmam için işaret ediyor.

Karnımda küçük bir kıpırtı beliriyor. Görmezden geliyorum ve

yanına oturuyorum. "Sorun değil. Bunu yapmana gerek yoktu."

Sandalyemi içeri itiyor. "Onlar için sakıncası yok."

Eli kazara omzuma dokunduğunda, kıvılcımlar tenime çarpıyor. Baş başa yemek yemek üzereydik.

Alternatif bir evrende, bu bir randevu olabilirdi. Daha önce birkaç randevuya çıkmıştım- Daha çok arkadaş olarak takıldığımızı sanıyordum ama birlikte olduğum adamların aklında başka bir şey olduğu belliydi.

İşler nasıl da değişti.

Giorgio kolları kıvrılmış, düğmeli basit bir gömlek giymiş. Gözlerim ön kollarında yılan gibi kıvrılan kalın damarları izliyor ve parmak uçlarımı üzerlerinde gezdirmek için ani bir istek duyuyorum. Bunun yerine ellerimi yumruk yapıp kucağıma bastırıyorum.

Etrafımızdaki hava sessizlikle ağırlaşıyor.

Önce o kırıyor. "Dün geceden sonra seni bu kadar zorlamamalıydım," diyor kucağına bir peçete koyarken hışımla.

Oh. Bunu beklemiyordum.

"Sorun değil."

Avucunu çenesinin üzerinde kaydırıyor. "Bahçede iyi vakit geçirdin mi?"

"Ben gitmedim. Çok ıslaktı. Kütüphanede kaldım."

"Ah." Sanırım uzanıp önümüzdeki tabakların kubbeli kapaklarını kaldırmadan önce dudaklarının küçük bir seğirme yaptığını görüyorum.

Patates püresi yatağı üzerinde taze pestoya benzeyen biftek ve yanında kavrulmuş kuşkonmaz, havuç ve soğan.

Derin bir nefes çekiyorum ve iç çekiyorum. "İnanılmaz kokuyor."

"Tommaso bunu duyduğuna sevinecek. Onun yemeklerini sevmediğin için bu kadar az yemenden endişeleniyor."

"Bu doğru değil. O harika bir aşçıdır." Çatal bıçak takımımı

alıyorum. "Odanıza gönderdiği tepsiler neredeyse hiç

dokunulmadan geri geldi."

Kuşkonmazdan bir parça koparıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Ne kadar yediğimi mi kontrol

ediyorsun?" "Ediyorum."

Yanıtı, az önce itiraf ettiği şeyle ilgili bir sorun yokmuş gibi sakin bir şekilde verilir.

Çatalımı ve bıçağımı tabağımın kenarına yaslıyorum. "Giorgio, benim yeme düzenim seni ilgilendirmez."

Dudaklarında bir parça eğlence beliriyor. "Sen benim vesayetim altındasın Martina. Sağlığın beni çok yakından ilgilendiriyor."

Koğuşu. Bu kelimeyi duyunca burnumu kırıştırıp tiksiniyorum. Neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyorum, ama o bunu rastgele ortaya atıyor ve her yaptığında içim burkuluyor.

"Bana öyle deme," diye mırıldanıyorum bifteği

keserken. "Neden demeyeyim? Sen busun işte."

"Gelecek hafta on dokuz yaşıma gireceğimi

söylemedim mi sana?" "Söyledin," diyor

yumuşak bir sesle. "Ama bir koğuş-" "Çaresiz

küçük bir çocuğu tanımlamak için kullanılan bir

kelime." "Bu-"

"Bu aşağılayıcı, olan bu. Özellikle de yaşadığım onca şeyden sonra. Bana böyle seslendiğinizde, sanki tüm bunların hiçbir anlamı yokmuş gibi hissediyorum."

Patlamam odayı bir kova buzlu su gibi ıslatıyor.

Kaburgalarımın altında derin bir titreme var. Öfkem tarafından tetiklenen bir fay hattı. Olanlara duyduğum öfke. İçimde açığa çıkan şeye.

Eskiden kendimi severdim ama bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum. Şimdi ise tek hissettiğim zayıflıklarıma karşı duyduğum tiksinti. Kim olduğumun manzarasını domine ediyor gibi görünüyorlar. Giorgio'nun yanımda yatmaktan iğrenmesine şaşmamalı. O da bunu hissediyor.

Gözlerimin arkası karıncalanıyor ve tek yapabildiğim tabağıma

bakmak. Çevremde Giorgio çatal bıçağını yere bırakıyor.

"Klanda, yaratılmış bir adamın yeminli koruması altında olan kişi anlamında kullandığımız bir terim," diyor yapabileceğini düşündüğümden daha nazik bir şekilde.

Oh. Bunu bilmiyordum.

"Sen benim için bir çocuk değilsin Martina. Sana kendini çocuk gibi hissettirdiysem özür dilerim. Bazı zor şeyler yaşadın ve bunları asla görmezden gelmeye çalışmam. Onlar artık senin bir parçan."

Kanım yürüyüşünü yavaşlatıyor.

"Mücadele ettiğini biliyorum ama sen güçlüsün. Bunu da atlatacağını biliyorum."

Bunun üzerine şüpheci bakışlarım ona yöneliyor. Duymak istediğimi düşündüğü şeyi mi söylüyor? "Eğer güçlü olduğumu düşünüyorsan-"

"Düşünmüyorum. Bunu biliyorum."

Koltuğumda kayıyorum. "*Beni* tanımıyorsun bile."

Gözlerinin kenarları geriliyor. "Son birkaç gündür birlikte epey zaman geçirdik, sence de öyle değil mi? Ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Nabzım atıyor. "Ne?"

"Bu dünyada iki tür insan vardır: Acı çekip bunun kendilerini tüketmesine izin verenler ve bunu kendilerinin bir parçası olarak kabul edip bundan ders çıkaranlar ve savaşmaya devam edenler. Sen bir savaşçısın Martina."

"Beni aldığında nasıl olduğumu unuttun mu? Neredeyse katatonik bir haldeydim." "Ama

uzun süre öyle kalmadın. Sefalet içinde debelenmek senin doğanda yok."

"Çünkü bana izin vermedin!"

Dudakları bir tarafa doğru kalktı. "Seni kışkırtmış olabilirim ama inan bana, suçluluk duygunun içinde boğulmaya devam etmek isteseydin, bunu yapardın. Bana karşılık verdin. Bahçeye çıktın. Spor salonuna geldin. Ben neredeyse hiçbir şey yapmadım. Hepsi sendin, *piccolina*."

Ufaklık.

Gözlerim yüzümün tamamını kaplayacak kadar açılıyor. Yüz ifademi anlıyor ve bakışlarını kaçırmadan önce yanaklarını sıkıyor.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde masa örtüsünün kenarına dokunuyorum. Onun benim hakkımdaki düşünceleri benim kendim hakkındaki düşüncelerimden nasıl bu kadar farklı olabilir? Evet, ilk geldiğim zamana göre biraz daha iyi hissediyorum. Dersler biraz özgüven kazanmama yardımcı oldu ama bu duygu geçici. Minderdeyken anın içindeyim ve kendimi sorgulayacak zamanım yok. Ama minderden indiğimizde gerçeklik geri geliyor.

Çok kötü bir şekilde ve çok yüksek bir maliyetle başarısız oldum.

"Kendimi bir savaşçı gibi hissetmiyorum," diyorum usulca. "Keşke farklı olsaydım."

Bir duraklama oldu. Beklenmedik bir şekilde ve neredeyse tereddütle, büyük eli masaya uzanıyor

ve benimkini kavrıyor.

"Bence sen olduğun gibi mükemmelsin."

Çenemi kaldırıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. İfadesi kapalı, ama üzerinde bazı duygular dolaşıyor. Zapt edemediği bir sıcaklık parıltısı. Havada dolaşıyor ve göğsümü delip geçiyor.

Saniyeler sonra elini geri çekiyor ve çatal bıçak takımını alıyor. "İyileşmek zaman alır, Martina. Ama bunu başaracaksın," diyor, sesi şimdi daha sert.

Yemeğime geri dönüp tabağımda gezdiriyormuş gibi

yapıyorum. Gerçekten de *mükemmel* olduğumu

düşündüğünü mü söyledi?

Felç geçiriyormuşum gibi hissediyorum.

Nefes alışım dengesiz ve kalp atışlarım karmakarışık.

Bir ısırık almak için kendimi zorluyorum ama bakışlarım sürekli onun yüzüne dönüyor.

Keskin elmacık kemikleri. Gözlerinin etrafında ince çizgiler. İyi tanımlanmış bir çene. Çok sert bir adam gibi görünüyor, okuması çok zor ama yine de bu bana yumuşaklığını ilk kez gösterişi değil.

Benden başka kimseye gösteriyor mu?

"Dün gece kardeşinle konuştuğumda, hem kendisinin hem de Valentina'nın iyi olduğunu ve seni özlediklerini söylememi istedi," diyor ve konuşmamızın yönünü değiştirmeye çalıştığını hissediyorum.

Yutkunuyorum. "Başka ne dedi?"

"Günleri pek çok toplantı ve müzakereyle geçiyor."

"Kaptanlarla mı?"

"Evet ve klandaki diğer kilit

oyuncular." "İşler iyi gidiyor mu?"

"Şimdiden bir dizi önemli ittifakı güvence altına almayı başardılar ve önümüzdeki günlerde daha fazlası sonuçlandırılacak."

"Bu çok iyi."

Biftekten bir parça keser. "O ve Ras'ın bir toplantıya giderken saldırıya uğradıklarını söylemeliyim. İkisi de iyi."

Çatal bıçağımı düşürüyorum ve tabağa çarpıyor. "*Ne oldu?* Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

"Bir anda oldu. Tek kayıp şoförleriydi." Kalbim küt

küt atıyor. "Aman Tanrım."

"Böyle şeylerin olması kaçınılmaz."

Kardeşimin yaptığı şeyin tehlikeli olduğunu biliyorum ama Giorgio'nun bundan bu kadar rahat bahsetmesi beni korkutuyor. "Bana bir şey söylemediğine inanamıyorum. Yeterince sık konuşmuyorduk."

"Böylesi daha iyi. Ne kadar az ararsa, yerinizin bir şekilde ortaya çıkma olasılığı o kadar azalır."

"Ne kadar tehlikede olduğumu abarttığını düşünmüyor musun? Beni arayan birileri var mı?"

Bunun üzerine Giorgio'nun ifadesi ciddileşir. "Oh, arıyorlar."

Yutkunuyorum. "Sal?"

"Ve onun ordusu." Ağzını bir peçeteyle siliyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Seni korkutmaya çalışmıyorum ama bu savaşta her geçen gün değerinin arttığını anlamalısın. Eğer kardeşinin düşmanlarından biri seni ele geçirirse, kardeşin çok zor bir seçim yapmak zorunda kalacak."

Odadaki hava aniden soğurken avuç içlerimi kollarımdan aşağı sürüklüyorum.

"Bunu o da biliyor. Bu savaşı başlatmaya karar verdiği andan itibaren bunu biliyordu, bu yüzden seni bana emanet etti."

İma edilen şey açık. Beni güvende tutabilecek tek kişi o.

Söylediği her şeyi düşünürken yemeğimi sessizce bitiriyorum.

Giorgio peçetesini katlayıp masaya koyarken, "Tommaso bütün gün reçel yapıyordu ve tatlı için vakti olmadı," diyor. "Çok yazık."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bana pek tatlıya düşkün biri gibi görünmedin."

"Nedenmiş o?"

Aman Tanrım. Yanaklarım kızardı. Ona bunun sebebinin vücudunun tavuk, patates ve brokoliyle besleniyormuş gibi görünmesi olduğunu söyleyemiyorum. "Sadece... senin titreşimin," diyorum beceriksizce.

Elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Tatlıyı severim."

Ona bir şeyler hazırlayabilirim. Mutfak tamamen dolu ve basit bir şeyler hazırlamak için çok fazla zamana ihtiyacım yok.

Birden düşüncelerim çığlık atarak durdu.

Ona çayı böyle içireceğim.

İşte bu kadar. Beklediğim fırsatı yakaladım.

BÖLÜM 14

MARTINA

Tüm parçalar yerine oturuyor.

Tatlı konusunu açan Giorgio'ydu. Ona bir şeyler hazırlama teklifim hiç de şüpheli görünmeyecek. Çayla servis etmem de öyle.

Ayrıca, personel gitti ve gece boyunca geri

gelmeyecekler. Bu mükemmel.

İfademi dikkatle koruyarak bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Bir şeyler

yapabilirim." Kalın bir kaşını kaldırıyor. "Yapabilir misin?"

"Elbette." Sandalyemden kalkıyorum. "Eskiden evde çok fazla yemek ve fırın işi yapardım. Uzun sürmez."

"Pekâlâ," diyor kolayca ve ben de mutfağa doğru ilerlerken çok hevesli görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Görüş alanından çıkar çıkmaz hızımı arttırıyorum. Çay için tarifim yok, bu da doğaçlama yapmam gerektiği anlamına geliyor. Kitapta özel bir talimat yoktu, sadece iki bitkinin birlikte demlenmesinin tam olarak ihtiyacım olan şeyi yapacağını söylüyordu.

Bitkilerin olduğu dolaba doğru uçuyorum ve kapağını açıyorum.

Kediotu.

Kava.

İkinci kavanozda ne olduğunu gördüğümde parmaklarım havada donuyor. Ağaç kabuğu parçalarına mı benziyor? Bu da ne böyle? Ben kurutulmuş yaprak bekliyordum, bunu değil. Bununla ne yapmam gerekiyor?

Alt dudağımı kemirerek etrafımda dönüyorum ve tam da bunu başarıp başaramayacağımı sorgulamaya başladığımda, bakışlarım tezgahın üzerinde duran bir iPad'e takılıyor.

Evet!

Şanslı günümde olmalıyım, çünkü şarjı dolu ve kilidi açık. Nefesimin altında Tommaso'ya bir teşekkür mırıldanıyorum. Muhtemelen yemek pişirirken bunu kullanıyordur. Birkaç dakika sonra, kava çayının nasıl yapılacağına dair talimatlara bakıyorum.

Kökü toz haline getirin, bir süzgece dökün, ardından üzerine sıcak su dökün ve kırk beş dakika *bekletin*!

Lanet olsun. Bunu hemen yapmalıyım yoksa Giorgio burada ne halt ettiğimi merak edecek.

Kavayı hazırladım ve kediotunu bir kenara koydum. Her şey neredeyse bittiğinde ikincisini normal bir çay gibi demleyeceğim ve kava ile karıştıracağım.

Giorgio'nun daha önce denemiş olması gereken bir Napoliten tatlısı olan *Torta Caprese* yapmaya karar verdim. Badem unu, yumurta, tereyağı ve bol miktarda bitter çikolatadan yapılan zengin bir çikolatalı kek. Bundan zevk almamak için ruhsuz olmak gerekir. Tüm malzemeleri bulmak çok kolay ve hiç vakit kaybetmeden bir kase hamuru karıştırıyorum.

İçimde bir heyecan oluşuyor; Giorgio'yu alt etmenin verdiği erken ve hınzırca bir tatmin. Evet, yemekte bana söylediği şeylerden sonra öfkem azaldı ama bu geri adım atacağım ya da yapmak üzere olduğum şeyden dolayı kendimi suçlu hissedeceğim anlamına gelmiyor.

Sadece biraz eğlence, değil mi? Uyanıp ne olduğunu anladığında ne diyecek merak ediyorum. Bence etkilenmiş olabilir.

Ve telefonumu geri almak güzel olacak.

Bu düşünce içimden geçiyor ama daha önce sahip olduğu ağırlığa sahip olmadığını fark ediyorum. Aslında onsuz yapabileceğimi düşündüğümden daha iyi idare ediyorum.

Hamuru yuvarlak bir tabağa dökerken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Kek fırına girdiğinde yemek odasına dönüyorum ve Giorgio'yu şöminenin başında buluyorum. Ben ayrıldığımda yanmıyordu, ama şimdi küçük bir ateş çıtırdıyor ve mekânı sıcaklıkla dolduruyor.

Saate bakıyorum. Saat dokuzu beş geçiyor ve yirmi dakika içinde pastayı çıkarmam

gerekiyor. Giorgio bana bakmak için başını eğiyor. "Hepsi bitti mi?"

"Fırında," diyorum ve şöminenin önünde, onun yanında durana kadar ilerliyorum.

Alevler birkaç dalı yalayarak eski taş işçiliğini aydınlatıyor. Küçük desenli çiniler tuğlaların içine gömülmüş ama zamanla isle kararmışlar. Giorgio'ya gizlice bir göz atıyorum ve ateşe bakarken profilindeki sert çizgileri fark ediyorum. Polo'nun sözleri aklıma geliyor.

Aslında, bence buradan nefret ediyor.

Nefret güçlü bir kelime. Nefret etseydi burada benimle kalmayı gerçekten

kabul eder miydi? "Castello'nun bir adı var mı?"

Cevap verirken bakışlarını ateşten ayırmıyor. "Castello di Bosco. Uzun zaman önce adı Castello di Fiero'ydu ama sonra büyük bir yangın çıktı ve eskiden arazide bulunan kilise yandı, o zamanki sahibi de bu ismin uğursuzluk getirdiğine karar verdi. İsmini 1782 yılında değiştirmiş."

"Burası çok eski."

Giorgio başıyla küçük bir selam veriyor. "Çok

fazla geçmişi var." "İlk etapta bunu nasıl

öğrendiniz?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve nasıl cevap vereceğini düşündüğünü hissediyorum.

Sonunda, "Annem eskiden burada çalışırdı." dedi.

Çenem gevşedi. Beklediğim cevap kesinlikle bu değildi. "Gerçekten mi?

Onun Napolili olduğunu sanıyordum?"

"On sekiz yaşındayken Napoli'ye taşındı ama burada büyüdü. Büyükbabam buranın bekçisiymiş, büyükannem de aşçılardan biriymiş. Bu uzun zaman önceydi. Tommaso ve Allegra, büyükannem ve büyükbabam ölmeden birkaç yıl önce burada çalışmaya başlamışlar."

Odaya bakıyorum ve yeni gözlerle görüyorum. Giorgio'nun tüm ailesi bir zamanlar burada

yaşamış. "Peki ya annen? O ne yapardı?"

"Polo gibi bahçeyle uğraşırdı. Büyükbabam onu evde eğitmiş. Ama dediğim gibi, çok gençken ayrıldı. Buradan sıkılmıştı ve Napoli'de yeni bir hayata başlamak istiyordu."

"Burayı satın alabilmiş olmanız inanılmaz. Önceki sahipleri kimdi?"

"Zengin bir çift. Kadın bir şarap varisi, kocası da bir sanat koleksiyoncusuydu. Eski para. Castello, neredeyse tüm akrabaları ölene kadar uzun süre ailelerine aitti. Hiç satışa çıkarılmamış. Onlara uzun zaman önce, eğer buradan kurtulmaya karar verirlerse satın alabileceğimi söylemiştim. Yaklaşık on yıl önce aradılar ve birkaç ay sonra burası benim oldu."

"Huh. Peki Polo neden-" Ağzımı kapatıyorum.

Bana dönüyor, gözlerinin içinde bir şüphe kıvılcımı. "Polo neden ne dedi?"

Yan tarafa bakıyorum, nedenini bilmediğim bir şekilde kendimi garip hissediyorum. Polo bana bunu Giorgio'ya sormamı söylememiş miydi? Ama burası belli ki onun için çok kişisel bir yer ve şimdi Polo'nun söylediği şeyi söylememesi gerekirmiş gibi geliyor.

"Bana ne dediğini söyle, Martina."

"Um." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Polo'nun gerçek sözlerini yumuşatarak, "Şey, az önce burayı pek sevmediğinden bahsetti," diyorum.

"Öyle mi yaptı?"

"Evet."

"Yanılıyor. Ben burayı gayet seviyorum," diyor kırpılmış bir ses

tonuyla. Yüzüm ısınıyor. Kesinlikle bana söylemediği bir şey

var.

"Onu yanlış anlamış olmalıyım."

"Hmm."

Sessizlik gerginleşince boğazımı temizliyorum. "Gidip tatlıyı kontrol edeyim."

Mutfağa döndüm ve fırını açtım. Hamura bir kürdan batırdığımda birkaç ıslak kırıntı çıkıyor. Bir dakika daha bekleyip çıkarıyorum.

Evet, işte burada. Planı uygulama zamanı.

Avuçlarım serin mermer tezgâhın üzerine iniyor ve bakışlarım tezgâhın üzerindeki kava kabına kayıyor. Kediotu onun yanında demleniyor.

Sıvıları birleştirmek için oranları tahmin etmem gerekiyor, bu da beni tedirgin ediyor. Ya çok güçlü yaparsam? İnternette aşırıya kaçmakla ilgili çok fazla uyarı yoktu, ancak bir web sitesi bazı insanların diğerlerinden daha güçlü tepki verdiğini söylüyordu.

Yine de, en kötü ne olabilir ki? Onu kanepeye oturtacağım, böylece uykuya daldığında rahat edecek. Kahvaltıdan önce uyanmış olacak.

Bir dilim pastayı, tatlı tabaklarını, çatalları ve iki bardak çayı bir tepsiye koyup taşıyorum. Çaylar neredeyse aynı görünüyor ama benimki sadece nane ve papatya infüzyonu.

Giorgio ben içeri girerken telefonundan başını kaldırıyor ve cebine atıyor. Birkaç dakika önceki gariplik artık yok ve dudakları gülümseyerek seğiriyor. "Nedir bu?"

"Torta Caprese."

O gülümseme büyür. "En sevdiklerimden biri."

Tepsiyi boşaltıyorum ve ona çayını servis ediyorum. "Biraz acı olabilir. Pastanın tatlılığını kesmek için bilerek böyle yaptım."

İfadesinde en ufak bir şüphe belirtisi olmadan fincanı alıyor ve küçük bir yudum alıyor.

Alışılmadık bir tepki, benden şüphelendiğini gösteren bir şey var mı diye bakıyorum ama yok. Sırıtışımı bastırmak için alt dudağımı sıkıyorum. Bundan sonra benden etkilenmiş *olmalı*.

Giorgio çatalıyla pastayı deler ve bir ısırık alır. Gözleri çırpınarak kapanır. Boğazında kısık bir inilti titreşir ve oda aniden çok ısınır.

Göz kapaklarını aralıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir bakışla beni çiviliyor. "*Cazzo*, Martina. Bunun içine ne koydun?"

Gülümsememi fincanımın kenarına saklıyorum. "Bu bir sır."

Bir ısırık daha alıyor ve dilimin yarısını tek seferde mideye indiriyor. "Ve bu çay..." Fincanını kaldırıyor. "İlginç bir lezzet."

"Dolaptan birkaç şey karıştırdım."

Ben ilk dilimi yerken, o ikinci dilimi mideye indiriyor ve onun coşkusu beni tatmin ediyor. Eskiden yemek yapmakla ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu - başkalarının yemeğimden keyif aldığını görmek.

Fincanını bitirdiğini gördüğümde, dibindeki garip tortuyu fark edebileceğinden endişelenerek yerimden kalkıyorum. "Bunları mutfağa geri götüreceğim."

Beni dehşete düşürerek, o da ayağa kalktı.

"Ben yaparım." "Hayır, sorun değil-"

Tepsiyi doldurmaya başladı bile.

Çenemi kapatıyorum ve elimde bir şey olmamasına rağmen onu mutfağa kadar takip ediyorum. Kahretsin, çay işe yarayana kadar onu oturtmak istiyordum. Ya düşüp kafasını bu sert taş zemine çarparsa?

Bacağımı dizimden büküyorum ve ayak parmağımı yere vuruyorum. Burası kelimenin tam anlamıyla düşülebilecek en kötü zemin. Ani bir hareket yaptığını gördüğümde, yanına atılmadan önce iki kez düşünmüyorum.

Ellerim pazılarını kavrıyor ama düşmüyor, sadece başını çevirip bana şaşkın bir bakış atıyor. "Ne yapıyorsun?"

Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. "Senin... takılıp

düştüğünü sandım." Bakışları elime kaydı. "Ben iyiyim."

Onu bırakmalıyım ama nedense dokunuşum kaslı kollarında kalıyor. Benim elim onunkinin yanında küçücük kalıyor ve bu zıtlık midemi bulandırıyor.

Nefesim sıcak ve sığ çıkıyor. "Benim hatam."

Elimi bırakıp geri çekilmek için hamle yapıyorum ama o beni durduruyor, önüme geçip kollarıyla beni tezgâha sıkıştırıyor.

Gözlerim iki kat büyüdü. Ne yapıyor bu?

Bana bakarken çenesi titriyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. Aramızdaki küçük boşlukta aniden oksijen yok, sadece kolonyasının baş döndürücü kokusu ve bunun uygunsuzluğun sınırında olduğunun farkındalığı var.

Uzaklaşmama izin vermeliydi. Böyle durmamız için hiçbir neden yok... Eğilmeye

başladığında tüylerim diken diken oluyor.

Aman Tanrım. O...

Aniden sallanıyor ve göz kapakları düşüyor.

"Giorgio?"

Bana birkaç şaşkın göz kırptı. "Ne..." Tanrım, çay

işe yarıyor.

"Gel, oturalım." Kolumu onunkine doladım ama o başını salladı.

"Martina, odama git," diye mırıldandı. "Bir şeyler oluyor. Kapıyı kilitle ve komodinimden silahı al."

Suçluluk duygusu içime işliyor. Bunun beni yakalamak için bir komplo olduğunu düşünüyor. "Hayır, Giorgio, sorun yok. Sadece seni rahat bir yere götürmemiz gerekiyor."

Ağırlığını bana verdiğinde neredeyse tökezliyordum.

"Siktir." Boştaki avucunu tezgâha vuruyor. "Ne oluyor lan?"

Çay hızlı çalışıyor. Yemek odasına doğru iki adım attık, bu noktada bu plandan vazgeçiyorum. "Güven bana, iyisin. Sadece yere otur."

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu gerçekten yapıyor. Belki de dizlerinin bükülmesi ve tezgâha doğru kontrollü kayışımızın zorlukla kontrol edilen bir düşüşe dönüşmesidir.

Oof.

Yere iniyoruz, vücudu yarı yarıya benimkinin üzerine düşüyor. O *kadar* ağır ki, mermer bir heykel bile olabilir. Onu biraz rahat bir pozisyona getirmek için mücadele ediyorum ve bunu başardığımda nefeslerim kesik kesik geliyor.

Vay anasını. Gerçekten yaptım.

Onun bir envanterini çıkarıyorum. Göğsü düzenli nefeslerle yükseliyor, dudakları hafifçe aralanmış ve kaşlarının arasında her zaman var olan çizgiler yumuşamış. Uyurken farklı görünüyor. Daha rahat.

Elim alnındaki bir tutam saçı taramak için uzanıyor.

Çayın etkilerini hissetmeye başlamadan hemen önce beni öpmek üzere olduğunu düşünecek kadar deli miyim?

Evet, öyle.

Ayrıca Giorgio'nun sana o şekilde bakacağını düşünecek kadar aptalsın.

Yaptığı ya da söylediği güzel şeylerden bir şey anlamayın. Bunu sadece kardeşin için yapıyor.

Her zamanki düşüncelerim var ama ilk defa onlara tam olarak inanmıyorum.

Korku ve heyecan içimde kayıyor. Ya onunla benim aramda gerçekten bir şeyler varsa? Bu konuda

bir şey yapacak kadar cesur muyum?

Avuçlarımı yanaklarımdan aşağı sürükleyerek, bu konuya daha sonra dönmeye karar veriyorum. Giorgio'yu bu kadar savunmasızken düşünüp takdir etmenin cazibesine rağmen, yapmam gereken bir şey var.

Elimi pantolonunun ön cebine sokup anahtarı arıyorum ama cep boş. Diğer tarafta olmalı.

Diğer cebine uzandığımda, teninden yayılan sıcaklığın farkına varıyorum. Cebin astarı kalçasına doğru iniyor ve elimi sonuna kadar soktuğumda parmaklarım tehlikeli bir şekilde pantolonundaki şişkinliğe yaklaşıyor.

Şu an uyansa ne yapardı? Elimi koparıp atar mıydı? Yoksa sınıfta birçok kez yaptığı gibi beni bileğimden tutup avucumu o çıkıntıya mı götürürdü?

Görüntü yanaklarımı ısıtıyor. Yutkunuyorum, avucumu sıcak metal nesnenin etrafına sarıyorum ve hızla çıkarıyorum. Ayağa kalkarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Elimden geldiğince nazikçe onu sırt üstü yatırıyorum, oturduğu yerden yana doğru düşüp kendini incitmesin diye avucumla başını korumaya dikkat ediyorum. Boğazının arkasından kısık bir ses çıkardığında donup kalıyorum ama bir şey yok. Hâlâ derin bir uykuda.

Giorgio'ya son bir kez bakıp mutfaktan çıkıyorum ve aceleyle üst kata çıkıyorum.

BÖLÜM 15

MARTINA

Anahtar sorunsuzca kilide giriyor ve yumuşak bir klik sesiyle kapı açılıyor.

Duvara asılı ekranlardan yayılan loş, ürkütücü mavi bir parıltı karşılıyor beni. Pencereler kapalı ve ışıklar sönük, bu da tedirgin edici atmosfere katkıda bulunuyor. Bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum, avuçlarımı serin yüzeye dayayıp her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Burası bir ofis değil.

Burası bir gözetleme odası.

İbiza'daki evimizde de bunlardan bir tane vardı ama yarı boyutundaydı ve bu kadar uğursuz değildi.

Ekranlardan oluşan duvarın önünde klavyesi, trackpad'i ve notebook'u olan bir masa duruyor ve ofis koltuğunun arkasına gelişigüzel atılmış bir takım elbise ceketi var. Odanın karşısında, uzun bir metal raf ünitesinde yarı şeffaf plastik saklama kutuları duruyor

Damarlarımda tedirginlik dolaşıyor. Eğer bunların hepsini aramak zorunda kalırsam, bir süre burada kalacağım.

Pencereler neden tahtayla kapatılmış? Odanın karşısına geçiyorum ve parmak uçlarımı panellere bastırıyorum. Kim bütün gününü güneş ışığı almayan bir odada geçirmek ister ki? O bir vampir mi? Bu çok garip.

Bakışlarım tekrar masaya düşüyor. Başka bir yere bakmaya başlamadan önce iyice aramalıyım.

Bilgisayar monitörünün arkasına ve klavyenin etrafına bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Bir an için defterin içine bakmayı düşündüm ama vazgeçtim. Buraya onu gözetlemeye gelmedim, sadece telefonum için buradayım.

Birden ayağım bir şeye çarptı. Şu tekerlekli

dosya dolaplarından birine.

Masanın altından çıkardım ve üst çekmeceyi açtım.

Orada, kağıtların ve klasörlerin arasında yatan telefonum bana

bakıyordu. "Evet!"

Dudaklarımda heyecanlı bir gülümseme beliriyor. Giorgio'nun küçük aptal oyununu kazanmıştım ve bunu onun hiç beklemediği bir şekilde yapmıştım. Etkilenecek, bunu hissedebiliyorum. Ne

olduğunu anladığında yüzündeki şaşkın ifadeyi düşünmek göğsümü sersemlikle dolduruyor. Bu konuda bana kızmasına imkân yok.

Çay. Ne de olsa istediği buydu. Bana bir meydan okuma verdi ve ben de onu ezip geçtim.

Çekmeceyi kapatmak üzereyken bir şey gözüme çarpıyor. Birkaç gevşek kâğıt yaprağının altından bir kitabın köşesi görünüyor.

Kaşlarım çatıldı. Bu...

Daha iyi görebilmek için kâğıtları kenara çekiyorum. Uzun çizik ve yıpranmış kenarları fark ettiğimde kalbim hızlanıyor. Açıp ilk sayfayı gördüğümde, kime ait olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmıyor.

Orada, üst köşede, aylar önce içine çizdiğim küçük güneş var. Bu

benim *Jane Eyre* kitabım.

Giorgio'da neden var?

Belki de arabada sırt çantamdan düştü, o da buldu ve unuttu. Hayır, bu imkansız, çünkü kitabı bitirdikten sonra tam olarak nerede bıraktığımı hatırlıyorum. İbiza'daki oturma odamızdaydı. Kütüphaneye iade edecektim ama Vale bana okumak istediğini söyledi, ben de onun için sehpanın üzerine bıraktım.

Giorgio beni almaya geldiğinde görmüş olmalı. Ve

onu almaya karar verdi.

Ama neden?

Tuhaf bir fantezi beni ele geçiriyor. Çılgınca ama yine de vücudum buna tepki veriyor, başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar bir elektrik dalgası yayılıyor. Karnımda kelebekler uçuşuyor.

Ya Giorgio başından beri benden hoşlanıyorsa?

Bu düşünceyi formüle etmek bile ayağımı keskin bir uçurumun kenarında gezdiriyormuşum gibi hissettiriyor. Böyle bir umudu beslemek tehlikeli.

Ama ya doğruysa? Ya karşılıksız aşkım o kadar da karşılıksız değilse?

Ya tüm o uzun bakışlar, uzun süren dokunuşlar, bana söylediği beklenmedik tatlı şeyler sadece benim iyiliğim için duyduğu endişeden ya da kardeşime karşı olan görevinden kaynaklanmıyorsa? Ya *daha fazlası* içinse?

İçimde bir şeyler canlanıyor. Göğsümün içinde nabız gibi atıyor, uykuda olan ama sonunda açılan bir organ gibi.

Kitabı çekmeceye geri koyup kapattım ve koridora çıktım. Mutfakta,

Giorgio onu bıraktığım pozisyonda yatıyordu.

Ona yaklaşıyorum, adımlarım yaklaştıkça yavaşlıyor, nabzım ise tam tersini yapıyor. Onu alt etmenin verdiği adrenalin azaldı ve derimin altında gergin bir belirsizlik dalgalanıyor.

Çok mu ileri gittim?

Benden gerçekten hoşlanıyor mu?

Uyandığında ne diyecek? Çay etkisini göstermeden hemen önce neredeyse ne yaptığını hatırlayacak mı?

Oturma odasına koşup ona bir yastık ve battaniye getiriyorum ve sonraki birkaç dakikayı onu daha rahat ettirmek için elimden geleni yaparak geçiriyorum. Tüm bu çile boyunca kıpırdamadığı gerçeği kafamın arkasına bir endişe tohumu ekiyor. Ya çok içtiyse?

Tezgâhın üzerinde duran kava kabına bakıyorum ve parmak uçlarımı boynundaki kalın bir damara bastırıyorum. Nabzı sabit, ama soğuk zeminde yatıyor olmasına rağmen cildi nemli ve biraz fazla sıcak hissediyor.

Onu serinletmek için gömleğinin üst iki düğmesini açıp çekiştiriyorum. Gözlerim kaslı göğsünün üzerinde geziniyor ve yavaş, sabit nefeslerini sayıyorum.

Bir.

Beni buraya getirdiğinde benimle ilgilenmek zorunda değildi. İki.

Beni odamda yalnız bırakabilirdi ama yapmadı. Beni *gördü*. Ben kendimden kaçmak için o kadar çabalarken, o benimle yüzleşti.

Üç.

Kasıtlıydı. Telefon. Dersler. Bana gösterdiği ilgi. Hepsi beni düzeltmek için tasarlanmıştı.

Dört.

Gözlerimin arkası yanıyor. Avucumu gömleğinin altından geçirip kalbinin üzerine bastırıyorum, sıcaklığını içime çekiyorum ve bu ritimde bazı cevaplar bulabilmeyi diliyorum.

Birden huzurlu ifadesi yüzünü buruşturmaya dönüşür. "Hayır," diye

mırıldanıyor. Elimi sanki yanmışım gibi geri çekiyorum.

Başını sallıyor, gözleri hâlâ kapalı. "Hayır, onu orada bırakamazsın. O oraya ait değil." Kaşlarım

çatıldı. Benimle konuştuğunu sanmıyorum. Kötü bir rüya görüyor.

Yüz ifadesi gittikçe daha sıkıntılı bir hal alıyor ve ıstırap ciğerlerimi sıkıyor. Bunu onun başına ben getirdim.

Ayaklarımı altıma alarak tüm gücümle vücudunun üst yarısını kaldırıyor ve başını kucağıma yaslayabileceği şekilde hareket ettiriyorum.

"Şşşt. Sorun yok, Giorgio."

Sanki söylediklerimi duymuş ve saçma olduğuna karar vermiş gibi kaşlarını birbirine çattı. "Onu neden terk ettin? İyi değildi." Derin bir nefes aldı. "Sabah ağlıyordu. Senden ona bakmanı istedim.

onu izle."

Kimden bahsediyor bu? Başparmaklarımı yüzündeki kaş çatma çizgilerinin üzerinde gezdirerek onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Şşşt. Her şey yolunda."

İşe yarıyor gibi görünüyor. Rahatlıyor, nefes alış verişi yavaşlıyor.

"O daha iyisini hak ediyordu," diye mırıldandı. "Senden ve benden

daha iyisini." "Giorgio, bu sadece bir rüya."

Sustu.

Kafamda sorular uçuşuyor. Gerçek bir insandan mı bahsediyor? Hayatındaki bir kadından mı? Az önce sesinde gerçek bir acı vardı. Gerçek bir pişmanlık.

Beş dakikalık bir süre boyunca hiçbir şey söylemediğinde, omuzlarımda tuttuğum gerginliği bırakıyorum ve uzun bir nefes alıyorum. Ne kadar uyuyacağı umurumda değil, onu bırakmayacağım. Uyanır uyanmaz etkilenmek yerine öfkelenme ihtimali olsa bile.

Kalın, mürekkep rengi kirpikleri yanaklarına yayılıyor. Parmağımın ucunu burnunun üzerinde gezdirmeden önce kaşlarının arasındaki sığ çizgileri izliyorum. Bir erkeğe hiç böyle dokunmamıştım ve bu sarhoş edici. Ona bu kadar yakın olmak. Onu en savunmasız halinde görmek.

Dudaklarının köşesine ulaştığımda midemde bir kelebek uyanıyor. Geniş bir ağzı var ve alt dudağı üsttekinden biraz daha dolgun. Dokunmak için yumuşak gibi görünüyorlar ama tereddüt ediyorum.

Hayır, bu çizgiyi aşmak olur. Bilinci yerinde değil. Onu bu şekilde okşamamalıyım.

Parmaklarımı avuçlarımın içinde birleştiriyorum ve yumruklarımı soğuk zemine dayıyorum. Bulunduğum pozisyondan dolayı dizlerim ağrımaya başladı ve kendimi onun altından kurtarmaya karar verdim.

Kollarımla omuzlarını ve boynunu kavrayarak onu nazikçe üzerimden

kaldırıyorum. Bir el dışarı fırladı ve beni ön kolumdan yakaladı.

Nefes alıyorum. Uyandı mı?

Gözleri hâlâ kapalı ama beni sıkıca kavrıyor. Uzaklaşmaya çalıştığımda keskin bir çekiştirme yapıyor ve göğsüne doğru düşüyorum.

Vücut ısısı beni etkiliyor. Saçlarımın arasında beliren ve başımı yana çeken yumruğu da öyle. Burnunu boynumun kıvrımına gömüp minnettar bir *Mmm* yaptığında başım dönmeye başlıyor.

"Giorgio?"

Dilini boğazıma doğru sıcak ve yavaşça sürükleyerek cevap veriyor ve sonra dişlerini etime geçiriyor.

Şaşırdım kaldım.

Isı, kimyasal reaksiyonlar zinciri gibi vücuduma yayılıyor. Bir erkek tarafından *ısırılmanın* nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim ama hayaletinin klitorisime kadar ulaştığını hissedeceğimi tahmin edemezdim.

Dişlerini etimin üzerinde gezdiriyor, vücudunun büyük kısmı altımda geriliyor ve sonra aniden bizi yuvarlayarak beni inletiyor.

Sırtım *sertçe* yere çarpıyor. Vücudu beni yukarıdan eziyor, ciğerlerimdeki havayı sıkacak kadar ağır.

"Giorgio," diye sızlanıyorum. "Çok ağırsın."

Burnunu yanağımın üzerinden saçlarıma kadar sürüklüyor, derin bir nefes alıyor ve ardından bacaklarımın arasına yerleşen derin bir inilti duyuyorum.

Avuçlarım karnına bastırıyor, onu birkaç santim yukarı kaldırmaya çalışıyorum. Belki de olanlardan daha çok endişelenmeliyim, ama bunun yerine ona bu şekilde dokunabilme özgürlüğüne sahip olmanın verdiği mantıksız bir heyecan var içimde. Karın kasları hareket ediyor, dokunuşumun altında esniyor ve avuçlarımı üzerlerinde gezdiriyorum. Sonunda kendini ellerinin üzerinde yukarı itiyor.

Uyanık mı? Gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama yüzünü hemen boynumun kıvrımına bırakıyor.

Sıcak, ıslak öpücükler tüm vücudumu titretiyor. Daha ne olduğunu anlamadan topuğum bacağında geziniyor ve sanki temel bir içgüdünün etkisiyle onu daha da yakınıma çekiyor. Kulağıma karşı mırıldanıyor ve kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor.

Bir inilti çıkardım. Sertleşmiş. Ve hissettiğim kadarıyla, *büyük*.

Bana doğru her geçişinde göbeğim geriliyor, içim ısınıyor. Bir sonraki geçişte basınç artıyor ve boyu tam klitorisime değiyor.

Boğazımdan yüksek bir ses çıkmaya

başladı. Vay anasını. Bu *iyi* hissettirdi.

Ama bir daha olmuyor. Aslında, vücudu durdu ve bir an için durumun gerçekliğini düşündüm.

Tahrik olmuş, muhtemelen tamamen kendinden geçmiş ve direnSem bile bana istediği her şeyi yapabilecek kadar güçlü.

Ya o...

Ya beni buraya getirirse?

Kalçalarını tekrar, bu sefer daha yavaşça çevirirken havayı yutuyorum ve uyarılmışlığım bir panik ipliğine dolanmaya başlıyor.

Ben bakireyim.

Hiç seks yapmadım.

Ve Giorgio'dan ne kadar çılgınca hoşlansam da, kasık kemiğime baskı yapan devasa şeyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Bu şekilde olmaz.

"Giorgio, bekle."

Elim göğsüne gidiyor ama o elimi koparıp başımın üstüne bastırıyor. Diğer eliyle de aynısını yapıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Bu bana şimdiye kadar yapılan en ateşli şey. Kalçaları bana çarpıyor, hareketleri artık daha çaresiz ve altından sıyrılmak için yaptığım zayıf girişim, dilinin atletimin yakasına doğru bir çizgi çizdiğini hissettiğimde kısa kesiliyor.

Gözlerim çırpınarak kapandı. Tanrım, bu iyi hissettiriyor. O kadar iyi ki, dudaklarını meme ucumun dış hatlarını öpmek için hareket ettirdiğinde, düşünce trenimi kaybediyorum.

Tişörtümün üzerinden beni yalarken dili etimin altında yavaşça yanmaya başlıyor. *Aşağı çek.* O sıcak, ıslak ısıyı doğrudan çakıllı etimde hissetme arzusu karşı konulmaz bir ihtiyaca dönüşüyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Giorgio..." Belki o kadar da kötü olmaz.

Dişleri sıyırıyor ve

çekiştiriyor. Belki

acıtmaz.

Elini göğsümü avuçlamak için

indiriyor. Belki de tam ihtiyacım

olan şey budur. "Giorgio. Gömleğimi

çıkar *lütfen.*"

Uzanmış bileklerimi tek eliyle kavrayışı hafifliyor ve sonra kayboluyor. Başını kaldırıyor ve bu olay başladığından beri ilk kez mavi ile ela birbirine karışıyor.

Yüzündeki ifadeyi içime çekerken

yutkunuyorum. Gözleri açık ama donuk.

Hipnotik uyku.

O burada değil. Ne yaptığını bilmiyor.

Kahretsin. Yüzünü benimkine yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarıyla buluştururken bile karnımın içinde içi boş bir hayal kırıklığı katılaşıyor.

Nefesimi ağzına veriyorum, o da yutuyor. Öpücük yumuşak, gür, kasıtlı. Sakalları çeneme sürtünüyor, dili dudaklarımın tadına bakmak için dışarı fırlıyor ve bedenim karşılık olarak onunkinin karşısında eriyor. Kendimi unutarak avuçlarımı kaslı sırtının düzlemlerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Bunu durdurmalıyım. Buna bir son vermeliyim.

Ama bu benim ilk öpücüğüm ve o hiç tereddüt etmeden, sanki onun öpücüğü olduğu belliymiş gibi öpücüğü aldı bile, bu yüzden kendime tadını çıkarabileceğimi söylüyorum.

Sıcak dili alt dudağımda geziniyor ve onu içeri almak için ağzımı açıyorum. İlk kez içime girdiği an, göğsümde bir şeyler tutuşuyor. Ağzının içine doğru inliyorum, yalıyorum, emiyorum ve hiç ustalık göstermeden onu taklit etmeye çalışıyorum. Dağınık.

Ama aldırmıyor gibi görünüyor.

Acaba şu anda rüya mı görüyor? Bu rüyada, beni öptüğünü biliyor mu? Yoksa

rüyasında başka birini mi görüyor?

Soru beni beklediğimden daha sert vuruyor ve duygularımın sert bir patlamayla

çarpışmasına neden oluyor. Kargaşa, arzu ve coşkuya çarparak onları milyonlarca

küçük parçaya ayırıyor.

İsimsiz, yüzsüz kadınlar aklımdan geçiyor. Kaç tane sevgilisi oldu? Kaçı onun için bir şey ifade ediyordu?

Giorgio gibi bir adamın seçeceği güzel, zarif kadınlarla nasıl kıyaslanabilirdim ki? Şüphe ensemde geziniyor. On sekiz yaşındayım. Kafadan kontağım. Bakireyim. Bunu benimle bilerek yapacağını düşünmek için kendime bir an bile izin verdim mi?

Başımı yana çevirip ateşli öpüşmeyi kesiyorum. "Giorgio, dur."

Bir el çenemi kavrıyor ve beni zorla ona döndürüyor. Gözleri o kadar boş ki. Her zamanki kıvılcım yok, sanki ruhu gitmiş gibi.

Bir damla gözyaşı

yanağımdan aşağı

yuvarlanıyor. Beni

görmüyor.

Onun için ben gerçek değilim.

Başparmağıyla gözyaşlarımı sıyırıyor. "Ağlama."

Ağzım açık kalıyor, şaşkınlığım omurgamda dalgalanıyor. "Giorgio? Orada mısın?"

Sesi monoton, gözleri boş. Hipnotik bir otomatik pilotta ve yine de kendini tekrarlıyor.

"Ağlama, Martina."

BÖLÜM 16

GIORGIO

Çocukluğumun geçtiği evin kapısını çarparak Via Cassano'ya çıktım ve Martina'nın caddenin karşısında durduğunu gördüm.

Secondigliano'da ne işi var? Kardeşi onun burada olduğunu bilse aklını kaçırırdı. Sonra onu

korumanın benim görevim olduğunu hatırladım.

Hızla gelen arabalardan kaçmaya çalışarak cadde boyunca koşarken korku beni sarıyor. Oraya vardığımda çoktan gitmiş olacağından korkuyorum.

Ama otobüs geçtiğinde, sarı bir güneş elbisesi giymiş ve gülümseyerek hâlâ oradadır.

Ona ulaştığımda gülüyor ve beni kucaklıyor. *"Giorgio, bu sadece bir rüya."*

Bu rüyada, geçen hafta boyunca tanıdığım kızla aynı kız, ama tam olarak anlayamadığım bir şekilde farklı. Saçlarının kokusunu içime çektiğimde, kısıtlamalarım bir anda buharlaşıyor. Tahrik beni dolduruyor, o kadar güçlü ve talepkâr ki dizlerim neredeyse bükülüyor. Uzaklaşmak için bir hamle yaptığında, ona izin vermem için tek bir şans bile yok.

Kendimi ondan uzak tutmak zorunda kaldığım tüm zamanlar

gözlerimin önünden geçiyor. Ama bu sadece bir rüya.

Ve bu rüyada, o *benim*.

Martina'yı annemin elbiseleri için desenli ipek aldığı kumaş mağazasının yıkık dökük duvarına yaslıyorum ve havuz başındaki o günden beri ona yapmak istediğim her şeyin listesini çıkarmaya başlıyorum. Bir rüyada kendime karşı dürüst olabilirim. O andan beri, kendimi onun içine gömmenin ne kadar iyi hissettireceğini düşünmeden tek bir saat bile geçmediği konusunda dürüst olabilirim.

Küçücük. Ellerim belinin tamamını kaplıyor ve bedenim onu sarıyor. Tatlı yaz kokusu etrafımı sarıyor ve burnumu kokunun en güçlü olduğu boğazına bastırıyorum. *Hay sikeyim*. Daha önce hiç bu kadar güzel kokmamıştım.

Dudaklarım bir iniltiyle ayrılıyor ve tekrar etine bastırıyorum. Yumuşak ve uysal, arzuladığım erişimi sağlamak için başını yana eğiyor. Dudaklarımı göğsüne doğru kaydırıyorum, dilimi yakasına daldırıyorum, göğüslerini sıkıyorum. Bu lanet bir cennet. Ona sürtünürken, ellerini başının üzerine, eteğini kalçalarının üzerine kaldırırken sikim daha fazlası için çaresiz. Parmak uçlarım külotunun

üzerinde geziniyor.

"Giorgio, dur."

Kendimi ondan ayırmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri, ama sesindeki bir şey beni duraklatıyor.

Ona baktığımda kalbim sıkışıyor.

Alt göz kapağından yanağına doğru ıslak bir iz uzanıyor.

Göğsümün içinde bir çatlak yankılanırken bile ona "Ağlama,"

diyorum. Rüyasında bile onun için yeterince iyi değilim.

Rüyada bile işe yaramıyor. "Ağlama,

Martina."

Uzaklaşmalıyım, ama bunun bir daha asla olamayacağı bilgisi beni donduruyor. Son bir

öpücük ve sonra işim bitecek, diyorum kendime.

Avucumu narin boynunun arkasına dolayarak başımı eğiyorum ve ağzımı pembe dudaklarına bastırıyorum.

Gözümü kırptığımda artık Via Cassano'da değildik. Castello'da mutfakta yerde yatıyoruz.

Gözleri kocaman, ıslak ve *korkmuş* bir şekilde bana bakıyor, saçları başının altında dağınık bir altın havuzu oluşturuyor.

Ondan ve yerden kurtulmaya çalışıyorum.

Hiç hava yok. Bu odanın hiçbir yerinde bir santimetrekare bile oksijen yok.

Avuçlarım mermer tezgâha çarpıyor ve ağırlığımı tezgâha vererek ona sırtımı gösteriyorum, bu sırada düşüncelerim az önce olanları yakalamak için kayaların ve çatlamış toprağın üzerinden koşuyor.

Yemek odasındaydık, yemek yiyorduk ve sonra.

Ne oldu?

Ne oldu da kafamı böyle kaybettim?

Kalbim o kadar sert atıyor ki kaburgalarımı kıracakmış gibi hissediyorum. Hiç böyle kontrolümü kaybetmemiştim, o zamandan beri.

Mide bulantısı içimi kemiriyor.

"Gio," diye fısıldıyor, sesi kırık ve çiğ. Yardım

için çığlık mı attı? Onu ben mi çığlık *attırdım*?

"Özür dilerim," diyor.

Şimdi daha yakın, ama hala ona bakamıyorum. Ne yaptım ben? Özrü ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. Ne için özür diliyor ki?

"Bu benim hatam. Sana verdiğim çay... Seni uyutmak içindi."

Gözlerim önümdeki ahşap rafta duran şeker kavanozuna takılıyor. "*Ne?*"

Odanın ölüm sessizliğinde duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor. "Bitkilerle ilgili bir kitap buldum ve iki özel bitkiyi bir çayda karıştırarak sakinleştirici yapabileceğimi söylüyordu. Onları mutfakta buldum. Çayı yaptım ve sana verdim, böylece cebinden anahtarı çalabilecek ve ofisinden telefonumu alabilecektim."

Hızlı, sığ nefesler. Beni kandırdı. Ellerimi yumruk yapıp eklemlerim protesto için sızlayana kadar tezgâha bastırıyorum.

"Çok özür dilerim. Bu şekilde olmasını istememiştim."

Dönüp bakıyorum ve yüzümdeki ifadeyi görünce geri çekilip adaya çarpıyor. "Ben çok-"

"Sakın söyleme." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Sakın

söyleme." Geniş, kırmızı gözlerinin kenarlarından yaşlar

dökülüyor.

Düşünemiyorum.

Ben mutfaktan çıkarken, onun hıçkırıklarını duydum.

Kapıyı menteşelerini sarsacak kadar sert çarparak onu kovmaya çalışsam da ses kulaklarımın arasında sekiyor.

Yatak odamın koyu renkleri gözlerimin önünde yüzüyor. Ne yaptım ben?

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum ve üzücü gerçekleri gözden geçiriyorum. Düşündüğümden daha zekiymiş. Daha önce hiç kimse beni bir fincan çayla bayıltmayı başaramamıştı. İşin komik yanı, onu korkusundan kurtarmak için yaptığım küçük oyun işe yaradı. Kazandı. Sadece bu süreçte beni mahvetmesini beklemiyordum.

Bir mengene kalbimin etrafını sarıyor ve onu ölümcül bir kavramayla sıkıyor. Günlerdir irademi sınıyor. Onunla yakın olmanın bana ne yapacağını tam olarak kestiremeden öğretmeni olmayı teklif ettim.

Onun etrafında olmak, yumuşak, sıcak tenine saatlerce dokunmak, o dolgun dudakların ayrıldığını, konuştuğunu ve titrediğini görmek... *Siktir et beni.*

Onun her ayrıntısına takılmak yerine, ona verdiğim sözden nasıl kurtulabileceğimi düşünmeliydim.

Ama kendimi kısıtlamamın işe yarayacağına ikna ettim. Ve tuttu

da. Ta ki bu gece onu cama çevirip ayaklarımın dibinde paramparça

edene kadar.

Alnımı duvara yaslayarak yumruklarımı duvara vuruyorum.

Hayat mantıksızdır. Bunu hep biliyordum ama bir şekilde otuz üç yıl boyunca onun mantıksızlığı içinde yol almayı başardım. Otuz üç yıl boyunca entrikalar, komplolar, kıl payı kurtulmalar ve trajediler.

Yine de pusulam sonunda bozulmuş gibi görünüyor.

İğne sıkıştı ve tek bir yönü gösteriyor. Martina.

Bu dünyada kategorik olarak sahip olamayacağım tek kadın, ama yine de onu arzuluyorum.

Masumiyetin beni bu kadar cezbedeceğini hiç düşünmemiştim. Olay bu, değil mi? Her gözeneğinden kan akıyor; benim gibi çürümüş bir adam için ölümcül olan bir gençlik, deneyimsizlik ve güç kokteyli.

Duvarı itiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Damiano öğrenirse işim biter. İyilik gerçekleşmeyecek. Ve lanet olsun, o iyiliğe ihtiyacım var. İhtiyacım var çünkü beni bu dünyaya geldiğimden beri taşıdığım yükten kurtaracak.

Sal'i öldürecek kişi ben olmalıyım.

Damiano, kendisini riske atacak olsa da bunu yapmama izin vermek zorunda. Biri öğrenirse, iddiası sorgulanacak ama kimse öğrenmeyecek. Bundan emin olacağım. Lanet tahtı istemiyorum. Sadece o orospu çocuğunun canını çıkaracak kişi olmalıyım.

Kararlılık omurgamı sertleştiriyor. Bunu düzelteceğim. Her zaman yaptığım gibi bu durumu tekrar rayına oturtacağım.

Çayın neden olduğu sisin kalıntıları zihnimden temizleniyor ve beraberinde bir batma hissi

geliyor. O ağlıyordu. Onu orada *ağlarken* bıraktım.

Az önce ellerimde yaşadıklarının dehşeti içime işliyor. Onu orada öyle

bırakırken ne düşünüyordum?

Siktir!

Kapıya doğru ilerliyorum ama kapıyı açmaya vakit bulamadan kapı çalınıyor.

"Giorgio?" Sesi süzülüyor.

Sesi artık ağlıyormuş gibi gelmiyor. Gelip benimle konuşabilmek için sakinleşmek için elinden geleni yaptığı düşüncesi göğsümde bir delik açıyor.

Kapının önünde duruyorum ve avuçlarımı çerçeveye bastırıyorum.

"Evet." "Konuşabilir miyiz?"

Aramızda bir santim sağlam tahta var ve bir korkak gibi onu birkaç saniye daha kalkan olarak kullanıyorum.

Plan nedir, Giorgio?

İyi olduğundan emin olun, özür dileyin, sonra da yalan söyleyin. Mutfaktaki olayın alkollü bir adamın şaşkın hareketlerinden başka bir şey olmadığına onu inandırmak için her türlü bahaneyi kullanın. Bunların hiçbirinin gerçek olduğundan asla şüphelenemez.

Sonunda gözlerimi ona diktiğimde duruşu çökmüş, yüzü pembe ve şişti. Bakışlarını yere çeviriyor, sonra sanki zorlanıyormuş gibi yavaşça bana geri getiriyor.

"Martina." Ne kadar yumuşatmaya çalışırsam çalışayım, kelime duygularla titreşiyor.

Bana göz kırpıyor ve o kadar küçük ve kederli görünüyor ki onu kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum.

"Seni incittim mi?" Zorla söyledim.

Nefesini içine çeker ve başını sallar. "Hayır."

"Seni nerenden tuttum? Sana... sert mi

davrandım?"

Dişlerinin alt dudağında dalgın dalgın gezinmesini özlemiyorum. Onu oradan mı ısırdım? Dudağını aşağı çekersem, dişlerimin izlerini görür müyüm?

Sikim pantolonumun fermuarına baskı yapıyor.

Onun yanındayken bedenim üzerinde bu kadar az kontrolüm olması damarlarımda bir hayal kırıklığı nabzı attırıyor.

"Beni öptün," diye fısıldıyor.

Bundan çok daha fazlasını yaptığıma eminim.

Şüpheciliğimi hissederek ekliyor, "Ben iyiyim. Bana zarar

vermedin." Hafif bir rahatlama hissediyorum. "Güzel."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Olanlar bir hataydı."

İrkilir ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırarak bunu gizlemeye çalışır. "Bu benim hatam. Çayın ne kadar güçlü olacağını bilmiyordum. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Tartışmak üzereydim ama sonra durdum. Bu iyi oldu. Zaten suçu o lanet çaya atıyor ve çayı bana verdiği için açıkça suçlu hissediyor. Tek yapmam gereken onun ne olduğunu anladığını doğrulamak.

"Kendiniz mi yaptınız?"

"Evet."

"Tebrikler, beni alt ettin."

Ağzından nefes veriyor ve başını sallıyor. "Etkileneceğini düşünmüştüm."

Duruma rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Öyleyim. Zekiceydi."

Yüz ifadesi biraz olsun hafifliyor. "Telefonu aldıktan sonra sana geri döndüm ve..." Ona ne yaptığım hakkında detaylara girecek mi? Duymak istediğimden emin değilim.

Ağırlığını ayaklarının arasında kaydırıyor. "Kötü bir rüya görüyordun. Bu yüzden sana bu kadar yakındım. Seni rahatlatmaya çalışıyordum."

Öyle miydi? Bana yardım etmeye çalıştığı fikri göğsümü deliyor. "Rüya gördüğümü nasıl anladın?"

"Uykunda konuşuyordun. Bir kadın hakkında. Onun daha iyisini hak ettiğini söyledin."

Üzerime çöken his, katranla yıkanmış gibi hissettiriyor. Ağır ve rahatsız edici. Babamla yaptığım konuşmanın ne kadarını yüksek sesle söyledim? O ne kadarını biliyor?

"Başka ne söyledim?" Kuru boğazımdan kelimeleri zorla geçirmek zorunda kalıyorum.

"Birinin onu dikkatle izlemediğini söylemiştiniz. Kimden bahsediyordunuz?"

"Hiç kimseden. Rüya görüyordum ama sadece rüyaydı. Saçmalık."

Bakışlarımı bir saniye bile fazla uzun tutması bana inanmadığını gösteriyor.

Kollarını karnına doluyor ve soruyor: "Sonrasında ne hayal ettin?" Sundressler, gür dudaklar ve yumuşak, kokulu bir ten.

Ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor, küt tırnaklarım avuç içlerime batıyor. "Hiçbir şey." "Hiçbir şey mi?"

"Ne yaptığımı bilmiyordum Martina. Dediğim gibi, seninle olan şey bir hataydı." "Öptüğünün ben olduğumu bilmiyor muydun?"

"Tabii ki hayır. Aksi takdirde bunu asla yapmazdım."

Gözlerinde acı parlıyor. "Benim adımı söyledin."

"Ne yaptım?"

"Bunu yaparken benim adımı söyledin. "Ağlama Martina" dedin." Panik ciğerlerime yayılıyor. "Bunu hayal etmiş olmalısın."

Gözleri kısıldı. "Ben yapmadım."

Neden peşini bırakmıyor? "Belki de zaten kendime geldiğim zamandı." "Ama bunu söyledikten sonra beni tekrar öptün."

Bunu izleyen sessizlik gergindir. "Kardeşin bu yanlış anlaşılmayı öğrenirse çok üzülür."

Yüz ifadesi bulutlanıyor. "Ah, demek gerçekten endişelendiğin şey bu."

Çenem sıkıştı. Benim için neyin tehlikede olduğunu bilmiyor ve muhtemelen hiçbir zaman

da bilemeyecek. "Senin konusunda bana güveniyor."

"Merak etme, ona olanlardan bahsetmeyeceğim." Yarım adım öne çıkıyor, bakışları öfkeyle parlıyor. "Ya da rüyanda beni öptüğünü düşündüğümü de."

Nabzım hızla atıyor. "Yapmış olsam bile, beynim bana oyun oynamış olmalı. Olaydan hemen önce yemek yedik. Bilinçaltımın en son birlikte olduğum kişiye kilitlenmesi mantıklı olurdu."

Dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor ve sonra acı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Anlıyorum."

Bu noktayı iyice vurgulamalıyım, çünkü göze alabileceğim son şey onun burada bir şey olduğuna inanması. "Ben yetişkin bir adamım Martina. Sen bir ergensin. Hayatta tek derdi lanet olası telefonları olan gençlerle ilgilenmediğime dair sana söz verebilirim. Çaydı, hepsi bu."

Bir kahkaha attı. "Anladım."

"Güzel."

"İlginç olan ne biliyor musun?" Devam

etmesini bekliyorum.

"Ofisinde bulduğum tek şey telefonum değildi." Gözlerinin

içinde bir şeyler kıvılcımlanırken kaslarım sertleşiyor.

"Umarım kitabımı okumaktan keyif alırsınız."

Beni geçip kapıyı arkasından çarptı.

BÖLÜM 17

MARTINA

Giorgio ile bu etkileşimden sonra yatağa giriyorum ve karanlıkta tavana bakarak uzun saatler geçiriyorum. Telefonum yanımdaki komodinin üzerinde şarj oluyor ama onu kullanma isteği garip bir şekilde yok. Giorgio'nun bana söylediği her şeyi kafamın içinde yeniden oynatmaya kendimi fazla kaptırmışım.

Aramızda sadece bir duvar olması her şeyi daha da kötüleştiriyor. İki kez yorganımı üzerimden atıp odalarımız arasındaki kapıya doğru yürüyorum, içeri dalıp onu yalancılıkla suçlamak istiyorum ama her ikisinde de cesaretim işe yaramıyor ve yorganın altına geri giriyorum.

Soğuk inkarları canımı yakıyor. İşten çıkarması acıtıyor.

İlk başta, onun saçmaladığına karar verdim. Beni öptüğünü biliyordu. Beni ne sanıyor? Tam bir aptal mı?

Ama gökyüzündeki karanlık azaldıkça, kendime olan güvenim de azalıyor.

Belki de doğrudur. Ne de olsa, üzerimdeyken aklından neler geçtiğini bilmeme imkan yok.

Adımı mırıldandı ama öpüştüğümüz süre boyunca beni mi düşünüyordu yoksa sadece ona durmasını söylediğimde mi? Bir de kitap var. Onu almasının benden hoşlanmasından başka bir açıklaması olabilir mi?

Düşündükçe daha da rahatsız oluyorum. Yapışkan bir utanç tabakası tenimi kaplıyor. Öpücüğün onun tarafından kasıtlı olarak yapılmasını *istediğimi* belli ettim mi? Muhtemelen. Ve eğer bana gerçekten ilgi duymuyorsa... Sanırım ona aşık olduğum gerçeğini açığa vurmuş olabilirim.

Şimdi ne olacak?

Bacaklarımı çarşafların arasından çözüyorum ve güneşin ufukta yükselişini görmek için pencereye doğru ilerliyorum. Yeni bir gün.

Giyindim ve aşağıya indim.

Bu saatte sadece Tommaso uyanık. Mutfakta bir şeyler hazırlıyor.

"Dün geceki *Torta Caprese*'yi sen mi yaptın?" diye soruyor, un kaplı parmağıyla tezgahın üzerinde bıraktığım yarısı yenmiş keki işaret ederek.

"Evet. Sen denedin mi?"

Bir çırpma teli alırken sırıtıyor. "Tabii ki yaptım. Bu kadar güzel görünmesine dayanamadım ve tadı daha da güzeldi. Bana yardım etmek ister misin? Kahvaltı için cornetti yapıyorum. Hamuru dün hazırladım."

Tam hayır diyeceğim ama sonra buraya gelirken ne yapmayı planladığımdan bile emin olmadığımı fark ediyorum. Kalbim göğsümde zıplıyor, kaybolmuş ve amaçsız.

İşe yarar bir şey yapsam bari.

"Laminasyona yardım edebilirim."

Tommaso'nun gözleri şaşkınlıkla açılır. "Bunları daha önce yaptın mı?"

"Eskiden epeyce fırıncılık ve yemek yapardım," diyorum ona. "Bir ara aşçılık okuluna gitmeyi düşünüyordum."

Tommaso sırıtıyor ve bana bir önlük uzatıyor. "Kulağıma müzik gibi geliyor."

İşe koyuluyoruz, hamuru soğuk tereyağının etrafında zarflar haline getiriyoruz ve sonra üç katı büyüklüğünde açıyoruz. Kollarımın ağrıması uzun sürmüyor ama aldırmıyorum.

Tommaso onaylayarak mırıldanır. "Çok iyisin. Aşçılık okuluna ne oldu?" "Um." Elimin

tersiyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "İşler yolunda gitmedi." "Bu konuda

üzgün görünmüyorsun."

Gerçek şu ki, artık değilim. Üzülebileceğim şeylerin büyük şemasında, başarısız aşçılık tutkum küçük bir kırılmadır.

Omuz silkiyorum. "Sanırım artık hayatımda ne yapmak istediğimden emin değilim."

"Senin yaşındayken ben de yapmazdım," diyor Tommaso kolayca. "Yemek pişirmeyi ciddiye almadan önce yarım düzine kez fikrimi değiştirdim."

Bir zamanlar geleceğimi görebiliyordum. New York'tan önce, bir üniversite öğrencisi olarak hayatım sürekli gözümde canlandırdığım bir şeydi. Kendimi küçük dairemin mutfağında deneyler yaparken, akşamları şarap ve peynir geceleri için arkadaşlarımı ağırlarken, ağaçlarla çevrili sokaklarda kulağımda müzikle uzun yürüyüşlere çıkarken görürdüm.

Bir silah sesi tüm bu görüntüleri silip süpürdü.

O zamandan beri, sadece karanlık var. Her seferinde bir gün mantram haline

geldi. Buraya geldiğimden beri bunu pek söylemediğimi fark ettim.

Cornetti'leri tepsiye dizmeyi bitiriyorum ve tezgâha yaslanıyorum. Bakışlarım tam Giorgio'nun beni öptüğü yere düşüyor ve bir an için karanlık dağılıyor.

İstediğim geleceğin küçük bir görüntüsünü görüyorum.

Ve o ve ben yine o zemine dolandık.

Farkına varmak dizlerimi yumuşatıyor.

Tommaso'ya "Ben yürüyüşe çıkıyorum," diyorum ve ön kapıya doğru ilerliyorum.

Dışarı adımımı atar atmaz, sabahın serin havası kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Bir kazak almak için içeri dönmek yerine, tam bir koşuya çıkana kadar ayaklarımı daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiriyorum. Bahçenin yanından geçip doğuya, güneşin tepelerin üzerinde asılı durduğu yere doğru ilerlemeye devam ediyorum. Her adımda düşüncelerim biraz daha odaklanıyor, duygularım daha netleşiyor.

Giorgio'yu severim.

Evet, onu çılgınca çekici buluyorum, ama artık sadece bu değil. Aramızda bir bağ var. Tanıştığımız andan beri beni ona çeken bir bağ ve o ne kadar inkâr etse de içimden bir ses onun da bunu hissettiğini söylüyor.

Bileğimi başımın üzerinde sabitlediği ve kendini içime bıraktığı anı düşündüğümde tenim ateşle kızarıyor. Uyarılmışlığımın kalın örtüsünün altında daha da kışkırtıcı bir şey vardı ve şimdi beni çağıran da bu.

Bir anlığına kendimi kırık, boş bir kabuk gibi hissetmedim. Böyle istenmek... Bu beni güçlü hissettirdi.

Ve Tanrım, uzun zamandır kendimi güçlü hissetmemiştim.

Imogen'in öldüğü gece gücüm elimden alındı. Özgüvenim, özsaygım, özdeğerim... Lazaro bunların hepsini aldı ve geride ufalanan bir kabuk bıraktı.

Giorgio beni öptü ve her şeyi yeniden düzeltti.

Bana bir tat verdi ve bunu unutmamı mı bekliyor?

Gerçek şu ki, unutmak istesem bile unutabilir miyim bilmiyorum. Unutursam diğer tarafta beni ne bekliyor? Yatak odamın köşelerinde gizlenen gölgelerle daha fazla uykusuz geceler mi? Taziye, keder ve acı dolu paylaşımlar arasında gezinmekle geçecek sonsuz saatler mi?

Ormanın kenarında duruyorum, topuklarımı yere basıyorum ve nefes almak için belimi büküyorum. Göğsüm kabarıyor.

Tanrı bilir ne kadar zamandır Giorgio'yla burada sıkışıp kalmış durumdayım ve ona karşı hissettiğim duyguları nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Göğsümde o kadar canlılar ki kalbim onlarla birlikte atıyor.

Onu istiyorum.

Onun vücudunu ve dokunuşunu istiyorum.

Onun çıplak ve ağır bir şekilde üzerimde olmasının, ellerinin çıplak göğüslerimde olmasının ve boyunun içime girmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Ve dün geceden sonra, bence o da aynı şeyi istiyor olabilir.

Tek ihtiyacı olan küçük bir itme.

Bunu ona verecek kadar cesur muyum?

Kulenin dibine vardığımda koşum yavaşlayıp yürüyüşe dönüşmüştü. Terliyim ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım var, ama Polo'nun tepedeki manzara hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve kontrol etmek için spontane bir karar veriyorum.

Daha büyük bir kapının içinde küçük bir kapı var. İçinden geçiyorum ve karanlık alanı aydınlatmak için telefonumun el fenerini kullanıyorum. Sarmal merdiveni fark etmek zor değil ve yüzyıl gibi gelen bir süreden sonra nihayet tepeye çıkıyorum.

Kulenin ne kadar yüksek olduğunu bilmiyorum ama bana beş katlı bir binayla aynı yükseklikte görünüyor. Gözlerimi güneşten korumak için elimi kullanarak etrafımda dönüyor ve her şeyi içime çekiyorum.

Vay canına. Manzara nefes kesici.

Canlı yeşil ormanı, tepenin dibindeki rüzgârlı yolu, mor ve sarı kır çiçeklerini seyrediyorum. Yapraklar uzaktan hışırdıyor. Kuşlar ötüyor, şarkıları üst üste biniyor ve birbirini örüyor.

Buradan, uzaktaki bir vadide küçük bir yerleşime benzeyen bir yer görebiliyorum. Perugia çok uzakta, muhtemelen tepelerden birinin ardına gizlenmiş.

Tekrar ormana odaklanıyorum, yeşillikler arasında bir boşluk görene kadar bakışlarımı

çamların üzerinde gezdiriyorum. Bu küçük bir ev mi?

Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildiğimde göğsüm duvarın üst kısmına baskı yapıyor.

İşte burası. Bacalı eğimli bir çatı. Çizgiler düz değil. Sanırım bazı kısımlarda sarkma var.

Orası mülkün bir parçası mı? Neden birisi oraya küçücük bir ev inşa etsin ki? Oraya giden bir yol göremiyorum. Buradan en az yirmi dakikalık bir yürüyüş olmalı.

Midem gurulduyor. Gizemli eve son bir kez baktıktan sonra dönüp aşağı iniyorum.

Mutfağa geri dönmek için yan kapıyı kullanıyorum ve Tommaso'yu kendi kendine bir melodi mırıldanarak yumurta çırparken buluyorum.

"Kahvaltı için hâlâ çok erken değil mi?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hiç de değil. Giorgio çoktan kalktı. Sana da bir tabak hazırlamamı ister misin?"

Kalbim küt küt atıyor. Giorgio da uyuyamıyordu.

"Evet, lütfen."

"Siz gidin, ben yemek odasına getireyim."

Atkuyruğumu düzeltip yüzümdeki birkaç nemli teli silerek oraya doğru ilerliyorum, her adımda sinirlerim geriliyor.

Onu masanın başında, geniş sırtı bana dönük otururken gördüğümde, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Omuzları dikleşiyor, varlığımı hissettiğini düşünüyorum.

"Erken kalkmışsın," diyorum masanın etrafından dolanıp sağındaki koltuğa otururken.

Dikkatini telefonundan ayırıp bana şöyle bir bakıyor, gözleri atletimin düşük yakasında duruyor. Yüzüme doğru kaldırdıklarında, içlerinde karanlık girdaplar oluşuyor. "Günaydın."

Dağınık saçlar. Düz siyah tişört. Bir çift koyu lacivert kot pantolon. Yorgunluk yüzünden okunuyor ama kafasından neler geçtiğine dair başka hiçbir ipucu yok.

Ta ki telefonunu tutuş şeklini fark edene kadar.

Geçen hafta Giorgio hakkında fark ettiğim bir şey var: Adam kıpır kıpır değil. En fazla bir elini kravatının üzerinde gezdirir ya da saçını yüzünden çeker. Onun dışında elleri bir cerrahınki kadar sabit ve kontrollü.

Ama şu anda başparmağı cihazının kenarına endişeyle ileri geri sürtünüyor. İçimde kötü bir

şeyler kıvılcımlanıyor. *Dün gecenin huzursuzluğu mu?*

Damiano'ya öpücükten bahsetmemden endişelenmiş olabilir ama şimdiye kadar bunu yapmayacağımı bilmesi gerekirdi.

Hayır. Sert duruşundan yayılan tedirginliğin beni kandıramadığından endişe ettiği için olduğuna bahse girerim.

Bakışlarımı fark ettiğinde hareketleri durdu. Boğazını temizliyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Spor salonunda mıydın?"

"Hayır, koşmaya gittim. Ormanın kenarına kadar ve geri döndüm. Manzaraya bakmak için kulenin tepesine de çıktım. Ormanda küçük bir ev gördüğümü sandım. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Elini umursamazca salladı. "Sadece eski bir

harabe." "Harabe mi?" *O kadar* da kötü

görünmüyordu.

Yüz ifadesinden gergin bir ifade geçiyor. "Bir yangın çıktı. Çatı her an çökebilir. Bu şeyi yıktırmak istiyordum ama oradaki kimseyi rahatsız etmiyor."

Tommaso'nun iki cappuccino ve bir sepet cornetti getirmesiyle sözümüz kesiliyor. Geri çekildiğinde, Giorgio ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor ve ciddi bakışlarıyla beni delip geçiyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kendime bakıyorum. "Terliyim. Duş almam lazım."

"Demek istediğim bu değil."

"Ne demek istiyorsun o zaman?"

Bakışları kararır. "Ne var biliyor musun? Dün geceki olay."

Masa örtüsünün altında tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyorum.

İşte bu kadar. Cesur olmak için kendimde bunu bulabilir miyim? Onu istediğimi gösterecek kadar? Dün gece olanlar gerçek değilmiş gibi davranma çabalarını aşmaya yetecek mi?

En kötü ihtimalle, onun hakkında tamamen yanılmış olurum ve kendimi utandırırım. Ama buraya geldiğimden beri bunu yapmıyor muyum zaten?

Gerçekten, egom dışında kaybedecek bir

şeyim yok. Ve bu kimin umurunda?

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni öptüğün, boynumu emdiğin ve gömleğimi çıkarman için sana yalvarana kadar ağzını göğüslerimde gezdirdiğin zamanı mı kastediyorsun?"

Neredeyse boğuluyordu. "Ne yaptın-

" "Gömleğimi çıkarman için sana

yalvardım."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını daha da karıştırıyor. "Şoktaydın."

"Belki başlangıçta, ama oldukça hızlı toparlandım."

"Yaptığım şey tamamen uygunsuzdu. Özür dilerim."

Sinirlerim içimde dans ederken, bir sonraki sözcükleri söylemeye zorluyorum. "Gerek yok." Gözlerimiz birbirine çarpıyor. "Beni öpme şeklin hoşuma gitti."

Dişlerinin arasından tıslıyor ve sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi başını duvara doğru

çeviriyor. Boynundaki kalın damar nabız gibi atıyor.

"Yap. Yapma. Söyleme. Bunu söyleme," diye homurdanıyor, sözlerinin altı bıkkın bir uyarıyla çizilmiş. "Bu bir hataydı."

"Öyle söyleyip duruyorsun ama sana

inanmıyorum." Hâlâ bana bakmıyor.

Hayal kırıklığı içimde kıvrılıyor, sıkı ve yayılmaya hazır. Masanın üzerinden onun alanına doğru eğildim. "Sen de mi yanlışlıkla kitabımı aldın?"

Yumruğunu ağzına bastırıyor. Sanırım bir çırpıda başını çevirmeden önce nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Gözleri alev alev yanarak homurdandı: "Beni zorlama Martina. Sen daha gençsin. Yetişkin erkekler sınırlarının ötesine itildiğinde neler olduğunu bilmiyorsun."

Gözlerindeki ateş ve sözlerinin ardındaki ima karşısında meme uçlarım geriliyor.

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. Haklıydım. Sadece ben değil. O da bunu istiyor ama buna karşı savaşıyor. Beni korkutmak istiyorsa, bundan çok daha fazlasını yapması gerekecek.

"Haklısın. Bilmiyorum," diyorum sandalyeme geri yaslanarak. "Göster

bana." Giorgio oturduğu yerden fırladı. Elleri yumruk olmuş ve titriyor.

Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. *Ona yaptığım şey bu mu?*

"Günün geri kalanında seni görmek istemiyorum," diye bağırıyor aklı başında hiç kimsenin itaatsizlik etmeyeceği bir ses tonuyla.

Ve sonra odadan çıkıp gitti.

BÖLÜM 18

GIORGIO

Kahvaltıdan sonra ilk durağım duş. Pantolonumun içindeki sorunu halletmeden hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Martina'nın göğüslerini emmem için bana yalvardığı bir görüntüyle sikimi yumruklarken su sırtımdan aşağı akıyor. Mermer duvarın her yerine boşalırken adı dudaklarımdan dökülüyor, orgazm o kadar güçlü ki neredeyse beni dizlerimin üstüne çökertiyor.

Bu tam bir felakete dönüşüyor.

Onu depresyonundan çıkarmaya çalışarak büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeye başladım. Neredeyse hiç konuşmazken, beni bir erkekten çok çılgın bir canavar gibi hissettiren şeyler söylemesini beklemiyordum.

Onu öpmem hoşuna gitti.

Dizlerinin üzerinde yalvarması fikri hoşuma gidiyor. Ne için yalvardığı gerçekten önemli değil; kıyafetlerini çıkarmak, orgazm olmak, sikimi ağzına almak. O pozisyonda benden ne isterse vereceğimden eminim. Tanrıya şükür, kışkırtmaları eylemler yerine sözlerle sınırlı kaldı.

Şimdilik.

Suyu kapattım, bir havlu aldım ve kurulandım.

Buna bir son vermeliyim. Buna bir son vermeliyim ama inkarlarımla onu kandıramıyorum ve bu bir ilk. Ben iyi bir yalancıyım. Hatta mükemmel. Yine de bir şekilde, onun yanında aşılmaz maskemi koruyamıyorum.

Öğleden sonra Sal'dan çağrı aldığımda bir rahatlama dalgası hissediyorum. Yarın beni görmek istiyor ve bu da Castello'dan ayrılmak için iyi bir bahane. Martina ile aramıza biraz mesafe koymak için.

Ertesi sabah ön kapıdan çıktığımda saat sabahın beşiydi. Sal tüm kaptanları ve yakın çevresini bir toplantı için bir araya getirmek istiyor. Ben iki kategoriye de girmiyorum ama ben de davet edildim. Tahminimce bu, Martina konusunda ilerleme kaydedemememe sinirlendiğinin ve bana patronun kim olduğunu hatırlatmak istediğinin bir işareti.

Sanki unutabilirmişim gibi.

Sal pek zeki biri olarak bilinmez ama paranoyaktır ve Damiano'nun ihanetinden sonra daha da paranoyak oldu. Beni bu şeye davet etmesi çaresizliğinin bir işareti. Sanırım Martina'yı aramak için tuttuğu paralı askerler ona istediği sonuçları vermedi.

Sal'in toplantısından sonra babamı görmeye gideceğim. Nadir duygusal ruh hallerinden birine girmediği sürece bu konuşma uzun sürmez. Sal'in babama beni sorup sormadığını bilmem gerek.

yüz yüze konuşmayı gerektiren bir şey. Babam telefonda hassas bir şey söylememesi gerektiğini iyi bilir, özellikle de savaşın başladığını biliyorsa. Yalan söyleyebileceğinden bahsetmiyorum bile. Yalanlarını görebilmem iyi bir şey.

Garaja doğru yürürken deri ayakkabılarımın altındaki çakıllar çıtırdıyor. Bugün için öncelikli düşüncem hız, bu yüzden Ferrari'min anahtarını duvardaki kancasından alıp arabanın içine giriyorum. Perugia'dan Napoli'ye yolculuk yaklaşık dört saat sürüyor ama bu kadar erken yola çıkarak üç saatte varabilirim. Yolda kötü bir trafik olmadığı sürece öğlene doğru dönmüş olurum.

Garajdan çıktığımda Polo'nun aceleyle geldiğini görüyorum. Yaklaşmasını bekliyorum.

Avuçlarını arabanın kaputuna koyuyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Nereye

gidiyorsun?" "Casal ve Napoli'ye. Bugün daha sonra döneceğim."

"Beni de yanında götür."

"Götüremeyeceğimi

biliyorsun."

"Bugün onunla buluşacak mısın?"

Sinirden ensem diken diken oluyor.

"Hayır." Polo'nun gözleri kısıldı. "Sana

inanmıyorum." "Nino'yu görmeye

gidiyorum."

"Ne güzel değil mi? Babanı istediğin zaman görebiliyorsun," diyor, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle gergin. "Ben de aynısını yapabilmeliyim."

Ellerim direksiyonun pürüzsüz derisinin etrafında geriliyor. "Bunun için çok erken Polo."

Avuç içleriyle arabanın tavanına vurduğunda sabrım tükeniyor. Motoru kapatıyorum, iniyorum ve göğüs göğüse gelene kadar ona doğru yürüyorum. Gözlerinde korku parlıyor ama geri adım atmıyor. "Klanın bir parçası olmayı ben de en az senin kadar hak ediyorum," diyor öfkeyle. "Hayatımın geri kalanında lanet bir bahçıvan olmak istediğimi mi sanıyorsun? Ben *yapılmak* istiyorum."

"Bu asla olmayacak. Annene bir söz verdim ve bunu bozmaya niyetim yok."

"Annem öldü. Hayatımın geri kalanını hasta bir kadının son arzularına göre yaşayamam. Sence annen senin için bunu ister miydi?" Bir adım geri atıyor ve kollarını açıyor. "Sen lanet bir ikiyüzlüsün, Gio. Sen de benden farklı değilsin, unuttun mu? Ama beni kendinden bir basamak aşağıda tutmaktan zevk alıyor gibisin."

Bunun gerçekten benim egomla ilgili olduğunu mu düşünüyor? Onu gömleğinin yakasından tutuyorum, öfkem taşıyor. "Lanet diline dikkat et. Seni *hayatta* tutuyorum. Casalesi'nin adamı olmak erken bir ölüm cezasıdır, özellikle de senin gibi biri için."

"Benim gibi biri mi?" İnanmaz bir şekilde alay ediyor. "Senin gibi bilgisayarları ya da tüm o güvenlik saçmalıklarını bilmiyor olmam, değerli olamayacağım anlamına gelmez."

"Asker yapılır, sokaklara gönderilir ve ölüme terk edilirsiniz."

Gözleri kararır. "Bunu bilemezsin. Don'un benimle karşılaştığında ne diyeceğini bilmiyorsun."

Bakışlarındaki naif güven o kadar hayal kırıklığı yaratıyor ki onu itiyorum. "Asla duymak istediğin şey olmayacağını biliyorum. Klana katıldım çünkü başka seçeneğim yoktu. Senin var Polo."

İfadesi yüz buruşturmaya dönüşür ve yere tükürür. "Ne seçimi? Ne seçimi lan?" Parmağıyla beni işaret ediyor. "*Sen* benim kararımı verdin."

Saatimi kontrol ettim. "Bunun için zamanım yok."

"Evet, hiç yok," diye homurdanıyor.

Gözlerim onu tarıyor. "Ben yokken Martina'nın bir yere kaybolmadığından emin ol. Ona göz kulak ol."

"Beni sonsuza dek burada tutamazsınız," diye feveran ediyor. "Ben senin tutsağın değilim. Bir gün buradan çıkıp gideceğim ve sen de ben istediğimde bana yardım etmiş olmayı dileyeceksin."

"Sana yardım ediyorum," diyorum arabaya geri dönerken. "Sadece bunu göremeyecek kadar körsün. Beni duydun mu? Mar'a göz kulak ol dedim-"

"Seni duydum. Siz yokken evcil hayvanınıza ben bakarım, merak etmeyin."

Çenem sıkıştı. Ses tonundan hiç hoşlanmadım. Ama hava kararmadan önce buraya dönmek istiyorsam yola çıkmam gerekiyor.

Bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Polo kızgın ama sakinleşecektir. Her zaman sakinleşir. Onun yaşındayken benim de kanımda aynı huzursuzluk vardı ama ben her şeyimi işime verir, kendimi projelere gömerdim. Polo'nun bunu kanalize edebileceği bir yer yok - sanırım bunu sağlamak bana düşüyor. Onu yanıma aldığımda neye imza attığımı biliyordum. Görevimi ihmal mi ettim? Sanırım annesine olanlardan sonra Sal için çalışmanın isteyeceği son şey olacağını düşünmüştüm hep. *Benim* de en son isteyeceğim şeydi ama o zamanlar hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Arabayı çalıştırıyorum. Bir erkek olma fikriyle eğlenmesine izin verdikçe, bu lanet fanteziye daha çok yatırım yapıyor. Secondigliano sokaklarının nasıl bir yer olduğunu unuttu mu? Belki de annesi onu büyürken bu durumdan biraz uzak tutmayı başarmıştır. Varlıklı bir aileden geliyordu ve evlilik dışı hamile kaldığı için onu evden kovduktan sonra bile, mahallenin kenarındaki daha güzel binalardan birinde yaşamaya yetecek kadar parası vardı. Polo'nun klan işinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yok.

Ona göstermeliyim. Onu bir kez benimle birlikte oraya götürün ki bir piyadenin hayatının neye benzediğini görsün.

Ama şimdi yapamam. Martina'yla zaten ellerim doluyken olmaz.

Bahçeden çıkarken, dikiz aynasından Polo'nun yüzündeki öfkeli ifadeyi fark ediyorum ve kafamın arkasında rahatsız edici bir his bırakıyor.

* * *

Herkes Sal'ın Casal'daki ana kilisenin birkaç kapı aşağısındaki ofisinde toplanıyor. Odanın etrafında en az dört ikon asılı, İsa'nın kederli yüzü önünde toplanan yirmili yaşlardaki katil grubuna bakıyor.

Sal'in ortaya çıkmasını beklerken ortam gergindir. Komiseri Calisto masanın yanında durmakta ve Vito Pirozzi'nin kulağına bir şeyler fısıldamaktadır. Vito'nun yüzü De Rossi'yle bir kase yahni yüzünden girdiği kavga yüzünden deforme olmuştur ve Calisto'yu dinlerken yanağındaki yanık izini kaşımaktadır. Küçük kardeşi Nelo burada değil ama uzakta da olamaz. Akbabalar Casal'ın kalbinin etrafında dönüyor, kimin galip geleceğini görmek için bekliyorlar. Bizim boktan Don mu, yoksa onun kendini kanıtlamamış rakibi mi?

Sonunda kapılar açılır ve Sal en iyi takım elbiselerinden birini giymiş olarak içeri girer. Kusursuz bir şekilde bakımlıdır, kolunda parlayan ağır bir saati vardır, deri ayakkabıları o kadar cilalıdır ki ışıkta parlarlar.

Görünüş, çoğu kişinin kabul etmek istediğinden daha önemlidir.

Yanılmazlığını pekiştirmek için gücünü yansıtmaya çalışıyor. Buradaki çoğu kişi bunu anlayacak kadar zeki ama hepsi değil.

Calisto, Sal'in sandalyesini çeker ve herkes biraz daha dik durarak Don'un konuşmasını bekler.

Yavaş ve sabit bir bakışla bizi inceliyor, bazı yüzlerde diğerlerinden daha uzun süre duraklıyor. Bana geldiğinde, sanki zihnimin içinde iki gözetleme deliği varmış gibi doğrudan gözlerimin içine bakıyor. O devam edene kadar yüz hatlarımı nötr tutuyorum ama bu delici bakış ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

İçgüdülerime güvenmeyi

öğrendim. Bir şeyler oluyor.

"Damiano De Rossi'nin nafile isyanı ikinci haftasına girdi," diye başlıyor. "Şunu açıkça belirtmek isterim ki onunla görüşmeyi kabul etmek benim kitabımda ihanet sayılır ve hepimiz hainleri nasıl cezalandırdığımızı biliyoruz."

Birkaç adam odanın etrafında başını sallıyor.

"Daha fazla güç kazanma çabası bizim Vito'nun güzellik yarışmasını kazanması kadar olası olsa da -" Vito kaşlarını çatarken bazı kıkırdamalar patlak veriyor "- işlerimizi aksatmayı ve Cezayirli ortaklarımızı İbiza'da dağıtım yapmalarını engelleyerek kızdırmayı başardı." Sal saatini çeviriyor. "İsyanının bazı düşmanlarımıza, yani Mallardo klanına ulaştığından bahsetmiyorum bile. Casalesi'nin iç siyasetine vakıf olmadıkları için, onu destekleyerek bir şeyler kazanacaklarını düşünüyorlar."

Elbette yapacaklar. Mallardolar'ın düşmanımız olmasının tek nedeni Sal'ın yakın zamanda

bölgelerimiz arasındaki on yıllık sınırları aşarak kendi taraflarında bir fabrika inşa etmeye başlamasıdır.

Bunu herkese aletinin ne kadar büyük olduğunu göstermek için yaptı. Mallardos'u değerli bir müttefik olarak göremeyecek kadar kibirliydi.

"Bu maskaralığın sona ermesi gerekiyor," diye sözlerini tamamlıyor.

"Plan nedir, Don?" diye soruyor yanımda duran bir kaptan.

"De Rossi'nin planı başkalarını kandırma becerisine dayanıyor. Kaynaklarım bana onun güçlü ittifaklar kurabileceğini ve bu işi son on yıldır benden daha iyi yönetebileceğini söylüyor." Sal alay ediyor. "Bu sadece Casalesi'ye liderlik etmek için ne gerektiği konusunda hiçbir fikri olmadığını gösteriyor. Kolektif iş girişimimiz Fortune 500 holdinglerine rakip olabilir, ancak özümüzde, klanın hakimiyetini sürdürmek için *ne* gerekiyorsa yapacak adamlarız. De Rossi bizden biri değil. Bundan önce neden bana meydan okumaya cesaret edemediğini bileniniz var mı?"

Vito kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Kız kardeşi."

"Kadın onun zayıf noktası," diyor Sal. "Şimdi bir de karısı var ama New York'taki Garzolo klanıyla bağlantısı nedeniyle daha az çekici bir hedef. Bölgemizde dolaşan Amerikalılara ihtiyacımız yok. Martina De Rossi'ye sahip olur olmaz bu savaş bitecek."

"Gerçekten onun için her şeyden vazgeçeceğini mi

düşünüyorsun?" diye soruyor birisi. "Ben biliyorum. O küçük

kaltağı sakladı-"

Duruşum sertleşti. Az önce ona ne dedi?

"Ama onu bulmam uzun sürmeyecek." Bana döndü. "Giorgio, Martina'nın izini sürmek için çalıştırdığım pek çok adamdan biri. Hepiniz onun ne kadar yetenekli olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden aramanın çok yakında sona ereceğinden hiç şüphem yok."

Yumruklarımı sıktığım, odanın öbür ucuna uçtuğum ve geriye sadece kanlı bir posa kalana kadar yüzünü yumrukladığım bir görüntü kafamın içinde oynuyor. Ama bu fantezinin hiçbir izi kafatasımın dışına çıkmıyor. Ona rahat bir gülümseme veriyorum. "Onu sana getirmek için sabırsızlanıyorum."

Başını sallar ve dikkatini Calisto'ya çevirerek kulağına bir şeyler fısıldar.

On beş dakika sonra toplantı sona erdi. Binadan çıkarken yüksek alarmdayım, bu yüzden otoparktan çıktığımda beni takip eden arabayı hemen fark ediyorum.

Cazzo.

Sal benden şüpheleniyor.

Çenemi sıkıyorum ve sonraki on dakikayı kuyruğumu kaybederek geçirdikten sonra nihayet Napoli'ye doğru yola çıkıyorum.

* * *

Secondigliano'nun kaldırımına adımımı atar atmaz, mahallenin kokuları bir şok dalgası gibi içime çarpıyor.

Babamın oturduğu apartmanın birinci katındaki pizzacı, sitenin ilk inşa edildiği yetmişli yıllardan beri pasta üretiyor. Yağ, peynir ve domates sosu kokuları, kaldırımları ıslatan sidik kokusunu gizlemek için fazla mesai yapıyor. Binanın ana girişinin hemen önünde iki uzun bank var ve akşam sekizden sonra birkaç sokak ötede buldukları fentanili çeken keşlerle dolup taşıyor. Siviller, ölmek istemedikleri ya da insanların ne kadar düşebileceğini görmeye iten hastalıklı bir merakları olmadığı sürece mesai saatleri dışında burada yürümezler.

Şef beni pencereden görüyor ve başıyla onaylıyor. Ben de ön kapıdan geçmeden önce aynı şekilde karşılık veriyorum. Temperli cam son birkaç yıldır çatlak ve kimse tamir ettirmek için çok istekli görünmüyor. Ne anlamı var ki? Biri tekrar kırmadan önce sadece birkaç gün dayanır.

Hayatımın ilk on altı yılını geçirdiğim daire en üst katta yer alıyor. Birim 404.

Kapıyı çalarım.

Bir zincirin şıngırtısı var. Sonra bir kilit sesi.

Kapı açıldığında Nino Girardi'yi görüyorum ve sarımsı beyaz gömleğine ve sarkık pantolonuna bir kez bakmak arkamı dönüp gitmek istemem için yeterli oluyor.

Adama babam diyebilirim ama ona karşı hiçbir zaman ailevi bir yakınlık

hissetmedim. Beni iğrendiriyor.

Kendimi bildim bileli, kendime asla onun gibi olamayacağımı söyledim.

"Gio," diyor, sesi sigaradan ve yaşlılıktan kısılmış. "Aradığında çok sevindim. İçeri gel."

Onu dairenin içine kadar takip ediyorum ve sanki bir zaman makinesine geri dönüyorum. On altı yaşında ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmemiş, sadece her şey yaşlanmış. Martina büyüdüğüm bu bok çukurunu görseydi benim hakkımda ne düşünürdü merak ediyorum.

Belki de onu yanımda getirmeliydim. Bu, bana karşı hissettiği çekiciliği öldürmenin kesin bir yolu olurdu.

Loş tepe ışığı, soyulmuş muşamba zemin, modası birkaç on yıl geçmiş dokulu duvar kağıdı ve hantal, yıpranmış mobilyalar. Babam da dahil olmak üzere buradaki her şey çürümeye yüz tutmuş gibi görünüyor.

Annemle sekiz yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafımız televizyonun üzerinde asılı ve üzerine plastik çiçekler iliştirilmiş. Tüm dairedeki tek fotoğraf bu ve bir mabet gibi hissettiriyor.

Nino şimdi ondan hayatının aşkıymış gibi bahsediyor, ama hayattayken ona kesinlikle böyle davranmamıştı. Ona yanlış yaptığı yollar...

Yutkunuyorum ve çenemi sıkıyorum.

Annem öldüğünden beri kadınları var. Adam kendine nasıl bakacağını bilmiyor. Sonuncusu bir not ya da açıklama yapmadan gitti ve ben ona umurumda olmadığını söyleyene kadar bu konuda bana şikayet etti. O zamandan beri, gelip pisliğini temizlemesi için bir hizmetçi tuttu.

Bana biraz su ikram ediyor, uzun süre kalmayı planlamadığım için reddediyorum ve oturma odasına oturuyoruz. Kanepeye yerleşirken inliyor.

"Nasılsın oğlum?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Sal ile en son ne zaman konuştun?"

"Gelmeyeli uzun zaman oldu. Seni daha sık görmek istediğimi söylemiştim, değil mi? Koridorun sonundaki komşular taşındı ve şimdi üç çocuklu bir aile var. O veletler hiç susmuyor. Gidip onlarla konuşmayı düşünüyordum. Belki de yeni olduğum için beni tanımıyorlardır. Önceki komşularım sessizliğimi sevdiğimi biliyorlardı ve buna saygı duyuyorlardı, ama bu çift genç ve kocanın bana sanki benden daha iyiymiş gibi bakmasından hoşlanmıyorum."

Muhtemelen öyledir, Peder. O kadar da zor değil.

"Fazla zamanım yok," diyorum ona. "Son iki hafta içinde Don seninle temasa geçti

mi?" Ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Evet. Yaklaşık bir hafta önce."

"Neden?"

"Don'unuz benim fikrime değer veriyor," diyor, yüzünde kendinden memnun bir sırıtma beliriyor.

Tanrım. Her zamanki gibi hayal görüyor. Babam klanın denizaltılarından biri - belirli bir bölgedeki en düşük seviyedeki piyadelere ve ailelerine haftalık maaşları ulaştırmakla görevli adamlar. Bu pozisyonlar rahattır ve genellikle yaşı ilerlemiş erkekler için ayrılmıştır ama babam henüz gençken bu işi kaptı.

Bunu o kadar çok istiyordu ki, bunun için doğuştan sahip olduğu tek bir onur kırıntısından bile vazgeçmeye hazırdı.

"Kontrol etmesi çok hoş. O iyi bir adam. Bana saygı gösterir." Gözlerim

gerçek bir inançsızlıkla açıldı. Ciddi mi lan bu?

Yüzümdeki ifadeyi fark etmesi birkaç saniye sürüyor ama fark ettiğinde sırıtışı eriyip gidiyor ve garip bir şekilde dizlerini ovuşturuyor. "O değişti, biliyor musun? O zamanki gibi değil."

Nino aslında Sal'i tanımıyor, bu yüzden hepsi saçmalık. Babamın gözüne girmek kolaydır. Ona önemli biriymiş gibi davranırsanız, elinizden yiyecektir. Babamın gururu her zaman en değerli varlığı olmuştur ve Sal bu bulmacayı otuz yıl önce çözdü.

"Ne soruyordu?"

"Bana De Rossi denen çocuktan bahsetti." Alay ediyor. "Gelip gidiyorlar, biliyor musun? Kendilerine her şeyi veren adamdan daha iyi bildiklerini sanan kibirli küçük pislikler."

"Sana hiç soru sordu mu?"

Elini kaldırır. "Elbette, Gio. Bana çok şey sordu. Burada nasıl olduğumu, askerler ve aileleri arasında neler konuşulduğunu..." Omuzlarını kaldırıyor. "Casal'da olmayabilirim ama burada iyi bağlantılarım var."

Sal bu insanları sikine bile takmaz. En alt basamaktakiler önemsiz ve değiştirilebilirdir.

"Başka ne var?"

"Nasıl olduğunu sordu. Ne yazık ki artık hiç ziyaret etmediğin için ona pek bir şey söyleyemedim." Bana suçlayıcı bir bakış atma cüretini gösterdi.

"Benim hakkımda tam olarak ne bilmek istiyordu?"

"Bugünlerde vaktini nerede geçirdiğini bilip bilmediğimi sordu. Ona tahmininin benimki kadar iyi olduğunu söyledim. Benden sadece otuz dakika uzaklıkta bir yerin var ve hala babanı görmezden geliyorsun."

Napoli'nin kenar mahallelerindeki küçük dairem kameralarla kaplı. Benim haberim olmadan kimse oraya giremez. Ama Sal sadece etrafta olup olmadığımı kontrol etmek için birini gözetim altına almış olabilir ve şimdiye kadar oraya gitmediğimi biliyordur. Roma'daki dairemde de aynısını yaptı mı? Gözünü bana diktiyse, bilinen evlerimin hiçbirinde olmadığımı zaten biliyor olabilir ve peşime taktığı o kuyrukla...

Kaşlarım çatıldı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar evlat. Sokakta konuşulanlar hakkında biraz daha konuştuk. Ona desteğinin burada sarsılmaz olduğunu söyledim ve sonra ayrılmak için ayağa kalktı. Bana çok güzel teşekkür etti, Gio." Çenesini yere doğru salladı. "Bak."

Omzumun üzerinden bakınca bir sandık dolusu şarap şişesi görüyorum. Muhtemelen Sal'in

üzüm bağlarından birinden. "Birini açmak ister misin?" diye soruyor.

Çamaşır suyu içmeyi tercih ederim. Ayağa kalktım ve takım elbisemin ceketini

düzelttim. "Gitmem gerekiyor." "Şimdiden mi?"

Oradan çıkıp gitmek istiyorum ama bir şey beni geri çekip ona bakmamı sağlıyor. Yaşlanan vücuduna bakıyorum, şişman ve her yeri kırışmış. Yetmişine merdiven dayamış. Yakında ölmüş olacak.

Göz göze geliyoruz ve bakışlarımdan hemen rahatsız oluyor. Utanç yüz ifadesine s ı z ı y o r . Ne zaman ona baksam -gerçekten baksam- aklımdan geçenleri tam olarak biliyor. Öfke

kalbimin etrafını sarıyor ve sıkıyor. Sal'e anneme yaptıklarını ödetmeyi bitirdiğimde, sıra Nino'ya gelecek.

"Güle güle, baba."

Dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

BÖLÜM 19

MARTINA

Dün, Giorgio günün geri kalanında beni görmek istemediğini söylediğinde, bunu dersimizin iptal edildiği anlamına aldım. Birkaç saatimi odamda zıplayarak geçirdim, vücudum adrenalinle doluydu. Ona söylediğim şeylere inanamıyordum. Sanki başka biri bedenimin içine girmiş ve benim yerime ağzımı oynatmaya başlamıştı; cesur, hiç de Martin'e yakışmayan ifadeler sarf ediyordum.

Ama işe yarıyordu. Ona ulaşıyordum ve yapmak istediği şeyi yapmaktan kendini alıkoymak için verdiği mücadeleyi izlemek bağımlılık yaratıyordu. İçimi kötü bir zevk duygusuyla dolduruyordu.

Bir süre sonra yatak odamın zemininde volta atmaktan yoruldum ve seraya indim. Polo oradaydı. Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi ve birkaç saat birlikte çalıştık, bu sırada İbiza'daki hayatımı sordu ve Allegra ile Tommaso hakkında komik hikâyeler paylaştı.

Bugün çok daha sessiz. Geldiğimde zar zor bir selam alıyorum ve dün üzerinde çalıştığım projeyi bitirip bitiremeyeceğimi sorduğumda homurdanarak cevap veriyor.

Merakla ona bakıyorum. Yüzünde bir çatıklık var ve omuzları çökmüş. Bir şey olmuş olmalı.

Sesini duyana kadar bir saat geçiyor. "Şuraya bak," diye sesleniyor Polo, yanıma gelmemi işaret ederek. "Manolyalar çiçek açmış."

Yanına gidip dikdörtgen bir saksıdan dökülen mor ve mavi çiçeklere bakıyorum. "Çok güzeller. Odam için biraz kesebilir miyim?"

"Elbette." Masaya doğru yürüdü ve çekmeceden bir makas çıkarıp bana uzattı. "Al bakalım."

Mükemmel sapı ararken ona bakıyorum. "İyi misin?" Kaşları

tekrar çatıldı. "Evet, iyiyim. Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Sadece üzgün görünüyorsun."

Kokluyor ve yere bakıyor. "Hayır, bir şey yok."

Zorlamamaya karar vererek çiçekleri kesmeyi bitirdim. "Geçen gün daha fazla sebze dikmekle ilgili bir şeyler söylemiştin. Bugün bunun üzerinde çalışmak ister misin?"

"Zamanım olmayacak. Yapmam gereken bir iş var." Ellerini yıkamak için lavaboya

doğru ilerliyor. "Oh, tamam. Sanırım Giorgio'nun ders saati gelene kadar buralarda

takılacağım."

"O gitti. Sana söylemedi mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Nereye

gitti?" "Napoli'ye."

"Ne için?"

Polo'nun ifadesi sertleşir. "Babasını görmeye gittiğini söyledi ama doğruyu söyleyip söylemediğini kim bilebilir. Ondan bir şey öğrenmek diş çekmek gibi."

Bunu söyleme şekli, kısa ve kesik kelimeleri, onunla Giorgio arasında bir şey olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Tartışmışlar mı?

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Bu öğleden sonra dedi ama Napoli'ye uzun bir yol var." Polo ellerini bir havluya siliyor ve kesilmiş çiçeklere başını sallıyor. "Bunları biraz suya koymalısın. Kapanmadan önce fidanlığa gitmem gerek."

Buketi aldım. "Nerede bu?"

"En yakın kasabanın yakınında, kasaba derken bir kavşaktan bahsediyorum. Arabayla on beş dakika kadar sürer."

"Ben de gelebilir miyim?" Hayır demesini bekleyerek soruyorum. Giorgio mülkten ayrılmamı istemiyor, ama bu o kadar yakın ki sayılmaz bile. Ayrıca, yapacak başka bir şey yok ve bana haber vermeden gitmesine sinirleniyorum. Dün dersi asmıştık, şimdi de bugün mü asıyoruz? Bir şeyler söyleyebilirdi. Derslerin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Polo havluyu masanın üzerine fırlatır. "Yapmamalıyım-" Dudaklarını büzüyor. Bir an için bir şeyle boğuşuyormuş gibi görünüyor ama sonra nefesini üflüyor ve "Boş ver. Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Sen git çiçeklerini bırak, ben seni götürürüm."

Gözlerim açıldı. *Evet!* "Tamam, harika."

Birkaç dakika sonra Polo'yla avluda buluşuyoruz ve onun kamyonetine biniyoruz. Aklımın bir köşesinde Giorgio'nun bunu öğrenirse mutlu olmayacağı bilgisi var ama ne kadar yakın gittiğimizi düşünürsek o dönmeden dönmüş oluruz.

"Seni araştırdım, biliyorsun," diyor Polo kapıdan çıkarken. "Kardeşin İbiza'da önemli biri."

Tırnaklarımın altındaki kiri temizliyorum. "Adada birkaç işyeri var."

"Birkaç tane." Polo bıyık altından güler. "Forbes'a göre, net servetinin yarım milyara yakın olduğu tahmin ediliyor."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Kardeşim kendisi için iyi olanı

yaptı." "O ve Giorgio birbirlerini nereden tanıyorlar?"

Buna ne diyebilirim ki? Polo'nun Giorgio'nun Casalesi'yle ilişkisinin farkında olup olmadığını hâlâ

bilmiyorum ve bu konuyu açacak kişi de ben olmayacağım.

"Emin değilim," diyorum küçümseyerek. "Muhtemelen işlerinden."

"Evet, onların *işi*." Dönerken başını sallıyor. "Kardeşin sadece bir iş adamı değil Martina, değil mi?"

Ensem karıncalanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Giorgio'nun ne yaptığını biliyorum." Sesi sertleşir. "Casalesi için güvenlik meseleleriyle ilgilenir. Kardeşin de klanın bir parçası olmalı. Gerçekten neden buradasın?"

Aynada onun dikkatli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ne söylemem gerektiğini merak ediyorum. Yani bir kısmını biliyor ama belli ki Giorgio ona neden burada olduğumu söyleyecek kadar güvenmiyor. Ya da belki de Giorgio bunun önemli bir bilgi olduğunu düşünmüyor. İfademi nötr bir maske haline getiriyorum. "Giorgio sana zaten söyledi."

"Buna inanmıyorum. Burası bir tür doğa inzivası değil. Dediğim gibi, Giorgio bu lanet yerden nefret ediyor. Sık sık gelir ama asla birkaç günden fazla kalmaz. Eğer onun için önemli bir şey olmasaydı burada seninle bu kadar uzun süre kalmayı kabul etmezdi."

Dudaklarımı ağzımın içine çekiyorum. Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yok. "Neden buradan nefret ettiğini söyleyip duruyorsun?"

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun ama benden sana bir şeyler söylememi mi bekliyorsun?" Alay ediyor. "Unut gitsin."

Yüzünün hareketlerindeki bir şey bana tanıdık geliyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, bana kimi hatırlattığını çözmeye çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum.

Terk edilmiş bir ahırın yanından geçiyoruz. "Polo, anlatacak bir şey yok. Kardeşim bu yaz meşgul ve burada daha iyi vakit geçireceğimi düşündü."

"Seni dünyanın herhangi bir yerine değil de buraya mı gönderdi?" Ellerini direksiyonun üzerinde ayarlıyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence kardeşin İbiza'nın kaptanı. Ve eğer seni Giorgio'yla birlikte buraya kadar gönderdiyse... Saklanıyorsun."

Tepki vermedim. Bana bakmak için dönüyor, bakışlarını profilimde gezdiriyor. Ben bir şey söylemeyince dilini şaklatıyor. "Kimden saklanıyorsun Martina?"

Gerçeğe bu kadar yakın olması sinirlerimi geriyor. "Sana ne bundan? Bu beni ilgilendirir."

"Sırlardan bıktım." Ve sonra nefesinin altında mırıldanıyor, "Ve kendi lanet hayatımı nasıl yaşayacağımın söylenmesinden bıktım."

Aracın içinde gerginlik devam ediyor. Bir süre sonra Polo müziği açıyor ve ben gözlerimi pencerenin dışındaki manzaraya odaklıyorum.

Kreşlerin yanındaki toprak alana park ettiğimizde midemde huzursuzluk dönüyor. Polo'nun kızgınlığı benden çok Giorgio'ya yönelik olsa da beni ya da kardeşimi araması hoşuma gitmiyor. Neden bu kadar önemsiyor? Gerçekten bu kadar sıkıldı mı, yoksa arkasında başka bir şey mi var?

Polo, kamyondan indiğimizde bana bakmaktan kaçınarak, "Siparişim hakkında sahibiyle konuşmam

gerekiyor," diyor. "Beklerken etrafta dolaşabilirsin."

"Tamam. Birazdan görüşürüz."

O ofis binasının kapısının ardında kaybolurken ben de etrafımda dönüp her şeyi kavrıyorum. Burası çok büyük. Bitki fidanlığı geniş, yayvan bir arazi üzerinde yer alıyor ve sıra sıra çeşitli bitki ve çiçeklerle dolu. Uzun ağaçlardan kısa çalılara kadar bir dizi farklı tür ve her tonda rengarenk çiçekler görebiliyorum. Biraz ötedeki cam sera dikkatimi çekiyor ve oraya doğru ilerlemeye karar veriyorum.

Polo ile yaptığım konuşma kafamın içinde tekrarlanıyor. Söylememem gereken hiçbir şey söylemedim, değil mi? Kardeşimin İbiza'nın kaptanı olduğu konusunda haklı olduğunu bile doğrulamadım. Muhtemelen fazla düşünüyorum. Giorgio ona güveniyor ve bu güven için iyi bir sebebi olmalı.

Seranın kapısından içeri adımımı atar atmaz sıcaklık ve nem beni çarpıyor. Hava toprak ve büyüyen bitkilerin kokusuyla yoğun ve güneş ışığı başımın üstündeki keçeleşmiş camdan süzülüyor. Toprak kokusunu içime çekiyorum ve bir iç çekiyorum. Bu muhteşem bir şey.

Saksı bitkileriyle dolu uzun ahşap masaya doğru yürüyorum ve göz atmaya başlıyorum. Bazıları bahçede zaten var, ama yeni eklemeler için harika olacak birkaç tane buluyorum.

Uzakta bir yerde bir arabanın kapısı çarpıyor. Polo'nun sahibiyle işi bitti mi? Girişe doğru bakıyorum ve sonra görevime geri dönüyorum. Burada olduğumu biliyor. Gitmeden önce gelip beni alacaktır.

Masanın üzerindeki çömlekleri karıştırmayı bitirdiğimde, yerdekilere bakmak için çömeliyorum. Bir

ses kulaklarımı tırmalıyor. Ağır ve emin ayak sesleri.

Ayağa kalkmaya fırsat bulamadan, tanıdık bir çift deri ayakkabı beliriyor. Kafamı kaldırdığımda, çok kızgın bir Giorgio'ya ait olduklarını görüyorum.

"Hel-"

Eğiliyor, elini pazularıma doluyor ve beni ayağa kaldırıyor. Beni o kadar sert tutuyor ki, neredeyse morarıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neler oluyor?"

"Burada ne halt ediyorsun Martina?"

Sesindeki çiğ öfke yüzümdeki kanı uzaklaştırıyor. Gözleri sert ve öfkeyle kararmış. "Polo'yla

biraz hava almaya geldim."

"Buraya biraz hava almaya geldin."

"Evet."

Beni daha yakına çekti. "Aptal mısın sen?"

Onun sözleriyle göğsümde acı çiçekleri açıyor. "Hayır."

Bana dişlerini gösteriyor. "On dönümlük bir arazide yaşıyorsun. Bu senin için yeterli temiz hava değil mi?"

"Mülkten zar zor ayrıldık. Biz-"

Beni sarsarak saçlarımın yüzüme dökülmesine neden oluyor. "Buraya gelirken seni herkes görebilirdi!"

"Kimse bizi görmedi," diye itiraz ederek kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Castello'dan doğruca buraya geldik."

Beni tekrar yakalıyor, iki elini de pazularıma doluyor ve neredeyse beni kendisine doğru sürüklüyor. "Bunu bilemezsin. Yanınızdan hiç araba geçti mi?"

Öyle mi yaptılar? "Bilmiyorum. Dikkatimi

vermiyordum." "Tabii ki dikkat etmiyordun," diye

homurdanıyor.

Öfke kanıma karışıyor. "Hiç yoktan olayı büyütüyorsun."

Hırlıyor, beni döndürüyor ve seranın dışına itiyor. "Buradan beş dakika ötedeki ışıklarda bir kamera var, bu da muhtemelen senin resmini çektiği anlamına geliyor. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum arabası olduğunu tahmin ettiğim şeye yaklaşırken.

"Bu da demek oluyor ki, eğer bu izleri çabucak silmeyi başaramazsam, birileri sizi tam da bu noktaya kadar takip etmek için bunu kullanabilir."

Yolcu kapısını açıp beni içeri tıktı.

"Sal'in seni arayan bir ordusu var," diye devam ediyor sürücü koltuğuna geçer geçmez, "ve bu tam da ona ihtiyacı olanı verebilecek türden aptalca bir hata."

Midem bulanıyor. *Kahretsin*. Otoparktan çıkarken Polo'nun kamyonetini fark ettim. "Polo hâlâ orada."

Arabanın içindeki sıcaklık düşüyor. Giorgio'nun gözleri yolda ama çenesinin gıcırtısını kaçıramıyorum. "Polo daha iyi bilmeliydi," diyor buz gibi bir ses tonuyla. "Şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak."

"Ondan beni almasını isteyen bendim," diyorum zayıf bir sesle.

"Sen tam tersini yaparken ben kimsenin benimle olduğunu bilmemesi için elimden geleni yapıyorum. Seni bulursa Sal'ın sana ne yapacağını biliyor musun?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

"Damiano'nun teslim olması için seni kullanacak. Sal kardeşinin seni ne kadar sevdiğini biliyor ve bu zayıflığından sonuna kadar faydalanacak. Don'umuzun nasıl bir adam olduğunu biliyor musun? Onun ahlakı yoktur. Onu aşan hiçbir şey yoktur. O bir katil ve tecavüzcü ve sayısız hayatı mahvetti. Eğer seni ele geçirirse..." Çenesini kapatıyor ve elleriyle direksiyonu boğuyor.

Benim için endişeleniyor.

Sessizlik çöktü. Araziye doğru döndüğümüzde fısıldıyorum, "Özür dilerim. Düşünemedim."

"Bu çok açık."

"Özür dilemeye çalışıyorum."

"Özrünüze ihtiyacım yok. İtaatinize ve güvenliğinizi benim kadar ciddiye almanıza ihtiyacım var."

Ağzımdan bir huff çıktı. "Giorgio, anladım, tamam mı? Şu andan itibaren mülkten

ayrılmayacağım." "Tek mesele bu değil."

Lastikler gıcırdayarak castello'nun bahçesine giriyor ve duruyoruz. Giorgio kontağı kapatıyor ama kapıların kilidini açmıyor.

Bunun nereye varacağını bildiğimi hissediyorum.

Bir vuruş geçer. "Bunun bir hata olduğunu söyledim," diyor, sesi alçalarak. "Bırakmalısın."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Yalan söylediğini düşünürken neden söyleyeyim ki? Ders sırasında bana nasıl dokunduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ellerinin nasıl oyalandığını ve dudaklarıma nasıl baktığını? Genç olabilirim ama aptal değilim, Giorgio. Soğuk davranışın... Hepsi bu, değil mi? Bir rol."

Gözlerinde vahşi ve zorlukla kontrol altına alınmış bir şey dans ediyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Kendini utandırıyorsun Martina. Gerçekten senden etkileneceğimi mi düşünüyorsun?"

Arabanın içindeki hava ağırlaşıyor, ciğerlerime baskı yapıyor. Sadece birkaç gün önce bu kelimeler beni ezip geçerdi ama artık onları görmezden geliyorum.

Kendimin derinliklerine ulaşıyorum ve yeni keşfettiğim özgüvenden yararlanıyorum.

Emniyet kemerimi çözerek orta konsolun üzerine eğiliyor ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. Baharatlı kolonyasının kokusu üzerime siniyor ve tüm vücudu geriliyor. "Beni kandıramazsın, Giorgio," diye fısıldıyorum, ellerinin beyaz yumruklar halinde kıvrıldığını görmek için aşağı bakıyorum. "Bana istediğin kadar hakaret edebilirsin. Bu beni istediğin gerçeğini değiştirmeyecek."

Nefesi kesiliyor.

Yavaşça, dudakları yanağımdan bir saç teli kadar uzaklaşana kadar başını çeviriyor. Sıcak nefesi tenimi okşuyor, içimi yalayan ateşi körüklüyor. Beklenti bedenimi sarıyor, istekli ve sabırsız, her hücrem dudaklarıma sahip olması için yalvarıyor.

Ama yapmıyor.

Onun yerine, eli yukarı fırlıyor ve boynuma dolanıyor. Beni kendisinden uzaklaştırıyor, avuç içi etimin etrafında sıkı bir yaka gibi.

Beni koltuğuma geri itmeden önce gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor. Bakışlarında yakaladığım karanlık ve arzu tenimi ürpertiyor.

"Çık şu arabadan Martina."

Uyuyan bir hayatta kalma içgüdüsü canlanıyor ve belki de onu bugünlük yeterince zorladığıma karar veriyorum. Kalbim küt küt atarak kapıya uzanıyorum ama açmadan hemen önce Giorgio'ya

son bir kez bakıyorum.

Vücudu gergin, elleri yumruk, çenesi granit gibi sert. Ve gri, İtalyan yünü pantolonunda bir şişkinlik.

BÖLÜM 20

MARTINA

Akşam yemeğim yalnız bir olay. Masa tek kişilik ve Allegra bana kızarmış tavuk, patates ve ızgara kuşkonmaz servis etmek için geldiğinde, normalde yaptığı gibi sohbet etmiyor. Bunun yerine, bana biraz kınama içeren birkaç endişeli bakış fırlatıyor.

İşaret parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve bir tırnağımı kemiriyorum. Şimdiye kadar tüm ev halkı az önce ne olduğunu öğrenmiş olmalı ve Giorgio'nun isteklerine karşı gelmenin büyük bir mesele olduğunu hissediyorum.

Polo'ya ne yaptı? Bütün öğleden sonra pencerenin önünde durup döndüğünü görebilmek için çabaladım ama tuvalete gitmek için uzaklaştığım an oldu. Döndüğümde kamyoneti oradaydı ama onu göremedim.

"Kendini yemeyi bırak, *Bella*. Bunun artık hiçbir şeye faydası olmayacak."

Ellerimi bırakıp kucağımda birleştiriyorum ve bakışlarım Allegra'nınkilere kayıyor.

Dilini şaklatır ve başını sallar. "Şu çocuk. Başını bir sürü belaya soktu."

"Bu onun olduğu kadar benim de hatamdı."

Allegra masanın etrafında dönerek tabağımın diğer tarafına bir tabak sos koyuyor. "Gitmemeliydin ama Polo seni almasaydı hiçbir yere gidemezdin. Giorgio'nun karıştığı işlerin detaylarını bilmiyor olabilirim ama onun kararlarını sorgulamak gibi bir hataya asla düşmedim. Eğer bize mülkten ayrılmamanızı söylüyorsa, bunun için iyi bir nedeni var demektir."

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Giorgio ona ne yapacak?"

"Bilmiyorum," diyor, kollarını açıp tekrar yanlarına indirmeden önce. "Ama çok kızgın. Umarım bu Polo'ya bir daha böyle aptalca bir şey yapmaması için bir ders olur."

Beni yemeğimle baş başa bırakıyor ama ben yemeğin tadını bile alamıyorum. Zihnim bu çiledeki rolümle meşgul. Polo'yu bu belaya bulaştırdığım için kendimi suçlu hissediyorum ama beni götürmesi için onu ikna etmem bile gerekmemişti.

Sanki Giorgio'yu kızdırmak istiyor gibiydi.

* * *

Ertesi gün, Giorgio ile yeni bir savunma dersi alma hevesiyle derse biraz erken gidiyorum.

Tamam, itiraf etmeliyim ki bu ders için duyduğum hevesten çok adamın kendisi için duyduğum heves. Dün arabadaki karşılaşmamız gözlerimi her kapattığımda tekrar tekrar çalıyor ve beraberinde istediğimi elde etmeye yakın olmanın belirsiz hissi geliyor.

Gerçek şu ki, onunla tamamen bilinmeyen bir bölgeye giriyorum. Daha önce hiç başka bir erkeği baştan çıkarmayı denemedim, tabii yaptığım şeye baştan çıkarma denebilirse. Takip etmem gereken bir kural kitabı yok, bu yüzden sadece içgüdülerime güveniyorum.

Sürekli söylediği gibi kendimi aptal yerine koyuyor olabilirim, ama ağzından çıkan kelimeler vücudundan aldığım mesajla uyuşmuyor. Ve direncinin diğer tarafında yatan şeyin vaadi, devam etmem için yeterince kışkırtıcı.

Boş spor salonunda gerinirken saate bakıyorum. Her zamanki saatimiz gelip geçiyor ve Giorgio gelmiyor.

On beş dakika geçti. O neden burada değil? Kahvaltıda, Allegra bana bugün ayrılmayı planlamadığını söyledi, bu yüzden castello'da bir yerde olmalı.

Derimin altında tahriş kabarcıkları oluşuyor. O zaman derslerimizden vaz mı

geçiyor? Saatin ibresi yirmi dakikayı gösterdiğinde onu aramaya koyuluyorum.

Adımlarım beni doğrudan ofisinin kapısına götürüyor ve kapıyı üç kez sertçe çalıyorum.

Kapı sarsılarak açılır ve Giorgio ortaya çıkar. Takım elbise ceketi ve kravatı yok, üzerinde bembeyaz bir gömlek ve koyu gri bir pantolon var.

Belli ki bu sabah giyinirken beni eğitmeye hiç niyeti yoktu.

"Bu dersler senin fikrindi ve şimdi onlardan gerçekten zevk almaya başladığım için beni ekmeye mi karar verdin?"

Giorgio kollarını göğsünde kavuşturmadan önce bana boş bir bakış atıyor. "Şu anda meşgulüm."

"Öyle misin? Yoksa benden kaçıyor musun? Ve gerçekten meşgul olsanız bile, insanlara önceden haber vermek diye bir şey duydunuz mu hiç? Temel nezaket. Napoli'de bunu öğretmiyorlar mı?"

Yüz ifadesinden eğlenen bir şey geçiyor. "Kızgınsın." "Yirmi

dakika boyunca spor salonunda seni bekledim."

"Özür dilerim, yapacak daha önemli bir işiniz mi vardı?"

Ağzım açık kaldı. Şu anda gerçekten bu kadar kaba mı davranıyor?

"Tamam. Eğer artık benimle çalışmak istemiyorsan, kendi başıma çalışırım."

"Ben öyle bir şey demedim. *Şu anda* meşgul olduğumu söyledim. Yarın devam

edebiliriz."

"Neden bu kadar meşgulsün?"

Omzunu kapı pervazına yaslıyor. "Polo ve senin görüntülerini bölgedeki tüm kamusal kameralardan siliyorum."

Oh. Sinirim biraz olsun yatışıyor. "Çok var mı?"

"Düşündüğünden daha fazla."

"Polo'ya ne yaptın? Dünden beri onu görmedim."

Merhaba bakışları kararıyor, sanki sorduğum için bana kızmış gibi. "Onunla bir konuşma yaptık. Ona bir daha seni araziden çıkarırsa bir parmağını kaybedeceğini söyledim."

Yüzümdeki kan çekiliyor. "*Yapmadın*."

"Bana itaatsizlik etti," diyor, sesi gerginleşiyor. "Bunun sonuçları olacağını biliyordu ama görünüşe göre ikinizin de sorunu aynı. Sınırlara nasıl saygı duyacağınızı bilmiyorsunuz."

Bu ne cüret. Sanki sınırlarımı çiğneyen ilk kişi o değilmiş gibi konuşuyor. Beni kendi odasının yanındaki odaya koyuyor. Yatağıma tırmanıyor. Beni öpüyor.

Bunu yaptığında hala o çayın etkisi altında olması artık umurumda bile değil. Çay çekingenliğini azaltmış olabilir ama öncesinde uzun süre bunu düşünmüş olmalı. Beni rahatsız eden ikiyüzlülük.

Ona doğru tek ve kararlı bir adım atıyorum, bakışlarım hiç şaşmıyor ve avuçlarımı geniş göğsünde gezdiriyorum. Göğsü sert ve sıcak, avuçlarım ise ona kıyasla inanılmaz derecede küçük görünüyor. Bakışları ona dokunduğum yere düşüyor ve bu küçük hareket gerginliğin havada dalgalanmasına yetiyor.

Kokusu etrafımı sarıyor, boğazımı kalınlaştırıyor.

Bu kadar yakınken kalp atışlarındaki hızlanmayı saklamak mümkün değil. Ağzı yalan söylese bile vücudu yalan söylemiyor ve bu bilgi, ellerimin her zaman onun üzerinde olmasını istememe neden oluyor. O zaman tüm sırları benim olurdu.

"Şu anda başka bir sınırı mı aşıyorum?" Bir santim daha yaklaşıyorum. "Ne yapacaksın? Kestim parmağımı koparır mısın?"

Bakışlarındaki öfkeli sıcaklık yüzümü yakıyor. Bileklerimi avuçlarının arasına alıp beni kendisinden uzaklaştırıyor ama bırakmıyor. "Hayır. Ama bunu bir daha denersen seni cezalandırırım."

Sesi sert ama nabzım hızla atıyor.

"Yalancı. Bana bir şey yapamayacağını biliyorsun yoksa kardeşim seni öldürür. Ondan korkuyorsun, değil mi? Bu yüzden ona ne yaptığını söyleyeceğimden bu kadar korkuyorsun."

Gözleri parlıyor ve bileklerimi tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkılaşıyor. "Dikkatli ol Martina," diye nefes alıyor. "Seni cezalandırabileceğim bazı yollar var ki bunları kardeşinle paylaşmaya asla cesaret edemezsin."

"Ne gibi?"

Eğiliyor ve ciğerlerim duracak gibi oluyor. Dudakları kulağıma değiyor ve şöyle diyor: "Seni dizime yatırıp kıçını o kadar acıtacağım ki bir hafta oturamayacaksın."

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakken bile bedenim kıpırdamadan duruyor. *Ne oldu?* Onu doğru mu duydum?

Geri çekildi ve yüzümdeki şaşkın ifadeye baktı. "Şimdi uslu bir kız ol ve bırak da pisliğini temizlemeye geri döneyim. Yarın derslerimize devam edeceğiz."

Kapıyı yüzüme kapatırken şok içinde ona bakıyorum.

Gerçekten *beni tokatlamakla mı tehdit etti?*

Zavallı bakire beynim buna dayanamıyor.

Trans halinde yatak odama geri dönüyorum ve yatağın kenarına oturup hiçbir şeye bakmıyorum.

Bunu bana yapma düşüncesi bile korkunç. O güçlü ve ciddi zararlar verebilir. Ama bunu söyleme şekli... Gözlerindeki sıcaklık...

Kalçalarımı sıkıyorum. *Kahretsin.*

Yüzümü yorganın içine gömüp bir inilti çıkardım. Bu şekilde onun merhametine kalmış olmak garip bir şekilde tahrik edici. Üstümde yatarken ne kadar ağır hissettiğini ve kaçamayacağım fikrinden duyduğum heyecanı düşünmeme neden oluyor. Bu normal mi? Yoksa bende bir sorun mu var?

Doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum ve konuşmamızı tekrar ediyorum. Öpücüğün bir anlamı olduğunu inkâr ederken bana nasıl böyle şeyler söyleyebiliyor? Sanki bana gaz vermeye bağımlı gibi. Muhtemelen bu terimin ne anlama geldiğini bile bilmiyor ama yaptığı tam olarak bu.

Hayal kırıklığımı spor salonunda gidermeye karar verip yataktan kalkıyorum ve dolabın önünden geçerken neon yeşili bir ışık gözüme çarpıyor.

Bikinim askıda asılı.

Pencereden içeri kavurucu güneş giriyor ve ben bahçedeyken en ufak bir esinti bile yoktu. Buraya geldiğimden beri en sıcak gün olabilir. Yüzmek için mükemmel.

Bikiniyi birkaç saniye düşündükten sonra askıdan alıyorum. Giorgio ile karşılaştıktan sonra serinlemeye ihtiyacım var ve havuz mükemmel bir çözüm.

Antrenman kıyafetlerimi çıkarıp bikinimi giyiyorum ve yürüyüşümde örtünmek için ipek bir bornoz alıyorum. Çok uzak değil. Oturma odasının yanında, havuza giden kısa bir yola açılan bir yan kapı var.

Evden çıkarken kimse beni görmüyor. Havuzun etrafındaki güverte her zamanki gibi boş. Burada gördüğüm tek kişi Allegra, haftada bir havuzu toplarken. Havlumu bir şezlongun üzerine bırakıyorum, sonra ayak parmaklarımı daldırarak suyun sıcaklığını hissediyorum.

Güzel ve gevrek. Isıtmayı bırakmış olmalılar.

Alanın etrafına ustalıkla serpiştirilmiş büyük saksılardaki bitkiler çiçek açıyor, çiçekler sinek kuşlarını çekiyor. Bir arı, kadife çiçeğinin üzerine konmadan önce kulağımın dibinde vızıldıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir an etrafımdaki tüm sesleri dinliyorum, kendimi topraklamak için dış dünyaya uyum sağlıyorum.

Hazır olduğumda, bornozumun kemerini çözüyorum ve ayaklarımın dibine bırakıyorum. Sanırım atlayacağım. Genelde soğuk suyun tenime çarpma şokuna dayanamam ama bugün cesur hissediyorum.

Bunu yapmak üzereyken ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve birinin beni izlediğinden emin oluyorum.

Başımı çevirip castelloya bakıyorum. İkinci katın penceresinde, sahanlığın sağında, Giorgio duruyor.

Ellerini pencere çerçevesinin iki yanına dayamış, ciddi bakışlarını üzerime dikmiş. Omurgamdan

aşağı bir ürperti akıyor. Şu anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyi yapardım.

Kendime bakıyorum, meme uçlarımın sert hatlarını fark ediyorum. Manzaranın tadını mı çıkarıyor? Uzman değilim ama bikinimin içindeyken beni gözetlemek kesinlikle bir sınırı aşmak gibi hissettiriyor.

Ona tekrar baktığımda duruşunu düzeltiyor ve onu fark ettiğimin farkında olduğu belli oluyor. Yine de başka tarafa bakmıyor.

Bana vermek isteyeceği tek şey bu mu? Uzaktan sıcak bakışlar mı?

Ona sırtımı dönüp başımı sallıyorum. Lanet olsun ona ve sınırlarına. Yaptığı şey, kafamı karıştırması hiç adil değil.

Sanırım ona kendi ilacını tattırmanın zamanı geldi.

Sırtımdan bikinimin düğümüne uzanırken omurgamda gergin bir titreme oluyor. Gözlerim havuzun yüzeyinde ama Giorgio'nun bakışlarının tenimde olduğunun aşırı farkındayım.

Parmaklarım kayışa dolanıyor ve ucunu hafifçe çekerek çözüldüğünü

hissediyorum. Kayışlar düşüyor. Bikiniyi başımın üzerinden kaldırıp yere

bırakıyorum.

Burada bir tek ben varım ama hava insanlarla dolu bir odada olduğu kadar sıcak ve yoğun. Başparmaklarım bikini altlarımın kenarlarına takılıyor ve kalp çarpıntımı görmezden gelip ayaklarımın dibinde birikene kadar yavaşça bacaklarımdan aşağı sürüklüyorum.

Tepkisini merak ederek Giorgio'ya bir kez daha bakmak istiyorum ama son anda vazgeçiyorum. Çenem omzumun üzerinde duruyor. Ne kadar cesur olmaya çalışırsam çalışayım, bir santim daha hareket ettiremiyorum.

Derin bir nefes alarak suya doğru dönüyorum ve ayak parmaklarım kenarda kıvrılana kadar iki adım

atıyorum. Nabzım kulaklarımın içinde gümbür gümbür atıyor. Yumruklarımı sıkıp suya atlıyorum.

Bikini fazladan bir şey örtmüyordu, bu yüzden zihinsel bir şey olmalı, ama *Tanrım*, su beklediğimden daha soğuktu. Havuzun diğer ucuna doğru yüzerken başımı aşağıda tutuyorum. Yüzmek için

Geri dönmeliyim.

Sonunda bunu yapmak için cesaretimi toplarken zor nefes alıyorum.

Ama bakışlarım büyük pencereye indiğinde, Giorgio'nun güçlü silueti

kayboluyor. Orada kimse yok.

O... gitti mi?

İçimden hayal kırıklığı ve utanç geçti. Orada gerçekten bir şey yaptığımı sanmıştım, değil mi?

Suyun içinden vücudumun çarpık şekline bakıyorum ve birden kendimi son derece çirkin hissediyorum. Kibirli değilimdir. Hiçbir zaman görünüşüm ya da vücudumun şekli hakkında düşünmek için fazla zaman harcamadım, ama her zaman bunun kabul edilebilir olduğunu varsaydım. Ağabeyim hayatım boyunca bana şirin dedi, sanırım bunun pek bir anlamı yok. O benim kardeşim. Aksini söylemesi götlük olurdu.

Hafızamı yokluyorum ve kesinlikle iğrenç olmadığıma dair bir kanıt bulmaya çalışıyorum. Sık olmasa da daha önce de erkekler benimle flört etmişti. Dem istediği zaman son derece korkutucu olabildiği için insanların benden uzak durduğunu düşünürdüm hep, ama ya sorun bu değilse? Ya sorun bendeyse?

Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Havuzun kenarına kadar yüzüyorum ve kendime olan güvenim paramparça olmuş bir halde olabildiğince hızlı bir şekilde çıkıyorum. Eğer Giorgio bu konuda bir şey söylerse, sanırım ağlayabilirim. Lanet olası bornozu yeterince hızlı giyemiyorum ve bikiniyi geri çekmeye bile zahmet etmiyorum. Elimden damlıyor, ben aceleyle içeri girerken yerde ıslak bir iz bırakıyor.

İhtiyacım olan şey bir duş ve odamda yenecek bir akşam yemeği. Bu gece herkesle oturmamın imkanı yok.

Merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak yukarı uçuyorum. Neyse ki etrafta beni görecek kimse yok. Allegra'ya neden bir havluyla üstümü başımı düzeltme zahmetine bile girmemiş gibi göründüğümü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bakışlarım tam zamanında ayaklarıma düşüyor ve bir damla suyun baldırımdan

aşağı yuvarlandığını görüyorum. Birden ağlayacak gibi oluyorum.

İstediğim şeyin peşinden gidecek cesarete sahip olmak başka bir şey, bu süreçte aşağılanma üstüne aşağılanmayı kabul etmek başka bir şey. Daha ne kadar dayanabilirim?

Hayır, onun için ağlamayacağım. Burnumu çekiyorum ve gözyaşlarımı geri akıtmak için çenemi yukarı kaldırıyorum. Ya öylece çekip gittiyse? Çirkin olduğumu düşünüyorsa? Bu bir adamın görüşü ve ben-

Bir avuç ağzımı kapatıyor.

Gözlerim kocaman açılıyor.

"Ungh!"

Derslerimden bu durumda ne yapmam gerektiğini hatırlayamadan, yumuşak dudaklar kulağıma bastırıyor. "Seni uyarmıştım, Martina."

Giorgio. Vücudum rahatlayarak sarkıyor.

Ama bu his kısa sürüyor, çünkü bir sonraki duyduğum şey kapının tıkırdayarak kapanması ve kilidin yerine oturması.

BÖLÜM 21

MARTINA

Avucunu ağzımdan uzaklaştırıyor ama diğer avucunu belime doluyor. Heyecan,

içimde kalan korkuya karışıyor. "Kapıyı neden kilitledin?"

"Çünkü sana yapmak üzere olduğum şeyi gören biri olursa, buradan canlı çıkamayacak."

Kalbim göğsümün içinde serbest düşüşe geçti. "Ne-"

"Sana bir ders vereceğim," diye kulağıma doğru hırlıyor. "Havuz başındaki o sahneden ceza almadan kurtulacağını mı sandın? Seni herkes görebilirdi."

Ses tonuna sinen karanlık sahiplenme duygusu ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Etrafta kimse yoktu." Yutkunuyorum. "Kimse, sen hariç."

Omuzlarımdan tutup beni döndürüyor ve sırtımı kapıya yaslıyor. Beni yakaladığından beri yüzünü ilk kez görüyorum ve damarlarımda garip bir ateş ve buz kokteyli dolaşıyor. Gözleri sıcaklık, öfke ve tamamen kontrol dışı görünen bir şeyle parlıyor.

Bir elini omzumdan çekip boynuma doladığında nefesim kesiliyor. Sert değildi ama uyarısı açıktı. Nefesi tenime değecek kadar yakınıma eğiliyor. "Dindar mısın?"

Ne?

Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdığında kafamın karışmasına fırsat vermiyor.

"Agnostik," diye boğuluyorum.

"Tanrı'ya inanmaya başlamak isteyebilirsin, böylece kimsenin seni görmemesi için dua edebilirsin. Tommaso ya da Polo'nun bir gözünü kaybetmesini istemem."

Durum nihayet kafama dank edince ağzım açık kalıyor.

Çok öfkeli.

Bu sefer sadece bir sınırı geçmedim. Üzerinden atladım.

Boynumu bırakıyor ama bir santim bile uzaklaşmıyor. Derin bir nefes alıyorum, sert meme uçlarım göğsüne değiyor. Aşağı bakıyor, yüz ifadesi gök gürültüsü gibi.

Gerçekten korkuyorum.

"Bana ne yapacaksın?" Fısıldıyorum.

"Tam olarak sana söylediğim şeyi yapacağım." Sesi bacaklarımın arasındaki o ağrılı yerde geziniyor. İri elleri belime dolandığında, çıplak tenime dokunuyormuş gibi hissediyorum. İnce bornoz, bedenlerimiz arasındaki enerji alışverişiyle boy ölçüşemiyor.

Neler olduğunu anlamaya vakit bulamadan beni omzunun üzerinden atıyor ve elini kalçama koyarak beni sabitliyor.

"Giorgio!" Bağırıyorum. Bornozun altında tamamen çıplağım ve elini birkaç santim yukarı kaldırırsa çıplak kıçıma dokunacak. Eğer bakarsa, muhtemelen görecek ki... Yutkunuyorum. Altıma bir şey giymediğimi fark ettiğini sanmıyorum.

Beni odalarımız arasındaki kapıdan geçiriyor ve kabaca yatağına yatırıyor. Bornozumun kemeri gevşiyor ve neredeyse tamamı açılıyor, ama son saniyede sıkıca etrafıma çekmeyi başarıyorum.

"Sana onu bırakmanı söyledim, değil mi?" Ellerini sayvanlı yatağın dirseğine sabitliyor ve bana bakıyor. "Bunun yerine ofisimden çıktın ve beni baştan çıkarmaya karar verdin."

Aramıza biraz mesafe koymak için dizlerimin üzerine çöküp yatağın kenarına tırmanıyorum ama o bir kaplan kadar hızlı. Beni tekrar yakalıyor, yatağın kenarına oturuyor ve beni kucağına atıyor.

Karnım kalçalarına çarptığında ciğerlerimden bir nefes hava kaçıyor. "Giorgio, bekle-"

Çıplak olduğumu fark ettiği an, dişlerinin arasından keskin bir tıslamayla noktalanıyor. Ölümcül bir şekilde hareketsizleşiyor ama avucu üst baldırımda, tam popomun kıvrımında kalıyor.

Tanrım, şu anda ona bakabilmeyi ne kadar isterdim. Onun yerine, tek yapabildiğim yere bakmak.

Bir vuruş geçer. İki kez daha. Sert bir şey karnımı dürtüyor ve bunun onun ereksiyonu

olduğunu fark ediyorum. Bundan tahrik oluyor.

Benim tarafımdan.

Çıplak amıma bakarken sertleşiyor olması içime bir sıcaklık seli gönderiyor. Başparmağının iç uyluğuma değdiğini hissettiğimde ürperiyorum. Dudaklarıma çok yakın, bir santim daha yukarıda ve bana *orada* dokunacak.

"Benimle oyun oynuyorsun Martina," diye homurdanıyor, başparmağı ileri geri hareket ediyor, *çok ama çok* yakın. "Kazanamayacağın tehlikeli oyunlar."

Dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Onun küçük, kontrollü hareketleri beni daha da yükseğe uçururken nefesim sığ pantolonlardan çıkmaya başlıyor. Tüylerim diken diken oluyor. O minicik mesafeyi kapatma beklentisi -heyecanı- beni titretiyor.

Diğer eli belime bastırıyor, beni yerimde tutuyor ama tamamen hareketsiz değilim. Onun hareketsizliğine daha fazla dayanamadığımda, kalçalarının üzerinde sallanıyorum.

Kısa bir an için, başparmağı amımın kenarına sürtünürken saf bir mutluluk hissediyorum, ama sonra elini çekiyor ve bildiğim bir sonraki şey, kıçımın acıyla patlaması.

"Hey!"

Beni tokatladı!

"Sen ne-"

SMACK.

Üzerinde kıvranmaya başlıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama belimdeki avuç içi ağır bir demir gibi.

ŞAK.

"Ah! Acıyor!"

"Güzel. Başka nasıl öğreneceksin?"

Art arda üç sert darbe daha indiriyor, sesleri havada çınlıyor.

Gözümden bir damla yaş aktı. Nutkum tutuldu. Beni uyarmıştı ama bunu gerçekten yapacağını hiç beklemiyordum. Kıçım yanıyor ama vücudumda yanan tek yer orası değil. Amım sıcaktan ağrıyor. Tokatlamaktan mı yoksa *her şeyi* görebiliyor olmasından mı bilmiyorum ama daha önce hiç olmadığım kadar tahrik oldum.

O haklıydı. Damiano'ya bunu, öpücüğü ya da öncesinde veya sonrasında olanları anlatma şansım sıfır.

Avucunu tekrar bir yanağımın üzerine koyduğunda irkiliyorum, biraz daha ceza vereceğini düşünüyorum ama bunun yerine avucunu hassas etin üzerinde gezdiriyor.

İçimden küçük bir inilti dökülüyor. Üzerinden inmeme izin vermeye hazır olduğuna dair hiçbir belirti yok ve dürüst olmak gerekirse ben de bunu istediğimden pek emin değilim. Ereksiyonu hâlâ göbeğime baskı yapıyor ve eli iç uyluğumda gittikçe daha yukarılara çıkıyor, ta ki sonunda...

"Tanrım," diye geveliyor. Bir parmağı dudaklarımda geziniyor. "Islaksın."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden yutkunuyorum. Nefes veriyor ve kıvrımlarımın daha derinlerine inerek dudaklarımdaki belirsiz sözcüklerin daha fazla inlemeye dönüşmesini sağlıyor.

Sanki parmakları elektrikle aşılanmış gibi. Bana dokunduğu her yerde, kıvılcımlar tenimi zevkle yakıyor.

Daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir yerde daha derine ihtiyaç duyarak elini itmeye başlıyorum, ama tepkim onu lanetletiyor. "O ıslak amını elime bastırmaya devam edersen uzun süre bakire kalamazsın."

Aman Tanrım.

"Bakire olduğumu nereden biliyorsun?" Parmağının ucunu içime soktuğunda inliyorum.

"Yüzünün her yerinde yazıyor, *piccolina*. Benden önce hiç bir erkekle birlikte olmadın."

"Ben de seninle hiç birlikte olmadım."

Parmağını içime sokuyor ve beni nefessiz bırakıyor. Üzerime eğildi, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni bahçede ilk gördüğümde, kendi kendime, bu kızın kendini hiç anlamadığını

düşünmüştüm.

Koruma. Ağzından çıkan her kelimeyle beni haklı çıkarıyorsun."

Tükürüğümde boğuluyorum, zihnim onun içimde olduğu gerçeğiyle çalkalanıyor. Hâlâ onu kışkırtıyorum ama duramıyorum. O kadar tahrik oluyorum ki zaten nemli olan bornozum terliyor. Bir parmağı iki parmağa dönüşüyor ve onları içime sokup çıkarmaya başlıyor. Çıkan ıslak sesten yanaklarım alev alev yanıyor. İffetsizliğin de ötesinde.

O hızlandıkça ben de nefes nefese kalıyorum. "Gio... Bu çok iyi hissettiriyor."

İnliyor ve ritmini bozmadan elini belimden boynuma götürüp parmaklarını boynumun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvırıyor. "O kadar darsın ki, seni incitmeden içine bir parmak daha sığdırabileceğimi sanmıyorum. Sikimi asla kaldıramayacaksın."

İçimde bir zevk dalgası yükselirken gözlerim kapanıyor. "Bu bir meydan

okuma mı?" "Bir uyarı," diye hırlıyor.

Ona bakmak için başımı çevirmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni yerimde tutuyor. "Ateşle oynuyorsun, *piccolina* ve yanmaya ne kadar yakın olduğunun farkında bile değilsin."

İnlemelerim artık çılgınca, onun hızı amansız. O kadar yakınım ki, neredeyse canım yanacak ama oraya ulaşamıyorum.

Birdenbire yeniden boşluğa düşüyorum ama itiraz edemeden ıslak parmakları klitorisime uzanıyor.

Sert daireler çizerek ovalamaya başladığında demir pençesinde sarsılıyorum. Tırnaklarım bacağına batıyor. "Aman Tanrım, Gio..."

Vücuttaki her sinir ucu aynı anda canlanır, vızıldar, nabız atar ve sonra her şey patlar.

Orgazmım beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor ve daha önce hiç bulunmadığım bir yere sürüklüyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve büyük avucunu ağzımın üzerine bastırarak çığlığımı susturuyor. Yavaşça geri çekilmeye başlayana kadar zevki yaşayarak ona karşı koyuyorum.

Sonra Giorgio bedenimi hareket ettiriyor, sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni dikleştiriyor ve bu sırada bir yerde bornozum omuzlarımdan aşağı kayıyor.

Bakışlarımı kaldırdığımda, yansımam beni selamlıyor.

O aynaya son baktığımda, çenemi sert bir şekilde kavrayarak beni bunu yapmaya zorlamıştı. Şimdi de aynısını yapıyor ama bu sefer beni nazikçe tutuyor. Dizlerini kalçalarımın altından geçiriyor ve beni açıyor.

Nefesim kesildi. Seğiren, damlayan amıma bakarken sıcak, kalın utanç derimin altından kayıyor. Kendime hiç böyle bakmamıştım.

Bir erkeğin beni böyle görmesine izin vereceğimi

hiç düşünmemiştim. "Gio-"

"Şu güzel amcığı görüyor musun?" diye homurdanıyor, aynada bakışlarımla buluşuyor.

Dudaklarımı ağzımın içine çekiyorum, cevap veremiyorum. Bugün zaten cesurdum. Rezervlerim tükendi.

Dudakları kulağımın kabuğuna bastırıyor. "Bana teklif ettiğin şey bu, *piccolina*. Seninle işim bittiğinde bu kadar güzel görünmeyecek." Diğer eli iç uyluğumun üzerine düşüyor ve parmak eklemlerini giriş yerimin bir tarafına sürtüyor. "Çiğ ve iyi sikilmiş gibi görünecek." Parmağının ucunu içimde kaydırıyor. "Ve benim döllerimle dolu."

Vay anasını. İğrenç, müstehcen sözleri beni parmağının etrafında kenetliyor ve yansımasının karanlık bakışları bir kez daha benimkine kayıyor.

Çenemi bırakıyor ve elini göğsüme doğru götürüyor. Diğeri alt karnıma bastırıyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki zor nefes alıyorum ama umurumda değil. Başımı geriye doğru eğerek, dudaklarımın boğazının kalın sütununu bulmasına izin veriyorum, orada dağınık, ıslak öpücükler bastırıyorum. Ben bunu yaparken bir şeyler mırıldanıyor, ben kafamdan aşağı inmeyi bitirirken elini karnımın üzerinde gezdiriyor.

Bir süre sonra orgazmım kayboluyor ve geride bıraktığı boşluğa kırılganlık doluyor. Giorgio'nun yüzünü görmem gerekiyor. Kolunu kavrayarak pozisyonumu ona sarılacak şekilde ayarlıyorum.

Gözleri derin okyanus suyu renginde. Biraz daha aşağı indiğimde pantolonunun içindeki sertlik merkezime baskı yapıyor.

Çekingen bir şekilde kalçalarımı ona doğru sallıyorum.

Ellerini kalçalarıma indiriyor ve sıkıyor. "Dur."

"Neden?" Dudaklarımı dudaklarına götürmeden önce kulağına fısıldıyorum. "Sanırım cezan geri tepti. Çok hoşuma gitti."

Sözlerim cesaretlendirmek içindi ama o öyle algılamıyor. Kaybettiğini biliyormuş ama henüz pes etmeye hazır değilmiş gibi boğazının arkasından acı dolu bir ses çıkarıyor. Beni üzerinden kaldırıyor, ayaklarımın üzerine koyuyor ve parmaklarını saçlarında gezdirerek ayağa kalkıyor.

Tam buna bir son vereceğini düşündüğümde, dönüp beni vücuduyla sıkıştırıyor ve yatak direklerinden birine bastırıyor. İşaret parmağı ve başparmağıyla çenemi çimdikliyor. Bu sefer doğrudan gözlerimin içine baktığında, sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Uzun zamandır yaşıyorum, *piccolina*," diye homurdanıyor. "Neredeyse senin iki katın kadar. Hayatımda senin gibi masum bir yüzün ardında bu kadar kötülük saklayan biriyle hiç karşılaşmadım. Aklın beni baştan çıkarıyor. Vücudun beni baştan çıkarıyor. Sana bir anlık bakışımla düşüncelerimi kaybediyorum. Kendimi tamamen senin varlığına kaptırıyorum. Az önce yaptığım gibi sana dokunmama izin vermemeliydin, çünkü şimdi etrafımda ne kadar ıslak ve sıcak hissettiğini biliyorum, saatlerce başka bir şey düşünmeyeceğim. Günlerce. *Haftalarca*."

Bu itiraf içimde bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor ve sonra her şey duruluyor. O beni

istiyor. Kötü bir şekilde. Çaresizce.

Hayallerim gerçeğe dönüşüyor ve ilk defa bununla başa çıkıp çıkamayacağımı sorgulamaya başlıyorum.

Ama parmakları çenemin etrafında sıkılaştığında ve ağzımı ağzına bastırmadan önce "Lanet olsun sana," diye tısladığında bir cevap arayacak zaman yok.

Öpücük kaos ve öfke dolu. Vücudumu onunkine bastırıyorum ve ellerimi boynuna dolayarak, aramızda bir santim bile boşluk kalmamasına rağmen onu daha da yakınıma çekiyorum. Bana sürtünüyor. Kendi kalçasını bacaklarımın arasında gezdirirken çıkıntısı kalçama saplanıyor.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, ayrılıyor, tekrar dolanıyor. Dudaklarımı ısırıp yalıyor, bana örnek olarak nasıl öpüşüleceğini öğretiyor ve ben de onu taklit etmek için elimden geleni yapıyorum. Dünya eğiliyor. Kendimi onun içinde kaybediyorum.

Kıçımı tutup beni kaldırdığında, bacaklarımı ona doluyorum, topuklarım kalçalarına gömülüyor. Kaçınılmazlık hissi içimde çağlıyor.

Tak, tak. "Giorgio, cep telefonunu yemek odasında unutmuşsun," Allegra'nın sesi kapıdan içeri süzülür. "Biri seni arıyor."

Öpüşmemizi sadece sessiz bir küfür mırıldanmak için kesiyor ve sonra tekrar dalıyor, dili benimkine çarpıyor, elleri vücudumun hatlarını öğreniyor.

Bir kapı daha çaldığında, ağzının içine sızlanıyorum, "Aldırma." Artık duramayacak kadar ileri gitmiştim. Eli göğüs kafesimde geziniyor ve çıplak bir göğsümü avuçlayıp sıkıyor.

"Giorgio?"

"*Cazzo!*" Kendini benden ayırıyor, gözleri uyarılmaktan neredeyse kararmış ve göğsü hızlı nefeslerle yükseliyor. "Bir dakika," diye bağırıyor.

Bir an için gitmekle kalmak arasında ikilemde kalmış gibi görünüyor, ama sonra tekrar küfrediyor, elini yanağıma götürüyor ve kapıya doğru ilerliyor.

Gidişini izlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Dönmesini bekliyorum ama dönmüyor.

BÖLÜM 22

MARTINA

O akşam saatler sonra yemeğe indiğimde nabzım hala tam olarak dengelenmemişti.

Ateşim var. Midem düğümleniyor. Hatta klitorisimde sürekli bir uğultu var. Bu sağlıklı mı?

Tanrım. Vücudum bu duygusal hız trenini kaldıracak donanıma sahip değil.

Allegra ve Tommaso ile oturuyorum ve onlardan hemen Giorgio'nun mülkü terk ettiğini öğreniyorum. Önemli bir şey olmuş ama Allegra detayları bilmiyor.

Endişeli bir korku, güçlü ve ani, süregelen uyarılmamın içinden geçiyor. Ne oldu? Nerede o? Sal'e benim hakkımda yalan söylüyor. Ya Don öğrenirse? Giorgio'nun tehlikede olduğu düşüncesi birden dayanılmaz bir hal aldı.

"Hiçbir şey söylemedi mi?" Sesimi sabit tutmak için elimden geleni yaparak soruyorum.

Allegra tabağına bir domuz pirzolası yerleştirir. "Hayır, canım. Bu konuda endişelenme. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacak."

Akşam yemeği boyunca suratımı asmamam hayatımın en az bir yılına mal oldu. Hiç bu kadar gergin ya da endişeli hissetmemiştim. Allegra'nın yemek sonrası ikram ettiği espressoya hayır diyorum ve odama çekiliyorum. Sophia beni yukarı kadar takip ediyor. Belki de köpek sezgileri bende bir terslik olduğunu seziyor ve yatağa atlamasına izin verdiğimde memnun görünüyor.

Kısa kürkünü okşarken kulağımı duvarın diğer tarafındaki odaya

ayarlıyorum. Beklediğim gibi, sessiz.

Belki de Dem'i aramalıyım. Giorgio'nun nereye gittiğini biliyor olabilir. Telefonumu komodinden çıkarıp parmağımın birkaç uzun saniye boyunca onun adının üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Hayır, yapmasam daha iyi. Meşgulse onu rahatsız etmek istemem ve şu anda Giorgio'yu sormaya başlarsam endişemi gizleyebileceğimden emin değilim. Ağabeyim beni çok iyi tanır.

Dem'le son konuşmamızdan bu yana birkaç gün geçti. Planının nasıl gittiğine dair detaylar konusunda cimri davranıyor. Konuştuğumuzda her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama kardeşim duygularını kontrol etmekte ustadır ve benimle klan işleri hakkında pek bir şey paylaşmadı. Sadece onunla Vale arasında her şeyin yolunda olmasını umabilirim.

Tam telefonumu kaldıracaktım ki tarihi fark ettim.

Yarın doğum günüm. On dokuz yaşıma giriyorum.

Şimdiye kadar her doğum günümü Dem'le birlikte geçirdim. Ras da genellikle oradaydı ve bazı yıllar, kendi ebeveynlerimiz öldüğünde Dem ve beni yanlarına alan ailesini de getirirdi. Yarın ailemden hiç kimseyi göremeyeceğimin farkına varmak bana son derece sert bir şekilde çarpıyor.

Endişenin üzerine katlanan hüzün dalgasına karşı gözlerimi kapatıyorum ve duyguların ağırlığı kalbime baskı yapıyor.

Giorgio doğum günüm olduğunu hatırlayacak mı? Önemli olduğundan değil. İhtiyacım olan tek hediye onun buraya sağ salim dönmesi.

Dem arayacak. Bundan eminim. O zaman ona Giorgio'nun nereye gittiğini bilip

bilmediğini sorabilirim. Bu düşünce ruh halimi biraz olsun düzeltiyor.

Telefonumu kapatıp yastığımın altına atıyorum. Ben ağır yorganın altına yerleşip ışıkları kapatırken Sophia yataktan atlıyor.

Saat ilerledikçe, her saniye beni gece yarısına yaklaştırırken, zihnim aniden acil görünen sorunlarla meşgul oluyor.

Dem don olunca ne yapacağım?

Dem'in bana çocukmuşum gibi davranması konusundaki tüm şikâyetlerime rağmen, hâlâ kardeşime çok güveniyorum. Bu değişmek zorunda. Artık bir karısı var ve bir gün kendi ailesine sahip olacak. Bana daha önce çok çocuk istediğinden bahsetmişti. Vale de aynı fikirdeyse, yakında bu konuda çalışmaya başlarlarsa şaşırmam. Onun ilgisi için gelecekteki yeğenlerimle yarışmayacağım. Ona benden daha çok ihtiyaçları olacak.

Eskisinden daha da yoğun çalışacak. Bir klanı yönetmek... Şey, ne gerektirdiğinden emin değilim, ama bunun giriş çıkış yapabileceğiniz türden bir şey olduğunu sanmıyorum. O ve Vale muhtemelen diğer güçlü Casalesi ailelerinin yaşadığı Casal'a taşınacaklar. Benim de onlarla gitmemi isterler mi? Gitmek ister miyim?

Battaniyeyi çeneme kadar çekip hayal etmeye çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Casal'dan ben çok küçükken ayrıldığımız için orayı pek iyi hatırlamıyorum. Burası olumsuz çağrışımlar yapıyor. Ailemin evini yok eden bir yangında annemle babamın öldüğü yer. Çocukken Dem bana bu hikayeyi anlatmıştı ve bu beni kasabadan korkutmuştu.

Ama Dem'le gitmezsem nereye gideceğim? Son birkaç ayda olanlardan sonra aşçılık okulu hayalim suya düştü. Artık geleceğimden ne istediğimden emin değilim.

Dünyada kendi yerimi bulmalıyım. Kendime bir yol çizmeliyim.

Bilincimin kenarları uykuyla bulanıklaşmaya başlıyor.

Dem kazandığında Giorgio'nun ne yapacağını merak ediyorum. Casal'a dönecek mi? Burada mı kalacak?

Uykuya dalarken bile aklımdan çıkmayan soru, ben gittiğimde beni düşünüp düşünmeyeceği...

* * *

Uyandığımda telefonumda kardeşimden gelen uzun bir mesaj vardı.

Mutlu yıllar, Mari.

Sen on dokuz yaşındasın ve ben kendimi çok yaşlı hissediyorum. Bu nasıl oldu? Ras'ın annesi yokken senin kokmuş bezlerini değiştirdiğimi ve senin de bir kere patladığını hâlâ hatırlıyorum.

Telefonuma sarılıyorum. Dem bu hikayeyi bana şimdiye kadar onlarca kez anlatmıştır. Bu kadar sık tekrarlamayı bırakırsa belki unutmayı başarabilir.

Her neyse, bu ayrı olduğumuz ilk doğum günü ve bundan nefret ediyorum. Keşke seni her zamanki gibi güzel bir akşam yemeğine götürebilseydim. Vale'e hediye geleneğimizden bahsettim ve çok hoşuna gitti. Bir dahaki sefere katılmak istediğini söyledi.

Yüzümü bir sırıtma kaplıyor. Ras ve Dem doğum günü yemeğime tuhaf bir hediye getirir ve kimden geldiğini tahmin etmemi isterler. Bir yıl Ras bana Churro adında konuşan bir papağan almıştı ve tüm yemek boyunca "Güzel kız! Bütün yemek boyunca "Güzel kız!" diye bağırdı. Restorandan çıktığımızda Dem, Ras'a kafesi uzattı ve hiçbir koşulda papağanın bizimle eve gelmesine izin verilmeyeceğini söyledi.

Artık Churro Ras ile yaşıyor ve ben de fırsat buldukça ziyaret ediyorum. Kelime dağarcığı "*stronzo", "joder*" ve "fuck off "u da içerecek şekilde birden fazla dile genişledi. Hepsini son derece iyi söylüyor.

Bütün bunlar bittiğinde, uygun bir kutlama yapacağız, tamam mı? Seninle ve dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum, Mari. Seni yakında arayacağım.

Hızlıca bir cevap yazdıktan sonra yataktan fırlıyorum ve ayaklarım ahşap zemine basıyor. Yaptığım ilk şey Giorgio'nun kapısını çalıp orada olup olmadığına bakmak oluyor ve kimse gelmeyince kulağımı kapıya dayıyorum.

Sessizlik.

Hayal kırıklığı içimde titreşiyor ama onu söndürüyorum. Ofisinde ya da kahvaltı ediyor olabilir. Hemen sonuca varmamalıyım.

Pencereye doğru ilerleyerek ellerimi çerçevenin üzerine koyuyorum ve itiyorum. Pencere hafifçe gıcırdayarak açılıyor ve içeri temiz hava ve güneş ışığı giriyor.

Kuşlar cıvıldar. Ağaçlar esintiyle hafifçe hareket eder. Gökyüzünde küçük, ince bulutlar hareket ediyor.

Birkaç saniye boyunca orada durup her şeyi içime çekiyorum ve sabahın serin havasının tenimi okşamasına izin veriyorum.

On dokuz yaşındayım.

Güzel bir yaz elbisesi giyiyorum; sarı ve üzerine minik mavi çiçekler serpiştirilmiş. Göğsümü ve belimi sardıktan sonra dizlerimin birkaç santim üzerinde biten A kesim bir eteğe dönüşüyor. Aşağı inmeden önce yanaklarıma biraz allık sürüyor ve birkaç rimel sürüyorum.

Yemek odasının yarı açık Fransız kapılarından sesler süzülüyor ve kapılardan geçer geçmez tatlı, baş döndürücü bir koku beni sarıyor.

Ağzım açık kaldı.

Yemek odası sonsuz sayıda gibi görünen çiçeklerle dolu.

Kırmızı gül demetleri, beyaz lale kümeleri, yığınla şakayık aranjmanları ve adını bilmediğim sayısız başka çiçek. Rüya gibi görünüyor; Instagram'da soluk soluğa izlediğiniz abartılı evlenme teklifleri için düzenlenmiş türden bir şey.

Aslında böyle bir yere girmek beden dışı bir deneyim gibi geliyor. Gözlerim neye odaklanacağını bilemiyor, almam gereken çok fazla güzellik var.

"Bu da ne?" Nefes alıyorum.

Allegra ayağa kalkıyor, kafası yemek masasının üzerindeki buketin arkasından çıkıyor ve gülümsüyor. "Mutlu yıllar Martina."

"Bu benim için mi?"

"Giorgio bugünün özel olmasını istedi," diyor gözlerinde bilmiş bir kıvılcımla.

İçim bir pirouette gerçekleştiriyor. Bunu benim doğum günüm için mi yaptı?

"Bu Giorgio'nun fikri miydi?" Soru tek bir nefeste geliyor.

Tommaso Allegra'nın yanına gelir ve başını sallar. "Hepsi o. Özellikle hangi çiçekleri almamızı istediğini bile söyledi."

Gözlerim şişti. Aynı Giorgio'dan mı bahsediyoruz? Düne kadar beni itip kakmaktan vazgeçmeyen huysuz, kaba saba, çoğu zaman kaba saba adam bunu yapmayı mı düşündü?

Omurgamda bir heyecan zonkluyor.

Odanın içinde dolaşıyor, parmak uçlarımı kadifemsi çiçeklere dokunduruyor ve yüzümü ele geçirmekle tehdit eden çılgın gülümsemeye karşı savaşıyorum.

"O burada mı?" Tommaso ve Allegra'nın karşısına oturarak soruyorum.

İkincisi başını sallıyor. "Ne yazık ki henüz dönmedi. Dün gece geç saatlerde bizi aradı ve bu akşam döneceğini söyledi."

Hayal kırıklığıma karşı savaşıyorum. En azından aradı, bu da iyi olduğu

anlamına geliyor. "Yani tüm bunları ikiniz mi yaptınız?"

"Yaptık," diyor Tommaso, sırıtmaktan bıyıkları terlemiş. "Polo da yardım etti."

Bakışlarım Polo'nun her zamanki sandalyesine gidiyor. Boştu.

"Nerede o?" "Şehirde acil bir işi çıktı," diyor Tommaso.

Yemeğe daldık ve yemeğin sonunda Tommaso çilek ve yaban mersini ile doldurulmuş ve üzerinde bir mum bulunan taze pişmiş bir tart getirdi. Bana İtalyanca mutlu yıllar şarkısı söylemekte ısrar ediyorlar, coşkulu yorumları beni güldürüyor ve ardından Tommaso herkese tarttan bir dilim servis ediyor.

Tatlıyı bitirmek üzereyken cep telefonum çalıyor ve arayanın kimliğinde kardeşimin adı beliriyor. İzin isteyip kütüphaneden gelen aramaya cevap veriyorum.

Telefonu açmadan önce bile gülümsüyorum.

"Merhaba." "Mutlu yıllar, Mari. Vale de burada."

"Doğum günün kutlu olsun!" diye seslendi baldızım. "Seni özledik. Biz olmadan kutlama yapacağın için üzgünüm. Kutluyorsun, değil mi?"

Gülüyorum. "Evet. Az önce Tommaso ve Allegra ile doğum günü kahvaltısı yaptım. Burada çalışıyorlar. Tommaso bana çok güzel bir meyveli tart yaptı." Giorgio'dan gelen çiçeklerden bahsetmiyorum, her ne kadar muhteşem kokuları şimdiye kadar tüm evi sarmış olsa da. Vale'yi ya da kardeşimi şüphelendirmeden bu büyük jesti nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

"Bu çok hoş," diyor Vale. "Bu gece bir şey yapacak mısın?"

"Sanmıyorum."

"Giorgio seni yemeğe çıkarmayacak mı?"

"Onun yüksek güvenlik standartlarını karşılayacak bir restoran olduğundan şüpheliyim. Bilmiyor musunuz? Bölgeden ayrılmama izin verilmiyor."

"Güzel," diyor Dem. "İşi şansa bırakmamak daha iyi."

"Giorgio da sürekli bunu söylüyor."

Vale, "Vay canına, çok sıkılmış olmalısın Mari," diye yorum yapıyor.

"İyiyim aslında. Burada yapacak çok şey var."

"Var mı? Ne gibi?"

"Biraz bahçe işleriyle uğraşıyorum ve Giorgio bana kendini savunmayı öğretiyor." "Ah,

evet, bundan bahsetmişti," diyor ağabeyim. "Derslerin nasıl gidiyor?" "I-" Boğazımı

temizliyorum. "Ondan bir şeyler öğrenmekten gerçekten keyif alıyorum."

"Bu çok fena," diyor Vale. "Aferin sana! Hep birlikte geri döndüğümüzde bana neler öğrendiğini göstermen gerekecek."

Koltuğun kenarına oturup telefonu kulağıma yaklaştırıyorum. "Peki bu ne zaman olacak?"

Hangi cevabı duymak istediğimden bile emin değilim. Elbette Dem'in artık tehlikede olmaması için yapması gereken her şeyi bitirmesini istiyorum ama bencilce, yakın zamanda buradan ayrılmak istemiyorum.

Hattın diğer ucundaki kardeşimin iç çekişini tanıyorum. "Bunu söylemek zor, Mari. Ama herkes bu işin bir an önce sonuçlanmasını istiyor."

"Günlerden mi yoksa haftalardan mı bahsediyoruz? Ya da daha uzun?"

"Haftalar. Ve aslında, sen yanımdayken, seni büyütmek istedim-"

Vale onun sözünü kesti, "Şimdi olmaz, Dem. Bırak Mari doğum

gününde rahatlasın." Kaşlarım birbirine doğru seğiriyor. "Ne oldu?"

"Ah, Vale haklı. Bekleyemeyecek bir şey değil," diyor Dem. "Peki, keyfinize bakın-"

Ona hâlâ Giorgio'yu sormam gerekiyor. "Bekle. Giorgio'nun nerede olduğunu biliyor musun? Dün ortadan kayboldu ve hâlâ dönmedi. Genelde beni burada uzun süre yalnız bırakmaz, o yüzden iyi olup olmadığını merak ediyordum."

"Evet, daha bu sabah konuştuk. O iyi."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. "Oh, iyi."

"Yakında konuşacağız, tamam mı?" Dem diyor

ki.

"Tamam. Seni seviyorum. Bye."

Bütün gün etrafta dolanıyorum, biraz kitap okuyarak kendimi meşgul ediyorum ama çoğunlukla saatler ilerledikçe ve akşam yaklaştıkça gözümü saatten ayırmıyorum. Giorgio'yu görme arzusu ihtiyaca dönüşüyor.

Sophia gün içinde birkaç kez beni görmeye geliyor. Tırnaklarını parke zemine vurduğunu duyduğumda, öğle yemeğinde yediğim yarısı yenmiş sandviçten bir parça jambon koparıp ona uzatıyorum. Sanki şansına inanamıyormuş gibi burnu fazla mesai yaparak yaklaşıyor.

"Bugün benim doğum günüm, kızım. Doğum günü ikramı alacaksın."

Homurdanıyor ve hepsini tek seferde yutuyor. Kıkırdıyorum. Bu hareketine bakarak açlıktan öldüğünü düşünebilirsiniz ama Tommaso'nun ona günde iki kez servis ettiği büyük köpek maması kasesini görüyorum.

Tekrar ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce bir süre alnını okşamama izin veriyor.

Güneş ufukta parlak bir şeride dönüştü. Gün batımını izleyip kütüphaneden ayrılıyorum.

Tüm çiçekler hâlâ güzel görünmesine rağmen akşam yemeği kahvaltıdan çok daha az neşelidir. Tommaso ve Allegra oturur ama Polo ortalarda yoktur.

Giorgio da öyle.

Muhtemelen önemli bir işle meşgul olduğunu biliyorum ama onun yokluğu bugün bencil yanımı uyandırdı. Onu görmek istiyorum.

Başladığımız işi bitirmek istiyorum.

Yemek bitiyor ve Tommaso bakmıyorken buzdolabından bir şarap kadehi ve bir şişe gül çalıp odama götürüyorum.

Telefonumu geri aldığımdan beri ilk kez Imogen'la olan mesajlarımı açıyorum ve yazmaya başlıyorum.

Geçen yıl doğum günümü nasıl kutladığımızı hatırlıyor musun, Imogen? Sınıfımızdaki diğer arkadaşlarla Cala Nova'daki plaj kulübüne gitmiştik. Parmak arası terliklerimi suda kaybettim ve siz benimle dalga geçmekten vazgeçmediniz. Sonra Seb içerideki barda bira alırken beni öpmeye çalıştı. Başımı çevirdiğim için kendimi kötü hissettim ama ona ilk öpücüğümü vermek istemedim. Biliyorsun ondan hiç böyle hoşlanmamıştım. Şimdiye kadar kimseden böyle hoşlanmamıştım. Bu doğum günümde beni başka birinin öpmesini istiyorum ama o ortalıkta yok.

Mesajı gönderdikten sonra telefonu bir kenara atıp kendime bir kadeh şarap dolduruyorum. Daha önce kütüphaneden bir kitap almıştım, onu açıp okumaya başlıyorum.

Üç kadeh sonra, metni takip etmekte zorlanıyorum. Sarhoş değilim, sadece biraz çakırkeyifim. Bir sonraki yudumu aldığımda şarabı çenemden aşağı ve elbiseme dökecek kadar çakırkeyifim.

"Kahretsin."

Şimdiye kadar bir yanım hâlâ Giorgio'nun dönüp beni bu elbiseyle görmesini umuyordu ama bu artık vazgeçme zamanının geldiğinin bir işareti olmalı. Kadehi komodinin üzerine koydum ve fermuarı açtım. Göğsüm dökülen şarapla parlıyor. Bir duş alsam iyi olacak.

Kendimi duruluyorum ve sıcak suyun altında uzunca bir süre duruyorum. Kaslarım sıcaktan jöle gibi hissetmeye başladığında duşu kapatıyorum, kurulanıp bornozumu giyiyorum.

Tam yatak odama girerken dışarıdan gelen bir ses duyuyorum. Ne olduğunu görmek için pencereye koşuyorum. Giorgio'nun Ferrari'si avluya giriyor, parlak ışıkları birkaç saniyeliğine castello'yu aydınlatıyor, sonra arabayı kapatıyor.

Takım elbiseli hali arabadan çıkarken nabzım hızlanıyor. Belki şarabın etkisiyle çekingenliğim azaldı ama odamdan aceleyle çıkıp onunla buluşmak için aşağıya inmek konusunda iki kere düşünmedim.

Ön kapı açılıyor.

Masmavi gözleri benimkilerle çarpışıyor ve içlerinde bir şeylerin değiştiğini görebiliyorum.

Eşikten adımını atar, kapıyı arkasından kapatır ve cebinden bir şey çıkarır. İnce bir kutu.

Bana uzatıyor. "Doğum günün kutlu olsun," diyor sert bir sesle, kan dolaşımıma bir uyuşturucu gibi damlıyor. Kutuyu açıp içindeki nesneye bakarken bakışları altında tenim karıncalanıyor.

Narin bir zincir üzerinde bir kolye. Minyatür bir altın çelenk gibi görünen bir ayarda büyük bir elmas var.

Nefesim kesiliyor. "Enfes." Parmak ucumu dev kayanın üzerinde gezdiriyorum. "Bu çok fazla."

"Senin için değil."

Onun düşünceli bakışlarıyla karşılaştığımda göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Teşekkür ederim." Kutuyu ona uzatıyorum. "Takar mısın?"

Zinciri kutudan çıkarıp arkamı dönmemi işaret ederken sessiz.

Kolye, kızarmış tenime karşı buz gibi soğuk. Giorgio'nun elleri boynumun kenarlarına değdiğinde, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Zinciri kırpıyor ve avuçlarını omuzlarıma yerleştiriyor. "Bak," diyor usulca.

Bakışlarımı büfenin üzerinde asılı duran antika aynaya kaldırıyorum.

Fuayedeki ışık loş ama elmas ışığı emiyor ve boynumda bir fener gibi parlıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, bornozumun kenarlarını avuçlarımla düzelterek. "Ama doğum günüm için istediğim şey bu değildi."

Gözleri aynanın yansımasında benimkilere kilitleniyor. "Ne istiyordun, *piccolina*?"

Isı yavaş bir dalga halinde tenimde dolaşıyor. Ağzımdan çıkacak bir sonraki kelime geri dönülmez olacak. Beni bir uçurumun keskin kenarına gönderecek bir adım. Bu beni korkutuyor ama korku yerine cesareti seçmek beni bu noktaya getirdi ve şimdi durmayacağım.

İstediğimi elde etmeye bu kadar

yaklaşmışken olmaz. "Sen."

BÖLÜM 23

MARTINA

Saf arzu zihnimi ve bedenimi kontrol altına alırken etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor. Elimi onun ellerinden birinin üzerine kaydırıyorum ve göğsüne yaslanıyorum.

Çenesi titriyor ve ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum ve bu beni ateşliyor. Bana kazanamayacağım bir oyun oynadığımı söyledi, ama o kendisiyle bir savaş veriyor ve bu savaşı kaybediyor.

"Dün beni korkutmadın, Gio. Beni nasıl kullanacağını söylediğinde, bu beni tahrik etti."

Uzun, titrek bir nefes verdi ve gözlerini kapadı. "Tanrım."

Yüzümü ona döndüm. "Damiano'ya söylemeyeceğim, bunu zaten biliyorsun. Hiç kimse

bilmeyecek." "Durum bundan çok daha karmaşık."

"Değil."

Bir adım geri atıp saten kemerimin uçlarını kavrıyorum.

Dikkati ellerime kayıyor ve gözleri kısılıyor. "Martina," diyor, sesinde açık bir uyarı var.

Görmezden geliyorum, düğümü çözüyorum ve kemeri ilmeklerinden çekip çıkarıyorum.

Bedenim beklenti, sıcaklık ve arzuyla titriyor; bu üçlü, cesaretimi güçlü bir benzin karışımı gibi körüklüyor. Bornozu kollarımdan aşağı sıyırıp ayaklarımın dibine bıraktığımda karanlık bakışlarını tüketiyor.

Bakışları üzerimde geziniyor, yavaş ve şehvetli. Daha yaşlı, belli ki tecrübeli ama beni içine çekerken yüz ifadesine yansıyan huşu kendimi özel hissettiriyor.

Sanki böyle gördüğü ilk kadın benmişim gibi.

Göğüslerimde oyalanmasına izin verirken boynundaki bir damar nabız gibi atıyor. O sessiz kaldıkça, rozetimle beslenen güvenim daha da sarsılmaya başlıyor, ama sonra gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve kazandığımı anlıyorum.

"Sikeyim," diye

mırıldanıyor. Ve

sonra üzerime çıktı.

Bir panter kadar hızlı hareket eden Be, elini saçlarımın arasına sokuyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız birbirine çarpıyor. Öpüşme o kadar hızlı ilerliyor ki dizlerimin bağı çözülüyor ama diğer kolunu belime doluyor ve beni göğsünde sabit tutuyor.

Parmaklarını saçlarımdan çözüyor, yanan avuçlarını kıçımı avuçlamak için sürüklüyor ve birkaç dakika boyunca etimle oynuyor. Birbirimize o kadar yakınız ki, aramıza bir kâğıt bile sokamazsınız ama bu yeterli değil. Aklımdan geçenleri okuyarak beni kaldırıyor ve kulağıma doğru hırlıyor: "Bacaklarını etrafıma sar."

Bizi arkaya, kasaya doğru yürütüyor ve zavallı şey, kıçım kenarına düştüğünde yüksek sesle gıcırdıyor. Bir şey düşüyor, yüzeyde gürültüyle yuvarlanıyor ve sonra paramparça oluyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. "O da neydi öyle?"

"Umurumda değil," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sonra aşağı inip ağzını boğazıma bastırıyor.

Şu anda bu evdeki tüm porselenler kırılsa bile benden uzaklaşmayacağından şüpheleniyorum.

Başımı eğerek boynuma daha iyi erişmesini sağlıyorum. Derin derin içine çekiyor. "Yasak meyve gibi kokuyorsun. Gerçek olamayacak kadar tatlı." Sesindeki çakıl taşları tüylerimi diken diken ediyor. Avuç içleri kalçalarımda sıkılaşıyor ve kalçaları benimkilere doğru yuvarlanıyor.

"Bir ısırık al." Nefes nefese kaldım.

Bir kıkırdama çıkarıyor ve dişlerini hassas etime bastırıyor. İnliyorum. Vücudum onun dokunuşunun altında canlı bir tel gibi. Topuklarımı kalçalarının arkasına gömüyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum, şehvet ciğerlerimde bir yol açıyor.

"Seni yiyip bitireceğim," diye homurdanarak beni büfeden uzaklaştırıyor ve merdivenlere doğru yürümeye başlıyor. "Bunu sen başlattın Martina. Vücudun benden yorulduğunda ve acı çektiğinde bunu hatırla. Daha fazlasını almak için ısrar ettiğimde bunu hatırla."

Tüylerim diken diken oluyor. Beni rahatça taşıyarak merdiveni dönüyor ve tam ilk adımı atarken koridordaki bir hareket gözüme çarpıyor.

Evin karanlığında gözlerimi kısarak bakıyorum.

Hiçbir şey yok. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı.

Giorgio ikinci katın sahanlığına ulaşıyor ve çıplak sırtımı dün beni izlediği pencereye dayamak için duraklıyor.

Yüzey, sıcak ve ağrılı bedenimi kısa bir an için serinletiyor ama sonra beni tekrar öpüyor, ağzı beni canlı canlı yemeye niyetli ve alevler beni bir kez daha tüketiyor.

Kalçalarımı hareket ettiriyorum, çıplak bedenim giysilerinin ince kumaşına sürtünüyor. Ellerinden birini aşağı indiriyor ve parmaklarını hafifçe merkezime sürtüyor. "Benim için şimdiden ıslandın mı, *piccolina*?"

Kasıklarında büyük bir ıslak nokta bıraktığımdan oldukça eminim. "Evet," diye nefes alıyorum parmakları daha derine inerken. "Bütün günümü seni düşünerek geçirdim. Bunu düşünerek."

Boğazının arkasından onaylayıcı bir ses çıkarıyor ve beni pencereden uzaklaştırıyor. "İşte benim kızım."

Beni odasına taşıyor, bakışlarında ilkel bir şey yanıp sönüyor, sanki bir avcı ve eve büyük bir ödül getirmiş gibi. Kapıyı arkasından kapatıp beni yatağa fırlatıyor. Sırtım yumuşak yorgana yaslanıyor.

Soyunmaya başladı.

Önce ceketini çıkarıyor, dikkatsizce yere atıyor. Göz temasını kesmeden platin kol düğmelerini, kravatını ve kemerini çıkarır. Toka, gömleği ve pantolonu tarafından yutulmadan önce protesto amacıyla yere çarpıyor.

Vücudunu içime çekerken havanın her molekülü ciğerlerimi terk ediyor. Onun havluya sarılmış halini sık sık hatırlıyorum ama insanların söylediği doğrudur. Hatıralar güvenilmezdir.

Gerçek olan çok daha yoğun.

O kadar ateşli ki gerçek dışı. Bakışlarım onun güçlü kalçalarını, düz karnını ve belirgin göğsünü yalıyor.

Başparmaklarını boxer külotunun kenarından geçirdiğinde, dizlerimin üzerine oturup parmaklarımı çarşaflara geçiriyorum, bir sonraki şeye o kadar hazırım ki.

Onları çekip çıkarıyor ve gözlerim açılıyor.

Boş ver. Kesinlikle hazır değilim.

Bu işe başladığımızdan beri ilk kez korku zihnimin arka tarafını tırmalıyor.

O çok büyük. *O* kadar büyük ki içime girmesi matematiksel olarak imkânsız gibi

görünüyor. Yutkunuyorum. "Um..."

Aklımdan geçenleri okuyarak sırıtıyor. "Merak etme, *piccolina*. Onu uygun hale getireceğiz."

Büyük avucunu boyunun etrafına sararak yavaşça iki vuruş yapıyor. Ağzım gevşiyor.

Çekingen bir şekilde yataktan kalkıp ona yaklaşıyorum. Artık yatak odasında olduğumuza göre acelesi yok gibi görünüyor ve ben önünde durana kadar sabırla bekliyor.

Ona doğru uzanırken gergin bir ürperti omurgamda iz bırakıyor. Ellerini yanlarına indirerek bana erişim izni veriyor ve sonra "Elini etrafına sar" diyor.

Yapıyorum ve Tanrım, parmaklarım zar zor dokunuyor. Giorgio dişlerinin arasından bir nefes çekiyor. Birkaç saniye boyunca onu öylece tutuyorum, yumuşak ve sertin tuhaf kontrastına alışmaya çalışıyorum. Sonra utangaç bir vuruş yapıyorum.

Bir el yukarı fırlıyor ve ensemin etrafında kıvrılıyor. "Devam et."

Dediğini yapıyorum, gözlerim sikine ve ucunda beliren sıvı damlasına takılı kalıyor. Her vuruşta karnı geriliyor ve cesaretimi toplayıp ona baktığımda, onun da bana baktığını görüyorum.

Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırarak diğer elini kaldırıyor ve başparmağını alt dudağımın

üzerinde gezdiriyor. "Sen-" Yutkunuyorum. "Beğendin mi?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ne

düşünüyorsun?" "Bilmiyorum," diyorum

titreyerek. Onu memnun etmek istiyorum.

"Çok hoşuma gitti." Elimi kendi eliyle kapatıyor. "O kadar çok ki karnına boşalmadan önce durman gerekecek." Öne doğru bir adım atarak beni yatağa doğru geri çekmeye zorluyor. "Doğum günün için istediğin şey buydu, değil mi?"

Dizlerimin arkası karyola çerçevesine çarpıyor. "Evet."

"Seni becermemi istiyorsun."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Evet."

Giorgio beni iterek yatağa düşmeye zorluyor. "O zaman bacaklarını aç, doğum günü kızı." Avuçlarını uyluklarımın altına kaydırıyor ve beni açıyor.

Tüm vücudum titriyor. Kendimi hiç bu kadar savunmasız, onun bakışları altında bu kadar

savunmasız hissetmemiştim. Dizlerinin üzerine çöküyor ve memnun bir ses çıkarıyor. "Şu

haline bak. Çok ıslaksın. Mükemmel." Herhangi bir uyarıda bulunmadan, kıçımdan

klitorisime doğru yavaş ve derinlemesine bir yalama yapıyor.

Nefesim kesildi. "Giorgio."

Tekrar yapıyor. Ve tekrar. Ve tekrar. Ta ki ben saymayı bırakıp kendimi bu hissin içinde kaybedene kadar.

Daha önce birkaç kez kendime dokunmuştum ama hiç *böyle* hissetmemiştim. Kalbimin atışları göğüs kafesimin etrafında dolaşıyor ve içimde sıkı, sıcak bir his büyüyor.

Tam düzlüğe çıktığımı düşündüğüm anda tekniğini değiştiriyor, dilini klitorisimin üzerinde daireler çizerek gezdiriyor ve sırayla ağzına alıyor. Bacaklarım titremeye başladı.

"Oh. Oh!"

Kalçalarımı aşağı doğru itiyor, beni yerinde tutuyor ve arada sırada tatmin olmuş sesler çıkararak bana ziyafet çekiyor. Parmaklarımı saçlarına doluyorum, başımı geriye atıyorum, uzanıyorum, uzanıyorum...

"Ahhhh... Oh siktir!"

Dünyam patladı.

Orgazm bir süpernova, acımasız gücü beni yutuyor. Bir an için kim olduğumu unutuyorum. Beni

tüketen zevk darbelerinin ötesinde hiçbir şey yok.

Bir süre devam ediyor. Kendime geldiğimde vücudum sanki sıkılmış gibi halsiz hissediyorum. Tavana göz kırpıyorum ve sonra kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum, bacaklarımın arasında Giorgio'nun görüntüsüyle karşılaşıyorum.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Sırıtmıyor ama gözleri memnuniyetle parlıyor. Avuçlarını titreyen dizlerimin etrafına sarıyor ve sonra çıplak bedenini benimkinin üzerine uzatarak ağırlığını hissetmeme izin veriyor. Ellerini başımın iki yanında birleştiriyor ve gözleriyle yüzümün izini sürüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın, *piccolina*."

Bu iltifat vücudumda milyonlarca küçük kıpırtıya dönüşüyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, sert meme uçlarımı göğsüne doğru sürüklüyorum ve bu, başını eğip dudaklarının arasına bir tane çekmek için ihtiyaç duyduğu tüm cesareti veriyor.

O göğüslerimi emip okşarken elektrik kıvılcımları doğrudan klitorisime gidiyor. Bedenim çoktan boşaldığını unutmuş gibi görünüyor, çünkü içim bir kez daha boşalmak için can atıyor. Boş hissediyorum. Ona muhtaç.

"Gio," diye inliyorum. "Seni istiyorum."

Ağzını ayırıp bakışlarımla buluştuğunda siki kalçama doğru seğiriyor. "Henüz değil."

"Sırılsıklam oldum."

Elini aramıza sokuyor ve iki parmağıyla içime giriyor. "Oh," diye nefes

alıyorum, ani dolgunluk rahatsızlığa dönüşüyor.

"Derin bir nefes al."

İçeri. Dışarı.

Rahatsızlık tam da parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladığı sırada hafifliyor. Çıkan sesler yüzümü kızartıyor.

"Çok sıkısın," diye mırıldanıyor ve bir parmağını daha içime

sokuyor. Bir sonraki nefesimde boğuluyorum. "Ohmigod."

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. "Nefes *al, piccolina*. Seninle ilgileneceğim," diyor ve elini yanağımda gezdirerek göğsümün içinde bir şeyleri gevşeten rahatlatıcı bir jest yapıyor. "Ama biraz acıtacak."

"Biliyorum. Umurumda değil."

Gözleri teslimiyetçi bir kırpışla kapanıyor. "Doğum kontrol

hapı mı kullanıyorsun?" "Bir implantım var."

Parmaklarını çekerek bir kez daha bedenime yerleşiyor ve bana uzun, derin bir öpücük veriyor. "Bana tutun."

Tırnaklarım pazılarına batıyor. Gerginlik beklentiyle karışıyor ve sonra horozunun başı açıklığıma baskı yaparken çok daha savunmasız bir şeye dönüşüyor.

Birazcık içeri itiyor, ama gözlerimin arkasını sızlatmaya yetiyor. "Oh Tanrım."

"Siktir," diye yemin ediyor ve alnını benimkine dayıyor.

Nefes alıp verecek kadar yakınız ve onunkini her içime çektiğimde acının azaldığını hayal ediyorum. *Bunu yapabilirim.*

Biraz daha sürmeden önce dakikalar geçti.

Nefesim kesildi.

Vücudu titreyerek başını kaldırıyor ve sulu bakışlarımla buluşuyor. Gözlerinde bir yumuşaklık beliriyor. "Acı çekiyorsun."

Gözlerimden sessiz yaşlar akarken onu can havliyle sıkıyorum ama acı onu durdurmama yetmiyor. Bunu o kadar çok istiyorum ki. Cesur olmak zorundayım.

Başım ileri geri hareket ediyor. "Ben iyiyim. Lütfen... sadece

yap." Bir an beni inceliyor, başını sallıyor ve sonuna kadar

itiyor.

Ciğerlerimden bir feryat kopuyor ama ağzıyla yutuyor. Acı merkezimi kesiyor, keskin ve yakıcı, ama hafiflemeden önce sadece birkaç saniye sürüyor.

Giorgio öpücüğüyle dikkatimi dağıtıyor, ağzımın içini yalıyor ve ben acıyla nefes alırken dudaklarımı ısırıyor.

"Çok iyi gidiyorsun, *piccolina,*" diye mırıldanıyor, dudaklarını yanağımda gezdirerek. "Her şeyimi aldın."

Gözleri benimkilerle eşleşen bir sıcaklık, arzu ve kırılganlıkla dolup taşıyor. Belki de hayal ediyorumdur. Ne de olsa seks bazı insanları duygusal yapar, değil mi? Benim gibi yumuşak başlı birinin aşık olması mantıklı olurdu. Ama bakışlarını ne kadar uzun süre üzerimde tutarsam, hayal görmediğime o kadar ikna oluyorum. Sahip olduğu diğer kadınlara hiç bana baktığı gibi baktı mı?

İçimden kıskançlık geçiyor. Sormayacağım, çünkü duymak istediğim cevabı biliyorum ve bu onun bana vereceği bir cevap değil.

"Acıyor mu?"

"Artık o kadar değil." Bu doğru. Ağrılar azalıyor ve yerini alışılmadık bir dolgunluğa bırakıyor.

Sığ bir itiş yaptığında, zevk dalları açılmaya başlıyor. Kulağına doğru inliyorum. Onun içimde olduğu hissi gerçeküstü.

Tekrar yapıyor ve inliyor. "Sikeyim. Bunu görmem lazım."

Kalçalarımdan tutarak beni kendine çekiyor ve dizlerinin üzerinde otururken birbirimize bağlı kalmamızı sağlıyor.

Bakışları birleştiğimiz yere düşüyor, vücudu titriyor. Büyük avucunu tümseğimin üzerine yerleştiriyor ve başparmağıyla klitorisimi buluyor. "Seni sikmem için bana yalvarana kadar seninle

oynayacağım."

İlk tıngırtı başımı geriye atmama neden oluyor. Aşağıdaki her şey hassas ve yüklü, ama bir şekilde ne kadar baskıya dayanabileceğimi biliyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

Tekrar içeri itmeden önce birkaç santim dışarı çekiyor. "Bu am benim. Hepsi benim. Lanet olsun. Benim."

Klitorisime yaptığı şeylerle birleşen sözleri, farkındalığımın sınırlarında başka bir orgazmın ortaya çıkmasına neden oluyor.

"Gio," diye nefes alıyorum. "Sana ihtiyacım var."

İticileri daha da derinleşiyor ama yeterli

olmuyor. "Gi-"

"Bunun için yalvar, *piccolina*."

Gözlerimiz kilitleniyor. Bir el göğsümde geziniyor ve boynumda duruyor. Dudaklarımı yalıyorum ve kelimeleri söylüyorum, bir sıcaklık dalgası gibi vücudumu sardıklarını hissediyorum.

"Lütfen, sik beni."

Ondan çıkan ses tamamen insani değil ve hareket etmeye başladığında, sonunda ne kadar çok şey sakladığını anlıyorum.

Dağları yerinden oynatacak bir şiddetle içime giriyor. Bacaklarım beline dolanıyor, kollarım boynuna sarılıyor. Tanrı'ya şükür alıştım, çünkü beni beş dakika önce böyle becerseydi, muhtemelen beni ikiye bölerdi.

"Hayal ettiğimden daha iyisin," diyor kabaca. "Bir rüyadan daha iyisin."

İçimdeki basınç yükseliyor, çekirdeğim başka bir tahliye için çaresiz.

"Amın sikimi seviyor mu?" "Evet,"

diye nefes alıyorum.

"Güzel. İçinde bir tek o olacak."

Beynimin küçük bir mantıksal parçası onun sözlerine kilitlenip "*Ha?"* diye merak ederken bile gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Bu onun edepsiz konuşma tarzı olmalı.

Elini boynumdan çekip, aniden dışarı çıkarıyor. Sızlanmaktan başka bir şey yapacak zamanım yok çünkü beni ters çeviriyor, ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmem için belimden çekiyor ve sonra tekrar içeri giriyor.

Yeni açı beni hayrete düşürdü. "Aman Tanrım." Gözlerimin önünde yıldızlar belirene kadar içimde bir noktaya tekrar tekrar vuruyor. Yaklaştım.

Bir eliyle saçlarımı topluyor, avucunun etrafında bir tasma gibi sarıyor ve çekiyor. Sırtım kamburlaştığında, tatmin olmuş bir inilti onu takip ediyor. "Sen böyle becerilmek için yaratılmışsın. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Tekrar titremeye başladım. Göbeğim sıkılaşıyor, Giorgio tıslıyor ve sonra düşüyorum. Gerçek

anlamda. Bedenim çöküyor ve o da üzerime düşüyor, ağırlığını son anda yakalıyor. Bir kez daha itiyor

zaman, *derin*, ve sonra vücudu kendi serbest bırakılmasıyla gerilir.

Çarşafların üzerinde titrerken, onunla yatağın arasında sıkışmışken, bedenim bir zevk birikintisiyken, bir farkındalık geliyor.

Bundan daha iyi bir şey yok. Hiçbir

şey.

BÖLÜM 24

GIORGIO

Küçük bir el karnımın alt kısmına dayanıyor. İpeksi sarı saçları boynumun kenarını gıdıklıyor. Martina'nın yavaş ve derin nefesleri göğsümde yayılıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, sanki vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde uyduğunu hissetmek ona olan bağımlılığımın sonuçlarını bir şekilde unutturacakmış gibi.

Çünkü bu bir bağımlılık.

Kontrolden çıkmış bir ihtiyaç, en başta benimle burada olmasının tüm nedenini tehlikeye atıyor.

Dün bütün gün kendimi kontrol etmeye çalıştım. Neredeyse bu lanet cümle üzerine meditasyon yaptım. *Yapamazsın. Yapamazsın. Yapamazsın. Yapamazsın. Yapamazsın.*

Bana çok iyi geldi.

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Sal beni bir ipin üzerinde yürütüyor. Dün, Calisto Don'un adına beni aradı. Sal'in onun için taşımamı istediği bir şey vardı. Birkaç milyon değerinde olduğundan şüphelendiğim elmaslarla dolu küçük bir metal kasayı almak için Napoli'ye koştum. Sal'in adamlarından biri peşimdeyken çantayı bölgedeki en yakın güvenli kasaya götürdüm. Çantayı bıraktıktan sonra Martina'ya vermek için kendi zulamdan bir şeyler seçtim ve ardından kuyruğumu kaybetmek ve arkamdan başka kimsenin gelmediğinden emin olmak için mümkün olan en dolambaçlı yoldan buraya geri döndüm.

Tüm egzersiz garip hissettirdi. Sal beni bilerek dışarı çekiyor, belli ki hareketlerimi izlemeye çalışıyor. Bunu başkalarına da yapıp yapmadığını ya da incelemesinin asıl hedefinin ben olup olmadığımı anlamak için kayıtlardaki son konuşmaları kontrol etmem gerekiyor.

Onu benim peşime ne takmış olabilir? Damiano görüştüğü adamlardan hiçbirine benim adımı vermemeye dikkat ediyor. Ras ve Valentina dışında kimse ona yardım ettiğimi bilmiyor ve sadakatlerinden şüphe yok.

Bu konum tehlikeye girmeden önce bu işin aslını öğrenmem gerekiyor.

Martina uykusunda sarsılarak düşüncelerimi ona geri getiriyor. Yatıştırıcı avuç içimi sırtının pürüzsüz derisi üzerinde gezdiriyor ve bu hissin tadını çıkarıyorum.

Dün gece bana kendini sunmadan önce bile direncim kırılmıştı. Onu reddedemem, sonuçları ne olursa olsun. Yatağıma girmeye bu kadar istekliyken olmaz.

Ve lanet olsun, dün gece istediğim her şey ve daha fazlası vardı.

Masumiyet ve günah. Tecrübesizlik ve heves. O genç yüzün altında katman katman boyutlar var ve korkarım hepsini keşfedene kadar tatmin olmayacağım.

Yüzündeki huzurlu ifadeye bakıyorum. Hâlâ arkadaşını mı hayal ediyor, yoksa biz onun hayaletlerini kovmayı başardık mı? De Rossi'den aldığım o boş kızdan eser yok artık. Canlandı. Gelişti.

Onun gücüne gel.

Ve şimdi bunu acımasızca benim üzerimde

uyguluyor. Avucumu çenemde gezdiriyorum.

De Rossi'ye bizden asla bahsetmeyeceğini söyledi ve ben de ona inanıyorum ama benim endişelendiğim şey aramızdaki bu şeyin o gitmeden önce yoluna girip girmeyeceği. İkimiz de bu savaşın ne zaman biteceğini bilmiyoruz. Birbirimize olan arzumuzu gidermek için yeterli zamanımız olacak mı?

Çünkü yapmamız gereken bu. Hiçbir şey kalmayana ve hayatlarımıza geri dönene kadar her damlayı sıkıp çıkarmamız gerekiyor.

Benimkini.

Midem bulanıyor. Dün gece onun üzerinde hak iddia etmek beni uçurdu. Kafamın arkasında, ağzımdan çıkan kelimelerin bir fantezi olduğunu biliyordum, ama onları söylemekten kendimi alamadım.

Tadı dilimde çok güzeldi.

Şimdi onu başka biriyle düşünmek, komodinde sakladığım silahı çekip tavana doğru bir el ateş etme isteği uyandırıyor.

Sikeyim.

Bir gün birbirimize bakacağız ve hiçbir şey hissetmeyeceğiz.

Hissedeceğiz. *Hissetmeliyiz*.

Onu elimde tutabilmemin tek yolu onunla evlenmek. De Rossi zaten evlilik teklifinin onun geleceğinde olduğunu söyledi, ama ben onun düşüneceği son adayım.

Martina sanki düşüncelerimi onaylamıyormuş gibi uykusunda dudaklarını büzüyor ve belirsizlik göğsümü dolduruyor. Şimdi onu bırakmak imkânsız olurdu ama zamanla ben de ondan sıkılacağım, o da benden. Ve eğer bize ölümcül darbeyi vuran can sıkıntısı değilse, bu gerçek olacak. Sırrımı De Rossi'ye açıkladığımda, o da Martina'ya söyleyecek. Ve Martina benim gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde, bana annemin hayatı boyunca baktığı gibi bakacak; zar zor gizlediği bir tiksintiyle.

Veda etmek zor olacak ama *bunu* onun gözlerinde görmek daha da zor olacak.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan çıkıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Şafak erken söküyor, gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlıyor. Avucumu pencerenin çerçevesine dayayarak ormana doğru bakıyorum. Döndüğümden beri oraya gitmemiştim ama şimdi beni

çağırıyor.

Çamlar sanki beni gölgelerine çağırıyormuş gibi rüzgarda sallanıyor.

Onu ziyaret

etmeliyim. Başka

kimse ziyaret

etmiyor.

Bunun yerine, Martina arkamda kıpırdanana kadar uzun bir süre olduğum yerde

donup kalıyorum. "Günaydın." Sesi hâlâ uykudan boğuk çıkıyor.

"Günaydın, *piccolina*."

Yataktan çıktı ve yanıma geldi. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor." Kolumu

ince beline doluyor ve onu kendime çekiyorum.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor.

"Gün doğumu, sanırım." Çok güzel. Pembe ve turuncu kurdeleler gökyüzünde açılmış, birbirine karışıyor.

Manzaraya bakıyor ve memnun bir şekilde iç geçiriyor. "Neredeyse iki haftadır buradayım ve hala buranın güzelliğini unutabilmiş değilim."

Muhteşem bir yer. Keşke kötü anılarla şımartmadan önce kendime castello'nun tadını çıkarmak için bir şans verseydim.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona bakarak soruyorum. "Ağrın var

mı?" Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Birazcık."

Elim belinde sıkılaşıyor. "Bırak daha iyi yapayım."

Güneşin doğuşunu unutuyoruz ve o yatağa uzanıyor, benim için bacaklarını açıyor ve bana daha da güzel bir şey gösteriyor.

Dilimi sıcak etinin üzerinde gezdiriyor, tadını ve kısa sürede çığlıklara dönüşen ürkek inlemelerinin sesini doyasıya çıkarıyorum.

Parmakları saçlarımın arasında geziniyor ve onu tam sınıra getirdiğimde, sert bir şekilde çekiştiriyor. "Giorgio," diye bağırıyor, orgazmı onu ele geçirmek için savaşırken tüm vücudu titriyor. "Aman Tanrım."

Dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıyorum ve sertçe emiyorum, sonunda patlamasını sağlıyorum.

Boşaldığında, ağzımı parmaklarımla değiştiriyorum ve başımı kaldırıyorum, böylece onun tamamını içime alabiliyorum.

Kızarmış bir cilt, ısırılmış dudaklar, karışmış saçlar. Bana göz kırpıyor ve göğsümün içinde bir şeyleri parçalayan tembel, memnun bir gülümseme veriyor.

Kahretsin, o çok güzel.

Ve o benim.

Şimdilik.

Avuçlarımı kalçalarında, karnında, göğüslerinde gezdiriyorum ve yanaklarını okşamak için duruyorum. Parlak, ışıltılı gözlerle bana bakıyor, ağzını hafifçe aralıyor. "Beni buna bağımlı hale getireceksin," diye fısıldıyor.

Cazzo.

Dudaklarımı onunkilere bastırıp ağzının içini tadarken, elleri bedenlerimizin arasında alçalıyor. Avucunu ağrıyan sikimin etrafına sarıyor ve belirsiz bir vuruş yapıyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

Ciğerlerimden bir inilti yuvarlanıyor. "Aynen böyle."

Eliyle beni okşuyor, hareketlerinden giderek daha da emin oluyor. Göğsünün etrafını yalıyorum ve sonra dişlerimle pembe meme ucunu çekiştirerek tıslamasını sağlıyorum. Tutuşu daha da sıkılaşıyor ve orgazmım omurgamın tam dibinde oluşmaya başlıyor.

Ağzım boğazının kenarına kadar geliyor. "Her yerine boşalacağım, *piccolina*." "Gelmeni

istiyorum," diye fısıldıyor, sabit bir ritim tutturarak.

Saçlarını yumrukluyorum ve bana çarptığında, kamyon kadar sert, boynunu ısırıyorum. Tanrım, yıldızları görmemi sağlıyor. Tohumlarım karnına ve göğsüne dökülüyor ve hiçbir şey kalmayana kadar beni okşamaya devam ediyor.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve döllerimle kaplı görüntüsüne hayran kalıyorum.

Kendine bakıyor ve yanakları kızarıyor. "Bu iyi hissettirdi mi?" Elimi yüzümde

gezdiriyorum. "Evet, çok iyi hissettirdi."

Onu kollarıma alıp duşa taşırken gülüyor. Onu temizlediğimde, aletim tekrar sertleşti ve kulağıma gerçekten o kadar da acı çekmediğini fısıldadı, ben de onu duvara bastırdım ve aldım, aldım, aldım.

* * *

Sabah göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ve Mari nihayet giyinmek için odasına dönerken ben de yemek odasına inip bir cappuccino içiyorum. Gazete okuyorum -eski bir alışkanlık, vazgeçeceğimi hiç sanmıyorum- o sırada Polo içeri giriyor.

Darmadağınık görünüyor, sanki sadece birkaç saatlik uykuyla çalışıyor gibi. Allegra'ya göre, Martina'yla yaşadığı fiyaskodan sonra kendini işe vermiş, bahçe projeleriyle meşgul oluyor.

Aradan birkaç gün geçti ama emirlerime uymadığı ve onu mülkten çıkardığı için ona hâlâ çok kızgınım. Onu kurtaran tek şey, neyin tehlikede olduğunu ona hiç söylememiş olmam. İsyanının olası sonuçlarını anlamadı. Yine de benim için çalışıyor. Benim için çalışıyor.

hiçbir şeyi açıklayamaz. Kontrolden çıkan o lanet öfkesi. Polo birkaç adım

ötede durup ona dikkatimi vermemi bekliyor.

Yavaşça gazeteyi katlıyorum ve masanın üzerine atıyorum.

Bakışlarımla buluşuyor ama sadece kısa bir süreliğine. Gergin.

Olması gerektiği gibi.

Dudaklarını yalıyor ve "Davranışım için özür dilemek istiyorum. Sana kızgındım ve Martina'yı inat olsun diye yanımda götürdüm."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve avuçlarımı birleştiriyorum. Ona karşı çok yumuşak davrandım. Bu konuda oyun oynamadığımı anlaması için tek gereken doğrudan bir tehditti.

"Bu hatayı bir daha yapmayacağım," diyor bana bakarak.

Onu inceliyorum.

Özür dilemesi iyi bir başlangıç. Gerçekten pişman görünüyor ve genç, düşüncesiz ve belki de... burada daha uzun süre kalmak için fazla hırslı olduğu düşünüldüğünde bu bir şey.

Sal için çalışmasına asla izin vermezdim ama Sal'ın saltanatı sona ermek üzere. Peki ya De Rossi? O Casal'dayken birinin onun iş imparatorluğunu yönetmesi gerekecek ve bu kişinin yardıma ihtiyacı olacak. Polo tavırlarını kontrol altına almayı başarırsa iyi bir eleman olabilir. Kendini kanıtlamaya hevesli ve ona bu şansı verecek herhangi bir bağışçıya sadık kalacaktır.

De Rossi ile konuşabilirim.

Polo cevabımı bekliyordu, ben de başımı sallayıp kapuçinoma uzandım. "Güzel."

Gözle görülür şekilde rahatlıyor.

"Ama yine de yapılmak istiyorsun?"

Gözlerinde bir şey parlıyor. Muhtemelen özlem.

"Evet, ama artık seni bununla rahatsız etmeyeceğim. Sen doğru zaman olduğunu

düşünene kadar bekleyeceğim." Nihayet. Öğrenmeye başlıyor.

"Düşündüğünden daha erken

gelebilir." Göz kırpıyor.

"Son zamanlarda aklımda çok şey var Polo, ama seni dinledim. Hayatının geri kalanını burada geçirmek istememeni anlıyorum ve bunun için seni suçlayamam. Senin yerinde olsaydım, muhtemelen ben de aynı şeyi hissederdim." Dirseğimi masanın kenarına dayıyorum. "Hayatta klana katılmaktan daha fazlasını yapabilirsin. Eğer bir iş kurmak istersen, ilk yatırımcın ben olurum. Yeni bir şey öğrenmek istiyorsan, okul masraflarını ben karşılarım. Ama eğer gerçekten istediğin şey yapılmaksa... Annene seni güvende tutacağıma söz verdim, ama aynı zamanda seni mutlu etmeye çalışacağıma da söz verdim. Bunu bir düşün.

Birkaç hafta sonra neye karar verdiğinizi bana söyleyin."

Dudakları seğiriyor. "Minnettarım, Giorgio. Önce tüm seçeneklerimi

değerlendireceğim." "Güzel. Otursana. Birlikte yiyebiliriz."

Polo oturuyor ve Allegra ona bir tabak getiriyor, tam o sırada Martina cesur çiçek desenli, hoş, siyah bir elbiseyle merdivenlerden iniyor. At kuyruğu her adımıyla birlikte sallanıyor ve bana cilveli bir gülümseme verdiğinde ellerim o ipeksi saç tellerini yumruğumun etrafına sarma arzusuyla bükülüyor.

Sağ tarafıma oturdu. "Günaydın."

Polo tabağından başını kaldırıp bakıyor. "İyi mo-" Gözleri bir şeye sabitlenince selamlaması

kesiliyor. Martina'nın boynuna baktığını anlamam bir anımı aldı.

Sikeyim.

Dün gece onu ısırdığım yerde görünür bir kırmızı iz var.

"Vay canına, nefis kokuyor," diyor umursamazca ve masanın üzerindeki sepetten yeni pişmiş bir hamur işine uzanıyor.

Parmaklarımı çatalımın etrafında sıkıyor, Polo'nun birkaç saniye içinde onu bir araya getirmesini izliyorum. Sonra bakışları daralıyor ve bana yöneliyor.

Polo'yu De Rossi'yle tanıştırma planım sekteye uğradı. Bunu yapmadan önce, Polo'nun bu konuda ona tek kelime etmemesini sağlamam gerekecek.

Başka bir komplikasyon.

Başa çıkılması gereken bir sorun daha.

Martina ne düşünüyordu? Kimsenin bizi bilmemesi gerektiğini açıkça söylemedim mi?

"Boynunda bir şey var Martina," diyorum, görüş alanımın sınırlarında titreşse de öfkemi sesimden uzak tutuyorum.

Bana dönüyor, neyi kastettiğimi anlayınca ifadesi bozuluyor. Bir avucunu izine vuruyor. "Saç düzleştiriciyle kendimi yaktım," diyor çabucak.

Tanrım, Polo aptal değil.

Dudaklarını büzüyor ve çenesindeki bir kas esniyor. "Bizde bir tane

olduğunu bilmiyordum." "Evden bir tane getirdim."

Gazeteyi elime aldım. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalısın."

"Evet, tabii ki." Bana endişeli bir bakış fırlatıyor.

Öfke içime yerleşiyor ve önümdeki kelimeleri bulanıklaştırıyor, ancak kendime dönmem uzun

sürmüyor.

Neye bulaştığımı biliyordum.

Buna değeceğine karar

verdim.

Peki ya şimdi? Sonuçlarıyla ben uğraşacağım.

BÖLÜM 25

MARTINA

Morluğu kapatmayı düşünmediğime inanamıyorum. Kahvaltı boyunca cildim yanıyor ve nihayet yemeğimi bitirdiğimde aceleyle üst kata çıkıp biraz makyajla kapatıyorum. Giorgio'nun hışımla odama girip beni bu kadar dikkatsiz olduğum için azarlamasını bekliyorum ama hiç yapmıyor.

Saat on bir civarında bahçe kıyafetlerimi (tozluk ve bol bir tişört) giyip dışarı çıkmaya karar veriyorum. Burada saklanmak beni daha da suçlu gösteriyor.

Ön kapıya ulaştığımda duruyorum. Polo ön basamaklarda oturmuş, ayak bileğini ovuştururken Sophia yanında endişeyle sızlanıyor. Acı çekiyor gibi görünüyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Bana bir bakış attı. "Ah, hayır. Sophia'yı koşuya çıkaracaktım ama lanet olası bileğimi

burktum." Bakmak için yaklaştım. "Ne? Nasıl?"

"Tam burada ayağım takıldı." Basamakları işaret ediyor. "Ve çok acıyor." "Gidip

baktırman gerekiyor mu?"

Bileğini ovmaya devam ediyor. "Hayır, ama biraz buz getireceğim. Üzgünüm kızım," diyor Sophia'ya. "İşini bahçede yapman gerekecek."

Köpek havlıyor, kuyruğu bir ileri bir geri sallanıyor. Yürüyüşe çıkmak için o kadar heyecanlı görünüyor ki, "Onu ben götürebilirim" diyorum.

"Emin misin?"

Kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzattım. "Evet. Ben de tam bahçeye gidiyordum ama onun yerine yürüyebilirim. Genelde nereye gidersin?"

Polo gülümser. "Teşekkürler Martina. Onu ormana götürüyorum. Seranın yaklaşık otuz metre gerisinde başlayan bir patika var. Ağaç gövdelerinden birine bağlanmış kırmızı bir kurdele ile işaretlenmiş, bu yüzden kaçırmazsınız."

Patikada bir yürüyüş kulağa hoş geliyor ama Giorgio'nun uyarısı kafamın içinde çınlıyor. Onun kurallarından birini daha çiğneyecek değilim, özellikle de bu sabahtan sonra. "Aslında Giorgio oraya gitmemi istemiyor. Yine de onu arazinin etrafına götürebilirim."

"Ah, doğru ya." Polo, merdivenleri çıkmasına yardımcı olması için avucunu duvara dayıyor. "Tabii, onu istediğin kadar uzağa götür."

"Onu sürekli tasmalı mı tutmalıyım?"

"Tasmasız koşmayı seviyor. Fazla uzağa

gitmez."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Umarım bileğin çok kötü değildir."

"Teşekkürler. Yakında görüşürüz." Sophia yanımda aklını tamamen yitirirken o topallayarak içeri girdi.

"Merak etme, gidiyoruz," diyorum aceleyle seraya doğru ilerlerken. "Sadece domates bitkilerinin üzerine işemeyin, tamam mı?"

Arazinin kenarına doğru koşuyoruz, Sophia sonunda durup çalıları kokluyor ve ben de bir anlığına etrafa bakıyorum. Polo'nun bahsettiği patika buralarda bir yerde olmalı ama işaretini göremiyorum. Acaba orman gerçekten de Giorgio'nun ima ettiği kadar kolay mı kaybolmak için? Ağaçlar sık ama geçilebilir ve eğer bir patika varsa, üzerinde kalmak yeterince basit olmamalı mı? Sanırım bir gün ondan beni götürmesini isteyebilirim. Yürüyüş yapacak birine benzemiyor ama kibarca rica edersem... teşekkürümün bir jesti olarak bir iyilik bile yapabilirim.

Eminim Giorgio'nun ona nasıl teşekkür edebileceğime dair bir sürü fikri vardır.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Dün gece her şey vardı. Ne zaman aklıma gelse vücudum birkaç derece ısınıyor.

Ve bu sabah... Başka bir insan için bu kadar *açgözlü* olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. İkimiz de birbirimize dokunmadan duramadık.

Duşta Giorgio'ya ağrımadığını söylememe rağmen hâlâ ağrıyor. Onunla birlikte olmanın verdiği fiziksel hazzın yanında biraz acı hiçbir şey. Beni ona hazırlamak için nasıl zaman harcadığını hatırlayınca dudağımı ısırıyorum. İçimdeyken ne kadar çiğ ve savunmasızdı. İtişlerine karşılık verdiğimde ve beni ne kadar iyi hissettirdiğini söylediğimde gözlerinin nasıl sevgiyle parladığını.

Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, Sophia yanımdan hızla geçene kadar çalılarla işinin bittiğini fark etmiyorum.

Başımı çeviriyorum ve onun ağaçların arasında kaybolduğunu görünce gözlerim

açılıyor. "Sophia!"

Kahretsin.

Polo'nun bahsettiği kırmızı kurdelenin yanından geçerek peşinden koşuyorum.

Üzerimdeki gökyüzü dallar ve yapraklarla örtülürken "Lütfen yakınımda ol," diye mırıldanıyorum.

Önümde heyecanlı bir çığlık var ama yeşilliklerin arasında onu göremiyorum. Çok uzaklaşmadan onu bulmak için parmak uçlarıma basarak duruyorum.

"Sophia! Geri dön!"

Orman seslerle canlanıyor. Cırcır böcekleri, kuşlar ve hışırdayan dallar. Bir köpek havlıyor. Bu sefer daha uzaktan geliyor.

Spor ayakkabılarıma baktım. Oldukça hızlı bir koşucuyum ama Giorgio bana ormana gitmememi açıkça söylemişti.

Yine de onu öylece

bırakamam. "Bekle,

Sophia!" Bağırıyorum.

Dar patikada koşarken güneş yaprakların arasından parlak lekeler halinde süzülüyor. Çok fazla kullanılmadığı belli. Bazı kısımlarda dallar ve uzun otlar boylu boyunca uzanıyor. Castello sakinleri dışında kimsenin burayı kullandığından şüpheliyim.

Nefesim kısa nefesler halinde çıkmaya başladığında yavaşlamak zorunda

kalıyorum. "Sophia!" Uzaktan iki havlama sesi geliyor.

Alnımı kırıştırıyorum. Sesi hala oldukça uzak geliyor.

Yan tarafımda bir sancı var, ama onu kaybetmemek için hızımı tekrar artırıyorum.

Zar zor var olan patikayı takip ederken yapraklar etrafımda bulanıklaşıyor. Giorgio öğrenirse beni öldürür. Zihnimin arkasında bir endişe beliriyor. Ya dönüş yolunu bulamazsam? Sophia bulacaktır ama. Daha önce de buraya gelmişti. Onu bulduğum sürece, beni eve geri götürecektir.

Bir havlama daha var, bu sefer çok daha yakın. Birden önümdeki ağaçlar ikiye ayrılıyor ve küçük bir açıklığa çıkıyorum. Açıklığın ortasında, çatısı sarkmış, duvarları sarmaşıklarla kaplı eski bir kulübe duruyor. Bu, birkaç gün önce kuleden gördüğüm ev. Bakışlarım ön kapıya çıkan merdivenlere düşüyor ve Sophia'yı orada görünce rahat bir nefes alıyorum.

"İşte buradasın." Ona doğru yürüyüp tasmasını taktığımda uzun, kesilmemiş çimenler ayaklarımın altında kıvrılıyor. Onu sevmeme izin veriyor ve sonra eve doğru havlıyor.

Bakışlarımı tekrar kulübeye çevirdiğimde Giorgio'nun söylediklerini hatırlıyorum. Bir yangında hasar görmüştü... ama işaretler nerede? Bakışlarımı ahşap kapının üzerinde gezdiriyorum. Hiç is yok. Pencereler tahtayla kapatılmış ama çerçeveler zarar görmemiş.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Bana burada bir yangın varmış gibi gelmiyor. Ama Giorgio neden bu konuda yalan söylesin ki?

Burası da ne böyle?

Ön kapının her tarafında örümcek ağları var, çürüyen yapraklar ve ölü böcekler sergileniyor. Uzun zamandır içeride kimsenin olmadığı çok açık.

Sophia'ya bakıyorum. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Homurdanıyor, merdivenlerden atlayıp etrafımda bir daire çiziyor ve sonra tasmasını çekiştirerek onu evin arkasına kadar takip etmemi istiyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Bu köpek haftalardır dışarı çıkmamış gibi davranıyor, oysa gerçek bundan daha uzak olamazdı.

Kulübenin etrafını dolaşıyoruz ve aniden durup rastgele bir toprak parçasını kokluyor. Mızmızlanıyor ve kazmaya başlıyor, toprak doğrudan bana doğru uçuyor.

Yüzüme darbe almamak için yana sıçradım. "Ne yapıyorsun sen?"

Bir süre kazıyor ama sonra duruyor ve havlamaya başlıyor, sanki bulduğu şeye gelip bakmamı istiyormuş gibi bana bakıyor.

"Nedir bu?" diye sordum. "Bir... taş mı

buldun?" Havlıyor.

Sanırım köpekler bu tür heyecan verici şeyler için yaşıyor.

"Aferin kızıma," diyorum, daha yakından bakmak için yanına çömeliyorum. "Vay canına, büyük bir tane yakalamışsın." Elimi düz gri yüzeyin üzerinde gezdirip kalan kirin bir kısmını kenara fırçalıyorum.

Düz. Dikdörtgen.

Bekle, içine oyulmuş bir şey mi var?

Bu sefer iki elimi de kullanarak biraz daha temizliyorum ve sonunda bunun bir mezar olduğunu fark ediyorum.

Francisca Girardi

1970-2007

İntikamı alınacak.

Tekerlekler dönüyor. Girardi, Giorgio'nun soyadı.

Bu bir akraba mı? Castello'da yaşamış biri mi? Ama bu tarihler oldukça yeni. Bu

annesinin mezarı olabilir mi?

Kaşlarımı çatıyorum. Neden bu kadar uzağa gömülmüş?

Ve yangınla ilgili yalan... Kulübeye dönüp bakıyorum.

Giorgio burayı bulmamı istemedi. Ama neden? Görmemi istemediği mezar mı? Yoksa kulübenin içindeki bir şey mi?

Sophia ayaklarımın dibine yerleşiyor ve patisini yalamaya başlıyor.

Giorgio'nun isteklerine saygı duymalıyım, değil mi? Buraya kadar geldiğimi öğrendiğinde zaten başım belaya girecek. Eğer içinde kişisel bir şey varsa, bunu benden uzak tutmak onun hakkı.

Ama o benim hakkımda çok şey biliyor ve ben onun hakkında hâlâ çok az şey biliyorum. Ağla kaplı kapıya bakıyorum. Onu anlama arzusu içimde alev alev yanıyor. Castello'dan ayrılıp kardeşimin yanına döndüğümde şu anki ilişkimiz muhtemelen uzun sürmeyecek, o yüzden buradayken Giorgio'nun her şeyini mideye indirmek istemem çok mu yanlış?

Avuçlarımdaki kiri temizleyip tekrar ayağa kalkıyorum. Kapı kilitli olabilir. İçeri girip girmemem gerektiğini düşünerek daha fazla zaman kaybetmeden önce bunu kontrol etmeliyim. Eğer kilitliyse, içeri gireceğim.

içeri girmemem gerektiğinin bir işareti olarak görüyorum.

Ahşap basamaklar ayaklarımın altında gıcırdıyor ve ağaçların arasında bir yerde bir kuş ötmeye başlıyor. Paslanmış anahtar deliğini bir ağ kaplamış, yerde bulduğum bir sopayla kenara itiyorum. Kapı ile kapı sövesi arasında bir boşluk var ve sürgünün kapalı bile olmadığını görebiliyorum.

Yani sadece büyük asma kilit onu yerinde tutuyor. Oldukça güvenli görünüyor, ama emin olmak için uzanıp keskin bir şekilde çekiyorum.

Asma kilit açılır.

Kaşlarım alnımdan yukarı kalkıyor. Buraya en son kim geldiyse kilitlemeyi mi unutmuş, yoksa sadece kırık mı?

Şansımı sorgulamanın anlamı yok. Kilidi çıkardım ve kapıyı çekiştirdim. Biraz sıkışmıştı, bu yüzden açmam biraz zaman aldı ve ben bunu yaparken Sophia sızlanmaya başladı.

"Sadece içeriye bir göz atacağım," diyorum ona, nihayet içeri girebileceğim kadar geniş bir açıklık bulduğumda. Sophia ayaklarımın dibinden geçip gidiyor, ben de saçlarıma örümcek ağları bulaşmasın diye dikkat ederek onu takip ediyorum.

Ayağımın altında bir şey çıtırdıyor ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İçerisi karanlık. Pencereler kapalı olduğu için tek ışık arkamdaki açık kapıdan geliyor. Soğuk, bayat havayı içime çekerken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Tanrım, bu çok ürkütücü. Ben telefonumdaki el fenerini çalıştırmaya çalışırken Sophia da patilerini ahşap zemine vurarak içeriyi inceliyor.

Sonunda ışığı yaktım ve bir duvara doğrulttum. Çenem düştü.

Aman Tanrım, burası tamamen çöplüğe dönmüş.

Sanki biri her yüzeye bir balyoz indirmiş, camları kırmış, duvarlarda asılı sanat eserlerini yok etmiş ve mobilyaları devirmiş gibi.

"Sophia, buraya gel," diyorum ısrarla, tasmasını çekerek. Zemin cam kırıkları ve parçalanmış tahtalarla dolu. Patilerinin kesilmesini istemiyorum.

Bana itaat ediyor, yanıma yaklaşıyor.

Ayağımızın altındaki döküntülerden kaçınmaya çalışarak odada dikkatle ilerliyoruz. Odanın ortasındaki masa ve sandalyeler devrilmiş ve kırılmış, kanepenin kaplaması tüyler saçıyor. Duvarlar delik deşik ve çiziklerle dolu, sanki biri öfkeyle bıçak çekmiş gibi.

Çizilmiş duvarlardan birine bir adım daha yaklaştığımda tüylerim diken diken oluyor. Çizikler sanki...

Gözlerim açılıyor. Bunlar

kelimeler.

Özür dilerim.

Kalbim düzensiz bir ritimle atıyor. Bunu kim yazdı ve ne için özür diliyorlar? Burayı yok ettikleri için mi?

Yoksa başka bir şey için mi?

Korku etrafımı sarıyor, kanımı donduruyor. Buradan çıkmam gerekiyor. Ya bunu yapan kişi yakınlarda bir yerdeyse?

İçgüdülerimi dinlemem gereken bir zaman varsa, o da şimdi.

Sophia'yı da yanıma alarak dışarı çıkıyorum. Kulübeye son bir kez baktıktan sonra koşmaya başlıyorum.

Castello'ya giden patikayı takip ediyoruz, alçalan güneş yerde parmak gibi uzun gölgeler bırakıyor. Sık yapraklar kollarımı tırmalıyor ve kırbaçlıyor, ama içime pompalanan adrenalin yüzünden bunu zar zor hissedebiliyorum.

Saatler gibi gelen bir süreden sonra nihayet ormanın sınırını geçiyoruz ve gökyüzü

açılıyor. O kuleyi gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Sophia ve ben castello'nun kapısından geçene kadar koşmayı bırakmıyoruz. Terliyorum ve yan tarafımdaki sancı dayanılmaz bir hal alıyor. Neredeyse lobinin zeminine yığılıyorum, yanımı tutuyorum ve nefes nefese kalıyorum. Sophia etrafımda koşuşturuyor, vücudumu yalıyor ve kokluyor.

"Martina?"

Boynumu kaldırıyorum ve merdivende duran Giorgio'yu görüyorum, yüz ifadesi endişeyle çizilmiş. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Terli alnımı ön kolumla siliyorum ve titrediğimi fark ediyorum. "Ormandan yeni geldim."

Aceleyle merdivenlerden indi ve önümde eğilerek avuçlarını dizlerimin üzerine koydu. "Ne oldu?"

"I-" Yutkunuyorum. "Sophia'yı gezdiriyordum ve o ormana doğru koştu. Onu takip ettim. Üzgünüm, oraya gitmememi söylediğinizi biliyorum ama onu kaybedeceğimden endişelendim. Patikada peşinden koştum ve onu sana sorduğum eski kulübede buldum."

Bir anda vücudu gerginleşiyor ve bakışları benimkilere

daralıyor. Yutkunuyorum. "Mezarı gördüm."

Gözlerinde karanlık bir şey titreşiyor ve bir suçlamayla karışıyor. Bu yüzden beni orada istemedi.

"Bu annenin, değil mi?" Sesim fısıltıya dönüşerek soruyorum.

"Evet."

"Merak ettim. I..."

"Sen ne?"

"Kulübeye girdim." Uzun

bir sessizlik oldu.

"Bunu yapmamalıydın." Sözleri ciğerlerime buz taneleri gibi yerleşiyor.

Almayı bırakmak istiyorum. İstiyorum ama yapamıyorum. Bir sonraki cevabı için kendimi hazırlayarak soruyorum: "Duvarlara kim yazdı?"

Avuç içleri dizlerimin üzerinde sıkılaşıyor. "Yaptım."

BÖLÜM 26

MARTINA

Mezar. Kulübe. Duvara kazınmış kelimeler. Ellerim iki

yanımda kenetlendi, avuçlarım terledi.

Özür onundu. Giorgio'nun.

Her zaman kontrolü elinde tutan adam.

Ama insanlar kontrol kendilerindeyken *böyle* şeyler

yapmazlar. Boğazım çalışıyor. "Neden?"

Bakışları koridorun aşağısına kaymadan önce gözlerinin arkasında acı hissediyor. Ayağa kalkar ve avucunu uzatır. "Ayağa kalk. Sana söyleyeceğim ama burada değil."

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni yukarı çıkarıyor, elini sıkıca elime doluyor. Aklıma daha kötü senaryolar geliyor.

Ne için özür diliyordu? Annesiyle

ilgili bir şey mi?

Midem bulanıyor. Sal, Giorgio'ya annesini öldürmesini mi emretti?

Bu fikir o kadar korkunç ve açıkçası *çılgınca* ki, keskin bir şekilde durmama

neden oluyor. Giorgio ona da musallat olan hayaletler olduğunu söyledi. Annesi

de onlardan biri mi?

Titrek bir nefes alıyorum. Artık hareket etmediğimi fark eden Giorgio omzunun üzerinden bakıyor ve ne kadar korktuğumu görünce yüz ifadesi kararıyor.

"Her şeyi açıklayacağım."

"Tamam." Sesim bir vıraklama gibi çıkıyor.

Hayır, Giorgio annesini öldürmüş olamaz. İmkânı yok. Annesinden bahsederken, onun için çok önemliymiş gibi konuşuyordu.

Beni yatak odasına çekti ve kapıyı kilitledi. Elimi bıraktığında duvara doğru büzülüyorum. "Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

Giorgio odanın ortasında durur, geniş göğsü sabit, eşit nefeslerle yükselip alçalır.

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve şöyle diyor: "Şu kulübe eskiden bekçinin eviydi. Annem küçük bir kızken orada yaşardı."

Devam etmesini bekliyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Pencereye doğru yürürken ellerini arkasında birleştiriyor. "Ben çocukken bana hep en çok burada mutlu olduğunu söylerdi. Annem Napoli'ye gitmek için ailesini geride bıraktığına pişman olmuş. Şehre geldikten bir yıl sonra babamla evlenmiş, bir yıl sonra da beni doğurmuş ve sonraki on buçuk yıl boyunca başına gelenler yüzünden korkunç bir depresyon geçirmiş."

"Ne oldu?"

"Annemle ilgili ilk anım beni sallayarak uyuturken ağlamasıdır. Çocukluğum boyunca çok ağladı. Babam onun önünde ağlamasından nefret ederdi, bu yüzden biz yalnız kalana kadar gözyaşlarını tutardı."

Sorum cevapsız kalıyor ama sözünü kesmeye cesaret edemiyorum. Kelimeler ağzından yavaşça dökülüyor, sanki her biri için uğraşması gerekiyormuş gibi.

"Ben on beş yaşındayken kendini öldürdü. Babam mahallede teslimat yaparken kendini yatak odasına asmıştı. Okuldan eve geldiğimde onu o halde buldum. O sabah iyi olmadığını anlamıştım ve babamdan ben dönene kadar evde beklemesini, böylece birinin ona göz kulak olmasını istedim ama yapmadı. Babam gitti ve o da hayatına son verdi."

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım."

Giorgio başını sallıyor. "Beni hiçbir zaman açıkça suçlamadı ve bir şekilde beni sevdiğini düşünüyorum, ama bu sonunda onu parçalayan türden bir sevgiydi." Sesi kırılganlaşıyor.

Kendimi duvardan itiyorum ve ona doğru birkaç deneme adımı atıyorum. "Giorgio, anlamıyorum. Seni ne için suçluyorum?"

Hemen cevap vermeyince yaklaşıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Beni iteceğini düşünüyorum ama bir an sonra kollarından birini bırakıp avucunu benimkinin üzerine koyuyor. Gömleğinin kumaşı dudaklarıma değiyor ve tanıdık kokusu burnuma ulaşıyor. Ona daha da sokuluyorum.

"Şiddetli bir şekilde tecavüze uğradı."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Kim

tarafından?" "Sal."

Dönüyor ve bu hareket beni kollarımı indirip bir adım geri atmaya zorluyor. Öğleden sonra güneşi arkasından odaya süzülüyor ve yüzünü gölgeler içinde bırakıyor.

"Olay olduğunda on dokuz yaşındaydı. Hiçbir zaman tam olarak iyileşemedi. Babam onun hasta olduğunu biliyordu ama umursamadı. En kötü zamanlarında ona hayatına devam etmesi gerektiğini söyleyerek yıllarını geçirdi. Arkadaşları olan pek çok kadının başına geldiğini. "Şunlara bak,"

derdi. "Onlar iyi.

Sen neden değilsin?"

Yüzü buruşuyor. O zaman Giorgio'nun babasından nefret ettiğini anlıyorum. Belki Sal'den nefret ettiği kadar.

"Castello'yu satın aldıktan sonra cesedini buraya taşıdım," diyor kasvetli bir sesle. "İlk olarak Napoli'de bir mezarlığa gömülmüştü. Yanındaki arsa babama ait. Bir gün onun yanında yatacağı düşüncesine dayanamadım, bu yüzden tabutu kazıp çıkarması için birine rüşvet verdim ve gizlice buraya getirdim. Onun her zaman evi olarak gördüğü yerde dinlenmesini istedim.

"Bunu söylemenin iyi bir yolu yok Martina, o yüzden açık konuşacağım. Onunla iyi başa çıkamadım... Onu buraya taşıdım. O kulübede kendimi kaybettim. Çok öfkeliydim. Gördüğüm her şeyi yok etmek istedim. Kim olduğumdan ve ona verdiğim acıdan utanıyordum."

Alnım kırıştı. Ne acısı? Sanki onu önemseyen tek kişi Giorgio'ymuş gibi geliyor. "Ama-"

"Onun ölümü için Sal'i suçladığımı söylemiştim ama gerçek şu ki... ben de aynı derecede suçluyum." Bir avucunu ağzının üzerinde gezdiriyor. "Annem bana detayları hiç anlatmadı ama-" Burnundan sert bir nefes çıkarıyor. "Söylediği bazı şeylere dayanarak, tecavüzün acımasız ve korkunç olduğunu biliyorum. Sonrasında hastaneye gitmek zorunda kalmış. Birkaç hafta sonra hamile olduğunu öğrendi."

Kalbim tekliyor ve hızlı bir iniş hissi var. "Ne-ne yaptı?"

Yavaş, derin bir nefes alıyor ve sonra acı dolu gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Onu sakladı. Şu anda sonuca bakıyorsun."

Az önce açıkladığı şeyin dehşeti içime işlerken karnım

dönüyor. "Sal..." Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için

kelimeleri zorluyorum.

Giorgio yere bakıyor, teni solgunlaşıyor. "Biyolojik babam."

Ağzımı açıyorum ama kelimeler yok. Hissettiklerimin bir kısmını bile ifade edecek kelime yok.

Giorgio bana acı bir gülümseme verirken donup kaldım, yere yapıştım. "Artık kim olduğum hakkındaki gerçeği biliyorsun. Annem için ben bir lanetim. Başına gelen en kötü şeyin yürüyen, nefes alan bir hatırlatıcısıydım."

Parçalar yerine oturuyor. Duvarlardaki kelimeler... Olanlar için kendini suçluyor.

"On beş yıl boyunca ayakta kalmayı başarması bir mucize," diyor Giorgio, avucunu başının arkasında gezdirerek. "Olanlardan sonra, babam dediğim pislik Nino, annemin adalete kavuşmasına yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine Sal'dan rüşvet aldı. Bir terfi karşılığında sessiz kalacağına söz verdi. Secondigliano İttifakı'nın bölgesinde yaşıyorduk ama mahallede Casalesi'nin kontrol ettiği bir kavşak vardı. Nino kibirli bir adamdı Martina ve kibri onu işe yaramaz hale getirmişti. Küçücük bir sigara dükkânı işletiyor, zar zor geçiniyor ve bu aşağılık işten tüm kalbiyle nefret ediyordu. Sal ona Casalesi için bir denizaltı yapmayı teklif ettiğinde, hiçbir şey

Nino'ya hayır dedirtemezdi. Karısının başka bir adamın bebeğini taşıdığı bilgisi bile. Ben doğduktan sonra ondanmışım gibi davranmış ama annem on yaşındayken bana gerçeği söylemiş. Yıllarca ona bana neden öyle baktığını sordum-" diye sözünü kesip dudaklarını büzüyor.

Tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyorum. "Ne gibi?"

"Sanki oğlu yerine bir yabancıya bakıyormuş gibi. Birkaç günde bir onu bunu yaparken yakalıyordum ve bu beni korkutuyordu. Ona bunu tekrar yaptığını söylediğimde genellikle kendini toparlardı. Bir gün onu kızdırdım ve beni hiç istemediğini söyledi. Babamın aslında babam olmadığını ve babam olan adamın da kötü bir adam olduğunu söyledi. Benim de onun gibi olabileceğimi söyledi."

Görüşüm bulanıklaşıyor. "Acı çekerken bile böyle şeyler söylememeliydi. Sen sadece bir çocuktun."

Elini sallayarak sözlerimi geçiştiriyor. "Annem mükemmel değildi ama onu severdim. Gerçeği öğrenmek bunu değiştirmedi. Aksine, beni korumak için yaptığı fedakârlıklardan dolayı ona daha fazla saygı duymamı sağladı. Sal'in hak ettiğini bulduğunu görecek kadar yaşamadı ama onun soğuk, cansız bedenini bulduğumda intikamını *alacağıma* dair ona bir söz verdim."

Şimdi her şey mantıklı geliyor. "Bu yüzden Dem'i destekliyorsun. Sal'i alaşağı etmede bir rol oynamak istiyorsun."

Bakışlarını kaçırıyor. "Evet."

"Dem, Sal'in baban olduğunu biliyor

mu?" "Hayır. Casalesi'lerden hiçbiri

bilmiyor."

"Ama Sal bu yüzden seni takas etti, değil mi?"

Giorgio alay ediyor. "Kesinlikle herhangi bir aile sevgisiyle hareket etmiyordu. Sal'ın Napoli'ye dağılmış pek çok piçi var. Ben Secondigliano İttifakı için çalışan genç bir hacker'dım ve Sal'ın adamlarının da dahil olduğu bir anlaşmada İttifak'a yardım ettim. Yeteneklerim Sal'ın dikkatini çekti ve kim olduğumu anlaması uzun sürmedi. Sal eski kaptanıma onun oğlu olduğumu söylediğinde, kaptan beni tehlikede gördü. Eğer Sal beni elinden almaktan mutlu olduğunu açıkça belirtmeseydi muhtemelen beni öldürecekti. On bin avro ve bir doktor. Sal karşılığında ona bunu verdi. Bu konuda fazla seçeneğim yoktu. Hayatıma devam etmek istiyorsam yeni patronumu kabul etmek zorundaydım. Ben de öyle yaptım. Uzun süre inandırıcı bir yüz ifadesi takındım ama o adamın varlığına lanet etmediğim bir gün bile olmadı."

Nefes veriyor ve avuçlarını yüzünde gezdiriyor.

"Sal ölmeyi hak ediyor. Belki bu iş bittiğinde o kulübeyi yakıp kül edecek gücü kendimde bulabilirim. Annemi gömdüğüm günden beri oraya dönmedim. Beni tiksindiriyor."

Tabii ki öyle. Hayatı boyunca taşıdığı suçluluk duygusunun fiziksel bir tezahürü. "Üzgün

olduğunu yazmışsın ama özür dileyecek bir şeyin yok-" diye başlıyorum ama sözümü

kesiyor.

"İstiyorum, Martina." Sesi kararlı. "Annem hâlâ hayattayken ona korkunç acılar yaşattım."

"Doğmayı sen seçmedin," diye karşı çıkıyorum. "Evet, koşullar korkunçtu ama sen masum bir çocuktun. Annen olanlara rağmen seni doğurmayı, beslemeyi seçti."

"Ve hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duydu."

Bir adım daha yaklaşıp ellerini ellerime alıyorum. "Öyle yapmış olsa bile, bu senin hatan değil. Verdiği kararla ilgili hissettikleri için kendini suçlayamazsın."

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve dudaklarının arasından yumuşak bir nefes kaçıyor. Parmak uçlarını yanağıma doğru kaldırıyor. "Bunu sana bana acıman ya da eski yaraları iyileştirmeye çalışman için söylemedim. Nasıl bir adam olduğumu tam olarak bilmen için anlatıyorum."

O zaman kendisinde bir sorun olduğunu düşündüğünü anladım. Gebe kaldığı koşullar yüzünden mi? Artık gerçeği bildiğim için onu kendimden uzaklaştıracağımı mı düşünüyor? Doğru, babası korkunç bir adam. Ailemin ölmesinin sebebi Sal. Imogen'in ölmesinin sebebi. Ama Giorgio'ya her zamankinden daha yakın hissediyorum.

"Peki bu nasıl bir adam?"

"Çürümüş," diyor usulca, parmak eklemlerini elmacık kemiğimin üzerinde gezdirerek. "Ben kırıldım Martina. Bütün olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum."

Bileğini kavrayıp onu yerinde tutuyorum. "Beni ilk kucağına aldığında nasıl hissettiğimi sanıyorsun? O zamanlar ben de aynı sözleri kendim için söyleyebilirdim. O kadar kırılmıştım ki, ölümünün üzerinden aylar geçmesine rağmen hâlâ Imogen'in numarasına mesaj atıyordum."

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Öyle miydin?"

"Evet. Çılgınca görünüyor, değil mi? Bu yüzden telefonumu aldığında neredeyse aklımı kaybediyordum. O mesajları göndermek uyumama yardımcı olan tek şeydi."

"Özür dilerim. Fark etmemiştim..."

Onu bıraktım. "Kendimden nefret ettim, Giorgio."

Çenesini sıkıyor, bunu duymaktan hoşnut olmadığı belli. "Peki ya şimdi?"

"Bence en kırık dökük şeyler bile doğru eller tarafından onarılabilir."

Yüz ifadesindeki kırılganlık nefesimi kesiyor. Bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor ve işte o zaman bu bakışı her şeyden çok sevdiğime karar veriyorum. Öpücüklerden, seksten ya da ellerinin üzerimde hissettirdiklerinden daha çok. O bakışta bir geleceğe dair bir ima yatıyor. Burada geçirdiğim zamanın bir son kullanma tarihi olmasaydı, bunun ne olabileceğine dair kışkırtıcı bir ipucu.

"Seni arzuluyorum, Martina." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Seni gördüğüm andan beri seni arzuluyorum ve kendime bu arzuyu içimden söküp atacağıma söz verdim. Ama ben ne kadar derine inersem, sen de o kadar derine iniyorsun. Senden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmezsem, kendi kalbimi kesip atacağımdan korkuyorum."

"O zaman bıçağı bırak," diyorum, dudaklarım onunkilere değecek kadar yakın, "ve seni iyileştirmeme

izin ver."

Ağzını benimkine yapıştırıyor. Elleri beni o kadar sıkı kavrıyor ki neredeyse acı veriyor, ama bir milyon yıl geçse de çekip gitmeye çalışmam.

Bir çılgınlık bizi tüketiyor, sonuçlara ve karmaşıklıklara dair düşünceleri siliyor. O anda o ve benden başka hiçbir şey yok. Diğer her şey yok oluyor.

Taytımı kıçımın üzerinden çekiştiriyor ve sırayla bacaklarımı kaldırarak öpüşmeyi kesmeden taytımı çıkarmayı bitiriyor. Dili benimkiyle dans ediyor ve dişleri alt dudağımı sıyırıyor. Her zamankinden daha sert ısırdığında irkiliyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Bu daha önce morluğunu kapatmadığın için bir ceza mı?"

Geniş gözbebeklerinde arzu dönüyor. "Yakınından bile geçmiyor."

"Onu üzerimde bırakan sensin," diyorum nefes nefese, beni kaldırıp elleriyle kıçımı kavrarken.

"Çünkü işaretlemek için benimsin." Dilini boynumda gezdiriyor ve tenimde ürperti yaratıyor. "Sikmek için benimsin. Nasıl ve nerede istersem."

Evet, lütfen.

Sırtımı duvara yaslıyor ve kemerini çıkarmak için uzandığında bacaklarımı beline doluyorum.

Sert uzunluğunun külotuma baskı yaptığını hissettiğimde başımı geriye atıyorum, içimde bir beklenti oluşuyor. Çenemi kavrıyor ve gözlerimi tekrar ona çevirmeye zorluyor. "Ben senin daracık, genç amını sikerken sen de bana bakacaksın, *piccolina*." İç çamaşırımı kenara itiyor ve sikinin ucunu içeri sokarak açıklığımı geriyor. "Anlıyor musun? Sadece bir kez kafanı çevirirsen dururum."

Çılgınca başımı salladım. "Anlıyorum."

Sırıtıyor. "Aferin kızıma." Ve sonra tek bir yumuşak vuruşla sonuna kadar sokuyor.

Vücudum o lezzetli dolgunluktan titriyor. "Oh Tanrım."

İçimde hareket etmeye başlarken kalçalarımın arkasını demir bir tutuşla kavrıyor. Bakışlarımı tutuyor ve tüm dikkatinin gücü zihnimin en uzak köşelerine ulaşarak onunla benim aramdaki sınırı bulanıklaştırıyor. Bir oluyoruz.

İnlemelerim daha yüksek, daha çaresiz.

Dişlerini sıkıyor ve daha hızlı pompalıyor, beni sınırlarıma kadar geriyor. Serbest bırakılmam artmaya başlıyor ve bu sırada göz kapaklarım kapanıyor.

Bana bir kez daha çarptı ve durdu. "Bana bak. Parçalanırken gözlerini görmek istiyorum."

Kör tırnaklarım omuzlarına batıyor. Emrini yerine getiriyorum ve amım sikinin etrafında titreşmeye başladığında adını inliyorum.

"Siktir," diye inliyor. "Tekrar söyle, *piccolina*. Sikimin üzerine boşalırken adımı haykırmanı istiyorum."

Orgazmım zirve yaparken hıçkırıyorum. "Gio!"

Sabit itişleriyle dalgaya binmeme yardım ediyor, ama kısa süre sonra kendi salınımı onu geride bırakıyor ve alnını benimkine bastırarak içime tamamen batıyor. "*Cazzo*, bacaklarının arasındaki bu yer cennet gibi."

Kokusunu içime çekiyorum ve siki içimde seğirirken ürperiyorum. Parmakları kalçalarımı o kadar sıkıyor ki yarın morluklarım olacağından eminim ama şu anda bedenim acıdan bihaber.

Giorgio'nun etrafında, zevkle şarkı söylüyor.

BÖLÜM 27

GIORGIO

"Tommaso ve Allegra'ya bu gece izin ver," diye fısıldıyor Martina kulağıma, yatağa uzanıp soluklandığımızda. "Akşam yemeğini ben hazırlarım."

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Pekala."

Bir an sonra üzerime tırmanıyor ve banyoya doğru yürüyor. Döllerimden bir iz kalçasından aşağı damlıyor ve onu yatağa geri sürükleyip tekrar içine sokma isteği duyuyorum.

Ona karşı hissettiğim sahiplenme duygusu tam bir felaket reçetesi, ama o buradayken buna müsamaha göstermeye karar verdim.

Ona geçmişimi anlatırken birkaç kez çok ileri gitmeden durmam gerektiği aklımdan geçti. Ama sonra düşündüm ki, bunları neden saklayayım ki? Kelimeler ağzımdan çıkarken, yüz hatlarında tiksintinin belirmesini bekledim. Bunu gördüğümde, burada yaptığımız her şeyi küçük bir kutuya koyacağından emindim. Birbirleri için daha uygun olmayan iki insan arasındaki geçici bir kaçamak.

Ama öyle olmadı. Gerçek beni gördü ve gözünü bile kırpmadı.

Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Beni iyileştirebileceğini düşünüyor olabilir ama daha çok genç. Kalbinde iyimserlik olduğunu söyleyebilirim.

Peki ya ben? Ben yaşlı bir alaycıyım.

Sal öldüğünde biraz huzur bulabilirim ama bu beni ilk günahımdan kurtarmaz.

Martina duş alırken ben de giyiniyorum ve Allegra'yı arayıp onu ve kocasını görevlerinden alıyorum. Onunla konuştuktan sonra Polo'yu aramaya niyetlendim ama Allegra bana onun şehre gittiğini ve geri dönmediğini söyledi. Görünüşe göre, daha önce bileğini burkmuş ve baktırmak isteyecek kadar rahatsız ediyormuş.

Sonraki bir saatimi kaydettiğim son telefon görüşmelerini gözden geçirerek geçiriyorum, ancak bu egzersiz sonuçsuz kalıyor. Sal'in yörüngesindeki insanlara erişimim son birkaç haftadır zayıfladı. Telefon konuşmaları azaldı. Böyle zamanlarda konuşmalar yüz yüze ve dinlenmediğinden emin olunan yerlerde yapılır.

Hay sikeyim. Neden dikkatinin benim üzerimde olduğunu bilmem gerek.

Telefonumu elime alıp onu aramayı düşünüyorum ama hemen vazgeçiyorum. Onu asla aramam. Şimdi bunu yapmak sadece şüphelerini arttırırdı.

Bu ona gergin olduğumu gösterecek. Ben nadiren gergin olurum, çünkü kontrol hep bende olur. Ama şimdi, kukla ipinin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Bir terslik var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Başparmağım bir numaraya basıyor ve üç kez çaldıktan sonra Damiano

telefonu açıyor. "Bir şey mi oldu?" diye soruyor hat bağlanır bağlanmaz.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ayaklarımı masanın üzerine koyuyorum. "Hayır, her şey yolunda."

"Güzel. Ben de seni aramak üzereydim. Birkaç toplantımız iptal oldu ve nedenini biliyor musunuz diye merak ediyordum."

"Kim?"

"Carlo Moretti, Vittorio De Rosa ve Esposito kardeşler."

Saydığı her isimle içim daha da daralıyor. "Onlar güvenebileceğimizden emin olduğum ailelerdi."

"Ben de öyle. Carlo ve Vittorio, Sal'ın Mallardos'la yaşadığı stratejik başarısızlıktan en çok zarar görenler, çünkü onların toprakları sınırda. Mallardolar misilleme olarak baskınlar yapmaya başladılar bile. Sal onları etkilemek için bir şeyler söylemiş olmalı, ne olduğunu bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

"Bunu araştıracağım. Bu ikisiyle herhangi bir ilişkim yok ama sistemi kuran ben olduğum için Esposito'nun deposundaki kameralara erişimim var. Genç olan Allonso orada çok zaman geçirir. Sal'in yakın çevresinden biri onları ziyaret ettiyse size haber verebilirim. Eğer konuştularsa, kameralarımın bunu kaydetme ihtimali var."

"Evet, tamam." Uzun bir duraklama oldu. "Bundan hoşlanmadım, Napoletano. Toplantıları ayarlamak kolaydı ama aniden iptal ettiler. Buluşmamıza sadece saatler kala."

"Sal'i destekledikleri kesin olsaydı, iptal etmezlerdi. Sadece Sal'a sizi nerede bulacağını bildirirlerdi."

"Biliyorum. Hâlâ beni Don olarak görmek istediklerini düşünüyorum ama korktular. Sal'in elinde bir şeyler var. Mari'nin nerede olduğu hakkında bir fikri olma ihtimali var mı?"

Parmak uçlarımı kolçağa vuruyorum. "Beni takip ediyor ama kuyrukları pek iyi değil. Her seferinde onları kaybettim. Beni mi seçiyor yoksa başkalarına da aynısını mı yapıyor bilmiyorum."

"Sadece sen değilsin," diyor Damiano. "Hiç olmadığı kadar paranoyak. Dikkatli ol."

"Bunu bana söylemene gerek olmadığını biliyorsun."

"O nasıl?"

Avucumu çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Durumu iyi. Eskisinden çok daha

iyi." "Gerçekten mi?"

"Evet."

Nefes verir. "Bunu duyduğuma sevindim. Doğum gününde onunla konuştuğumda sesi daha iyi geliyordu. Onunla bir şey hakkında konuşmam gerekiyor ama Vale iyi karşılayacağından emin olana kadar bu konuyu açmamam gerektiğini söylüyor."

"Hangi konu?"

"Grassis'ler, en büyük oğullarıyla evlenmesi şartıyla destek sözü verdiler." Çenem

öyle bir sıkılıyor ki dişlerimi kırabilirim diye düşünüyorum. "Ve sen de kabul ettin?"

"Bunu düşünmeyi kabul ettim," diyor tedirginlikle. "Onlar en eski Casalesi ailelerinden biri ve onlarla sıkı bir bağ kurmak milislerine sınırsız erişim anlamına gelir. Bu insan gücü çok değerli." İç çekiyor. "Onu bu olasılığa hazırlamalıydım ama İbiza'da o kadar uzun süre yalnız kaldık ki, iş bu noktaya hiç gelmeyecekmiş gibi davranmak daha kolay geldi. Doğrusu, hiç gelmeyeceğinden de emin değildim. Sal'e meydan okuyup okumayacağıma karar vermek için çok fazla zaman harcadım."

Yalancı. İçten içe, De Rossi'nin zamanını beklemiş olabileceğini biliyordu, ama onunla tanıştığım andan itibaren, bir gün Sal'ın kendisinden ve ailesinden aldıkları için savaşacağını biliyordum.

Karar her iki şekilde de çıkabilirmiş gibi davranmak onun için daha kolay olmalı. Martina'nın hayal dünyasında yaşamasına izin vermesini başka nasıl haklı çıkarabilirdi?

Bu kızın bir ittifak için takas edileceğinden haberi yok. Asıl soru, öğrendiğinde nasıl tepki verecek?

Kardeşini seviyor ve onun başarılı olmasını istiyor. Onun uğruna fedakarlık yapmak için kendini ikna edebilir. O tam da böyle bir insan.

Boştaki elim yumruk haline geliyor. "Ona ne zaman

söyleyeceksin?" "Hemen değil. Onu şahsen görene kadar

beklemek istiyorum." "Peki ya hayır derse?"

"O köprüyü oraya vardığımda geçeceğim."

Dilimi alt dudağımın iç kısmında gezdiriyorum. "İşe yarar bir kayıt bulursam sana haber veririm."

"Güzel. Bu konuda yakın temasta kalalım."

Telefonu kapattım ve masanın üzerine

fırlattım. Siktir et onu.

Tüm bu uygulama barbarca. Genç kızları, genellikle kendilerinden çok daha yaşlı erkeklerle takas etmek, ticari bir işlem anlamına geliyor.

Ve ben de daha iyi değilim, çünkü gerçek şu ki, De Rossi onu bana teklif etseydi, onu çoktan lanet olası şapele götürüyor olurdum.

Kasetler arasında gezinerek bir saat daha geçiriyorum. Kapı çalındığında evlilik teklifini neredeyse unutmuştum ama Martina odaya bakar bakmaz öfkem tavan yaptı

Geri.

Grassi'nin en büyük çocuğu bir hiç. Sahip olduğu tek şey lanet soyadı. Onunla ne yapacak? Onunla başa çıkamaz. Martina ağabeyine itaat edebilir ama bu başkasının kaprislerine boyun eğeceği anlamına gelmez.

Bilmem gerekirdi.

Odaya adımını atıyor ve ipeksi siyah elbisesini tamamen görmemi sağlıyor. Elbise vücudunu sarıyor ve kalçasının ortasına kadar uzanıyor. "Akşam yemeği hazır," diyor bana parlak bir gülümsemeyle.

Ofisi iki adımda geçiyorum, parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve acımasız bir öpücükle

dudaklarına yapışıyorum. İçimde erimeden önce bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

Geri çektiğimde gözleri kocaman açılmıştı. "Bu ne içindi?"

"Hiçbir şey," diyorum, ona gerçeği söyleyemeyeceğimi

bildiğim için. "Hadi gidelim."

Yemek odası yumuşak mum ışığıyla aydınlanmış ve masa hazırlanmış. Martina beni oturmaya çağırıyor ve sonra ilk yemeğimizi almak için mutfağa giriyor.

Onu beklerken şömineye bakıyorum. Yanmıyor ama ocağa birkaç kalın mum yerleştirmiş ve alevleri içeride titriyor.

Zihnimin beni neden o yöne götürdüğünü bilmiyorum ama onunla gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye başlıyorum. Burada birlikte yaşamanın ve her akşam böyle yemek yemenin.

İmgelem çok kolay geliyor. Ekranda oynayan bir film gibi canlı ayrıntılarla görüyorum. Bana nasıl gülümsediğini. Parmak uçlarının tenime yumuşak dokunuşunu. Yemeklerinin kokusu ve sohbetimizin yumuşak mırıltısı. Tatlı yerdik ve sonra onu oturduğu yerden kucağıma çekerdim. Ellerimi eteğinin altına soktuğumda kıkırdardı ve sonra onu boşalttığımda inlerdi. Parmaklarımla tadına bakar ve ona yemeklerini ne kadar seversem seveyim, onun hala tattığım en güzel şey olduğunu söylerdim.

Sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "İlk yemek karabiber soslu pirzola."

Ona bakıyorum ve parmağında Grassi'ninki yerine benim yüzüğümün parladığını hayal etmemiş gibi davranıyorum.

Yüzünde memnun bir gülümseme var ve onu mutlu görmek beni ne kadar memnun etse de Damiano ile yaptığım konuşmayı düşünmeden edemiyorum.

Yakında bir başkasıyla sözlenecek.

Bunun olacağını biliyordum, değil mi? Sadece bu kadar çabuk olacağını

düşünmemiştim. "Daha denemedin," diyor, gülümsemesi solarken tabağımı

işaret ederek.

Cazzo, o aramayı unutmam lazım.

Etin tadına bakıyorum ve lanet olsun, çok güzel. Tepkimi bekliyor ve ona bunu söylediğimde gülümsüyor.

Bacağıma bir şey çarpıyor ve masa örtüsünün altına baktığımda Sophia'nın beklenti dolu gözlerle bana baktığını görüyorum. "Tommaso seni çoktan doyurdu," diyorum ona. Homurdanıyor ve beni hemen Martina için terk ediyor, Martina direnmeye bile çalışmıyor.

Etinden küçük bir parça kesip köpeğe uzatıyor, o da hemen diliyle yutuyor. Martina Sophia'ya gülümsüyor. "Sana bağlanıyorum, seni küçük tatlı şey." Bana bakıyor. "O yorgun. Muhtemelen bugün benden kaçarken yaptığı egzersizler yüzünden."

O zaman aklıma bir şey geldi. "Onu daha önce yürüyüşe çıkardın mı?"

"Hayır, bu ilk kez oldu. Ayak bileğini incittikten sonra Polo'ya rastladım. Yürüyemediği için onun yerine onu götürmeyi teklif ettim."

Kaşlarımı çattım. "Sana ormana gitmeni mi söyledi?"

"Evet, sanırım oraya gitmemi istemediğini unuttu, ama ona yapamayacağımı söyledim. Onu bahçenin arkasına götürecektim ama sonra kaçtı." Elini Sophia'nın kürkünün üzerinde gezdiriyor ve ben de gözlerimle hareketi takip ediyorum.

Polo gerçekten unutmuş muydu, yoksa onu bilerek mi oraya götürmeye çalışıyordu?

Martina'nın geldiği ilk gün ona nasıl baktığını gördüm. Burada sıkışıp kaldığından, bir oyuncağa hevesli olmalıydı, ama bunu hemen engelledim. Onun *benim* misafirim olduğunu açıkça belirttim.

Ta ki çok daha fazlası olana kadar.

Kızın boynundaki izi gördüğünde kıskançlığını gizleyemedi. Az önce benden özür dilemesine ve açıkça yüzünü asmamaya çalışmasına rağmen, bir parıltı ortaya çıkmıştı.

Kulübeyi ve oradaki mezarı biliyor. Orayı keşfetmesine izin vererek onu benden uzaklaştıracağını mı düşündü? Martina kilidin paslanmış olduğunu ve kolay açıldığını söyledi. Evi kapattıktan sonra kontrol etmek için geri dönmedim ama ya Polo kurcaladıysa?

Şüphelerim kemiklerime çürük gibi sızıyor. Araştırmam gerekecek ama şimdilik o çocuğun işime burnunu sokmasının dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim.

Her ne yapmaya çalıştıysa açıkça başarısız oldu.

Masanın öbür ucuna uzanıp Martina'nın elini tutuyorum. Gözlerime bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermek yerine onu oturduğu yerden kaldırıp kucağıma alıyorum. Yakında gidecek, ama şimdilik burada benimle ve bana vermek istediği her şeyi ve daha fazlasını alacak kadar bencilim.

Kollarını omzuma doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Kolonyanın kokusuna bayılıyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Beni deli ediyor."

Bacaklarımı açarak onu sağ tarafa kaydırıyorum. Bir kolunu boynuma doluyor ve ne yapacağımı görmek için beklentiyle bana bakıyor. Kalçalarını ayırıp eteğinin altından amını avuçladığımda nefesi kesiliyor. "Yemeğini bitirmedin," diye nefes alıyor.

"Hayır, değilim." Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Ama canım çok özel bir şey çekiyor."

İç çamaşırını kenara itiyorum ve bir parmağımı içine daldırıyorum. Bol ıslaklığı tenimi kaplıyor ve nefes alış verişi düzensizleşiyor. "Ne-"

Parmağımı çıkarıp ağzıma götürüyorum ve emerek temizliyorum. Tadı sikimi sarsıyor. Kahretsin, o çok tatlı. Kapüşonlu gözlerle beni izliyor, ifadesi şehvetle bulanıklaşıyor.

Ayak sesleri bizi böldü.

Martina bunu duyuyor ve üzerimden kalkmaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum. "Kal," diye emrediyorum. Allegra ve Tommaso, ben onlara izin verdikten sonra buraya gelmemeleri gerektiğini iyi bilirler. Sadece Polo olabilir.

Belki de Martina'nın kime ait olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı vardır.

Birkaç dakika sonra girişte belirdi. Gözleri önündeki sahnenin envanterini çıkarıyor ve sonra bakışları benimkilerle çarpışıyor. Martina'nın eteğindeki elimi göremiyor -masa engelliyor- ama sadece kucağımdaki görüntüsü bile gözlerinin kısılmasına yetiyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, dudaklarımda ona yerini hatırlatmak için kibirli bir gülümseme var. "Bugün bir sakatlık geçirdiğinizi duydum."

Dudakları başarısız bir gülümseme denemesiyle seğiriyor. "Yaralanma çok cömert bir terim. Artık neredeyse normale döndü."

Parmaklarımı Martina'nın kalçasında gezdiriyorum. "Allegra ve Tommaso'ya bu gece

izin verdim." "Duydum."

Ama yine de buradasın.

Parmaklarım tekrar iç çamaşırının içine girdiğinde Martina sert bir nefes alıyor. Elini koluma atıp sıkarak durmamı işaret ediyor ama ben onun yerine ıslak sıcaklığının içine giriyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Polo'nun burun delikleri genişler. "Bugün Sophia'yla ilgilendiği için Martina'ya teşekkür etmek istedim."

"Bunu yapmaktan mutluydu." İçine bir parmak daha sokuyorum ve tırnaklarını bana geçiriyor. "Bu doğru değil mi, *piccolina*?"

Kocaman gözleri bana bakıyor ve yüzü utanç verici bir tahrikle kızarıyor. "Evet," diye boğuk bir ses çıkardı.

Çenesinin sıkıldığını görmek için bakışlarımı tam

zamanında Polo'ya çeviriyorum. "Başka bir şey var mıydı

Polo?"

"Hayır."

"O zaman yarın görüşürüz. Bileğine dikkat et."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitmeden önce kısa bir an için gözleri kararıyor.

"Neydi o?" O gittikten sonra Martina pantolonunu indiriyor. "Gio, sence gördü mü?"

Parmaklarımı kıvırıyorum ve ondan bir inilti çıkarıyorum. "Hayır. Tek gördüğü senin kucağımda oturduğun ve orada olmaktan çok mutlu göründüğündü."

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken başı geriye eğiliyor ama tekrar yukarı kaldırıyor. "Sen delisin. O küçük olaydan sonra bana asla eskisi gibi bakmayacak."

"Sana bakmasını hiç istemiyorum. *Kimsenin* sana bakmasını istemiyorum."

İnliyor ve tekrarlıyor, "Deli."

Elimle onu becerirken kulağının kabuğunu yalıyorum. "Bana böyle demeye devam edersen sana gününü gösteririm. Seni yukarı çıkaracağım ve yatağıma bağlayacağım. Sonra tenini döllerimle boyayacağım, ta ki her tarafın dölle kaplanana kadar. Kimsenin aklında kime ait olduğuna dair bir şüphe kalmayana kadar."

Amcığı kasılıyor ve parmaklarımın üzerinde parçalanıyor. Vücudu titriyor, orgazmı onu ele geçirirken kalçamın üzerinde sallanıyor, bu sırada bacağını ağrıyan sikime sürtüyor. Bu küçük, kasıtsız hareket kontrolümün son parçasını da kaybetmeme neden oluyor.

Tabağımı uçuruyorum ve onu masanın üzerine kaldırıp önünü masaya bastırıyorum. Bacakları yere zar zor ulaşıyor. Hâlâ titriyor ve eteğini yukarı kaldırdığımda, sırılsıklam amının görüntüsüyle karşılaşıyorum.

Homurdanarak kemerimi çözdüm, çıkardım ve ikiye katladım.

Tırnakları masayı tırmalıyor ve sıcak deri kalçalarının arkasına değdiğinde tıslıyor. Saçlarından tutarak dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "O cezaya hiç gelmedik, değil mi?"

Elimde titriyor, nefesleri küçük pantolonlar halinde çıkıyor. "Polo'nun önünde beni parmakladığında yaptığın şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Saçlarını sıkıca tutuyorum. "Senin ıslak amına bakarken başka bir adamın adını duymak istemiyorum." Kemer esnek tenini okşuyor ve birkaç saniye sonra bu hissin içinde rahatlıyor.

Kemeri kaldırdım ve tam kıçının kalçasıyla birleştiği yerden kırbaçladım.

İnleme ve ciyaklama karışımı bir ses çıkarıyor ve bu ses sikime doğru bir kan akışı gönderiyor. "Dikkatli ol, bundan zevk aldığını düşünmeme neden olacaksın."

Bir dahaki sefere yaptığımda, kolunu ısırarak ağzından çıkan sesleri bastırıyor, ama amının sızıntısını durduramıyor.

Kemeri amının üzerinde sürüklüyorum, ıslaklığıyla parlıyor. Ona gösteriyorum. "Vücuduna yaptığım şey bu, *piccolina*. Bunu asla unutma."

Cildi kızarıyor.

Kemer tokası yere çarpıyor. Elbise pantolonumun fermuarını açtım, sikimi çıkardım ve onun dar deliğine daldım.

Ben onu sikerken zevkten hıçkırıyor. "Gio, oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

Lanet olası bir bomba patlasa, onun içinde olmayı durduramazdım. Tüm tutarlı düşünceler gitti, geriye sadece zihnimin içinde demlenecek bir kaos kaldı.

Sal'i sikeyim. Damiano'nun canı cehenneme. Onu al ve kaç. Hiçbirinin seni bulamayacağını

biliyorsun. Daha çok ne istiyorsun? Onu mu yoksa intikamı mı? İntikamın tatmini geçicidir, ama

Martina... Martina sonsuzdur.

Orgazmım yüzeye çıkıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kollarımı ona doluyorum, küçük göğüslerini kavrıyorum ve o da yavaşlayan itişlerimi karşılayarak bana karşı kükrüyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, alnı terden parlıyor. Bir an için korku kapladı içimi. Onu incittim mi? Kemerle çok mu sert vurdum?

Ama sonra bana mutluluk dolu bir gülümseme fırlatıyor ve bu kalbime saplanan

bir ok oluyor. Martina sonsuzdur, ama benim gibi bir adam için sonsuz yoktur.

BÖLÜM 28

MARTINA

Günler geçiyor ve evden zar zor çıkıyoruz. Giorgio beni yatakta tutuyor. Çok aç ve vücudumu doyurmak konusunda ısrarcı.

Aramızdaki çizgiler gibi saatler de bulanıklaşıyor. Beni öpmenin bir hata olduğunda ısrar ettiği onca gün boyunca nasıl olabileceğini bildiği için beni bu kadar uzun süre bir kol mesafesinde tuttuğu için pişman olup olmadığını merak ediyorum.

Artık öyle şeyler söylemiyor. Hayır, şimdi bana övgüler yağdırıyor. Daha önce hiç bu kadar yumuşak dudaklar öpmediğini söylüyor. Daha yumuşak bir tene dokunmadığını. Beni becerdiği gibi hiç becermediğini.

Terk edilmiş ve sonuçları tamamen göz ardı edilmiş bir şekilde.

Dün gece, Giorgio bana nasıl emilmekten hoşlandığını öğretti-derin ve dağınık. Bana sikini yedirirken dizlerimin üzerine oturdum ve boğazımı açmam için ikna etmeye çalıştım. Sonunda tamamını aldığımda, ıslak yanağıma bir avuç içi koydu ve "Yüzünde gözyaşı görmek istediğim tek an bu, *piccolina*" dedi. Bu beni o kadar tahrik etti ki, o ağzımı sikerken ben de kendime dokunmak zorunda kaldım. Aynı anda boşaldık, o boğazımdan aşağı, ben de onun her yerine.

Bunu tekrar yapmak istiyorum. Bu anı arkama uzanmama ve Giorgio'yu pijamasının üzerinden tutmama neden oluyor. Hâlâ uyuyordu ama çoktan yarıya inmişti. Beni göğsüne bastırırken bütün gece boyunca arkamı dürttüğünü hissettim.

Tekrar uykuya dalacağımı sanmıyorum. Sabahın ilk ışıkları çekili perdelerdeki bir aralıktan süzülüyor ve diğer tarafa geçip Giorgio'nun uyuyan yüzüne bakmadan önce sessiz bir esneme sesi çıkarıyorum.

Uyurken bile huzur ona ulaşmıyor. Kaşlarının arasındaki çizgi daha yumuşak ama yine de orada ve çenesinde bir gerginlik var.

Hayallerinin ne olduğunu biliyorum.

İntikam.

Yatakta geçirdiğimiz sessiz saatler boyunca bana annesi hakkında daha çok şey anlattı. Onu sevdiği çok açık, ama onu çok sevdiğimi söyleyemem. Yaşadıkları için ona acıyorum ama aynı zamanda oğluna kendini bir yük gibi hissettirdiği için de acımasız görünüyor. Annesinin her gece ağlamasından sorumlu olduğunu düşünmek için on yaşında kendini nasıl hissetmiş olmalı? Annesinin acısı onun için çok fazlaydı ve bunu oğluna çektirdi. O çocuk büyüdü ve hâlâ özünde

kötü olduğuna inanan bir adam oldu.

Yavaş bir nefes alıyorum ve tuvaleti kullanmak için dikkatlice yataktan çıkıyorum.

İşimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra bakışlarım büyük aynadaki yansımama takılıyor.

Son birkaç haftadır yaptığım egzersizler vücudumu değiştirdi. Daha güçlü görünüyorum, duruşum hiç olmadığı kadar iyi. Giorgio ve ben derslerimize devam ettik, her ne kadar sık sık dikkatimiz dağılsa ve dersi kıyafetlerimiz spor salonunun zeminine saçılmış halde bitirsek de.

Odaya döndüğümde Giorgio uyanıktı ve beni yanına çağırdı. Bacaklarının üzerinden tırmanıp kucağına yerleşiyorum, ama onu öptüğümde bana sadece bir gagalama veriyor.

"Bugün için ayrılmak zorundayım," diyor, sesi hâlâ uykudan kısık.

"Saat çok erken. Nereye gidiyorsun?"

"Sal kendisi için bir şey almam için beni Milano'ya gönderiyor."

Parmaklarımı boynumdaki kolyenin etrafına doluyorum.

"Mücevher mi?" "Evet. Bir sürü."

"Neden onun için almanı istiyor?"

Giorgio kaslı bir omzunu kaldırdıktan sonra indiriyor. "Bahse girerim satmak istiyordur. Bir savaşa hazırlandığı için masrafları arttı ve geliri uçurumdan aşağı düştü."

Endişe içime yayılıyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

Beni tekrar öpüyor ve sonra nazikçe üzerinden kaldırıyor. "Şimdi. Muhtemelen yarın döneceğim."

Onu giyinirken izliyorum - beyaz gömlek, lacivert pantolon ve bir çift platin kol düğmesi. Ceketini giyiyor ve sonra saatini takıyor.

Ekibin son parçası, şifonyerden çıkardığı ve bel kemerinin içine soktuğu silahtır. Ve böylece

Gio'dan Casalesi'nin bir adamına dönüşür.

Bu odanın karanlığında, dış dünyada kim olduğumuzu unutmak kolay oldu, ancak bu geçici bir erteleme oldu. Tüm bunlar sona erecek ve o zaman ne olacağını gerçekten düşünmeye kendimi getiremedim.

Gio bana dönüyor ve ben de dizlerimin üzerinde yatağın kenarına oturuyorum. Ağzımı kendine çekiyor ve bana derin bir öpücük veriyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve biraz daha kalması için ona yalvarmak üzereyken telefonu çalıyor.

Ona bir göz atıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Gitmem

gerek." "Lütfen dikkatli ol."

Bakışlarımı karşılıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Olacağım, *piccolina*. Ben yokken beladan uzak dur."

O gittikten sonra tekrar uyuyamıyorum, bu yüzden bir saat kadar tembellik ettikten sonra erkenden kahvaltıya iniyorum. Biraz patates kızartmaya karar veriyorum, böylece Tommaso geldiğinde keçi peyniri ve güneşte kurutulmuş domates frittata yapabiliriz ve patates ve yapraklı bir salata ile servis edebiliriz.

Mutfağa gittiğimde Polo çoktan oradaydı.

"Erken mi kalktın?" Espresso makinesine doğru yürürken soruyorum. Yemek odasındaki olaydan beri onu pek görmemiştim -hatırası beni hâlâ terletiyor- bu yüzden garip bir şekilde gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyorum.

"Evet. Uzun bir gün olacak," diyor kapuçinosundan bir yudum alarak. "Bir an önce başlamak istedim."

"Giorgio bugünlük gitti, yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Espressoyu öğütüp gürültünün bitmesini bekledikten sonra soruyorum: "Son zamanlarda sık sık castello dışına çıkıyorsun, değil mi? Bir şeyler mi oluyor?"

Burnunu çekiyor. "Sadece geniş ailemle ilgili bazı şeyler. Bazı şeylerle ilgilenmem gerekti ama şimdi her şey yolunda."

"Bunu duyduğuma sevindim."

ÇAT!

Sese doğru döndüğümde Polo'nun seramik kupasının yere saçıldığını görüyorum.

İçinden küfrediyor ve havluya uzanarak bana tuhaf bir bakış fırlatıyor. Yorgun görünüyor, gözlerinin altında koyu renkli torbalar var. "Gerginim. Çok fazla espresso içtim." Yere çöküyor ve dökülen kahveyi silmeye başlıyor.

"Merak etme, olur böyle şeyler." Diz çöküp pisliği temizlemesine yardım ediyorum ama elinin nasıl titrediğini fark ettiğimde hareketlerim yavaşlıyor.

"İyi misin?"

Dökülenleri temizlemeyi bitiriyor ve kirli havluyla lavaboya koşuyor. "Ben iyiyim," diyor, sırtı bana dönük. Ellerini yıkamayı bitirdiğinde, kurulamak için temiz bir havlu alıyor ve sonra onu tezgâhın üzerine atıyor.

Sırtına bakıyorum. Çok gergin. Nedenini merak ediyorum.

Dönüyor ve yüzüne bir bakışta bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlıyorum.

Şakağından bir damla ter süzülüyor ve kaşlarının altından bana bakışı buz gibi bir ürpertinin omurgamda kıvrılmasına neden oluyor.

"Polo?"

Cevap vermiyor. İfadesinde en ufak bir mizah belirtisi yok. "Neler

oluyor?" Nabzım hızlanarak soruyorum.

Bana doğru bir adım attı. "Son zamanlarda Giorgio ile çok vakit geçiriyorsun. Şimdiye kadar onun bir yalancı olduğunu fark ettin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Polo, sen neden bahsediyorsun?"

"Yaklaşık bir yıl önce bir mektup yazdım ve Giorgio'dan bunu babama vermesini istedim. Hiç yanıt alamadım."

Geri çekiliyorum. Yüzü bomboş ama alarm zillerim çalıyor. Bunu bana neden söylüyor? "Ben... üzgünüm?"

"Babamın bana birkaç kelime yazmak isteyeceğinden emindim. Giorgio'ya mektubun ulaştığından emin olup olmadığını sordum ve bana ulaştığına dair güvence verdi." Polo'nun dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bana doğru bir adım daha atıyor. "Yalan söyledi. Yalan söyledi Martina, ama ben sana yalan söylemeyeceğim. Bundan sonra olacaklar için tek suçlunun Giorgio olduğunu söylerken doğruyu söylüyorum."

Kalçalarımın arkası bir şeye çarpıyor. Avuçlarımı önüme kaldırıyorum, korku içimi sarıyor. "Polo, dur. Giorgio yalan söylediği için üzgünüm ama bunun benimle ne ilgisi var?"

Gözlerine karanlık doluyor. "Ne yazık ki, her şey." Kollarını iki yana açıyor. "Şu yere bak. Parasının ona kazandırdıklarına bak." İlerlemeye devam ediyor. "Ve bana bak, Martina." Tişörtünü çekiştiriyor. "Benim hiçbir şeyim yok. *Hiçbir şeyim yok*. Sence Giorgio beni bunca zaman babamdan neden sakladı? Beni korumaya çalıştığı için değil. Çünkü aynı fırsatlar verildiğinde ondan çok daha iyisini yapacağımı biliyor. Kenarda duran yalnız bir kurt olmazdım. Babamın yanında Casalesi'yi yönetiyor olurdum."

Ağzımı ekşi bir tat kaplıyor. Zihnim parçaları bir araya getirmeye çalışırken alnım kırışıyor. Söylediğini sandığım şeyi söylüyor olamaz. "Baban..."

Sırıtıyor, o kadar yakınımda duruyor ki ter ve hafif kolonya kokusunu alabiliyorum. "Evet. Babam. *Bizim*
Baba. Sal Gallo."

Parçalar yerine oturuyor ama bulmaca çözmenin verdiği tatmin duygusu yok. Bunun yerine, sadece soğuk, sert bir korku var.

Sal. Polo'da gördüğüm kişi buydu. Gözlerinde, yanaklarında, çenesindeki çukurda bir şey var. Bağlantıyı kuramamama şaşmamalı. Benzerlikler o kadar ince ki neredeyse hiç yoklar. Giorgio'da tamamen yoklar, ama Polo'da Sal'in bazı genleri galip geldi.

Tüylerim diken diken oluyor ve kafamın içinde biri *KOŞ* diye bağırıyor.

"Hikâyemiz aynı," diyor Polo, avuçlarını iki yanımdaki masaya vurarak. "Sal ikimizin de annesini hamile bıraktı."

"Yani onlara tecavüz mü etti?" Kurumuş boğazımı zorluyorum.

Polo omuz silkiyor. "Annem hiçbir zaman Sal'den Giorgio'nun nefret ettiği gibi nefret etmedi. Bazen böyle şeylerin olabileceğini kabul etti. Bununla barıştı ve ben de öyle yaptım."

"Ne diyorsun sen Polo? Bakalım doğru anlamış mıyım. Sal için mi çalışmak istiyorsun? Annen başına gelenlerle ne kadar barışmış olursa olsun, oğlunun kendisine tecavüz eden adamı idol edinmesini isteyeceğini hiç sanmıyorum!"

Her şey çok hızlı oluyor. Bir an ona bağırıyorum, bir an sonra attığı tokattan yanağım yanıyor. Acıdan çok şok edici ama bana kanımı donduran bir şey söylüyor.

Bana zarar vermekten hiç çekinmiyor.

Polo çenemi kavrıyor, parmakları etime batıyor ve eğiliyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, o yüzden kapa çeneni."

Burnunu yanağımda gezdirmeye çalışıyor. Kendimi geri çekiyorum ve o da direncimi eğlenceli bularak kıs kıs gülüyor.

"Giorgio'nun babamla iletişim kurmama asla yardım etmeyeceğini anladığımda, meseleyi kendi ellerimle hallettim. Sal'a ulaşmanın bir yolunu buldum ve ona kim olduğumu, Giorgio'yla nasıl birlikte olduğumu anlattım."

Beni bırakıyor ve elini tekrar masaya bırakıyor. "Casalesi'nin donuyla temasa geçmek kolay olmadı. Casal'daki kiliseye mektuplar gönderdim, orada birinin mesajlarımı doğru ellere ulaştıracağını umuyordum. Sonunda, biri yaptı. Fırsat buldukça postaneye gidiyordum ve bir gün cevap geldi. Çok güzeldi Martina," diyor dudaklarında hastalıklı bir gülümsemeyle. "Babam beni görmek istiyor. Bana Giorgio'nun bizi ayrı tuttuğu için kızgın olduğunu, Giorgio'ya hiçbir zaman tam olarak güvenmediğini ve güvenin onun için önemli olduğunu söyledi, özellikle de şimdi. Babamın kardeşinle savaşta olduğu ortaya çıktı. Giorgio'nun Don'un arkasından iş çevirdiğine dair bir his vardı içimde. Sal'e Martina De Rossi'nin nerede saklandığını bilebileceğimi söyledim ve daha fazlasını öğrenmek için çok ilgilendi. Daha da iyisini yapacağım. Seni doğrudan ona götürerek Sal'ın güvenini kazanacağım."

Midem bulanıyor. *Dem*. Polo beni Sal'e verirse, Dem beni kurtarmak için elinden geleni

yapacaktır. İddiasından vazgeçmek de dahil her şeyi.

Bunun olmasına izin veremem.

"Polo, yapma bunu," diye yalvarıyorum, ellerimle gömleğini kavrıyorum. "Kardeşim sana ne istersen verecek."

Ama o dinlemiyor. Bileklerimi avuçlarının arasına alıyor ve beni kendine çekiyor. "Giorgio istediğim her şeye sahip ve belli ki paylaşmaya hiç niyeti yok." Burun delikleri alevleniyor ve sonra bakışları Giorgio'nun bana verdiği kolyeme takılıyor. "Yani onu kendim almak zorunda kalacağım."

Uzaklaşmam lazım.

Bir saniye bile kaybetmeden, onu olabildiğince sert itiyorum, ama elini uzatıp bileğime dolamadan önce sadece bir adım atabiliyorum. Beni geri çekiyor, diğer bileğimi tutuyor ve beni demir bir kavramayla tutuyor. Nefesi yüzüme çarparak, "Onda ne buluyorsun ki? O hasta bir adam. Kulübeye girdiğinde bunu anlayacağını düşünmüştüm."

Titrek bir nefes ciğerlerimi terk ediyor. Bu yüzden kapının kilidi kırılmıştı. *Polo*.

"Buradaki tek hasta adam sensin," diye tıslıyorum.

Biraz mucizevi bir şekilde, şu anki konumumdan nasıl kurtulacağımı bildiğimi fark ettim. Bana

Giorgio öğretmişti. Eğitimim yerine oturuyor ve bileklerimi sertçe geri çekmeden önce Polo'nun göğsünün derinliklerine doğru itiyorum.

Bunu beklemiyordu ve beni tutuşu kırıldı.

Bir saniye bile kaybetmeden mutfak adasının etrafından koşup aramıza giriyorum.

Gözleri heyecanla parlıyor. "Karşı mı koyacaksın Mari? Durumu kendin için daha da kötüleştireceksin."

Dışarı açılan kapıya doğru koşuyorum ve beni yere sermeden önce yarısına kadar geliyorum.

Kahretsin!

Diz kapaklarım sert zemine değiyor ve acı bacaklarımdan yukarı fırlıyor. Beni sırtüstü yatırdığında nefesim kesiliyor ama tam üstüme binmek üzereyken bacaklarımı içeri çekip dizlerimi büküyorum ve ayaklarımı göğsüne doğru itiyorum.

Düşüyor, acı içinde homurdanıyor.

RUN.

Yapıyorum. Neredeyse kapıya varmak üzereydim ki bana doğru yaklaştı, pazularımı kavradı ve beni

döndürdü. Sırtım kapıya çarpıyor ve ellerini boynuma doluyor.

Gözleri vahşi ve korkunç, sıkıyor ve diyor ki, "Seni Sal'a verdikten sonra beni cömertçe ödüllendirecek. Ondan seni karım yapmasını isteyeceğim."

Mide bulantısı o kadar ani oluyor ki bir an için kusacağımdan emin oluyorum.

Beni kapıya doğru bastırıyor ve kalçalarını içime doğru sallıyor, ereksiyonu bariz. "Giorgio'yu senin içinden çıkaracağım. Ona dokunduğunu bile unutturacağım."

Gözlerimin arkası karıncalanıyor ve korku kafatasımın arkasına çarpıyor, ama hayatımda ilk kez buna karşı koyabiliyorum.

Hadi ama. Bunu biliyorum. Bunu çalışmıştık.

Parmaklarından birini tutup geriye doğru büktüm. Acı içinde çığlık atıyor, beni bırakıyor ve gerisi bulanıklaşıyor. Kapıdan çıkıp personel evine doğru koşmaya başlamadan önce bacaklarının arasına bir tekme atmayı başardığımı düşünüyorum.

"Allegra! Tommaso!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. "Yardım edin!"

Sanırım arkamda ayak sesleri duyuyorum ama bakmaya cesaret edemiyorum. Personel evi yakın ve Tommaso ile Allegra içeri girer girmez bana yardım edecekler.

Otuz metre. Yirmi. Beş.

Elim kapının koluna dolandığında kilitli olmasından korkuyorum ama Tanrı'ya şükür, kolayca açılıyor ve içeri yuvarlanıyorum.

Ben kapıyı kilitleyip zinciri çekerken Sophia üzerime atlıyor, bağırışları ve havlamaları had safhaya ulaşıyor. Muhtemelen bir şeylerin ters gittiğini seziyor. "Benimle gel!"

Evin içinde koşturuyor, tüm kapı ve pencereleri elimden geldiğince hızlı bir şekilde kontrol edip kilitliyorum. "Tommaso! Allegra!"

Cevap yok.

Neredeler?

Midem bulanıyor. Eğer çoktan castelloya gitmişlerse ya da seradalarsa, burada tek başımayım demektir. Buradan çığlıklarımı duyamazlar.

Telefonumun yanımda olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Onları bulur bulmaz Giorgio'yu aramalıyız. O ne yapacağımızı bilir.

"Merhaba! Tommaso, burada mısın?"

Sophia havlamayı kesmiyor. Bana doğru geliyor ve sanki yukarı çıkmamı istiyormuş gibi arkasına bakarak merdivenlerin dibine doğru koşuyor.

Korkunç bir önsezi üzerime çöktü. "Siktir,

siktir, siktir."

Köpeği yatak odalarına kadar takip ederek merdivenlerden yukarı koşuyorum. Daha önce buraya hiç çıkmamıştım ama Sophia belli bir kapıya havlıyordu, ben de oraya gittim.

Kolu tutarken ellerim titriyor.

Kapıyı açtığımda, hemen geriye doğru bir adım

atıyorum. Bir çığlık boğazımı tırmalıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor.

Tommaso ve Allegra yataklarında, kendi kanlarıyla dolu havuzlarda yatmaktadırlar.

BÖLÜM 29

MARTINA

Hayır.

Birkaç kez göz kırpıyorum ama görüntü kalıyor.

Buruşuk beyaz çarşaflar vermillion ile ıslatılmış. Boyunlarında koyu renkli yaralar. Kapalı gözler ve solgun yüzler.

Parmakları gevşek bir şekilde birbirine bağlı ve son anlarını birbirlerine uzanmak için kullandıkları düşüncesi beni hıçkırıklara boğuyor.

Sophia yatağa atlıyor ve efendisini uyandırmak için Tommaso'nun kolunu dürtmeye

başlıyor. "Çekil oradan," diye bağırıyorum.

Sesimdeki çaresizliği anlamış olmalı, çünkü beni dinliyor. Tekrar aşağı atladı ve bana doğru koştu. Zavallı köpek. Tommaso'nun ona neden cevap vermediği konusunda kafası karışmış bir halde ne kadar zamandır burada onlarla kilitli kalmıştı?

Kalbim paramparça oldu.

Polo iki yılını onlarla birlikte castello'da geçirdi, onlarla yan yana çalıştı, yemekleri, kahkahaları, hikâyeleri paylaştı. Bunu nasıl yapabildi? Yapmadan hemen önce onu gördüler mi? Bıçağını kaldırdığını gördüklerinde gözleri şaşkınlıkla parladı mı?

Safra boğazımın arkasını kesiyor ve avucumu ağzıma bastırıyorum ama tutamıyorum. Köşeye kusuyorum.

Kendi öğürme sesimin üzerine, aşağıdaki oturma odasında bir şeyin çarptığını duyuyorum ve bu beni harekete geçiriyor. Kolumun tersiyle ağzımı siliyorum, yatak odasının kapısını çarparak kapatıyorum ve ağır bir masayı ona doğru itiyorum.

Bu Polo'yu tutar ama uzun sürmez.

Onu bayıltacakbir şeye ihtiyacım var.

Ama bu yatak odasında silaha benzeyen hiçbir şey yok. Dolaba koştum ve rafları karıştırmaya başladım. Giysiler, mücevherler, daha fazla giysi. *Kahretsin!*

Polo kapı kolunu oynatırken yere düşüp rastgele bir karton kutu çıkarıyorum. "Çık oradan

Martina," diye bağırıyor. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Tommaso'nun silah saklayabileceği bir yer olduğunu umarak kutunun kapağını açıyorum ama içindekileri görünce göğsüm kabarıyor. Bir dizi yeni banyo aksesuarı; kancalar, küçük yuvarlak bir ayna ve uzun bir havlu askısı.

Yüksek bir gümbürtü ve ardından keskin bir ciyaklama. Polo masayı hareket ettiriyor. Başka bir şey arayacak vaktim yok.

Demir havlu askısını aldım. Çok ağır. Ona doğru sallayabilirim.

Kapının yanında pozisyon alıp Polo içeri girmeye çalışırken bekliyorum. Bırak kendini zorlasın.

Hayatımın en korkutucu birkaç anıydı.

Saniyeleri geri sayarken kalbim göğsümün içinde sekiyor. Sophia artık havlamıyor, bacağıma yapışmış, arkamda saklanıyor. Gözlerim yaşarıyor ama onları kolumla siliyorum ve kapıya odaklanmaya devam ediyorum.

Gio bana insanlara nasıl zarar vereceğimi öğretmedi. Bana sadece kendimi nasıl savunacağımı öğretti.

Ama şu anda yaptığım şey bu, değil mi? Bakışlarımı yataktaki cesetlere çeviriyorum ve keskin bir öfke patlaması hissediyorum.

Bu ne cüret?

Polo nihayet kapıdaki aralıktan içeri girmeye başladığında nefesimi

tutuyorum. Havlu çubuğunu kaldırıp sallanıyorum.

Darbe indi ama umduğum etkiyi yaratmadı. Yere yuvarlanmak yerine, dönüp bana doğru ilerlemeden önce birkaç adım tökezliyor. Gözleri o kadar geniş ki, irislerinin tamamını görebiliyorum.

Gittikçe yaklaşırken alnından kan damlıyor. Ağzı korkunç bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yakaladım seni," diye fısıldıyor.

Sonra her şey çok hızlı gelişir. Bir kürk bulanıklığı ve keskin beyaz dişlerin parıltısı. Sophia, Polo'nun baldırını ısırdı ve kan donduran bir çığlık attı. Sophia'yı tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben onun peşindeyim ve havlu çubuğuyla ona vuruyorum. Yere düşene kadar durmuyorum.

"Sophia, gidelim!"

Polo'nun üzerinden atlıyorum, merdivenlerden yuvarlanıyorum ve evden çıkıp bahçeye doğru koşuyorum. Aramıza biraz mesafe koymayı başarıyorum ve o anda birden telefonumun arka cebimde olduğunu fark ediyorum. Panikle orada olduğunu unutmuşum. *Ne aptalım! Telefonu* çıkardım ve Giorgio'yu aradım.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Ne oldu?"

Sesi içimden kontrol edilemez bir hıçkırık çıkarıyor. "Gio." "*Piccolina*?

Neler oluyor?"

"Allegra ve Tommaso öldü. Onları Polo öldürdü. Sal ile temasa geçmeyi başardı. Beni ona götürecek. Bana mutfakta saldırdı-"

"*Martina*."

Keskin sesi kulaklarımın içindeki kan akışını kesiyor. "Evet?"

"Yaralandın mı?"

Kalbim çarpıyor. "Ben iyiyim. Biraz morarmış."

"Polo şu an nerede?"

"Personel evinde. Sophia ve ben ondan kaçtık ama ne kadar süreliğine bilmiyorum."

"Mari, beni dinle. Mülkten çıkman gerek. Garaja koş ve arabalarımdan birini al. Anahtarlar duvarda asılı. İndiğimiz havaalanına git, ben de seni uçakla çıkarmaya çalışayım."

"Tamam, tamam." Bakışlarımı etrafımda

gezdiriyorum. "Sophia!" "Mari, zamanın yok-"

"O benim hayatımı kurtardı. Onu bırakmayacağım. O olmasaydı Polo'dan kaçamazdım," diyorum garaja doğru koşarken. Kulaklarım ayak seslerine karşı tetikte ama hiçbir şey yok. Anahtarları görüyorum, ilk bulduğumu alıyorum ve düğmeye basıyorum.

Bir araba bip sesi çıkarıyor.

"Bu kırmızı Mercedes," dedi Giorgio bana. "Git, Mari."

Spor ayakkabılarım yere vuruyor. Arabayı açıyorum, Sophia'yı arka koltuğa oturtuyorum ve ön koltuğa geçiyorum. "Tamam, bindim."

"Harika gidiyorsun," diyor, sesinde en ufak bir panik belirtisi yok. "Üstünüzde kapıyı açacak bir kumanda var."

Garajdan çıkıp avluyu tarıyorum ama Polo'yu hiçbir yerde bulamıyorum. Kapıya yaklaşırken parmağımı kumandaya sıkıştırıyorum ve kapı buz gibi bir hızla açılıyor.

"Hadi, hadi, hadi." "Ne oluyor?"

"Kapı yavaş."

"Sadece bir saniye sürecek. Tam şurada bir kamera var. Seni görebiliyorum Mari."

Derin bir nefes alıyorum. Bu sadece bir kamera, ama beni izlediğini bilmek beni biraz rahatlatıyor.

Sonunda, açıklık arabanın geçebileceği kadar büyük ve ben de gaza basıyorum. "Hızlı

sür ama dikkatli ol," diyor. "Ana yola ulaştığında sola dön."

"Sonra ne olacak?"

"Havaalanı için işaretler göreceksiniz. Çıkış açıkça işaretlenmiş, kaçırmazsınız."

Keşke buraya geldiğimizde görmüş olsaydım ama hava çok karanlıktı. Dönüşe geçerken gözlerimi dört açtım.

Giorgio, "Kardeşinle zaten temas halindeyim," diyor. "Uçak De Rossi'yi almak için havalanmıştı ama onun yerine sana gitmek için yönünü değiştirdi. Yarım saat içinde piste inmiş olacak. Oraya varmanız on beş dakikanızı alacak. Olabildiğince yakın park et ve *arabada kal*. Yaklaşan birini görürseniz, hareket etmeniz gerekecek."

"Tamam, anladım." Köy yolunda yarışırken nemli ellerim direksiyonu sıkıyor. İçime pompalanan adrenalin zihnimi güçlendiren bir uyuşturucu gibi ve görüşüm önümdeki asfalt şeridinde tünel oluşturuyor. Hiç bu kadar iyi ve hızlı araba kullanmamıştım. "Başardım, Gio. Başardım," diye tekrarlıyorum kendime olduğu kadar ona da.

"İşte benim kızım. Sen uçağa binene kadar seninle hatta kalacağım, tamam mı?"

Sophia arkamdaki koltuktan sızlanıyor.

"Konuş benimle," dedim.

"Dikkatinizi dağıtmak istemem."

"Lütfen. Sesini duymak yardımcı oluyor. Tanrım, Gio, onları öldürdüğüne

inanamıyorum." "Allegra ve Tommaso'nun..."

Gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısırıyorum. Şimdi olmaz. Lanet olası yolu görmem gerek. "Evet. Boğazlarını kesti."

"*Pezzo di merda.*"

"Bana senin üvey kardeşin olduğunu söyledi."

"Artık değil," Giorgio'nun sesi saf buzdan. "Yakında bir kül yığınından başka bir şey olmayacak. O lanet çocuk kendisine saygı duyan ve seven iki insanı öldürdü. Ve tüm bunları asla sevmeyecek bir adam için yaptı."

Bir arabanın yanından geçiyorum. "Polo'nun annesi onu almanı istedi. Senin de Sal'in oğlu olduğunu biliyor muydu?"

Giorgio sesli bir nefes çeker. "Evet. Annelerimiz arkadaştı. Napoli'de aynı mahallede yaşıyorlardı. Sal gece eğlencesini bulmak için sık sık mahalleye gelirdi. Genellikle fahişelerle takılırdı ama pek de umurunda değildi. Eğer istediği bir şey görürse, onu alırdı. Onun için kadınlar hiçbir zaman sahip olunup atılacak nesnelerden fazlası değildi."

Gözümden bir damla yaş kaçıyor. "Polo babasının bir canavar olmasını umursamıyor."

"O onun etinden ve kanından. Bu onun için her zaman benim için olduğundan daha önemli

olmuştur. Benim de bir babam var Mari, o yüzden ne kadar işe yaramaz olabileceklerini gördüm. Çocukluğumdan sonra hayatımda böyle bir figür olmasını hiç istemedim. Ama Polo'nun annesi ona hamile kaldığında evli değildi ve hayatı boyunca yalnız kaldı. Polo baba kavramını romantikleştirdi."

"Boku yedi. Tommaso ve Allegra-" Boğazımdan aşağı bir ağrı iniyor. "Cesetlerini orada bıraktım."

"Ben hallederim. Zaten geri dönüyorum."

"Ne?" Üzerinde uçak resmi olan bir tabelanın yanından geçerken soruyorum. Yaklaşıyor

olmalıyım. "Tommaso ve Allegra'yı gömdükten sonra doğruca sana ve kardeşine

geleceğim."

Dudaklarımı ağzımın içine çekiyorum. İkisinin yataklarında uzanırkenki görüntüsü sonsuza dek hafızama kazınacak. Bana gösterdikleri nezaketi unutmayacağım.

İyiliklerinin karşılığını kapılarına ölüm getirerek ödedim.

"Benim yüzümden iki kişi daha hayatını kaybetti," diye fısıldıyorum içimden.

Aman Tanrım. Ben lanetliyim. Öyle olmalıyım.

"Kes şunu," diye homurdanıyor Giorgio ahizeden. "Eğer suçlamak istiyorsan, suçu hak eden birinin üzerine at, benim üzerime. *Cazzo*, Mari. Bilmem gerekirdi. İşaretler vardı ve ben onları görmezden geldim. Aynı olduğumuzu sanıyordum. Aynı geçmiş. Aynı ilk günah. Polo'nun da Sal'i benim gibi reddedeceğinden emindim ama bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Meğer daha farklı olamazmışız."

Havaalanı için bir tabela daha görüyorum, bu seferkinde bir ok var. Bir sonraki dönüşü yapıyorum ve havaalanı önümde açılıyor. "Neredeyse geldim."

"Hangarın arkasına park edin, böylece yoldan görünmezsiniz" diye talimat veriyor. "Seni takip eden birini görüyor musun?"

Dikiz aynasında boş bir yol var. "Hayır. Kimse yok."

"Polo, Sal'e benimle birlikte olduğunu söylediğini ya da nerede olduğun hakkında bilgi verdiğini

söyledi mi?" "Söylediğini sanmıyorum. Bence kahraman olmak ve beni Don'a teslim eden kişi

olmak istedi."

"Tüm övgüyü o almak istedi. Şanslıyız. Seni arayanlar Sal'in adamları olsaydı durum çok daha kötü olurdu. Polo'dan çok daha yetkin olurlardı."

Hangarın hantal formu gittikçe yaklaşıyor ve ben de asfalt yoldan çıkıp arkasındaki çimenlere sapıyorum. Binanın gölgesine park ettikten sonra kontağı kapatıyorum ve Sophia'yı kontrol etmek için arkaya uzanıyorum. Koltukların arasında yerde kıvrılmış yatıyor. Ya yaralıysa? Kaçarken onu kontrol edecek zamanım olmadı.

"Şimdi ne oluyor?" Giorgio soruyor.

"Park ettim ama Sophia'ya bir bakmam gerek. Polo ona tekme attığında yaralanmış olabilir." Elimi kürkünün üzerinde gezdiriyorum.

"Onu ısırdı mı?"

"Evet. Beni serada yakalamaya çalıştı ama onu defetmeyi başardım. Bana öğrettiğin hareketleri kullandım."

"Tanrım, Mari. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Seradan ayrıldıktan sonra Tommaso ve Allegra'nın yatak odasına saklandım ama Polo içeri girmeyi başardı. İşte o zaman Sophia ve ben onu yakaladık."

"O köpek hayatının geri kalanında birinci sınıf etle beslenecek" derken sesine sıcaklık karışıyor.

Sophia'nın sırtı ve karnı iyi görünüyor, bu yüzden bacaklarını kontrol etmeye geçiyorum. Ön bacaklarından birine dokunduğumda geri çekiliyor ve inliyor.

"Sanırım bacaklarından biri incindi," diyorum Giorgio'ya.

"Damiano'dan indiğinizde bir veterineri hazır etmesini isteyeceğim. Sizin için bir doktor çağırdı bile."

Sophia'nın kulağının arkasını kaşıyarak, "Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum. Büyük yuvarlak gözleriyle bana göz kırpıyor ve sonra başını yere eğiyor. Enerjisi düşük görünüyor ve içimi bir endişe kaplıyor.

"Şoktasınız. Farkında bile olmadığınız yaralarınız olabilir," diyor Giorgio. "Bir doktora görünmeniz gerekiyor."

"Sadece seni görmek istiyorum. Bu ne zaman olacak?" Soru ağzımdan çıkarken, uçağın beni nereye götüreceğini bile bilmediğimi fark ediyorum.

"Bu gece. Söz veriyorum."

Bir vınlama sesi kulaklarıma ulaşıyor ve dönüp ön camdan gökyüzüne bakıyorum. "Uçak geldi!"

"Durana kadar arabada kal. Yan tarafta yazan numarayı görebiliyor musun?" "Evet."

"Bana oku."

Gözlerimi kısıyorum. "N707AM."

"İşte bu kadar. Tamam, telefonu cebine koy ve kendini ve Sophia'yı koşmaya hazırla. Bindiğinizde bana haber verin."

Sophia adını söylediğimde zar zor canlanıyor, ben de onu arka koltuktan kaldırıp kucağıma oturtuyorum. "Seni uçağa kadar taşımam gerekecek kızım," diye fısıldıyorum ona, tüm yolu başarabilmem için dua ederek. Minicik olmaktan çok uzak.

Uçak durduğunda arabadan atlayıp uçağa biniyorum. Ben merdivenlere ulaştığımda pilot merdivenleri indirmeyi başarıyor ve Sophia'yı ellerimden alıyor.

Kabinin içine girer girmez telefonumu cebimden çıkarıp kulağıma dayıyorum. "Başardım," diyorum nefes nefese.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Gio?"

"Tanrıya şükür." Sesi titriyor.

Bu üç kelimedeki ham ıstırap gözlerimi yaşartıyor. Giorgio bunca zamandır gözyaşlarını tutuyor, ben çıldırmayayım diye sakin kalmaya çalışıyordu. "Mari, eğer sana bir şey olursa -" Boğuk bir ses çıkarır. "İyi olmana çok sevindim." Gözyaşlarım

yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Kaçtım. Başardık." "Hayır, *siz*

başardınız. Bunu unutma."

Burnumu çekiyorum ve pilotun bana el hareketi yaptığını görüyorum. "Gitmem gerekiyor.

Kalkmak üzereyiz." "I-" Bir nefes üflüyor. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra, sonunda yıkıldım ve ağladım. Adrenalin vücudumdan sızıyor ve onunla birlikte tüm enerjim de gidiyor. Son bir saat her şeyimi alıp götürdü. Tanrım, az önce ne oldu böyle? Buna inanamıyorum. Sanki bir korku filmi izlemiş gibiyim, sanki olaylar benden başka birinin başına gelmiş gibi.

Sophia burnunu kalçama dayıyor ve ben onu okşarken gözyaşlarım yüzümden süzülüyor ve hıçkırıklar göğsümü parçalıyor.

Pilot bana anons sisteminden gideceğimiz yeri söyledi. Campana ve Lazio sınırındaki bir piste ineceğiz. Kardeşimin şu anda kaldığı yere yakın olmalı. Dem'i bu kadar yakında görme ihtimali beni daha da çok ağlatıyor. Benim için çok endişelenmiş olmalı.

Başım zonkluyor ve tüm vücudum kemiklerime kadar ağrıyor. Ama

hayattayım.

Daha birkaç hafta önce yaşamak istediğimden bile emin olmadığıma inanmak zor. Ama bu Giorgio'dan önceydi.

Her şeyi değiştirdi, değil mi?

Uçak kalın, beyaz bulutların arasından geçiyor ve gözyaşlarımın arasından uçsuz bucaksız mavi bir gökyüzü görüyorum.

BÖLÜM 30

GIORGIO

Castello'ya ulaştığımda Mari'nin uçağa binmesinin üzerinden saatler geçmişti ama bedenim hâlâ öfkeyle elektriklenmişti ve sesindeki paniği hatırladığımda ellerim hâlâ titriyordu. Bu arabanın içinde olmak, bir aslanın kafeste nasıl hissettiğini bilmeye en çok yaklaştığım andı.

Yaptığı şey yüzünden Polo'yu kendi dişlerimle parçalamak istiyorum.

Kapı açık. Arabayla bahçeye girdiğimde bir şeylerin ters gittiğine dair tek belirgin işaret bu. Castello ve kule önümde beliriyor, dramatik siluetleri Polo'nun bana ihanet etme planının sahnesi olduğu için şimdi daha da uğursuz. Buraya ne zaman gelsem hep bir huzursuzluk hissederim ama bu sefer farklı. Bu işte bir son var.

Bugün burada işim bittikten sonra döneceğimden emin değilim.

Personel evine doğru ilerlerken deri ayakkabılarımın altında küçük taşlar çıtırdıyor. Tetikte etrafıma bakınıyorum ama Polo'nun burada olmasını beklemiyorum. Martina kaçtıktan sonra çok uzağa kaçması gerektiğini bilirdi. Garajın önünden geçerken içeriye bakıyorum ve bir arabanın daha kayıp olduğunu görüyorum; her zaman sevdiği siyah Ferrari. Bu da yeni hayatına başlamak için Sal'a doğru yola çıktığının kanıtı.

Kısa sürecek.

Personel evinin kapısı aralık ve eşikten içeri adımımı attığımda hava durgun ve sessiz. Odanın ortasına yakın bir yerde bir sandalye devrilmiş. Yutkunuyorum ve Mari'nin merdivenlerden yukarı koşup güvenli bir yer ararken sandalyeyi devirdiğini hayal ediyorum. Çok korkmuş olmalıydı.

Benim *piccolina*'m onun bilebileceğinden çok

daha güçlü. Yatak odasında Tommaso ve

Allegra'yı buldum.

Mari'nin onları bu halde bulma düşüncesi beni hasta ediyor. Cansız bedenlerinin görüntüsü göğsümü parçalıyor ama tırnaklarımı avuçlarıma geçirip acıyı diğer tüm duyguları bastırmak için kullanıyorum. Bu kayıpla oyalanacak zamanım yok.

Yapılacak işler var.

Yatağın kenarına doğru yürüyüp kana bulanmış bedenlerine bakıyorum. Allegra'nın göğsünde Polo'nun her zaman boynunda taşıdığı gümüş haç duruyor. Onları öldürdükten sonra cesedin

üzerine atmış olmalı. Ne için atmış olabilir? Tanrı'nın günahlarını affetmesini mi umuyordu? İki lanet yıl boyunca ikisiyle birlikte yaşadı. İyi insanlardı, nazik, çalışkan, mütevazı. Burada sakin bir hayat yaşamaktan başka bir şey istemiyorlardı.

Yanağımdan aşağı ıslak bir şey süzülüyor. Bunu hissettiğim anda tavana bakıyorum ve sert bir nefes çekiyorum.

Bunun sonunda Polo'yu bekleyen bir bağışlanma yok.

Haçı alıp cebime koyuyorum. Allegra o lanet yılana ait hiçbir şeyle gömülmeyecek.

Bundan sonraki iş çok zor. Onları castello'nun yanına gömerek işimi kolaylaştırabilirdim ama aklımda annemin yanına gömülmeleri gerektiği var. Bu yüzden kulübeden bir el arabası aldım ve cesetleri ormanın derinliklerine taşıdım.

Sonra kazmaya başlıyorum.

Küreğin her kaldırılışında, durumun gerçekliği daha da derine iniyor.

Annem öldüğünde Polo sekiz yaşındaydı. Onu biliyordu ama bana hiç söylemedi. Polo'nun annesi bana ulaşana kadar küçük bir üvey kardeşim olduğunu öğrenmemiştim.

Tommaso ve Allegra'ya ondan ilk bahsettiğim zamanı

hatırlıyorum. Castello'da yeni bir yüze kavuştukları için

mutluydular.

Onunla iyi geçiniyorlardı.

Ben de öyle. Onunla tanışır tanışmaz kendimi ona yansıttım. Bunu yaptığımın farkında değildim ama onun da Sal'e karşı benim gibi intikam alma ihtiyacı duyacağını varsaydığımı hatırlıyorum.

Sonra bir gece yanıldığımı kanıtladı. Konuyu açmamız bile biraz zaman aldı ama sonunda Polo'nun merakı galip geldi. Bana babamızı şahsen tanıyıp tanımadığımı sordu ve tanıdığımı söylediğimde gözleri parladı. Bana bir sürü soru sordu. Ona dürüstçe cevap verdim ve biyolojik babamızın aşağılık bir adam olduğunu açıkladım.

Bunun son olduğunu düşünmüştüm ama birkaç gün sonra bana Sal'a göndermem

için bir mektup verdi. Göndereceğimi söyledim ama hiç göndermedim.

Ve bu yalan belki de dengeyi değiştirmeye başlayan şeydi.

Bazı genç erkeklerin baba özlemi çektiğini unutmuşum. Onlar için, kendilerini bu dünyaya getiren adamın özünü bilmek ilkel bir ihtiyaca benzer. Mantık ve aklın önüne geçer.

Küreği yere vuruyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Onunla nasıl bu kadar kötü anlaşabildim?

Giderek artan kıskançlığının bir gün yok olmayacağını nasıl fark edemedim? Nasıl

bu kadar dikkatsiz olabildim ve bunun olmasına izin verdim?

Tommaso ve Allegra benim korumam altındaydı ve ben onları yüzüstü bıraktım.

Ve Mari. Bir noktada, odağım onu güvende tutmaktan yatağımda tutmaya kaydı.

Gözlerimi açıyorum ve kazmaya devam ediyorum. Küreğimi her kaldırışımda toprak yığını büyüdükçe, inancım da artıyor.

Polo ve Sal yaptıklarından dolayı benim ellerimde ölecekler. Don'u öldüren kişi olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ya Polo?

Kıymetli babasını öldürmemi izleyecek, böylece başına gelecekleri tam olarak bilecek.

* * *

İki saat birkaç dakika sonra bitirdim. Eve giden patikaya adımımı atarken omzumun üzerinden yanan kulübeye bakıyorum.

Alevler gökyüzüne kadar ulaşıyor. Taş temel ve duvarların çoğu kalacak, ancak yangın söndüğünde, bu sefil yer yeterince yok olacak.

Her zaman buranın bir hatırlatma olduğunu söylerdim ama artık

buna ihtiyacım yok. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Polo'nun haçını cebime sokarken avucuma saplanıyor.

Arabaya döndüğümde, Sal'ın bana aldırdığı elmas mücevher çantasına baktım ve gaza bastım.

Çanta koltukta kayıyor ve minderlerin arasına sıkışıyor. Muhtemelen daha dikkatli olmalıyım ama umurumda değil. Damiano'nun sahip olduğu bir şey varsa, o da paradır. Yarı yarıya onu pencereden dışarı atmaya meyilliyim.

Mari'yle konuştuktan sonra elmasların gerçek olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Belli ki Polo, planını Don'la koordine ederek berbat bir iş çıkarmış. Eğer Sal, Polo'nun bugün ne yapmayı planladığını bilseydi, beni bu iş için göndermezdi. Ama şimdi, Sal'in almamı istediği büyük miktardaki mücevher daha mantıklı geliyor. Sal artık yapamayana kadar beni kullanmaya çalışıyordu. Parçalar sadece Sal ve benim açabileceğim bir kasadaydı ama şu anda seyahat riskini göze alamazdı. O yüzden beni gönderdi.

Polo babasından sıcak bir karşılama bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak. Sadece eli boş dönmekle kalmayacak, aynı zamanda Sal'ın on milyon avroya eşdeğer bir parayı kaybetmesinden de sorumlu tutulacak.

Kendi kendime alay ediyorum. Polo değerini kanıtlamak için çok hevesliydi ve bunun yerine herkese lanet bir amatör olduğunu gösterdi.

Acınası.

Paniklemiş olmalı. Mari'yi bir adak gibi Sal'a teslim etmek istiyordu ve şimdi elinde olan tek şey onun benimle olduğu bilgisi ve boş bir kalenin yeri.

Deli gibi De Rossi'nin San Cesario'daki sığınağına gidiyor, Polo ve Sal için yaptığım planları kafamda evirip çeviriyorum.

Artık oyun oynayacak zamanımız yok, bu da Mari ile aramızdaki ilişkinin sona ermesi gerektiği anlamına geliyor. De Rossi aramızda bir şey olduğundan şüphelenmemeli çünkü kız kardeşi konusunda bana güvenemiyorsa, yeni don olarak konumunu sarsabilecek bir sır konusunda bana nasıl güvenecek? Polo'yla yaşadığım fiyasko beni zaten sallantıda bırakmaya yetti ama umarım bana söz verdiği iyiliği yerine getirmeyi reddetmesi için yeterli değildir.

"Siktir." Bir nefes veriyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. Mari az önce bir saldırıdan kurtuldu ve ben onu itmek üzereyim.

Bu onu mahvedecek.

Ama bunu onun için de yapacağım. Anlamak zorunda. O akıllı bir kız. Onunla hiçbir zaman castello dışında çalışmamamız gerekiyordu, çünkü burada, gerçek dünyada, ağabeyinin onu eşleştireceği son erkek benim.

Hayır, ona intikamdan başka sunacak bir şeyim yok.

Villa göründü, çevresi sıkı bir koruma çemberiyle çevrilmişti. Ras'a birkaç dakika önce mesaj atıp neredeyse geldiğimi bildirmiştim ve şimdi De Rossi'nin sağ kolu açık kapının yanında duruyor ve beni ileriye doğru el sallıyor.

Arabayı garaj yoluna çekip kontağı kapattım ve dışarı çıktım.

Ras yanıma geliyor ve yeterince yaklaştığında mücevher dolu çantayı ona fırlatıyorum. Yakalıyor, elinde tartıyor ve sırıtıyor. "Hediyelerle geliyorsun."

"Nerede o?"

"İçeri." Sırtıma bir tokat attı. "Biliyor musun, ününe dayanarak, bundan daha iyi bir şey bekliyordum."

"Martina yaşıyor, değil mi? Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Gülüyor. "Evet, evet. Damiano'nun bunu bu şekilde göreceğinden emin değilim, ama davanı açabilirsin."

Çenemi sıkıyorum. "O nasıl?"

Ras'ın gülümsemesi eriyor ve bakışları düşünceli bir hal alıyor. "Sarsıldı ama iyi. Dem senin sıçıp batırdığını söylediğinde çok üzüldü. Bunu görmeliydin. Onu hemen susturdu. Sen olmasan asla kurtulamayacağını söyledi."

Sesindeki bilmiş ima hoşuma gitmiyor, bu yüzden onu iterek geçiyorum ve eve giriyorum.

Onu duyar duymaz içime bir rahatlama dalgası yayılıyor. Antrede, görüş alanımın hemen dışında duruyorum ve avucumu duvara bastırıyorum.

Yan odaya geçip onu kollarıma alma arzusu o kadar güçlü ki neredeyse beni parçalayacak. Gözlerimi kapatıp sadece onu dinliyorum. Sophia'dan bahsediyor, De Rossi'nin karısına ilk karşılaştıklarında köpeğin onu nasıl yere serdiğini anlatıyor. Kıkırdadığında göğsüm özlemle daralıyor. O sesi kaydedip tekrar tekrar çalmak istiyorum.

Topla kendini. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Bir nefes al. Bir nefes. Tekrar

ve tekrar.

Kontrol dizginleri tekrar elime geçtiğinde, avucumu ağzıma götürüyorum ve odanın içine giriyorum.

Martina beni hemen görmüyor. Kanepede Valentina'nın yanında oturuyor, De Rossi yanlarında duruyor ve sohbete dalmışlar. De Rossi Martina'ya onu güldüren bir şey söylüyor.

Gülümsemesini içime çekiyorum. Acaba bana bir daha böyle

gülümseyecek mi? İfadem nötr olarak sabitlenmişken boğazımı

temizliyorum.

Üç çift göz bana atlıyor ama benim bakışlarım onda

kalıyor. "Giorgio," diye nefes alıyor.

Ayaklarım yere yapıştı. Bana doğru koşmadığı için mutlu olmalıyım. Eğer koşsaydı duygularımı yüzümden nasıl uzak tutabilirdim bilmiyorum. Tek düşünebildiğim ona tekrar sarılmanın ne kadar iyi hissettireceği. Yumuşak, sıcak bedeninin benimkiyle birleştiğini hissetmek.

Bu anı uzatmak için daha ne kadar sessiz

kalabilirim? Onun kalbini kırmadan önceki anı?

Cazzo. Yeterince uzun değil.

"Nasıl hissediyorsun?" Sanki bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi sesimin soğumasına izin veriyorum. Ellerim sıkı yumruklar halinde. Biraz gevşemelerine izin versem titreyecekler. Bu rolü oynamak her şeyimi alıyor.

Mari bendeki değişikliği hemen fark ediyor, ses tonum karşısında kaşları çatılıyor. "Ben

iyiyim." "Sophia nerede?"

Kaşlarını çatıyor. "Patisinde bir kırık var. Şu an uyuyor. Veteriner ona sakinleştirici

verdi." "Güzel."

Dudakları aralanıyor ve gözleri şaşkınlıkla doluyor.

Buna katlanamıyorum. Göz temasımızı keserek De Rossi'ye dönüyorum. "Konuşmamız gerek."

Çenesi sertleşti. "Bunun nasıl olduğuna dair açıklamanı duymak için sabırsızlanıyorum.

Haydi."

Odadan çıkıyoruz ve Mari'ye dönüp bakma isteğime direniyorum ama bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyorum.

BÖLÜM 31

GIORGIO

De Rossi beni bir ofise götürdü ve kapıyı kapattı.

"Polo da kim lan?" De Rossi oturur oturmaz soruyor. "Martina sen gelene kadar bir şey söylemedi."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. *Şüpheye düştüğünde, daha az söyle*.

"O benim üvey kardeşim."

De Rossi kaşlarını çatıyor. "Peki neden sana ihanet etmek istesin ki? Beni seni sorgulamaya zorlama, Napoletano. Hikayenin tamamını istiyorum. *Şimdi*."

Sandalyeye yaslanıyorum ve avuçlarımı kol dayanaklarının üzerine koyuyorum. "Sana her şeyi anlatacağım. Artık geçmişimin bu kısmını saklamak için bir nedenim yok. Polo ve benim babamız aynı."

"Denizaltı."

Başımı salladım. "Sal Gallo."

De Rossi'nin gözleri açılıyor ve bir an sonra oturduğu yerden kalkıp silahını çıkarıyor. "Sen Sal'in çocuğu musun?"

Namluya bakıyorum. "Bakıyorum."

Emniyeti açıyor. "Kurşunum kafatasınla buluşmadan önce kendini açıklamak için otuz saniyen var."

Bir zamanlar bana silah doğrultulması en azından ensemdeki tüyleri diken diken ederdi ama bu çok uzun zaman önceydi. Boynumu kırdım. "Sal anneme tecavüz etti. Şu anda sonuca bakıyorsun."

De Rossi'nin alnı kırışır. "Ne oluyor lan?"

"Annem beni alıkoydu ve kocası - babam olarak bildiğiniz adam - yaygara yapmamayı ve terfi karşılığında beni kendi çocuğu olarak kabul etmeyi kabul etti. Bu şekilde denizaltıcı oldu. Bu Sal'in hayatımdaki rolünün sonu olabilirdi, ama yukarıda biri-" Parmağımla tavanı işaret ediyorum, "-benimle işinin bitmediğine karar verdi. Sal, Secondigliano İttifakı için çalışan bir hacker olduğunu duymuş ve onun ben olduğumu keşfetmiş."

Anlayış yavaşça yüzüne yayılıyor. "Bu yüzden seni Casalesi'yle takas ettiler."

Başımı salladım. "*Sistema*'da kan bağı çok derindir. O zamana kadar Sal'la hiç tanışmamış olsam da o benim babamdı, yani bir şekilde ona aittim."

De Rossi başını eğiyor. "Öyle mi?"

"Tüm hayatımı onu nasıl öldüreceğimi düşünerek geçirdim."

Alaycı bir nefes çekti ve silahını indirdi. "Daha az düşünüp daha çok yapmalıydın. Ya Polo?"

"Başka bir piç. Sal'le hiç tanışmadı ama kafasında onu kurgulamış. Klana katılmak ve bir adamın hayatının tadına bakmak istiyor. Bana ihanet etti. Bunun için ölecek." Cebimdeki haç mı? Ölürken onu Polo'nun boğazına sokacağım.

De Rossi tekrar yerine oturur ve "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye

sorar. "Bilseydin bana asla güvenmezdin."

"Ve şimdi sana güvenmem mi

gerekiyor?" "Benden istediğin her şeyi

yaptım."

"Üvey kardeşinin kız kardeşime saldırmasına izin verdin. Zar zor kurtuldu," diye tersliyor.

Evet, sıçtım batırdım ama bunu kabul edemem. Bana istediğimi vermesi için blöf yapmalıyım. "Martina'ya yardım ettim. Kardeşin onu aldığımda kabuğuna çekilmiş gibiydi ama ben onu kendine getirdim. Polo'ya karşı kendini savunmak için ona öğrettiğim becerileri kullandı. O cesur bir kadın. Bu sefer Polo'ydu ama herhangi biri de olabilirdi. En azından artık kolay lokma değil. Ona göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı ve ben de tam olarak bunu yaptım. Bana şimdiden farkı fark etmediğini söyleme."

Bana kaşlarını çatarken göğsü inip kalkıyor ama hemen cevap vermeyince ne demek istediğimi anlıyorum.

"Daha iyi görünüyor," diye itiraf ediyor sonunda. "Ama mutlu değilim Napoletano. Bu iş bitene kadar seni burada istiyorum. Sal artık benim tarafımda olduğunu biliyor, bu yüzden seni göndermenin bir anlamı yok. Bunun bir an önce bitmesi gerekiyor."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Önce, iyiliğimi

kabul etmesini istiyorum." "Hiç vakit

kaybetmiyorsun."

"Sal'i öldüren kişi olmak istiyorum."

Uzun bir sessizlik oluyor ve sonra gülüyor ama esprisiz bir gülüş. "Ya berbat bir mizah anlayışın var ya da herkesin söylediği kadar zeki değilsin. Eğer bana meydan okumak istiyorsan, bunu yapmanın en akıllıca zamanı kız kardeşim hâlâ sendeyken olurdu."

"Don olmak istemiyorum. Sadece onu bitiren kişi olmak istiyorum."

De Rossi başını sallar. "İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun. İddiamın tartışmasız olması için bunu yapan kişi ben olmalıyım. Taht için uzun sürecek bir mücadeleye vaktimiz yok."

"Seni, beni ve Sal'i bir odaya koyup kapıyı kilitleyeceğiz. Kapı açıldığında ölmüş olacak ve herkese onu senin öldürdüğünü söyleyeceğiz. Kimse bunu sorgulamayacak."

Alay ediyor. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Her şeyi çözmüşsün, ha? Ama Sal'in de benim için herhangi biri olmadığını unutmuşa benziyorsun." Gözleri kararıyor. "O benim babamı öldürdü. Beni evimden sürgün etti. Mari'yi defalarca tehlikeye attı. Bu benim için de kişisel bir mesele ve o şişko gırtlağı boğma zevkinden asla vazgeçmeyeceğim."

O zaman bunu yapmayacağını anladım. "Sözünün eri olduğunu sanıyordum."

"İstediğin şeyin mantıksızdan da öte olduğunu biliyorsun. Eğer onu öldürmeyi bu kadar çok istiyorsan, bunu şimdiye kadar yapmalıydın. Neden yapmadın?"

"Dediğim gibi, klanı yönetmekle ilgilenmiyorum."

"Onu öldürüp klanı geride bırakabilirdin. Bırak sonuçlarıyla başkası ilgilensin."

"Ben ortalığı dağıtıp sonra da birilerinin temizlemesini bekleyecek türden bir adam değilim. Sal yüzünden zaten yeterince insan öldü. Onu öldürüp arkamda bir güç boşluğu bıraksaydım, senin sebep olduğundan çok daha kanlı bir savaş patlak verirdi."

De Rossi alay ediyor. "Sen ne zaman bu kadar insancıl oldun? Sakın bana birlikte iş yaptığımız adamları umursadığını söyleme."

"Ben umursamıyorum. Ama Martina gibi insanlar umurumda -bu hayatın içine doğmuş masum insanlar. Bu ölümlerin vicdanımı sızlatmasını istemiyorum De Rossi. Bunu temiz bir şekilde yapmamı sağlayacak bir fırsat bekledim ve makul ya da değil, istediğimi alıyorum."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Zaten söyledim-"

Sözünü tutması için onu daha fazla zorlardım ama bu yeterli olmayacak. Pazarlığa daha fazlasını eklemem gerek. "Planın nedir? İhtiyacın olan desteği topladın mı?"

Gözlerini kısarak beni süzüyor ve sonra ayağa kalkıp bize viski doldurmaya gidiyor. "Henüz değil."

"Moretti ve De Rosa'nın toplantılardan neden çekildiklerini artık biliyorum. Sal onlara Martina'yla ilgili bir ipucu bulduğunu söylemiş. Bu, Polo onunla temasa geçtikten sonra olmuş olmalı."

"Evet, şu anda onu kesinlikle alamıyor. Ama ne kadar zorlarsak zorlayalım ilerlememiz yavaşladı. Tereddüt var."

Ondan bir bardak aldım ve bir yudum içtim. "Bana ihtiyacın var De Rossi. İşler düşündüğün gibi gitmiyor. Sal desteğini kaybetmemeyi başarıyor çünkü sen yıllardır Casal'da yoktun. Sal'ın birçok kusuru var ama en azından herkes bu kusurların ne olduğunu biliyor. Öte yandan siz bir gizemsiniz. Kimse bilinmeyeni sevmez."

"Bu yüzden tüm bu insanlarla yüz yüze görüşüyorum," diye savunuyor.

"Evet, ama bir ilişki kurmak zaman alır ve zamanınız tükeniyor. Artık diplomat rolü oynamayı göze alamazsınız. Bu durum bir diktatör gerektiriyor."

Karşıma oturdu ve çenesini kaşıyarak düşünür gibi yaptı. "Ya diz çökersin ya da... Paralı askerleri klanın iç işlerine karıştırmak istemezdim ama onlar olmadan da bu tür bir tehditle başa çıkabilecek kadar ateş gücüm yok."

"Hayatlarını tehdit etmene gerek yok, sadece paralarını."

Gözleri merakla parlıyor. "Ne öneriyorsun?" Kendime

asla yapmayacağımı söylediğim bir şey.

Aileler için hazırladığım tüm gizli zulaları ona ifşa edebilirim. Eğer bunu

yaparsam, itibarım biter.

Kimse bana bir daha güvenmeyecek ama... Siktir. Buna değer. Bunun için Mari'yi vermeye razıysam, başka ne feda edebilirim ki?

"Ailelerin çoğu kişisel nakit ve değerli eşyalarının büyük bir kısmını benim tasarladığım güvenli depolama tesislerinde tutuyor. Nerede olduklarını biliyorum ve güvenlik sistemlerine arka kapılar yerleştirdim."

De Rossi'nin yüz ifadesindeki gevşeme bana bunun ne anlama geldiğini anladığını söylüyor. "Yani klanın zenginliklerine erişimin var," diye mırıldandı De Rossi.

"Her şeyi değil ama çoğunu. Söyleyin, ben de hepsini kilitleyeyim. Panik olacak ve bu da durumu lehinize çevirmek için yeterli olacak."

Sandalyesinde geriye doğru çöküyor. "Ve karşılığında istediğin tek

şey..." "Sal'i öldüren kişi olmak için."

Viskisini bardağının içinde döndürüyor ve sonra başını kaldırıp gözlerimle

buluşuyor. "Anlaştık."

BÖLÜM 32

MARTINA

Vale elinde dumanı tüten iki fincan çayla mutfaktan çıktı ve birini bana uzattı. "Solgun görünüyorsun, Mari. Uzanmak istemediğine emin misin? Ağrı kesicilerin etkisi olabilir."

Dilimi ısırıyorum. Hayır, uzanmak istemiyorum. Ağrı kesici ilaçları bile istemiyordum ama yengem bileğime dokunduğunda irkildiğimi görünce almam için ısrar etti. Polo birkaç morluk bıraktı ama birkaç gün içinde geçmeyecek şeyler değil.

Gerçekten yapmak istediğim şey kardeşimin ofisine girip Giorgio'dan bir açıklama talep etmek.

Evet, geldiğinde farklı davranmasını bekliyordum ama o mükemmel kayıtsızlık maskesine hazırlıklı değildim. Dün gece Giorgio en az iki saatini ağzı bacaklarımın arasında geçirdi ve on dakika önce bana sanki beni *hiç tanımıyormuş* gibi baktı.

O buradayken böyle mi olacak?

Neredeyse ölüyordum ama belli ki onun endişesi sadece bir yere kadar. Roller tersine dönseydi, onun yanında olmaktan başka hiçbir şeyi umursamazdım. Ama o bana ihtiyacım olan desteği vermekten çok kardeşimin ne düşündüğünü önemsiyor gibi görünüyor.

Belki ağrı kesici ilaçlardan ya da son birkaç saat içinde vücuduma çok fazla adrenalin girmiş olmasından, ama bu düşünce karnımda bir öfke ateşi yakıyor.

"İyiyim," diyorum, bardak çok sıcak olmasına rağmen çayı avuçlarımda sıkıca tutarak. "Birazdan uyuyacağım."

Vale bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor, bakışları yumuşak ama endişeli. "Madem Giorgio Dem'le konuşuyor, bana gerçekte ne olduğunu anlatmak ister misin? Detayları pek anlatmıyorsun."

Evet, çünkü Giorgio'ya sadık olmaya çalışıyordum. Kardeşimin Giorgio'nun aile geçmişi hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değilim ve onun sırlarını ifşa eden kişi olmak istemedim.

Şimdi, bu sadakat ağzımda ekşi bir tat bırakıyor.

Vale'nin bakışları birkaç santim daha aşağıya iniyor ve ben Giorgio'nun bana verdiği kolyeyi fark ediyorum; hâlâ boynumda asılı olan kolyeyi. Öfkem, tüylerimi diken diken eden bir şüpheye dönüşüyor.

Dem'in öğrenmesini hiç istemedi, ama *neden*? Kardeşimin ne yapacağını düşünüyor? Kız kardeşinin bekaretini bozduğu için onu öldürmekle mi tehdit edecek? Bu çok saçma. Dem'e Giorgio'dan

hoşlandığımı ve onunla görüşmeye devam etmek istediğimi söylersem beni durdurmaz. Bundan eminim.

Peki ya bu sadece uygun bir bahaneyse? Ya Giorgio beni geçici bir kaçamaktan başka bir şey olarak görmediyse ve bizim için öngördüğü son buysa?

Aramızdaki bağ gerçekten bu kadar tek

taraflı mıydı? "Mari?"

Vale'ye bakıyorum ve onun beklenti dolu bakışlarıyla

karşılaşıyorum. "Özür dilerim. Ne için?" "Bana ne olduğunu

anlatacak mısın?"

Ağzımı açıyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Beni tamamen başından savdıktan sonra Giorgio'ya sadakat borçlu olmadığımı biliyorum, ama onun işlerini dökmekle ilgili bir şey bana yanlış geliyor.

"Yorgunum," diyorum mazeret olarak. "İçeride işleri bittiğinde Dem sana detayları anlatabilir."

İç geçiriyor ve çayından bir yudum almadan önce koltuğa yaslanıyor. Gözleri tekrar bana dönmeden önce saate bakıyor. "Ne zaman olacağını kim bilebilir. Saat neredeyse on oldu. İyi ki Giorgio gelmeden önce yemek yemişiz."

Omuzlarım gevşedi. Vale'in meraktan ölmek üzere olduğunu biliyorum, bu yüzden beni daha fazla sıkıştırmadığı için ona minnettarım. "Sence burada kalır mı?"

Burnunu kıvırıyor. "Ceset torbasında olmadığı sürece gideceğini sanmıyorum."

"*Ne?*"

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bu bir şaka. İnan bana, birbirlerini öldürecek olsalar şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurlardı."

"Damiano'ya Polo'yla yaşananların Giorgio'nun hatası olmadığını söyledim."

"Ve eminim sözlerinin bir anlamı olacaktır, ama günün sonunda bu kararı verebilecek tek kişi kardeşindir," diyor, sesi yumuşuyor. "Merak etme Mari. Her şey yoluna girecek."

Çayıma bakıyorum. "Her zaman ben olacağım, değil mi? De Rossi imparatorluğunun en zayıf halkasıyım. Birinin beni yakalamaya ya da öldürmeye çalışmadığı bir gün olacak mı?"

Vale, cevabın beni memnun etmeyeceğini biliyormuş gibi dudaklarını sıkıyor.

Kıkırdıyorum. "Bundan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."

Neredeyse bitmek üzere olan çayı elimden alarak ayağa kalkıyor ve odanın köşesindeki bara doğru ilerliyor. Birkaç dakika sonra elinde iki kadeh kırmızı şarapla geri geldi. "Bak Mari, sana çocuk eldivenleriyle davranamayacak kadar çok saygı duyuyorum."

Onun bu açık sözlü tavrı karşısında içimi bir şaşkınlık kaplıyor.

Vale bir bardağı bana uzatıyor, diğerini kendine saklıyor. "Evet, sen bir hedeftin ve kardeşin

Casalesi'nin donu olduğunda bunun değişeceğini söylersem yalan söylemiş olurum, ama sen

en zayıf halka. Hem de hiç. Ben bu dünyada büyüdüm ve kendi babamın imparatorluğunu yönetmesini izlediğimden biliyorum ki bir Don'un gücü koşulsuz güvenebileceği insanlarda yatar. Dem'in çemberi küçük ve yönetiminin sürmesini istiyorsa büyütmek zorunda. Sen bu çemberin önemli bir parçasısın ve Dem sana hala küçük kız kardeşi gibi davransa da, senin artık bir çocuk olmadığını anlamaya başladığını biliyorum. Akıllı, dirençli ve cesursun."

Kaşlarımı çattığımda başını sallıyor.

"Tartışmaya bile kalkma. Etrafına bak Mari." Başını yana doğru eğiyor. "Bu odadasın çünkü sana saldıran adamı defetmeyi başardın. Hepsi bu. Üzerinde. Kendin. Kendin. Bu gerçek kardeşinin gözünden kaçmayacaktır."

Günün karmaşası içinde, olanları değerlendirmek için gerçekten duraklamadım.

O haklı. Kendimi savundum, değil mi? Evet, korkmuştum ama bu beni yapmamdan alıkoymadı. bu sefer *bir şey*. Giorgio'nun bana öğrettiği dersler işe yaradı.

"Don'un kız kardeşi olarak çok fazla etkiniz olacak," diye devam ediyor. "İnsanlar sizin gözünüze girmek için yarışacak. Organizasyonda önemli bir varlık olmak istiyorsanız, bu sizin elinizde, ancak bu yolculuğa başlamak için kendinizi en zayıf halka olarak görmeyi bırakmanız gerekecek."

Dudağımı çiğniyorum. Kendim için istediğim şey bu mu? Uzun bir süre bu dünyadan kaçmak istediğimi düşündüm.

Vale'nin önerdiği şey bunun tam tersini yapmak olacaktır.

Gitmek istedim, değil mi? Uzak bir yere gitmek ve kendimi yemek yapmaya vermek? Hâlâ bunu istiyor muyum?

Artık emin değilim.

New York'ta olanlardan önce hayatım tamamen farklıydı. *Ben* tamamen farklıydım. O kızı hatırladığımda, artık onu tanımakta güçlük çekiyorum. Belki de kendimi geçmişe bağlamak yerine, gelecek hakkında daha fazla düşünmeye başlamalıyım.

Şarabı iki büyük yudumla bitiriyorum ve boş bardağı sehpanın üzerine bırakıyorum. "Bana düşünecek çok şey verdin."

Vale gülümser. "Biliyorum. Acele etme."

Esneyerek avuçlarımın topuklarını gözlerime sürüyorum. "Sanırım biraz uyusam iyi olacak. Bana odamı gösterebilir misin? Sanırım kendi başıma bulmaya çalışırsam kaybolacağım."

Beni yukarı çıkarıyor ve bir kapıyı işaret ediyor. "Bu kapı. Sophia hâlâ dinleniyor. Ona birkaç yastık ve battaniyeyle derme çatma bir yatak yaptık ama yarın çocuklardan birine ona uygun bir yatak aldıracağım."

"Teşekkürler," diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Koşulların ideal olmadığını biliyorum ama ikinizin yanına döndüğüm için mutluyum."

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıyor. "Ben de."

Adımı söylediğinde kapıyı yarılamıştım. "Öyle mi?"

Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum.

"Giorgio'yu koridorun sonundaki yatak odasına yerleştirdim. Dem ve ben de uyanıp bir şeye ihtiyacın olursa diye alt kattayız."

Gözlerimiz kilitleniyor, benimkiler kocaman,

onunkiler bilerek parlıyor. Yanaklarımda bir

sıcaklık beliriyor. "Tamam, teşekkürler."

Yatak odasına girip sırtımı kapıya dayıyorum. Giorgio'nun tam olarak nerede olacağını bana bilerek söylediği hissinden kurtulamıyorum ama nereden bilebilir ki? Ya dünyanın en iyi sezgilerine sahip ya da benim hislerim çok açık.

Muhtemelen ikisinden de biraz.

Sophia'nın yanında yere oturuyorum ve o hak ettiği uykuyu çekerken kıl gibi tüylerini okşuyorum. Bu köpek tam bir kahraman.

Boğazım düğümleniyor. Efendisi gitmiş olabilir ama o buradayken ona iyi bakacağım. Tommaso arkamı kolladığı için onunla gurur duyardı.

Burnumu çekiyorum ve avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum.

Kaderin bir başka acımasız cilvesi.

Banyoda elimi yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve pijamalarımı giyiyorum ama uyuyamayacağımı biliyorum. Ev sessizleştiğinde gizlice dışarı çıkıp Giorgio'yla konuşacağım çünkü neler olup bittiğini bilmem gerekiyor.

Belki sadece ikimiz olduğumuzda her şey eskisi gibi olur. Daha önceki davranışları için bana bir özür borçlu ama olanlardan sonra tekrar onun kollarında olmayı arzuluyorum. Vücudunun sıcaklığını, kokusunun rahatlığını ve en önemlisi, onunla olduğumda hissettiğim huzuru istiyorum.

Beklerken telefonuma uzanıyorum ve Imogen'i açıyorum. Ona yazdığım son mesaj bana bakıyor. Doğum günümün olduğu gece, tek düşünebildiğim Giorgio'nun beni öpmesini ne kadar çok istediğimdi. Öptükten sonra her şey farklıydı. O zaman onunla konuşabiliyordum ama şimdi yine yalnızım.

Im, seni özledim. Umarım her neredeysen iyi vakit geçiriyorsundur. Dünya'da yaşanan karmaşayı görebiliyor musun? Hiç hoş değil.

Giorgio ile yattım. Aslında bundan çok daha fazlasını yaptım... Ona aşık olmuş olabilirim ama emin olamıyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Bir keresinde birine aşık olmuştun. Antonio, matematik sınıfından. Bana ondan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını ve gülümsemeden duramadığını hatırlıyorum. Sana Giorgio'dan bahsetme şansım olsaydı ben de öyle bakar mıydım acaba?

Mesajı gönderiyorum ve bir sonrakini yazmaya başlıyorum.

Aşk olsun ya da olmasın, onun aynı şekilde hissetmemesinden korkuyorum. Dem'in bizi bilmesini istemiyor, bu yüzden ona her zamankinden daha çok ihtiyacım olmasına rağmen ben yokmuşum gibi davranıyor. Kızgınım ama yine de onu özlüyorum.

her şeyden daha fazla. Ne kadar tuhaf değil mi? Onunla tanışmadan önce bu eşzamanlı aşırılıkları hiç hissetmemiştim.

Beni sevmezse sevmesini sağlayamayacağımı biliyorum ama en azından bana ne kadar korkunç hissettirdiğini anlamasını istiyorum. Muhtemelen beni tüm kalbiyle istemeyen bir adamın peşinden koştuğum için deli olduğumu söyleyeceksiniz ama bu şekilde bırakamam. Onunla konuşmam gerek.

Mesajları okudum, sonra telefonumu komodinin üzerine geri koydum ve

bekledim. Aynı şey değil.

Bu mesajları göndermekle ilişkilendirdiğim olağan rahatlama hissi gelmiyor. Endişe derimin altında kaynıyor, ısrarcı ve rahatsız edici.

Git bul onu.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak battaniyeyi atıyorum ve yataktan çıkıyorum.

Odamın kapısının diğer tarafında ev sessiz görünüyor. Emin olmak için kulağımı pürüzsüz yüzeyine bastırıyorum. Bir şey duymayınca dışarı çıkıyorum.

Sahanlığın yanındaki küçük bir aydınlatma lambası ve aşağıdaki oturma odasında bulunan bir diğeri dışında ışıklar kapalı. Dem'in hâlâ ofisinde çalışıyor olması mümkün ama orada saatlerce kalabilir ve ben o kadar uzun süre beklemeyeceğim.

Vale'nin işaret ettiği yatak odasına doğru ilerlerken ayaklarımın tabanı hafifçe yere basıyor. Oraya vardığımda kapıdan hızlı bir tıklama sesi geliyor.

Giorgio dizüstü bilgisayarında çalışıyor.

Öfke görüşümü daraltıyor. Akşamımı onu düşünerek geçiriyorum ve o çalışıyor mu?

Kapıyı çalma zahmetine katlanmadan içeri giriyorum ve bakışlarımı adamın kendisine

sabitliyorum.

Giorgio masasında oturuyor, dizüstü bilgisayarının yanında bir bardak likör var. Başını kaldırıyor ve benim olduğumu anlayınca masmavi gözleri gece mavisine dönüyor. Sanki gelebileceğimi biliyor ama gelmeyeceğimi umuyormuş gibi gözlerinde bir yorgunluk titreşiyor.

Çok kötü.

Kapıyı arkamdan kilitliyorum ve göğsümde büyüyen ağrıyı dindirmek için elimden geleni yapıyorum. "Konuşmamız gerek."

BÖLÜM 33

MARTINA

Bakışları vücudumdan aşağı kayıyor. Dizüstü bilgisayarını kapatarak sandalyesine daha da gömülüyor ve bardaktan cömert bir yudum alıyor. "Gelmemeliydin," diyor, sesi törpülenmiş gibi.

"Sen lanet olası bir pisliksin."

Kendini savunmaya bile çalışmıyor. Sadece yabancı bir ifadeyle bana bakıyor, dudakları bir çizgi halinde çekilmiş ve gözleri kararmış.

"Bu da neydi böyle, Giorgio?" Her geçen saniye sessizliğinden daha da rahatsız olarak soruyorum. "Telefonda benim için endişelendiğini sanmıştım, ama belli ki kafam karışmış olmalı, hayatım için kaçıyorum falan. Artık umurunda olmadığını görebiliyorum."

Nefes verirken burun delikleri genişliyor. "Şu anda kızgınsın ama sakın bir saniye bile seni önemsemediğimi ima etmeye kalkma. Beni aradığından beri aldığım ilk gerçek nefes, seni o oturma odasında canlı ve yaralanmamış bir şekilde otururken gördükten sonra oldu."

"Yani bana zarar vermeye kendin karar verdin, öyle mi? Bana baktın ve 'bunu kaldırabilir' diye mi düşündün?"

İçkisinden bir yudum daha alır. Derin bir nefes daha. "Başka bir seçenek yoktu. Mükemmel bir dünyada, vedalarımızı özel olarak yapabilirdik ama yaşadığımız dünya bu değil. Ne yapmamı istiyordun? Seni kardeşinin önünde öpmemi mi? Seni kollarıma mı alayım? Bunu yapamayacağımı biliyorsun Mari. Başka seçeneğim yoktu."

Başımı öfkeyle sallıyorum. "Kardeşimin bizi öğrenmesinden neden bu kadar korkuyorsun ki? Senden beni almanı istediğinde muhtemelen birbirimizle yatmamızı düşünmediğini biliyorum ama ne olmuş yani? Hayatta her şey olur. Boktan şeyler olur. Beni hiçbir şeye zorlamadın. Ben seninle olmak istedim."

Bir kahkaha attı. "O böyle görmeyecek."

Yumruklarımı sıktım. "Kardeşimin kendi kararlarımı veremeyeceğimi

düşündüğünü varsayıyorsun." Gözleri hayal kırıklığıyla kısılıyor. "Sen on dokuz

yaşındasın Martina. Ben otuz üç yaşındayım ve-"

"Kimin umurunda! Biz Casalesi'yiz, Giorgio! Son elli yıldaki herhangi bir klan evliliğine bakın, yaş farkının o kadar ya da daha kötü olmadığı bir evlilik bulmakta zorlanırsınız."

"Peki müstakbel kocan bakire olmadığını öğrendiğinde ne diyecek sence?"

Çenem düştü. "Hiçbir şey. Evleneceğim adam böyle şeyleri umursamasa iyi olur."

"Ağzını her açtığında saflığını ortaya koyuyorsun." Bardağının geri kalanını fırlatır ve ayağa kalkar.

"Ne saflığı?"

"Kardeşine bakire olmadığını söyle ve nasıl tepki vereceğini gör."

"Kardeşim öyle biri değil. İşlerin eski yöntemlerle yapılmasına saygı duymaz, çünkü eski yöntemlerin bozuk olduğunu bilir."

Nedense bu onu hırlatıyor. "Sen körsün Martina ve kaba bir uyanışa hazır ol." Gözleri yüzümden çıplak bacaklarıma kayıyor ve bakması gereken son şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "De Rossi, kişisel görüşleri ne olursa olsun Casalesi geleneklerine saygısızlık etmeyi göze alamaz. Bu geleneklerin ne olduğunu biliyor musun? Yoksa hayatın boyunca tamamen cehalet içinde mi yaşadın?"

Hemen cevap vermediğimde, alay ediyor.

"Sizi aydınlatmama izin verin. Büyük aileler oğullarını ve kızlarını diğer büyük ailelerle evlendirir. Kabul edilen tek istisna, klan dışında güçlü ittifaklar kuranlardır. De Rossi'nin karısı da bunlardan biri."

"Dem'in Vale ile evlenirken bunu düşünmediğini garanti edebilirim."

"Belki düşünmüyordu ama tesadüfi olduğu kesin."

"Peki ya senin kanın? Sen Don'un oğlusun."

Gözleri kısıldı. "Onun babam olduğunu asla iddia etmeyeceğim. Hayır, bir Girardi

olarak öleceğim, bir Gallo olarak değil." "Bana sahip olmak için ihtiyacın olan tek şey

bu soyadı olsa bile."

"Lanet olsun. Hâlâ anlamıyorsun. Mesele sadece isim değil, *her şey*. Kardeşin seni bana asla vermez. Anlaşmadan hiçbir şey alamaz. Sen onun tek akrabasısın. Birinin ailesinin bir parçası olabilmesinin tek yolu seninle evlenmek. Onun için ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?"

"Dem beni asla istemediğim bir evliliğe zorlamaz."

"De Rossi gücünü korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır." Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. "Yeter artık. Bu iş kontrolden çıktı. İkimiz de aramızdaki şeyin sadece Castello'nun duvarları arasında var olduğunu biliyorduk. Hiçbir tartışma bunu değiştirmeyecek."

"Sanki bunu isteyen tek kişi benmişim gibi davranıyorsun," diye çıkıştım. "Ama kitabımı çalan *sendin*. Beni öpen *sendin*. Beni günlerce yatağında tutan ve bana nasıl mükemmel, baştan çıkarıcı ve her şey olduğumu söyleyen sendin!"

Sandalyesinden fırladı. "Elbette, bunu ben istedim. Aramızda olanlardan bir an bile pişman değilim, ama artık kardeşinle birlikte olduğumuza göre, bitti."

"Korkuyorsun. Dem'e benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini itiraf etmekten korkuyorsun."

Bana doğru ilerliyor, ancak yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaştığında duruyor. "Ben kardeşinin seni eşleştireceği türden bir adam değilim. De Rossi bana hayatımın yarısından fazladır istediğim bir şeyi veriyor. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

Kalbimde bir çatlak belirdi. "Ne istiyorsun?" Belli ki ben değilim. "Sal."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Dem, sen istesen de istemesen de Sal'i öldürecek. Don olmak için bunu yapmak zorunda."

"Kardeşinden bunu benim yapmama izin vermesini istedim."

Gözlerim büyüdü. "Ama değerli geleneğiniz, oturan donu öldüren adamın bir sonraki don olacağını söylüyor."

"Bu gizlice yapılacak. Herkesin bildiği kadarıyla bunu yapan De Rossi olacak. Şimdi anladın mı? Kardeşinin güvenini kazanmayı başardım. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

Noktalar birleştiğinde, ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Giorgio intikamı bana tercih ediyor. Ona hayat verip bir kısmını elinden alan kadının intikamını.

Bir hayalet için intikam.

Göğsü ağır nefeslerle yükseliyor. "Onu yaktım, Mari. Kulübeyi. Tommaso ve Allegra'yı gömdükten sonra yaktım. Yapmam gereken tek bir şey kaldı, sonra özgür olacağım. Bunu annem için yapıyorum. Ve senin için."

Bir hıçkırığı yutuyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Bunu benim için yapmıyorsun. Senin intikamını istemiyorum. Ve sen zaten özgürsün. Sadece bunu görmemeyi seçiyorsun."

Yüz ifadesi dalgalanıyor. "Mari..."

Döndüm ve o lanet odadan çıktım.

* * *

Ertesi sabah uyandığımda yataktan kalkmak bana dünyanın en zor işi gibi geliyor, o yüzden kalkmıyorum. Vale'ye Sophia'yı yürüyüşe çıkarmak için geldiğinde kahvaltıyı atlayacağımı söylüyorum ve sonra tekrar uykuya dalıyorum.

Sonunda mesanem beni sıcak kozamdan çıkmayı düşünmeye zorluyor. Başım yorganın altından dışarı kayıyor ve çok geçmeden ıslak bir dil yanağımla buluşuyor.

"Birileri kendini daha iyi hissediyor," diyorum Sophia'yı okşayarak. Yüzüme bakıyor ve ben de gülüyorum. "Nefesin kokuyor kızım. Sana köpek diş macunu almalıyım."

Başını yana eğiyor, muhtemelen ne geveledi̇ğimi merak ediyor.

Dün gece Giorgio ile yaptığım konuşma bilincimin sınırlarını tırmalıyor ama bunu düşünmek istemiyorum. Ne anlamı var ki? Kendini açıkça ifade etti.

Banyoya doğru yürüdüm. Aynada çürüklerimi inceliyorum. Bacaklarımın ve gövdemin üzerinde birkaç tane var ama üzerlerine bastırmadığım sürece acı vermiyorlar. Saçımı yıkıyorum, fönlüyorum, hafif bir makyaj yapıyorum ve aşağı iniyorum.

Vale ve Dem'i mutfakta buldum. Adanın yanında duruyorlar ama birbirlerine o kadar dalmışlar ki içeri girdiğimi duymuyorlar. Ağabeyim yeni karısını kucağına almış, ona bir şeyler fısıldarken yüzüne sevgiyle bakıyor. Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyor ve gülümsüyor.

Özel bir ana izinsiz giriyormuşum gibi hissetsem de ikisinin görüntüsü göğsümü ısıtıyor. Hepimiz İbiza'dayken kardeşim bu kadar mutlu muydu? Muhtemelen. Sadece fark edemeyecek kadar kendimde değildim. Düğünleri bile bulanıktı. Derimin altına acı bir özlem sızıyor. Kendini biriyle paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra yalnız olmak acı veriyor.

Vale varlığımı hissediyor ve bana doğru dönüyor. Gözleri açılıyor ve garip bir kahkaha atarak ağabeyimin kollarından sıyrılıyor. "Sıra sende!"

Onlara sırıtıyorum. "Böldüğüm için özür dilerim."

Vale bana çabucak sarıldı. "Saçmalama. Biz de tam eğer yakında çıkmazsan seni bizimle takılman için nasıl sürükleyeceğimizi konuşuyorduk."

Dem adaya yaslanıyor, büyük bir meyve kâsesinden yeşil bir elma koparıyor ve çıtır çıtır bir ısırık alıyor. "Senin şu yavru nerede?"

"Yatak odasında dinleniyor. Ayrıca o Giorgio'nun, benim

değil." Dem gülümsüyor. "Bence seni daha çok seviyor."

Sophia'nın Giorgio'ya gitmeye çalışmamasına biraz şaşırdım ama belki de şu anda ona ondan daha çok ihtiyacım olduğunu hissediyordur.

"Peki bugün için planın nedir?"

Elmasını bitiren Dem, çekirdeğini çöpe atıyor ve ellerini bir havluya siliyor. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var Mari."

Valentina'nın yüz ifadesi düşer. "Yerleşmesi için ona zaman verin."

Gözleri kilitleniyor ve bir süre birbirlerine bakıyorlar, sessiz bir sohbete dalmışlar.

Bir önsezi duygusu ciğerlerime yayılıyor.

"Er ya da geç olması daha iyi," diyor Dem sonunda.

"Ne oldu?" Bakışlarımı ikisi arasında dolaştırarak soruyorum. Dem

avucunu sırtıma koyuyor. "Hadi gel. Ofisimde konuşuruz."

İçeri girdiğimizde, o karşıma otururken ben de masasının önündeki sandalyenin koluna tünüyorum.

Söyleyeceği şeyi söylemek için acelesi varmış gibi görünmüyor ve tereddütleri beni tedirgin ediyor. Kardeşim açık sözlüdür, hep öyleydi.

Yanağını kaşıyor. Dudağının kenarını ısırıyor. "Dem,

beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum. "Sadece

söyle."

Avuçlarını masanın üzerine bırakıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Grassis'le tanıştığınızı

hatırlıyor musunuz?" "Kiminle?"

"Onlar klandan bir aile. Onlarla beş yaşlarındayken falan tanışmıştın." "Evet,

hafızam *o kadar* iyi değil."

Gergin bir kıkırdama çıkarıyor. "Doğru. Muhtemelen seni klandaki büyük oyuncular hakkında bilgilendirerek daha iyi bir iş çıkarabilirdim ama İbiza'dayken bu pek de önemli görünmüyordu. Grassis'ler son on yılda en güçlü Casalesi ailelerinden biri haline geldi. Yerel hükümetle kurabildikleri bağlantılar sayesinde çimento işleri hızla gelişiyor ve bölgedeki en kârlı fabrikalardan bazılarını da kontrol ediyorlar. En iyi moda evlerinden bazılarının ürünlerinin mükemmel kopyalarını yapıyorlar. Amerika'ya yaptıkları ihracat onlara neredeyse bizimkiyle yarışacak bir servet kazandırdı."

Bunun bir tarih dersinden daha fazlası olduğunu bilerek dikkatle dinliyorum.

Kardeşim bir kalem alıyor ve parmaklarının arasında çeviriyor. "İşletmelerin çoğu aile reisi Emilio Grassi tarafından yönetiliyor, ancak çeşitli alt bölümleri yavaş yavaş en büyük oğlu Matteo'ya devretmeye başladı. Son birkaç hafta içinde ikisiyle de birkaç kez görüştüm ve aynı fikirdeyiz. Eğer görevi devraldığımda organizasyonda önemli bir yere sahip olacaklarını garanti edebilirsem beni desteklemeye hazırlar."

"Sözün yeterince iyi değil mi?"

"Giorgio'nun geçenlerde belirttiği gibi, bir itibar sorunum var gibi görünüyor," diyor kuru bir sesle. "Ben sözümün eri bir adamım, ama beni bunu bilecek kadar iyi tanımıyorlar."

"Peki onlara ne teklif edeceksin?"

Kalemi tekrar çeviriyor. "Size iletmek istediğim bir öneride bulundular."

Homurdanıyorum. "Bu tür konularda size tavsiyede bulunacak nitelikte değilim. Vale bu konuda çok

daha iyi olacaktır." "Oh, Vale bana fikrini söyledi. Şu anda seninle konuşarak ona karşı geliyorum."

Kaşlarımın arasındaki çentik derinleşiyor. "Tamam... Peki, ne oldu Dem?"

"Bir evlilik önerdiler. Sen ve Matteo arasında." Midem

bulanıyor.

Giorgio biliyordu.

Dün gece ona Dem'in beni asla bir evliliğe zorlamayacağını söylediğimde, kardeşimin tam olarak bunu yapmak üzere olduğunu biliyordu.

"Başka seçeneğim yok, değil mi?" Oda etrafımda dönerken derin bir nefes alıyorum. "Karar verildi bile."

Alnı kırışır. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Ona teklifini değerlendireceğimi ama seçimin sana ait olduğunu söyledim."

Dönme yavaşlar. "Bu doğru mu?"

"Sana bu konuda yalan söylemem Mari," diyor sesi yumuşayarak. "Sen ve Vale'nin hayatımdaki en önemli şeyler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Bu yol senin mutluluğunu feda etmek anlamına gelseydi, bunu yapmazdım" diyor, sesi inançla çınlıyor. "Ama ben iktidara geldiğimde hayatlarımızın daha iyi olacağına gerçekten inanıyorum. Sen daha güvende olacaksın. Artık Sal tarafından eziyet görmeyeceğiz. Ailemizin derin ve anlamlı bir geçmişe sahip olduğu memleketimiz Casal'da yaşayabiliriz. Bunu, bir gün Vale ile birlikte büyümesini umduğum ailemizin geleceği için yapıyorum. Çocuklarımızın, senin ve benim üzerimizde dolaşan sürekli tehditle büyümesini istemiyorum."

Gelecekteki yeğenlerimin kaçırılması ya da arkadaşlarının öldürülmesi düşüncesi midemde ağır bir yük oluşturuyor. "Bunu ben de istemiyorum."

Dem iç çeker. "Bu klanı yönetmek istiyorum çünkü onu yüceltebileceğime inanıyorum. Bu organizasyon zaten güçlü ama ben onu daha da güçlendirebilirim. Babamızın klan için benimle paylaştığı bir vizyonu vardı. Bana Casalesi'nin İtalya'nın üzerine inşa edildiği kumaş olabileceğini söyledi. En alt düzeydeki federal kurumlardan parlamentomuzun üyelerini barındıran odalara kadar ülkedeki önemli her kuruma nüfuz edebiliriz. Her yerde olabiliriz. Gücümüz sınırsız. Gölgelerden hükmedebiliriz ama o kadar zengin ve mutlu oluruz ki ışıkta durmak gibi bir arzumuz olmaz. Onun vizyonunu hayata geçirerek onu onurlandırmak istiyorum."

Sözleri beni etkiledi. Ailemizle ilgili hiçbir anım yok. Ben çok küçükken öldüler. Ama Dem bana hikayeler anlattı ve onlardan bahsederken, onları çok sevdiği ve saygı duyduğu çok açık.

"Bu evlilik teklifini kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Bu tür bir anlaşma klanda yaygındır, ancak bu konuda nadiren konuşuruz" diyor.

"Bunca zaman farklı bir dünyada yaşadık, değil mi?"

"Pek çok açıdan öyle." Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. "İzolasyondan nefret ediyordum ama bunun faydaları da vardı. İbiza'da nispeten normal bir hayat yaşayabildin. Ve şimdi bu bitti."

Başını iki yana sallıyor.

Sesindeki pişmanlık beni daha dik oturtuyor. Giorgio'nun alaycı sözlerini dinlememeliydim. Kardeşimi ondan daha iyi tanıyorum.

Dem her zaman beni ön

planda tutar. Bu seçimi bana

bırakıyor.

"Eğer kendini suçlu hissediyorsan, hissetme" diyorum. "Beni güvende tutmak için yıllarca kenarda durdun. Benim için her şeyi yaptın, Dem. Şimdi senin Don olduğunu görmek istiyorum."

Tüm kalbimle söylüyorum. Kardeşim bu savaşı kazanmayı hak ediyor ve ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa, bunu düşünmek zorundayım.

Avuçlarımı kot pantolonumun üzerinde yumuşatarak bakışlarıyla buluşuyorum. "Bana biraz daha Matteo'dan bahset."

Dem çenesini sıkıyor ve sonra bir çekmeceyi açıp içinden bir dosya çıkarıyor. Bana uzattı. "İşte dosyası."

Açıyorum ve ilk gördüğüm şey Matteo'nun fotoğrafı oluyor. Giorgio'dan daha genç, yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünüyor. Unutulabilir bir şekilde yakışıklı. Yüzünde göze çarpan hiçbir şey yok. İçimde bir şeyleri harekete geçiren hiçbir şey yok.

Giorgio'ya baktığımda hissettiklerimin bir ipucu bile yok.

Tanrım, neden onu düşünüyorum ki?

Giorgio bunu biliyordu. Kardeşimin bana bir evlilik teklifi olduğunu biliyordu ve her şeye rağmen bunu kabul etti.

Benim yerime intikamı seçti.

Şimdi benim de her şeyle barışmam gerekiyor. Bana Giorgio gibi hissettiren başka bir erkek asla olmayabilir. Yaşadığımız şey özeldi, kalbime düşen bir yıldırım gibiydi. Ama yıldırımın ikinci kez düşmesini bekleyemem.

Bir sonraki sayfaya, Matteo'nun biyografisine geçerken gözlerimin arkası karıncalanıyor. Tarıyorum, bir sonraki kelimeye geçer geçmez ne okuduğumu unutuyorum. Orada ne yazdığı önemli değil.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Kardeşime sordum.

"Her şeye rağmen adil ve makul bir adam gibi görünüyor. Ras'ı onunla muhatap olan hemen herkesle konuşturdum ve hiç kimse şüphe uyandırmadı. Geçmişinde sana kötü davranacağını düşündürecek hiçbir şey yok. Ve eğer yaparsa, taşaklarını kesip boğazına tıkarım."

Bakışlarımı sayfadan ayırıyorum. "Tanrım."

Dem omuz silkiyor. "Gerçek bu. Ve hemen karar vermene gerek yok. Düşünecek çok şey olduğunu

biliyorum."

Vale'nin dünkü sözleri aklıma geldi. Eğer yeterince cesursam kardeşimin imparatorluğunda bir rol oynayabilirim.

İstediğim bu mu?

Kardeşim bir iş adamı değil, bu rolü ne kadar iyi oynarsa oynasın.

Dem bir suçlu. Babam da öyleydi. Ve annem de. Büyükannem ve büyükbabam. Herkesin hatırlayabildiği kadarıyla geniş ailemin çoğu.

İbiza'da başka bir şey olabileceğimi düşündüm ama bunu yapmak Dem'i geride bırakmak

anlamına geliyordu. Kardeşimi bırakmak istemiyorum. Her kim olursa olsun, o benim tek

ailem ve onu seviyorum.

Dem'in bana öğrettiği bir şey varsa o da aşkın fedakarlık olduğudur. Tek bir şikâyette bulunmadan benim için birçok fedakârlık yaptı. Bana yük olduğumu hissettirmeden.

Şimdi aynısını yapma sırası bende.

Dosyayı kapatıp masasına bırakıyorum. Gözlerimiz buluştu.

"Matteo ile evleneceğim."

BÖLÜM 34

MARTINA

Kardeşimin ofisinden trans halinde çıktım.

Dem bana Grassis'e söylemeden önce birkaç gün bekleyeceğini söyledi. Hızlı cevabımın onu hazırlıksız yakaladığını söyleyebilirim. Fikrimi değiştireceğimden korkuyor ama değiştirmeyeceğimi biliyorum.

Tamamdır.

Nişanlanmak üzereyim.

Mutfakta bir bardak soğuk su içiyorum ve ardından bir tane daha içiyorum. Aşçı yemek hazırlıyor ve bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "İyi misiniz sinyorina?"

"Hayır."

Tezgâhın üzerindeki tepsiden bana bir cannoli uzattı. "Al, solgun

görünüyorsun." "Şekerin yeterli olacağını sanmıyorum."

Bilinçli bir şekilde başını sallıyor ve ince bir bardağa biraz vermut koyuyor. "Yemekten önce biraz *aperitivo*," diyor bardağı bana uzatırken. "Sinyora De Rossi on beş dakika içinde her şeyin hazır olmasını söyledi."

Ona teşekkür ediyorum ve dışarıya, iç avluya çıkıyorum. İki sandalyeli bir masa var ve içkimi yudumlayıp cannoli'yi kemirirken onlardan birini alıyorum.

Yakınlarda bir çeşme şırıldıyor ve yakındaki bir koruluktan ağustos böceklerinin sesi geliyor. Bu bölge castello'dakinden çok daha sıcak ve keşke daha açık renk bir gömlek giyseydim diyorum. Gözlerimi kapatarak sesler üzerine meditasyon yapıyorum ve seslerin beni şimdiki ana çekmesine izin veriyorum. Düşünmek istemiyorum.

Arkamdaki kapı açıldı. Onu ayak seslerinden tanıyorum, yavaş, sabit ve emin. Bir sandalye çekip yanıma oturuyor, ön kolunu masaya dayıyor, parmakları parmaklarımın birkaç santim ötesinde. "Nasıl hissediyorsun?"

"Umursuyormuş gibi yapmana gerek

yok." "Umursuyorum, Mari."

Başımı sallıyorum, ona bakmayı reddediyorum. "Yeter. Dediğin gibi, bitti." Bir

duraksama oldu. "O zaman bunu kabullenmişsin."

"Senin için günlerce ağlayacağımı mı sandın?" Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Gözyaşlarımı çok daha değerli amaçlar için saklayacağım."

Hafifçe geri çekiliyor, yüzünü acı kaplıyor ama umurumda değil. Vermutumu bitirip ayağa kalkıyorum. "Akşam yemeği başlamak üzere."

Arkamdan geldiğini duyuyorum, vücuduna dair farkındalığım hâlâ

yüksek. Umarım uzun sürmez.

Ras, Vale ve Dem odaya girdiğinde masaya karşılıklı oturuyoruz.

Şarap şişesine uzanıyorum ve herkes yerleşirken kendime büyük bir bardak dolduruyorum. Giorgio bundan sonra her akşam yemekte bize katılacak mı? Tanrı yardımcım olsun. Söylediklerimde ciddiydim. Onun için ağlamayı bıraktım ama bu hiçbir şey olmamış gibi sürekli onun yanında olmanın kolay olduğu anlamına gelmiyor.

Yemekler servis edilir. Personel odadan çıktıktan sonra Dem ayağa kalkar ve kadeh kaldırmak için kadehini kaldırır. "Yapmam gereken önemli bir duyuru var." Bakışları bana takılıyor. "Ama önce, kız kardeşimi tekrar aramızda görmekten ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum."

Gülümsüyorum.

"Son birkaç ay senin için zor geçti," diye devam ediyor. "Senin için önemli birini kaybettin-Imogen. Bu anlamsız bir ölümdü. İtiraf etmeliyim ki uykusuz geceler geçirdim ve eğer bana hiç dönmezsen ne yapacağımı düşündüm. Hayal etmesi zor bir şey. Napoletano'dan seni yanına almasını istememin sebebi de buydu. Onun eşsiz becerileri göz önüne alındığında, seni güvende tutmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm." Kendisine okunamayan bir ifadeyle bakan Giorgio'ya dönüyor. "Mari'yi en kötü senaryoya hazırlayacak öngörüye sahip olman iyi bir şey ve tabii ki seni dinlemekle akıllılık etti. Mari'nin bize tek parça halinde dönmesini sağladığın için sana teşekkür etmek istiyorum."

Kadehlerimizi kaldırıp birer yudum alıyoruz. Vale, Dem'e dönmeden önce bana dikkatli bir gülümseme fırlatıyor. Kardeşim belli ki konuşmasını bitirmemiş.

Kadehini çeviriyor, yüzünde dalgın bir ifade var. "Mari, Napoletano ile geçirdiğin zamanın senin üzerinde olumlu bir etkisi olduğunu görebiliyorum."

Giorgio bana bir bakış atıyor ve yanaklarımdaki sıcaklık artıyor. Keşke Dem o zamanın bir kısmını nasıl geçirdiğimizi tam olarak bilseydi.

"Sen her zaman benim küçük kardeşim olacaksın," diyor Dem, gözleri sıcacık, "ama artık bir yetişkin olduğunu kabullenmem gerekiyor. Bugünkü kararın bunu doğruladı."

Gözlerim açıldı. Onlara şimdi mi söyleyecek?

"Martina, Matteo Grassi ile evlenmeyi kabul etti."

Bir şey paramparça olmadan önce duyuru bir anlık şaşkın bir sessizlikle karşılanır.

"Çok özür dilerim," diye kekeliyor Vale, bardağının parçalarını toplamak için oturduğu yerden kayarak. "Ben sadece... bunu beklemiyordum."

Dem onun yanına koşar. "Sana yardım edeyim."

Masanın karşısındaki Ras bana sırıtıyor ama Giorgio donup kalıyor. Çenesini sıkmış, cehennem ateşine rakip olabilecek kadar sıcak ve öfkeli bir bakışla beni yakıyor.

Tüm tenimi yakarken, önerilen anlaşma hakkında tam olarak ne bildiğinden şüphe etmeye başlıyorum. Reddedeceğimi mi düşündü? Onun hesabına mı?

Dudaklarımı büzüp gözlerimi kısıyorum. *Canın cehenneme.*

Düşünce dolaşıyor. İfadesinde tehlikeli bir şey parlıyor ve karnıma bir korku salıyor. Aşçı, Vale'nin şarabı temizlemesine yardım etmek için mutfaktan bir bezle çıkarken, birbirimize bakıyoruz.

Ona bağırmak istiyorum. *Bu kadar önemsiyorsan bir şey söyle.* Ama söylemiyorum ve sonra herkes yerine oturuyor.

"Matteo'yu son gördüğümde beni ninesinin fırınına götürmüştü," diyor Ras. "Adam biraz sert ama o yaşlı kadın tam bir cümbüştü. Katılmak için fena bir aile değiller, Mari."

"Teşekkürler, Ras."

Vale uzanıp bileğimi sıkıyor. "Tebrikler," diyor ama sesinde bir belirsizlik var. "Damatla ne zaman tanışacaksın?"

"Emin değilim." Yardım için Dem'e baktım.

"İki gün sonraki görüşmemizde iyi haberi Matteo'nun babasıyla paylaşacağım," diyerek çatal bıçak takımını eline aldı. "Kısa bir süre sonra ikinizin buluşmasını ayarlayacağız."

Vale ve Ras beni tebrik ettikten sonra masadakilerin dikkati Giorgio'ya yöneliyor. Avucuyla kravatını düzeltiyor. Kol düğmelerini ayarlıyor. Sonunda, "Tekliflerini kabul etmeden önce o çocuğu dikkatle incelerdim," dedi. Sesi kemik kadar kuru.

"Ras çoktan yaptı," diyor Dem. "Martina için iyi bir eş olacağından eminim."

"Sizin erişemediğiniz kaynaklara erişimim var. Onlarla konuşmadan bu işe girişmek hata olur."

Gerginlik masanın etrafını sarar.

"Kız kardeşimle evlenmek isteyen adamı incelerken baştan savma bir iş yaptığımı mı ima ediyorsun?" Dem sert bir şekilde söylüyor.

Giorgio omuz silkiyor, bir kez daha tamamen sakin görünüyor. "Söz konusu o olduğunda tüm kozlarını kullanmak istemez misin? Gereksiz olsa bile, zararı olmaz."

Onun uzlaşmacı tonu Dem'in geri adım atmasını sağlıyor. Kardeşim oturduğu yerde kıpırdanıyor, dudakları büzülüyor ama sonra Giorgio'ya başını sallıyor. "Bana ne bulduğunu söyle."

Ras, Giorgio'nun sırtına bir tokat atar. "Mari'ye karşı korumacı oldun, ha? Senin işin bitti, Napoletano. Bizimle güvende ve yakında kocasının adamları onu yedi gün yirmi dört saat izleyecek."

Giorgio kaskatı kesildi, ben de çiğnemenin ortasında durdum. Ras onu kızdırmaya mı çalışıyor? Kardeşimin sağ kolu zaman zaman yaramazlık yapmaya meyillidir, ama keşke bunu bıraksa. Sadece bu konuşmanın bitmesini istiyorum.

Dem, "Napoletano'nun Matteo'nun aleyhinde bir şey bulmayacağını varsayarsak, bu ittifakı sağlamak Sal'a giden yolu açacaktır," diyor.

Ras başını sallar. "Mal varlığına el koyma ilham verici bir hamleydi Napoletano. Moretti ve De Rosa'nın dönüşmesine saatler kaldı, bunu hissedebiliyorum. Onlarla birlikte, Sal'in en yakın çevresi hariç, koruyucu ekibinin her katmanına ulaşmış olacağız."

"Calisto bu adamları yönetiyor," diyor Giorgio. "Ve iliklerine kadar

sadıktır." "Son kısmı kaba kuvvetle halletmemiz gerekebilir," diye

bitiriyor Damiano.

Vale ona endişeli bir bakış gönderir. "Umarım tek başına bir orduyla savaşmayı

planlamıyorsundur." "En fazla bir düzine adam olur," diyor Dem.

"Evet, endişelenme Vale," diyor Ras. "Kimin bizim tarafımıza geçtiğini gördüklerinde, akıllı olanlar silahlarını bırakacaktır. Beni psikopat kız kardeşine pusu kurmam için gönderdiğin zamandan daha az kan dökülecek."

Vale gözlerini deviriyor. "Biliyor musun, Gemma'dan o kadar sık bahsediyorsun ki seni daha iyi tanımasam ona aşık olduğunu düşünürdüm."

Ras gülüyor. "Tutulmak mı? Hayır, sadece birinin nasıl bu kadar normal görünüp de tamamen vahşi olabildiğine dair hafif bir hayranlık." Şarabından bir yudum alıyor. "Bu arada o nasıl?"

"Hâlâ nişanlıyız," diyor Vale dikkatle. "Sanırım tüm bunlar bittikten sonra dört gözle bekleyeceğimiz bir sürü düğün var."

Bifteğimi kestim. Vale, Giorgio'nun Sal'i öldürmesine izin verme planlarını biliyor mu? Sanırım Dem ona söylerdi. Giorgio'nun kardeşimi buna izin vermeye ikna etmek için ne kadar uğraştığını merak ediyorum.

Bu düşünceyle içimde öfke kabardı. Beni

bunun için takas etti.

Daralan bakışlarım adamın kendisine takılıyor ve yemek yemediğini fark ediyorum. Gözleri benim üzerimde ama odaklanmamış, sanki kafasının derinliklerine çekilmiş gibi.

Ne düşünüyor? Sal'i öldürdüğü anın hayalini mi kuruyor?

Dem ve Ras planları hakkında konuşmaya devam ediyorlar ama ben artık dinlemek istemiyorum. Yemeğimi yiyorum, şarabımı bitiriyorum ve Sophia'yı kontrol etmek için masadan kalkıyorum.

Onu iç avluya açılan kapının yanında yatarken bulmam birkaç dakikamı alıyor. Camın arkasından

özlemle bakıyordu.

"Oraya gitmek ister misin?" Ben sorarım.

Kapının kolunu tuttuğumda canlanıyor ve kapıyı açtığımda dışarı çıkıyor.

Daha önce Giorgio beni yemekten önce burada bulduğunda kullandığım sandalyeye oturuyorum ve Sophia'nın çalıların etrafını koklamasını izliyorum. Topallıyor ama enerjisi geri geldi.

Düşüncelerim yaklaşan nişanıma dönüyor. Kocam nasıl biri olursa olsun, ben hallederim. Dem yemekte haklıydı. Giorgio ile geçirdiğim zaman beni değiştirdi.

İlk kez aşık oldum.

Kalbim ilk kez bir erkek tarafından kırıldı.

Nasıl yapıştıracağımı henüz bulamadım ama bulacağım.

Telefonumu çıkarıp Imogen'in adına tıklıyorum ve son bir mesaj yazıyorum.

Yakında evleneceğim, dostum. Damadım daha önce hiç tanışmadığım biri. Dehşete düşersin. Sen her zaman romantik biriydin. Ama benim gibi biri için en iyisi bu. Bana bir şeyler hissettiren tek adam beni istemiyor ve içimden bir ses onun gibisini bir daha asla bulamayacağımı söylüyor. O zaman kocamın kim olduğunun ne önemi var?

Gönder tuşuna basıyorum.

Mesaj yeşile dönüyor. Bir saniye sonra, teslim edilmediğini söyleyen kırmızı bir

simge var. Numaranın bağlantısı kesilmiş.

Başımı öne eğdim. Bunun olması an meselesiydi ama kırmızı simge çok fazla bir darbe gibi geliyor. Tam avlu kapısı arkamdan gıcırdayarak açılırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Ses beni ürkütüyor. Dışarısı artık karanlık. Bir süredir burada olmalıyım. Vale'yi görmeyi umarak arkamı döndüm ama *o* değildi.

Kapıyı arkasından kapatıyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve telaşsız bir adım atıyor. Bakışları yanağıma düşüyor. "Ağlıyorsun."

Avucumun tersiyle sildim. "Güven bana, bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Yere

bakıyor, yüzünde gölgeler dans ediyor. "Bu adamın dosyasını okudun mu?"

"Matteo'nun mu? Evet."

"Ve?"

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Gördüğüm şey hoşuma gitti. Ne de olsa

onunla evlenmeyi kabul ettim." Çenesini gıcırdatıyor ve sonra yavaşça

bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Yalancı." "Bu

kelimeyi kendinden başka hiç kimse için kullanamazsın."

Boğazından hırlamaya benzer bir ses çıkar. "Onunla evlenmeyeceksin."

"Bu konuşma bitmiştir." Yanından geçmeye çalışıyorum ama kolu fırlıyor. Beni belimden yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

"Hayır, değil Martina," diyor ağzını kulağıma yaklaştırarak.

Onu uzaklaştırmak için tüm gücümü kullandım. "Sorun nedir? Beni bir çöpmüşüm gibi fırlatıp attın, şimdi de... Bu da ne? Kendimi Matteo'ya vereceğimi mi kıskanıyorsun? Ne yapmamı bekliyordun, rahibe mi olayım?"

Bana doğru ilerliyor. "Onun adını bir kez daha söylersen, yemin ederim bir dahaki sefere cenazesinde söylersin."

Ben geri çekilirken bile midemde hain bir kelebek beliriyor. "Kendine gel, Giorgio. Kendin söyledin. İşimiz bitti." Omzunun üzerinden bakıyorum. "Uzaklaşmalısın. Dem ortaya çıkabilir ve ondan ne kadar korktuğunu biliyorum. Bizi burada yalnız görürse yanlış bir fikre kapılabilir."

Sırtım duvara çarpıyor ve kollarıyla beni sarmadan önce bir saniye bile kaybetmiyor. Göğsü kabarıyor. "O senin için asla iyi bir eş olmayacak."

"Sen de değildin ama birlikte eğlendik, değil mi? Benden istediğin tek şey buydu." Sanki

ağzımdan çıkan kelimelere tam olarak inanamıyormuş gibi başını eğiyor.

"Eğlence mi? Yaşadığımız şey çılgınlıktı," diye fısıldıyor, gözleri vahşi. "Simya."

Omurgamdan aşağı elektrik akıyor. "Eğer bu delilikse, sanırım ikimiz de sonunda akıl sağlığımızı geri kazandık."

"Ben değil."

Göğsümün içinde bir şey yumuşuyor, umutsuzca taş gibi sert kalmasını istediğim bir şey. "Beni istemediğini söylemiştin."

"Ben asla böyle bir şey söylemedim. İşimizin bittiğini söyledim ama yanılmışım. Bir hata yaptım. Sen bırakabileceğim bir şey değilsin."

Onu dinlemeyin. Onu dinlemeyin. Dinleme.

Ama sonra dudakları boğazıma bastırıyor ve mantram kayboluyor. Köprücük kemiğimden kulağıma doğru bir iz yalıyor ve ben boğazımdan aşağı dökülmekle tehdit eden iniltiyi zorluyorum. "Kes şunu," diye nefes alıyorum.

"Hayır."

Parmaklarım gömleğinin üzerinde sıkılaşıyor. "İşimiz bitti."

"Asla." Boynumun diğer tarafına geçip sıcak diliyle aynı hareketi tekrarlıyor. Bu hareket içimde bir nabız atışını tetikliyor.

Geri çekildiğinde gözleriyle buluşuyorum. "Peki ya senin intikamın?"

"Bir yolunu bulacağım." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve sonra geri çekiyor. "İkinize de sahip olacağım."

Nasıl yani? O gerçekten deli, çünkü bu delilik. Umutsuz, pervasız bir hareket. Ama kendimi ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım, onu uzaklaştıracak iradeyi bulamıyorum. Kokusu beni

sarıyor. Vücutlarımız birleşiyor ve eve dönmüş gibi hissediyorum.

Dili ağzımı istila ediyor, emin ve sahiplenici. Bir eliyle göğsümü avuçlarken diğer eliyle ensemi okşuyor. Işıkları açmadığım için avlu karanlık ama dışarıda herkes yürüyebilir ve bizi fark etmeleri uzun sürmez.

"Bu işler böyle yürümüyor," diye fısıldıyorum, kolumdaki spagetti askıyı çekiştirip askısız sütyenimi ortaya çıkarmak için atletimi çekiştirirken. "Beni bırakmalısın."

Boğazının arkasından öfkeli bir ses çıkarıyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Bir yolunu bulacağımı söyledim. Başka seçeneğim yok."

Yanıtımı beklemeden dudaklarını göğsümün kabarıklığına bastırıyor ve ardından sütyenimi aşağı doğru itiyor. Dilini meme ucuma doğru uzattı. İnliyorum, sırtımı eğiyorum ve sert tomurcuğa daha iyi erişmesini sağlıyorum.

Bu bir veda. Doğru düzgün bir veda edemedik, bu yüzden çılgınlığımıza bir son vermek için bunu şimdi yapmalıyız.

"Sen benimsin, Martina. Her zaman benim olacaksın."

Yalanları karşısında gözlerim doluyor ama her nasılsa, bu anın kalp kırıklığı sadece zevkimi artırıyor. Diğer göğsüme geçiyor, onu da aynı dikkatle, aynı ahlaksız arzuyla okşuyor.

Elimi çıkıntısının üzerine koyarak, fermuarını indirip içine uzanmadan önce pantolonunun üzerinden okşuyorum.

İnliyor, ereksiyonu avucumun içinde seğiriyor. Parmağımı ucunda gezdirdiğimde prekumla ıslanmıştı.

"Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim," diyor tenime karşı. "Seni arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğim. Aksini düşünmekle aptallık etmişim."

Sen hala bir aptalsın. Ama bu sözleri yüksek sesle söylemiyorum, çünkü durmasını istemiyorum. Onu son bir kez içimde hissetmek istiyorum. Aletinin verdiği hazzın ve hiçbir zaman lezzetli bir sızı bırakmamasının tadını çıkaracağım. Yarın, bu bana ne olabileceğimizi hatırlatacak.

Eteğimi yukarı kaldırıyor ve iç çamaşırımı yırtıyor, keskin ses avlunun sessiz havasında yüksek ve net. Avuçlarımı göğsünün, karın kaslarının, sikinin üzerinde gezdiriyor, tüm sert hatları sadece bunlar olmadan önce hafızama kazımaya çalışıyorum.

İçime girerken dudakları benimkileri buluyor. İyi ki bacaklarım onun beline sarılmış ve o da onları sıkıca kavrıyor, çünkü dibe vurduğunda vücudum jöle gibi oluyor. Sinir uçlarım zevkten vızıldıyor.

Sanki bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi beni sertçe beceriyor. Yanağını yanağıma bastırıp fısıldadığında haklı olduğumu anlıyorum: "Seni asla benim gibi beceremeyecek. Seni asla dünya yanıyormuş gibi inletemeyecek ve sen yine de bana dur demeyeceksin."

Amım onun etrafında titrerken alt dudağımı ısırıyorum. Bu konuda haklı. Giorgio'yu kıyaslayabileceğim hiçbir şey yok ama bir şekilde içimin derinliklerinde hiçbir erkeğin beni bu kadar iyi hissettiremeyeceğini biliyorum.

Aramıza uzanıyor ve başparmağıyla klitorisimi buluyor. Yüzümü omzuna bastırıyorum, gömleğiyle bir iniltiyi bastırıyorum. Yaptığı küçük daireler tüm doğru hisleri harekete geçiriyor, sanki uzun zaman önce çözdüğü bir oyunmuşum gibi.

"Yaklaştım," diye nefes

alıyorum. "Sakın durma." "Öyle

bir planım yok, *piccolina*."

Bu lakap beni mahvediyor. Zevk dalgaları iliklerime kadar işlerken ona karşı sarsılıyorum. Elini kaldırıyor ama sadece kıçımı avuçlamak için. İticileri hızlanıyor ve ağustos böceklerinin sesi neredeyse iniltilerini bastıracak kadar yükseliyor. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. Üzerimizdeki yıldızlara bakıyorum ve tam zirveye ulaştığı sırada bir tanesi düşüyor.

Bir dilek tutmalıyım ama ne dileyeceğimi bilmiyorum. Belki de zamanın geri sarmasını ve bizi bu kadar yanlış hissetmediğimiz şatoya geri götürmesini.

Eğer bu son seferin beni rahatlatmasını bekliyorsam, sanırım hata yapmışım. Giorgio içimden çıkarken bakışlarına bile karşılık veremiyorum. Beni bıraktığında hemen yırtık iç çamaşırımı temizleyip eteğimin bir cebine sokuyorum ve gitmek için harekete geçiyorum. Fermuarını çekiyor ve bana yetişmek için acele ediyor. "Martina."

Elini sıkıyorum ama tekrar tutuyor. "Mari-"

"Beni yalnız bırakın," diyorum, sesim titreyerek.

O yapmıyor. Beni güçlü ve acımasız bir şekilde kendine çekiyor ve dudaklarını

dudaklarıma bastırıyor. O kadar kızgın ve *kaybolmuşum* ki, çok geç olana kadar

arkamdaki kapının açıldığını duymuyorum. Biri nefes alıyor.

"Çek o lanet ellerini kız kardeşimin üzerinden."

BÖLÜM 35

GIORGIO

De Rossi Martina'yı benden uzaklaştırdı ve silahını çıkardı.

Birkaç gün içinde ikinci kez dolu bir namluya bakıyorum ve itiraf etmeliyim ki bu sefer bunu hak ettim.

Nasıl göründüğünü biliyorum.

De Rossi'nin ne düşüneceğini biliyorum.

"Seni zorladı mı?" De Rossi birkaç adım önümde durduğu yerden homurdanıyor.

Martina başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Onları görünce göğsüm dehşetle sıkışıyor. Benim için ağlamayacağını söylemişti ama şu anda benim yüzümden ağladığını inkar edemem.

Onu bu şekilde almam bencillikti ama bir yolunu bulacağımı söylediğimde yalan

söylemiyordum. Kararımı verdim.

O lanet Grassi'yle evlenmesine izin vermeyeceğim.

"Dem, hayır. Silahını indir." Kadın adamın ön kolunu tutmaya çalışır ama adam kolunu çeker ve onu arkasına iter.

"Bu nedir o zaman?" De Rossi kafama bir kurşun sıkmaktan yarım yanlış kelime uzakta gibi görünüyor.

"Biz..." Martina yutkunuyor. "Bir şeye son veriyorduk." Az önce

yaptığımızı düşündüğü şey bu mu? Hayır, bu bir veda değildi.

Martina'ya gelince, artık vedalar olmayacak.

Dün korkunç bir hata yaptım. Onu tekrar tehlikeye attıkları için Polo ve Sal'e o kadar kızgındım ki tek gördüğüm şey kırmızıydı. Onlara bunu ödetme ihtiyacı her şeyi tüketmişti.

Düzgün düşünemiyordum.

Duruma buzlu camın arkasından bakıyordum ve camın kırılması için De Rossi'nin Martina'nın evleneceğini söylemesi gerekti.

Birdenbire her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Mari'yi gördüğümden beri onu kendimden uzaklaştırıyorum çünkü içimde uyandırdığı hisler dehşet verici. Daha önce hiç bir kadını sevmedim. Hiç gerçekten sevilmemiş biri bir başkasını sevmeyi nasıl bilebilir?

Belki başka birinden öğrenerek.

Hayatım boyunca başıma bela olan ve kendimi değersiz hissetmeme neden olan bu hikâyeme tepki verdiğinde Mari'nin benim için doğru kişi olduğunu anlamalıydım. Beni dinledi ve nezaketle tepki verdi. Şefkatle. Ailesini öldüren adam benim bir parçam. Bu onun geri çekilmesi için yeterli bir sebep olmalıydı.

Ama yine de yapmadı.

En kırık dökük şeyler bile doğru eller tarafından onarılabilir.

Mari benim. Düşük doğmuş olabilirim. Çok yaşlı olabilirim. Adımın yanında fabrikalar ya da bir ordu olmayabilir. Ama hayatımı imkânsız sorunları çözerek geçirdim ve Martina'dan daha değerli bir ödül hiç olmadı.

Ona sahip olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, çünkü artık

gerçeği biliyorum. Eğer o benim değilse, başka hiçbir şeyin önemi yok.

"İkiniz yokken kız kardeşimle yaptığınız şey bu muydu?" De Rossi soruyor, sesi alçak ve ölümcül.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "*Tüm* zaman boyunca değil."

Silahı gökyüzüne doğrultur ve bir el ateş eder. "*Siktir git*, Napoletano."

"Kesin şunu!" Martina bağırır. "İçeri girip konuşalım."

Silahını indiriyor ve öfkeli bakışlarını benden kız kardeşine çeviriyor. "Odana git."

"Hayır, Dem, açıklayabilirim-"

"Sana odana git dedim, Mari."

Gözleri açılıyor. Daha önce ona hiç küfretmediğini hissediyorum ve şimdi bunu duymak onu bir an için sersemletiyor. Yutkunuyor, boğazı düğümleniyor, sonra gözlerini indiriyor ve başını sallıyor. "Tamam."

Kapıya ulaşmak için iki adım atmasını izliyor ve son anda bana bir bakış fırlattığında, "Ona bakma. İçeri gir. *Şimdi*."

Kapı çarparak kapandı ve sonra sadece ikimiz kaldık. De Rossi beni değerlendiriyor, çenesi titriyor. "Demek bu yüzden Grassi'yi kendin kontrol etmekte bu kadar ısrarcıydın. Dur tahmin edeyim, var olsa da olmasa da onu diskalifiye edecek bir şey bulacaktın."

"Martina onunla evlenmiyor."

De Rossi, "Cehennem gibi değil," diye tersliyor. "Bunun sana bağlı olduğunu mu sanıyorsun?"

"Gelininin bakire olmadığını söylediğimde Grassi'nin nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Bir yumruk attı, ben de elmacık kemiğime indirmesine izin verdim. Çok acıttı ama bunu hak ettim. Yüzümden aşağı sıcak kan damlıyor ve gömleğime damlıyor. De Rossi bana tekrar vurmak için hamle yapıyor ama bu sefer onu engelliyorum. "Yeter."

"Ölürsen ona hiçbir şey anlatamazsın," diyor silahını tekrar kaldırarak.

"Bu durumda nişan umurunda bile olmaz. Eğer bu ihaleyi kazanmak için en iyi şansınızı öldürdüyseniz, hayır."

De Rossi gülüyor. "Her şeye hakim olduğunu sanıyorsun Napoletano. Polo'yla olan durumun seni alçaltmış olabileceğini düşünmüştüm ama belli ki bundan daha fazlası gerekecek."

Omurgamdan aşağı soğuk bir his süzülüyor.

"Az önce Calisto aradı. Sal o kadar ileri gitmiş ki, consiglieri'sini kaybetmiş. Ailesine hakaret etmiş. Calisto Martina'yı ona vermezse hepsini öldürmekle tehdit etmiş. Krallık şu anda gerçekten çöküyor ve Calisto taraf değiştiriyor. Sal bu hafta sonuna kadar ölmüş olacak ve onu öldüren ben olacağım."

Kalbim hızlanıyor. "Anlaşma-"

"Artık anlaşma yok." Silahı bıraktı ama yüzüme baktı. "Az önce tanık olduğum şeyden sonra sana bu kadar hassas bir konuda güveneceğimi mi sanıyorsun? Bana yalan söyledin. Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Birkaç hafta."

Alay ediyor. "Bana Sal'den ne istediğini söyledikten sonra, Mari'yi neden bu kadar çabuk almayı kabul ettiğini nihayet anladığımı sanmıştım. Ama görünüşe göre birden fazla motivasyonun varmış."

"Onu götürmeyi kabul ettiğimde hiçbir şey olmasını

istemiyordum." "Sonra ne oldu? Aşık mı oldun?"

Ona bakıyorum. Derimin altında milyonlarca solucan sürünüyormuş gibi hissediyorum, gergin ve rahatsız edici. Ama rahatsızlıkla oturuyorum ve geçtiğinde, savunmasız bir şey ortaya çıkıyor.

Başından beri beni korkutan buydu. Kalbimi göğsümün dışına, herkesin onun için nasıl attığını görebileceği bir yere takma hissi.

Gözleri açılıyor. "*Cazzo*."

"Yaptıysam ne olmuş?" Sessizce soruyorum.

Etrafında dönüyor, bir elini saçlarına gömüyor. "Hayır. Hayatta olmaz. Kız kardeşimi sevmiyorsun."

"Grassi'yle evlenmeyecek," diyorum arkasından.

Kafasını sallıyor. "Yüce Tanrım. Buna inanamıyorum."

"Damiano, onu benimle evlendir."

"Delirdin mi sen?"

"Onun için hayal ettiğin adam olmadığımı biliyorum. Bu senin hükümdarlığını güvence altına alacak ya da gücünü artıracak bir ittifak olmayacak. Ama kız kardeşini gerçekten seviyorsan, onu benimle evlendir. Onu herkesten daha mutlu ederim. Sana söz veriyorum." Az önce gözyaşları içinde ayrıldığı düşünüldüğünde bu cesur bir ifade ve Damiano da aynı düşünceye sahip gibi görünüyor.

"Kız kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Biz... Biz birlikte iyi çalışıyoruz."

"O zaman neden o evlilik teklifini kabul etti, *Stronzo*? Bu konuda çok fazla düşünmesine de gerek yoktu."

Çünkü sıçıp batırdım.

"Buraya geldiğimde onu ittim," diye itiraf ediyorum.

Damiano'nun dudakları acı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ah, şimdi anlıyorum. Öfkeleneceğimi biliyordun. Eğer öğrenirsem istediğin anlaşmanın asla gerçekleşmeyeceğini biliyordun. Martina'ya benden ne istediğini söyledin mi?"

"Evet."

"Onun yerine intikam almayı seçtin." Başını sallıyor. "Kız kardeşim bundan daha iyisini hak ediyor."

Sözleri yüzüme indirdiği yumruktan çok daha fazla canımı yakıyor. "Bu konuda doğru davranmadım. Eğer zamanda geriye gidebilseydim, bunu farklı şekilde ele alırdım."

De Rossi'nin gözleri kararır. "Zaman yolculuğuna gerek yok, Napoletano. Sana çoğu erkeğin asla elde edemeyeceği bir şey veriyorum, ikinci bir şans. Seçimini tekrar yapabilirsin. Sal'i öldürmene izin verebilirim ya da Matteo'nun teklifini geri çevirebilirim. Sen hangisini seçiyorsun?"

"Teklifi geri çevir ve Mari'yi bana vereceğine dair bir sözleşme imzala."

De Rossi ağzı sıkı bir şekilde homurdanır. "Bu bir pazarlık değil. Bu ikili bir seçim. Kız kardeşimin seninle evlenmek isteyip istememesi ona kalmış."

Dişlerimi sıkıyorum. Eğer ikincisini seçersem, Mari ve Sal'i kaybedebilirim. Ama ilk seçeneği seçersem, Mari'yi kesin kaybederim.

Ve bu bir seçenek değil.

Her zaman annemin intikamını aldığımda huzur bulacağımı düşünmüştüm ama şimdi

yanıldığımı anlıyorum. Huzuru hissettiğim tek zaman Mari'yle olduğum zamandı.

Derin bir nefes çekiyorum. "Nişanı boz."

* * *

Kendimi banyoya kilitleyerek yanağımı inceliyorum. Gömleğimin yakasının altında kaybolan kurumuş bir kan izi var ama onun dışında De Rossi fazla zarar vermemiş.

Martina'yla konuşurken onu korkutmamak için bir havlunun üzerine soğuk su döküp üzerimi temizliyorum.

Seçimimden dolayı hissedebileceğimi düşündüğüm suçluluk duygusu gelmedi. Birkaç gün önce Mari'ye soğuk davrandığımda şu an hissettiğimden çok daha fazla suçluluk duydum.

Neden annemin intikamını almaya bu kadar kafayı takmıştım? Bir psikiyatristle hiç konuşmadım, ama muhtemelen biri bana bunun ona düşündüğüm kadar kötü olmadığımı kanıtlamakla ilgili bir şey olduğunu söyleyecektir.

Ama o öldü. Ona kanıtlayacak hiçbir şeyim

kalmadı. Ama Martina'ya kanıtlayacak bir şeyim

var.

Gözlerim aynadaki yansımama kayıyor. Beni affedecek mi?

Uzaktan bir ses geliyor, ben de hızla yüzümü kurulayıp makyaj odasından çıkıyorum.

De Rossi'nin ofisinden yükselen sesler duyuluyor. Mari'ninkini tanımam uzun sürmedi.

"Bu benim seçimimdi!" diyor, sesi kapıdan boğuk geliyor.

Tam yolu yarılamıştım ki Valentina belirip yolumu kesti. "Henüz oraya girme."

Burnumun üzerinden ona bakıyorum. "Çekil yolumdan."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve yerinden kıpırdamıyor. "Onu sadece daha

da kızdıracaksın." Kulak misafiri olduğu belli olduğu için, "De Rossi ona ne söyledi?"

diye soruyorum.

"Nişanın atıldığını ve onu istediğini." "Bunun için orada

olmalıyım."

Ellerini uzatıyor ve bileğime doluyor. "Hayır dedi." "Neye?"

"Teklifinize," diyor, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Ne olacağını sanıyordun? *Dün* onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledin. Şimdi de onunla evlenmek mi istiyorsun?"

"Dün ona söylediğim şey bir hataydı."

"Uh-huh. Peki yarın yine fikrini değiştirip başka bir şey söylemeyeceğini nereden biliyor?"

"Çünkü yapmayacağım," diye mırıldanıyorum ama aslında onun ne demek istediğini

anlamaya başlıyorum. "Bunu düzeltmeye çalışıyorum." "*Ona* ne hissettiğini söylemek

yerine kardeşine giderek mi?"

"Ne yapmamı isterdin?"

Göğsümü dürterek beni ofisten daha da uzaklaştırdı. "Öncelikle onu rahat bırak. Hayatına yönelik başka bir saldırıdan kurtuldu, nişanlanmayı kabul etti, nişanı iptal edildi ve şimdi de düşünmesi gereken başka bir teklif mi var? Erkeklerin empati konusunda güçlü olmadıklarını biliyorum, ama bir an için bile olsa onun nasıl hissettiğini hayal edebiliyor musunuz? Tüm bunlar yüzünden beyin sarsıntısı geçiriyor." Beni tekrar dürtüyor. "Bırak. Nefes alsın. Nefes alsın."

Damiano'nun ofisinde bir şey daha paramparça olur. Valentina omzunun üzerinden bakar ve başını sallar. "Dem şu anda senden daha iyi değil. İkinizi yakaladığı için o kadar öfkeliydi ki, haberi nasıl vermesi gerektiğini hiç düşünmedi, o da kızın üzerine yıkıverdi."

Tam o sırada kapı pat diye açıldı. Mari dışarı fırladı, gözyaşları içindeki yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Mar-"

Bana doğru dönüyor, burun delikleri alevleniyor ve gözleri hançer gibi fırlıyor. "*Sen*. Bu ne *cüret*? Bana bittiğini söylemiştin. Lanet olası kalbimi kırdın!" Avuçlarını göğsüme bastırıyor. "Ve biliyor musun? Bununla başa çıkıyordum. Yeni bir yol seçtim. Belki bana mükemmel bir hayat vermeyecekti ama hayatıma bir anlam katacaktı. Bunu benden alma hakkını *sana* kim verdi?"

Öfkesi yüzümdeki kanın çekilmesine neden oluyor. "Mari, ödün vermek zorunda değilsin. Mükemmel bir hayatı hak ediyorsun."

"Ve bu seninle bir hayat mı?" Kollarını iki yana açıyor. "Bu mu? Bu mükemmel görünüyor mu? Siktir git, Giorgio."

Etrafında dönüyor ve odasına doğru uçuyor. Takip

etmek için hamle yapıyorum ama Valentina önüme

atlıyor.

"Yapma," diye tıslıyor. "Şu anda seninle konuşmak istemiyor."

Mari'nin peşinden aceleyle gidişini izliyorum ve gözden kaybolduklarında omzumun

üzerinden De Rossi'ye bakıyorum. Alaycı bir sırıtışla bana bakıyor ve neredeyse

düşüncelerini okuyabiliyorum.

Kontrolü

kaybettiniz. Şimdi

ne olacak?

BÖLÜM 36

MARTINA

İkinci evlilik teklifimin ardından hayatımın en uzun günleri geldi. Odamdan

çıkmıyorum.

Sophia ve Vale dışında kimsenin girmesine de izin vermiyorum.

Baldızım bir şekilde tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Konuşmaya zorlamıyor ya da bilmek istemediğim bilgileri paylaşmıyor.

Buna Giorgio ile ilgili her şey dahil.

Onun adını anmıyoruz. Onun varlığını ima bile etmiyoruz.

Ama onu konuşmalarımızdan silmek, zihnimden silmekten çok daha kolay.

Onu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum ama bu zor bir görev. Haftalar boyunca inşa ettiğimiz bir şeyi birkaç gün içinde yok etmek nasıl mümkün olabilir?

Beni istedi, sonra istemedi, sonra tekrar istedi. Ve Dem benimle böyle oynamasına izin mi verdi?

Benim hakkımda ne düşünüyorlar? İstedikleri gibi hareket ettirebilecekleri bir oyun parçası olduğumu mu? Birkaç ay önce bunu yanlarına bırakabilirdim ama şimdi bırakmam.

Yaşadıklarımdan sonra olmaz.

Artık uyuşmuş

hissetmiyorum.

Imogen'in ölümünden sonra göğsümdeki o korkunç boşluk? Hepsi doldu. Her nasılsa, onu inanç ve geleceğe odaklanma arzusuyla doldurmayı başardım.

İyileştim. Ve kendi kaderime karar verme hakkını kazandığımdan

eminim. Neden ikisi de bunu anlamıyor?

Avludaki olaydan bu yana üçüncü gün. Hayır, dördüncü gün. Emin olamıyorum. Elimde bir kitapla bir koltuğa kıvrılmış durumdayım, ancak son on beş dakika içinde okuduğum tek bir kelimeyi bile işlemedim. Vale karşımda oturmuş, bir dergiyi karıştırıyor.

Onuncu kez bir sayfa geri gitmek zorunda kaldığımda, okuma havamda olmadığıma

karar veriyorum. "Dem bunu sana da yaptı mı?" diye soruyorum.

Vale gözlerini dergisinden ayırıp sorgulayan bir kaşını kaldırıyor.

"Senin için kararlar aldım," diye açıklıyorum.

Bir kahkaha atıyor. "Deniyor. Nadiren başarılı

olur." "Sanırım bunu hep yanına bıraktım."

"Öğrenecek. Aslında, öğrenmesini sağlama yolunda ilerlediğinizi düşünüyorum."

Kitabımı karıştırırken, nefesimi dışarı üflüyorum. "Ona çok kızgınım. Teklifi kabul ederek sonunda ona yardım etme şansım olduğunu düşünmüştüm ve sanki bunu yüzüme geri fırlatmış gibi hissediyorum. İptal etmeye bu kadar istekli olduğuna göre o kadar da önemli olamazdı."

Vale ellerini kucağında kavuşturuyor ve bana nazik bir bakış atıyor. "Bu önemliydi Mari. Ama günün sonunda senin mutluluğun onun için daha önemli."

"Mutluluk mu? Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Matteo'yla yürütebileceğime eminim," diye mırıldanıyorum, bu düşünce midemi rahatsız edici bir şekilde sıkarken bile.

"Sanırım Dem seni birinden ayırma riskini almak istemedi-" Ağzını kapatıyor. "Senin için önemli olabilecek biri."

"Ne söylemek üzereydin?"

"Hiçbir şey."

"Vale. Ne söylemek üzereydin?"

"*Ondan* bahsetmeme konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Kitabı kapattım ve sehpanın üzerine fırlattım. "Üç gün oldu ve o hâlâ burada yaşıyor. Sonsuza kadar yokmuş gibi davranamam. Anlat bana."

Vale sanki bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibi dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Bunu söylemek bana düşmez ama bu konuyu kapatmayacağını biliyorum... Her şeyin olduğu gece Giorgio, Dem'e seni sevdiğini söyledi."

Göğsümün içinde sıkı ve acı verici bir şey beliriyor. Buna inanmak istemiyorum, çünkü inanırsam ve yanlış olduğu ortaya çıkarsa... "Dem onu yanlış duymuş olmalı."

Vale bir şey söylemeyince gözlerim yanmaya başlıyor ve gözyaşlarımı saklamak için başımı çeviriyorum.

Onun için ağlamayacağımı söylemiştim ama bu sözümü çoktan bozdum. Dem ve Giorgio'yu o verandada bırakıp evin içine koştuğumda ağladım, kalbim tamamen kırılmıştı. Beni duvara yaslayışı -çaresiz ve kederden çıldırmış bir halde- bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Beni istiyordu ama *yeterince değil.*

İntikamı yerine beni seçecek kadar kötü değil.

Daha sonra Dem ile konuştuğumda bana yanıldığımı söyledi. Yaptıkları yeni anlaşmayı

detaylandırdı. Giorgio'nun, benimle bir şansı olacaksa Sal'den nasıl uzaklaşmaya razı olduğunu anlattı. Ama

Dem, günün sonunda seçimin bana ait olduğunu

söyledi. Ben de hayır dedim.

Şimdi bazı insanların neden duyguların rol oynamadığı görücü usulü evlilikleri tercih ettiğini anlıyorum. Her şeyden çok bir iş anlaşması olan bir evlilik, sevgi üzerine kurulu bir birliktelikten çok daha basit bir çabadır.

Aşk hakkında pek bir şey bilmem ama son deneyimlerime bakılırsa, ömür boyu sürmesi gereken bir şey için oldukça sarsıcı bir temel gibi görünüyor. Giorgio beni bir kez terk etti. Bunu tekrar yapmayacağını nereden bileceğim? Güvenmediğim biriyle nasıl evlenebilirim?

"Eğer beni sevseydi, bana böyle davranmazdı."

Vale iç çeker. "Aşk karmaşık bir şey. Demek istediğim, kardeşin beni bodruma bağladı ve-" Öksürüyor. "Şey, detaylara girmeye gerek yok, ama söylemeye gerek yok, tipik bir flörtün başlangıcında bekleyeceğiniz türden bir şey değildi."

"Bunu nasıl geride bıraktın?"

"Ben... Şey, bu biraz zamanımı aldı. İkinizin etkileşimini izlediğimde ve seni ne kadar çok sevdiğini gördüğümde, kaçırılmana karışmış olabileceğimi düşündüğünde neden bu kadar üzüldüğünü anladım. Bana güvenmiyordu. Ben de ona güvenmedim. Ama tüm bunlardan sonra bile, ikimiz de görmezden gelemeyeceğimiz bir bağ hissettik. Bu yüzden birbirimize açıldık ve bu güveni yeniden inşa ettik." Ayaklarını sandalyenin kenarına doğru kaldırıyor ve kollarını dizlerine doluyor. "Giorgio'ya karşı bir bağ hissediyor musun?"

Tırnaklarımı karıştırırken cevabımı bulmakta zorlanıyorum. Hayır demek istiyorum ama o zaman yalan söylemiş olurum. Onu ilk gördüğümde ne hissettiysem, incinme, reddedilme ve kalp kırıklığı katmanlarının altında hala orada. "Evet. Castello'dayken birlikte çok zaman geçirdik."

Vale bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bana orada neler olduğunu

anlatmak ister misin?" Dudaklarımı dişlerimin üzerine kapatıyorum. İç

çekiyorum.

Ve sonra yaparım. Ona her şeyi anlattım.

İşim bittiğinde Vale bana bir mendil uzatıyor ve bir tane de kendine alıp gözlerinin altına sürüyor. "Vay canına. Bu çok fazla, Mari. Bir kasırga. Sana olan hislerine yenik düşmemek için gerçekten çok uğraşmış gibi görünüyor."

Burnumu sildim ve mendili çöp kutusuna attım. "O yaptı."

"Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Bana bunun Dem'in güvenini kırma riskini göze alamadığı için olduğunu söyledi. Aksi takdirde Dem'in Sal'i ona vermeyi kabul etmesini asla sağlayamazdı." Nefes nefese kaldım. "Başka şeyler de söyledi."

"Ne gibi?" Vale sorar.

"Sanırım hiçbir zaman benim için uygun bir eş olduğunu düşünmedi. Dem'in birlikte olmamıza asla izin vermeyeceğinden, beni daha güçlü bir isme sahip biriyle evlendirmek isteyeceğinden emindi."

Vale buna gülümser. "Kardeşin seni isteğin dışında kimseyle evlendirmiyor, bundan emin olabilirsin. Sana asla böyle bir şey yapmaz ve eğer aklını kaçırıp bunu denerse, sana söz veriyorum onu yola getiririm."

Vale'ye minnettar bir bakış atıyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum. Vale'in ailesinin onu zorladığı evlilik yaşayan bir kabustu ve kimsenin beni böyle bir duruma sokmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

O da geri sıkıyor. "Sanırım Giorgio fikrini değiştirdi, ha?" "Öyle

görünüyor."

"Bana onun hakkında anlattıklarına dayanarak, çok korktuğunu

düşünüyorum." Kaşlarım havaya kalktı. "Giorgio mu? Korkmak mı?"

"Evet. Bence seni kendinden uzaklaştırmak, sana karşı beslediği güçlü hisleri kucaklamaktan ve kontrolü dışındaki şeyler yüzünden seni elinde tutamama riskini almaktan daha kolaydı. Bunun onu gerçekten nasıl inciteceğini anlıyor musun?"

Dudağımı kemiriyorum. Giorgio bir kontrol manyağı, o kadarını biliyorum. "Yani durumu kontrol altında tutmanın yolu bu muydu?"

Başını sallıyor. "Ve senin başka biriyle evleneceğini ve seni kaybetmenin eşiğinde olduğunu öğrendiğinde, sonunda bu sonuçla yaşayamayacağını anladı. Bilinmeyene doğru bir adım attı. Senin peşinden gittiğinden beri olanlara bak. Dem ikinizi öğrendi, Giorgio Sal'i öldürme şansını kaybetti ve seninle her şeyi daha da berbat etti. Hayatını kaosa sürükledi. Şu anda kendini son derece rahatsız hissediyor olmalı."

"Olması gerektiği gibi," diye homurdanıyorum ama sözleri serin bir esinti gibi tenime yerleşiyor.

O haklı. Giorgio beni elinde tutmak için her şeyini ortaya koydu. Hayatında ilk kez böyle bir şey yapıyor olabilir.

"Sana mektuplar bırakıyormuş," diyor Vale dikkatle.

Bu beni düşüncelerimden koparıyor. "Nereye?"

"Kapının hemen dışında."

"Kaç kişi?"

"Her gün bir tane. Onun hakkında konuşmak istemediğini söylediğin için sana vermeli miyim emin olamadım."

"Onları okudun mu?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Onlar sizin. Okumak istersen sana verebilirim." Bir süre sonra ekliyor, "Ya da onları şöminede yakabiliriz."

Alay ediyorum ve yanmayan ocağa bakıyorum.

Sadece bir tanesine göz atmanın zararı olur mu?

"Ben alırım."

Vale başını salladı ve koltuktan kalktı. "Onları odamdan alayım."

Kapıyı açtığında Sophia koşarak içeri giriyor ve ayaklarımın dibinde top gibi kıvrılıyor. Kulağının arkasını kaşımak için eğildim. Tuhaf. Boynunda bir fiyonk var. Ve bu yeni bir tasma mı?

Eskiden siyah deri bir tane vardı, ama bu kırmızı ve üzerinde kalp şeklinde bir etiket var. Yazıyı okuduğumda kalbim hızlanıyor.

"Sophia De Rossi. Eğer bulunursa, sahibi Martina De Rossi ile

irtibata geçin." Gözlerim kocaman açıldı. Giorgio Sophia'yı bana

mı veriyor?

Onun yanında yere kayıyorum ve hayal görmediğimden emin olmak için yazıyı birkaç kez tekrar okuyorum.

Kelimeler aynı kaldığında, kollarımı Sophia'ya doluyorum ve tüylü başını gagalıyorum. Hain bir kelebek karnımın içinde çırpınıyor, sonra da yoluna gitmesini istiyorum. Bu güzel bir jest ama Giorgio affedilme yolunu hediye edemeyecek.

Sophia'ya "Eğer bu konuda fikrini değiştirirse, seni geri vermeyeceğim,"

diyorum. Boynunu büküyor ve burnumu yalıyor.

"Sana çok iyi bakacağım," diye söz veriyorum. "Sana birkaç ay kraliyet muamelesi yaptıktan sonra onu hatırlamayacaksın bile."

Vale mektuplarla döner ve onları yatağın üzerine koyar.

Sophia'nın boynundaki yayı gösteriyorum. "Bundan haberin var mıydı?"

Kontrol altına almadan önce dudakları titriyor. "Bir şey duymuş olabilirim. Gidip Dem'i kontrol edeceğim. Benimle konuşmak istemiş. Siz ikiniz burada iyi olacak mısınız?"

"Evet, tabii ki."

"Akşam yemeğiyle geri geleceğim," diyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Sophia'nın yeni oyuncaklarından biri -bir fare pelüşü- koltuğun altından görünüyor. Onu alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Bu onun yeni favori oyunu. Beklediğim gibi, canlanıyor ve bana geri getirmek için koşuyor.

Başımı koltuğun kenarına yaslıyorum ve oyuncağı birkaç kez daha fırlatıyorum.

Bir dahaki sefere bunu yaptığımda Sophie oyuncağı görmezden geliyor ve yatağın kenarında duran

mektupları koklamaya geliyor. Onları kucağıma atıyor ve yanıma oturup bana beklenti dolu bir bakış

atıyor.

"Hey, iki tarafı da oynayamazsın. Artık benim takımımdasın, kızım."

Sözlerimin görünürde bir etkisi olmayınca bir işaret çıkarıp küçük harf yığınına bakıyorum. Siyah bir lastik bantla bağlanmışlar. Altından Giorgio'nun el yazısıyla yazılmış ismim görünüyor.

Onlara öylece bakıp durmak aptalca geliyor. Artık elimde olduklarına göre, merakımın onları açmadan bırakmama izin vermeyeceğini biliyorum. Lastik bandı çıkarıyorum ve en eski tarihli zarfı açıyorum.

Kütüphanesindeki çeşitli kitapların kenarlarına yazılmış birkaç nota rastlamak dışında Giorgio'nun el yazısını pek görmedim. Yazı zarif ve beklenmedik bir parıltıya sahip.

Sevgili Martina,

Üzgün olduğumu söylediğimi bile hatırlamıyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Yüz yüze konuşuyor olsaydık, bana ne için üzgün olduğumu soracağınızı tahmin ediyorum. Hatalarımın listesi uzun ve bunları yazmak acı verici olacak ama yapılması gerekiyor. Her seferinde b i r gün yazacağım.

Polo'nun saldırısından sonra sana ihtiyacın olan teselliyi veremediğim için özür dilerim. Doğrusu, senin yanında olmak yerine kendimi intikam fantezilerinde kaybetmek benim için çok daha kolaydı. Castello'dan beni arayıp olanları anlattığında, ilk kez korkunun anlamını öğrendim. Ben yüzlerce kilometre uzaktayken ve sana fiziksel olarak yardım edemezken senin tehlikede olduğunu bilmek dayanılmazdı. Seni burada, kardeşin ve yengenle birlikte güven içinde ilk kez görene kadar doğru dürüst nefes alamadım ve bunu yaptığımda, sanırım bir parçam böyle bir şeyi bir daha yaşama düşüncesine isyan etti.

Kendime seni uzaklaştırarak doğru şeyi yaptığımı söyledim. Dünya Sal Gallo olmadan daha iyi bir yer olacak. Ama tabii ki Sal öyle ya da böyle gidecek ve şimdi anlıyorum ki bunu yapan kişi ben olmak zorunda değilim. Onu öldürmek sorunlarımı çözmeyecek. Hayır, bunu başarmak için çok daha zor bir şey yapmalıyım. Olduğum adama bakmalı ve konu sana geldiğinde bu kadar çok hata yapmama neden olan şeytanlarla yüzleşmeliyim.

Giorgio

Mektubu dikkatlice katlayıp zarfın içine geri koymadan önce iki kez okudum. Kalbim hızla atıyor. Terliyorum. Yerden kalkıp ellerimi sıkıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Bu... dürüst

hissettirdi.

Korkutucu

derecede.

Giorgio duygularını ifade etmekte pek iyi değil ama görünüşe göre kendini yazılı olarak açıklamakta fazlasıyla yetenekli.

Bana neler olduğunu bildiği ve yardım edemeyecek kadar uzakta olduğu için duyduğu dehşeti düşünmek beni yumuşattı. Elbette endişelendiğini biliyordum. Bunu telefonda sesinde duydum ama dehşet tamamen farklı bir duygudur. Benim gibi sıradan insanlar içindir, onun gibi biri için değil...

Ah, evet. Sanırım o yakışıklı yüzünün, güzel takım elbisesinin ve sürekli kontrollü görüntüsünün altında benimle aynı maddeden yapılmış.

Bizi insan yapan şeyler.

Ve insanlar korktuklarında aptalca şeyler yaparlar. Bunu herkesten iyi bilirim.

Yerdeki diğer iki mektuba merak ve endişeyle bakıyorum. Başka ne için özür dileyecek? Acıyı başka nasıl yumuşatacak?

Yanaklarımı şişirerek bir nefes çekiyorum ve bir sonrakini okumadan önce beklemeye karar veriyorum. Şu anda bir tane daha okuyabileceğimi sanmıyorum.

Banyo yaptım ve çıktığımda Vale odama geri dönmüştü. Yatağın kenarında oturuyordu.

Bakışlarını telefonundan bana doğru çevirdi ve hemen bir şeyler olduğunu anladım.

Aceleyle yanına gittim. "Ne oldu?"

Gözleri geniş ve endişeli. "Hepsi az önce gitti. Dem, Ras, Giorgio."

Midem bulanıyor. Veda etmeden gittiler.

"Onlar-"

"Sal'ın işini bitirmeye gittiler."

Aman Tanrım. Ya bir şey olursa? Dem iyi korunacak, ama Giorgio ne olacak?

Damarlarımdaki kan duruyor, vücudum buz gibi soğuyor. Giorgio'yu bir daha asla görememe fikri üzerime kamyon gibi çarpıyor ve bu dayanılmaz bir şey.

Geri dönmek zorunda.

Vale'nin yanındaki yatağa uzanıp yüzümü avuçlarıma gömüyorum.

37. BÖLÜM

GIORGIO

Caserta'nın bu bölümünde arazi engebeli. Çukurlarla dolu bir otoyola dönmeden önce uzun bir süre engebeli bir toprak yolda ilerliyoruz. Sal'ın güvenli evlerinden birinin bulunduğu yerden yaklaşık elli kilometre uzaktayız. Calisto, De Rossi'ye Sal'ın hafta sonunu otuz kadar korumayla birlikte orada geçireceğine dair bir ipucu gönderdi. Calisto'nun yardımıyla kameralara girip konumlarını belirleyebildim, böylece De Rossi'nin askerleriyle dolu iki araba önümüzden giderek biz daha varmadan çoğunu temizleyecek.

Ras'ın Mercedes'in direksiyonundaki ellerine bakıyorum. Diğer eliyle bir metin yazıyor ve dikkatinin yarısını yola veriyor.

"Ellerini direksiyona koy ya da bırak ben süreyim."

Bakışlarını dikiz aynasından benimkilere çeviriyor. "Nesin sen? Güvenlik polisimiz mi?"

"Eğer De Rossi Sal'a giderken bir araba kazasında ölürse çok yazık olur çünkü sen saçma bir mesaj yazmakla meşguldün."

Gözlerini deviriyor ve telefonunu konsolun üzerine fırlatıyor. "Seks mesajlarımı alan şanslı birkaç kişinin onları erotik başyapıtlar olarak adlandırdığını bilmenizi isterim. Bir kitap yayınlamayı düşünüyorum."

De Rossi kıkırdıyor. "Emeklilikte yapmayı planladığınız şey bu mu?"

"Elbette." Ras sırıtıyor. "Bu yakın zamanda olacak gibi değil, bu yüzden yeni malzeme toplamak için bolca zamanım var."

Emeklilik. Bizim gibi erkekler söz konusu olduğunda garip bir kavram. Erkekler emekli olmaz. Biz ölürüz. Oyun için fazla yaşlanan bazı şanslı azınlıklara bilinmezlikte kaybolma şansı verilir, ama bu nadirdir.

Yakın zamana kadar geleceğimi hiç bu kadar düşünmemiştim.

Son birkaç gündür çok garip bir şey fark ettim. De Rossi ile bu iş bittikten sonra ne olacağını düşündüğümde, gördüğüm tek şey Martina'nın yüzü oluyor. Kendimi onu dışlamaya zorlarsam, hiçbir şey görmüyorum.

Şu anda önemli olan tek şey o. Bunu

görmemin bu kadar uzun sürmesi çok

yazık.

Ayrılmadan önce ona veda etmek istedim ama son anda vazgeçtim. Kardeşinin önünde bana bağırdığından beri odasından çıkmadı. Mektuplarımı da okuduğunu sanmıyorum.

Hâlâ kızgın ve ondan ayrı kalmak beni öldürüyor olsa da onu rahat bırakmak istiyorum. En

azından De Rossi'ye tek parça halinde dönmek için ihtiyacım olan tüm motivasyona sahibim.

Kol düğmelerimi düzeltiyorum ve pencereden

dışarı bakıyorum. Artık yaklaşıyoruz.

Telefonlarımız birkaç dakikada bir öndeki araçlardan gelen durum güncellemeleriyle ping atıyor ve şu ana kadar her şey yolunda gidiyor.

Bana sorarsan çok düzgün.

Calisto'nun Sal'e düşman olması çok az kişinin tahmin edebileceği bir şeydi ama Sal'in paranoyasının sağ koluna kadar uzanabileceğini hissediyorum, özellikle de tartışmalarından sonra.

Sal bir tür tuzak kurduysa, yakında öğreniriz.

On kilometre daha gittikten sonra yolun kenarı yeşilliklerle kaplanıyor.

De Rossi ağaçlara doğru bakıyor. Ne kadar yaklaşırsak o kadar sessizleşiyor. Sal'dan benim kadar nefret eden biri varsa o da Damiano'dur ve onun da kafasının birkaç gün önce benimki kadar anılarla dolu olduğundan şüpheleniyorum.

O zamandan beri onları unutmayı

başardım. Şimdi tek düşündüğüm

Martina.

De Rossi dirseğini pencereden dışarı sarkıtmış ve yumruğunu dudaklarına bastırmış bir halde, "O herifin mezarında dans edeceğim," diye mırıldanıyor.

Ras kenara çeker ve adamını arar. "Yerini aldın mı?"

Aldığı cevabın evet olduğunu varsayıyorum, çünkü ağzından çıkan bir sonraki kelime,

"Angaje ol." İlk atışlar yapıldı.

Bu gece ölen tek kişi Sal olmayacak. Ekibinden esir almayacağız. Bu adamlar uzun zamandır onunla birlikteler ve onları hayatta tutmanın hiçbir yararı olmaz.

Uzaktan silah sesleri gelirken, arabadan inip bagajı açarak tüm ekipmanları alıyoruz. Kurşun geçirmez yelekler, bıçaklar, silahlar, cephane. En son ne zaman böyle tepeden tırnağa silahlandığımı hatırlamıyorum ama durum bunu gerektiriyor.

De Rossi Don'un canına okurken, Ras ve benim de kimsenin o herifi kurtarmaya gelmeyeceğinden emin olmamız gerekecek.

Hazır olduğumuzda arabaya geri biniyoruz ve eskisinden çok daha yavaş hareket ediyoruz. Çok geçmeden garaj yolunda cesetler görüyoruz.

Ras ev göründüğünde, "On iki tane saydım," diyor. Sal'in standartlarına göre şaşırtıcı derecede

mütevazı - adam parasını göstermeyi seviyor - ama sanırım bu tür bir fedakarlık yapmak zorundasınız.

Hayatınız için savaşıyorsunuz. Tek katlı beton bir bina, kurşun geçirmez pencereler, zırhlı kapılar.

"On dört," diye düzeltiyorum. "Ağaçların yanında yatan iki tanesini kaçırdın."

"Şu anda arazinin arka tarafını temizliyorlar. Yeşil ışık alana kadar beklemeliyiz."

De Rossi başını sallar. "Hadi gidelim. Eğer orada bir kaçış tüneli varsa, ona sürünerek geçecek kadar zaman vermek istemiyorum."

Silahlarımızı doğrultmuş ve hazır bir şekilde geri atlıyoruz. Ekip burada iyi iş çıkardı, bu yüzden herhangi bir itiş kakışa girmeden ön kapıya ulaştık.

Ras ve De Rossi kapıdaki mekanizmaya bakabilmem için kenara çekiliyorlar. Kaşlarımı çattım. Elimizde bir sorun var.

"Geri çekilin. *Şimdi*."

Şereflerine, ne yaptığımı bildiğime güvenerek tek kelime etmeden hareket ediyorlar. Güvenli bir mesafeye geldiğimizde onlara döndüm. "Kapı patlayıcılarla donatılmış. Mekanizmayı devre dışı bırakmadan kurcalarsak patlar."

Ras, "Bana bunun nasıl yapılacağını bildiğini söyle," diyor.

"Onları nasıl tespit edeceğimi biliyorum ama patlayıcı uzmanı değilim. İçeri girmek için başka bir

yol aramalıyız." De Rossi başını sallar. "Calisto'yu arayacağım. Zayıf bir nokta biliyor olabilir."

"Kamera görüntülerinde göremediğim bir şey olup olmadığını görmek için çevreyi kontrol edeceğim." İçeri girmenin başka bir yolu olmalı.

Evin etrafından dolanıp arka bahçeye ulaşırken silahımı yanımdan ayırmıyorum. De Rossi'nin adamları her yerdeydi ama Sal'in adamlarına yardım edemeyecek kadar meşguldüler. Sırtımı duvara yaslayıp her şeyi içime çekiyorum. Arka kapı yok ve camdan geçebilsek bile pencereler sıkışmak için yeterince büyük değil.

İşte o zaman onu gördüm. Tam önümde, diğerlerinden biraz daha farklı bir renk tonuna sahip bir çim parçası.

Ona doğru koşuyorum, kalçalarımın üzerine çöküyorum ve elimi çevresinde gezdiriyorum. Kulp gizlenmiş ama soğuk metal yüzeyinin ısırığını fark etmemek imkânsız. Kaydığını hissedene kadar birkaç kez çekiştiriyorum. Bir sonraki çekişte açılıyor.

Aşağıda, yerin içinde kaybolan karanlık bir tünel var.

Ras ve De Rossi'ye nereye gideceklerini söyleyen bir mesaj gönderdim. Sonra kuyuya iniyorum.

Derin değil ve ayakkabılarım sadece birkaç dakika sonra dolu toprak gibi hissettiren bir şeye çarpıyor. Tünel iki yöne ayrılıyor ve hangisinin eve çıktığını bulmak yeterince kolay.

De Rossi ve Ras'ın merdivenden inmesine izin vermek için kenara çekiliyorum. "Sal silah seslerini duyar duymaz kaçmış olsaydı şimdiye kadar bu noktayı geçmiş olurdu," diyorum. "Tünelin çıkışını

takip etmeliyiz." Oraya gittiğinden eminim. Seçenekleri hızla tükeniyor olsa bile ölmek istemiyor.

"Gidelim," diyor De Rossi.

Olabildiğince hızlı hareket ediyoruz, çünkü bu şey çok küçük ve hepimiz eğilerek koşmak zorundayız. Tanrı'ya şükür, ileride ışığın görünmesi çok uzun sürmüyor. Tünelin uzunluğuna bakılırsa, amacı sadece Sal'ı yakınlarda saklı bir araca ulaştırmak, böylece onu kaçmak için kullanabilecek.

Ormanın içine daldığımızda, önsezim doğrulandı. "O orada!"

Sal'in fıçı şeklindeki formu hemen önümüzde ve canını kurtarmak için koşuyor. Peşinden gidiyoruz ama bir el silah sesi duyunca geri çekiliyoruz.

Ras bir ağacın arkasından, "Yanında fazla adamı olamaz," dedi. "Neredeyse tüm adamları evdeydi."

"Siktir et," diye hırlıyor De Rossi. "Buna bir son veriyorum."

Silah sesleri havaya yükselirken bile yere doğru alçaktan koşuyor. Pervasızca ama zafere bu kadar yakınken nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum.

Ras ve ben takip ediyoruz.

İşte bağırış. Başka bir atış.

Bir açıklığa daldık ve sonunda hedefimizi bulduk.

Sal devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına çömelmiş, elinde bir silahla bize bakıyor. Yanında başka bir adam var.

Polo.

Gözlerim kırmızı kanıyor. Demek Sal onu yanına aldı. Polo onun top yemi olduğunu

biliyor mu? Görünüşe göre bu gece birini öldüreceğim.

"Teslim olmak için çok geç değil beyler," diye sesleniyor Sal, biz ağaçların arkasında

pozisyon alırken. "Üçe karşı iki," diyor De Rossi. "İşiniz bitti."

Sal gülüyor. "İhtimaller hızla değişebilir. Giorgio, oğlumla iletişim kurmamda oynadığın rol için sana teşekkür etmeliyim. Son birkaç gündür birlikte çok zaman geçirdik ve söylemeliyim ki Polo hırsıyla beni etkiledi. Eminim hepsini sizden öğrenmiştir. Organizasyonu gerçekten sarsma şansımız olursa işleri nasıl farklı yapacağımızı konuşuyorduk."

"Bunu bir erkek gibi halledebilirsin," diye bağırıyor De Rossi, "ya da bir amcık gibi ölebilirsin. Çabuk seç yoksa senin yerine ben seçim yaparım."

"Giorgio, oğlum, aile olduğumuzu unutma," diye bağırıyor Sal. "Benim yanıma gel. Çok geç değil. Bana bu iyiliği yap ve Casalesi'yi birlikte yönetelim. Ben ve oğullarım."

"Oğullarınız evinize giden yolun her tarafına dağılmış yatıyor ve Polo da yakında onlara katılacak." Sözlerimi kısaltmanın bir anlamı yok. "İkiniz de öldünüz amına koyayım."

"Gio! Yapma bunu!" diye bağırmaya cüret ediyor o hain piç. Kafasını ağacın arkasından çıkarır. "Özür dilerim, Martina ile işlerin bu kadar çirkinleşmesini istemezdim. Beni affet kardeşim. Hepimiz hata yaparız, değil mi? Hadi baştan başlayalım."

Bana daha önce hiç kardeşim dememişti. Bu kelimenin benim için bir anlamı olduğunu mu sanıyor?

"Polo, sen lanet olası bir pisliksin," diye ısırıyorum. Bakışlarım yanımdaki Ras'a kayıyor. "Etraflarından dolaşıp onları arkadan yakalamalıyız."

Başını sallıyor.

Hızlı hareket ediyoruz ama Polo ve Sal bizi yakaladı. Yerlerini terk edip ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladılar.

"Ayrılıyorlar," diye bağırıyorum Ras'a. "Ben Polo'nun peşinden gidiyorum."

Umarım Martina'nın onu kovalarken hissettiği dehşeti hissediyordur. Şimdiye kadar buradan canlı çıkamayacağını anlamış olmalı.

Birkaç mermi değiş tokuş ettik ama ıskaladık. Yapraklar çok sıktı. İlerideki dalların arasında onun parıltılarını görüyorum ve onu kaybetme riskini almak istemediğimden, tam görüş alanına girene kadar ilerliyorum.

Etrafında döndü, silahını bana doğrulttu ve ateş etti.

Kenara sıçrıyorum, ama kolumu sıyırıyor ve acı veriyor. Ateşe karşılık verdiğimde dizine nişan alıyorum ve hemen yere düşüyor.

"Kahretsin!" diye bağırıyor, sesi acıdan harap olmuş.

Onun üzerinde yükselene kadar yürüdüm. Kan kolumdan aşağı damlıyor ve elimdeki silahı kirletiyor. Büzüşmüş haline bakıyorum ve bir an tiksinti duyuyorum.

"Bu kadar ileri gitmesini istememiştim." Pantolonunu indirdi, panik içindeki gözleri yüzüme sabitlenmişti.

Elinin üzerine basıyorum ve çığlık atmasını sağlıyorum. "Kaybeden tarafta olmak berbat, değil mi? Biliyor musun, sen bana ihanet etmeden önce, Damiano'ya senin için bir şeyler söylemeyi düşünüyordum. Ondan seni almasını isteyecektim."

Artık asla sahip olamayacağı bir geleceğe bakışı, yüz ifadesinin nefretle çarpılmasına neden oluyor. "İstediğim her şeye sahiptin. İsteyerek paylaşmış olsaydın, senden almaya çalışmak zorunda kalmazdım."

Çömelip yakasından tutuyorum. "Nefret ve acıdan başka *hiçbir şeyim* yoktu. *Ona* kadar hiçbir şey. Ve sen ona zarar vermeye cüret ettin."

Tutuşumun altında boğuluyor. "Özür dilerim!"

"Özür dilerim. Tommaso ve Allegra'nın boğazlarını keserken ne kadar üzgündün? İki yıl seninle yaşadılar. İki yıl boyunca sana kendilerininmişsin gibi davrandılar. Ve sen onları bir hayal uğruna öldürdün." Her kelimede ona daha sıkı sarıldığımda gözleri şişiyor. "Yaptığın şey için üzgün

olduğunu hiç sanmıyorum. Sadece yapmaya çalıştığın şeyi başaramadığın için üzgünsün."

Polo kolunu sarsıyor ve bacağımda keskin bir acı hissediyorum. Onu bırakıyorum ve aşağı baktığımda bacağıma saplanmış bir bıçak görüyorum.

Öksürüyor, elleriyle boğazını tutuyor ve kötü dizine rağmen ayağa kalkmaya çalışıyor.

Silahımı kaldırıp kafasına doğrultuyorum.

Gözleri benimkilerle

buluştu. "Gio-"

Silah sesi havada yankılanıyor.

BÖLÜM 38

MARTINA

Nöbetimizi oturma odasında tutuyoruz.

Ben kanepede bir battaniyenin altına sarınmış durumdayım, Vale ise bir sandalyede sırtüstü oturmuş, gözlerini sehpanın üzerinde duran telefonun karanlık ekranına dikmiş.

Kendini rahatlatmak istercesine, "Yakında haber gelir," diyor.

"Bittiğinde Dem seni arayacak."

Dudaklarını emiyor ve başını sallıyor. "Onunla gitmeliydim." "Sana asla

izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Çok stresliyim. Sanki gittiklerinden bu yana saatler değil de günler geçmiş gibi hissediyorum."

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Giorgio için endişelendiğimde derimin altındaki endişe karıncalanıyor. Vale bana gittiklerini söylediği an, kızgınlığımın bir kısmı eridi.

Geçici olarak, hatırladın mı?

Evet, ben de kendime bunu söylüyordum. Tek parça halinde dönerse tekrar kancaya takılacak ama şimdilik kalbimde öfke için yeterli yer kalmadı. Onlar geri dönene kadar dinmeyecek endişeli bir acıyla dolu.

Kanepede yanımdaki yeri okşuyorum. "Buraya gel."

Vale bana baktı. "Yapamam. Çok fazla gergin enerjim var. Etrafta dolaşacağım." Telefonu yanına aldı ve dışarı çıktı.

Onu takip etmek istiyorum ama belki biraz yalnız kalmak ister diye yapmamaya karar veriyorum. Odaya göz gezdirip derin bir nefes alıyorum. Sonra yastığın arkasına uzanıp kalan iki mektubu çıkarıyorum.

Aklım kaçınmaya çalıştığım yere gidiyor. Ya Giorgio

yaralanırsa? Ya ölürse?

Hayal edilemez bir keder göğsümü kaplıyor. Verandadaki son karşılaşmamızın görüntüleri hafızamda akıyor, bu sefer daha da sert bir ışıkla renkleniyor.

O gece birbirimize karşı iyi değildik.

Bir zamanlar güzel olan bir şey için korkunç bir son gibi geliyor. O

benim ilk öpücüğümdü, ilk aşkımdı.

Öyle miydi yoksa öyle mi?

Olanlara rağmen kendime yalan söyleyemem.

Onu tekrar görmek istiyorum.

Zarflardan birini alıp yırtarak açıyorum.

Sevgili Martina,

Bugün, Castello'da mutfakta seni ilk öptüğüm anı düşündüm. Kendime geldiğimde ve ne yaptığımı fark ettiğimde dehşete kapıldım ama yanlış nedenlerden dolayı. Seni incitmekten korktum, evet, ama aynı zamanda kardeşine olanları anlatmandan ve onunla olan ilişkime zarar vermenden de endişelendim.

Damiano da dahil olmak üzere pek çok konuda yanılmışım. Son birkaç gündür daha fazla konuşma fırsatımız oldu ve siyasi hedeflerini asla sizin üzerinize koymayacağını açıkça belirtti. Bu ona daha fazla saygı duymamı sağladı. Ayrıca bana kendi güvensizliklerimi sana yansıttığımı da gösterdi. Neden birlikte olamayacağımıza dair bir sürü dış neden buldum ama asıl neden her zaman içimde yaşadı.

Senin için yeterince iyi olduğumu düşünmedim. Geçmişimi ve gerçekte kim olduğumu öğrendikten sonra beni artık istemeyeceğini düşündüm. Ve sen hala istediğini söylediğinde... Buna inanmadım. Bunun bir tesadüf olduğundan ve bir gün uyanıp aklını başına toplayacağından emindim.

Özür dilerim.

Bu yüzden seni kendimden

uzaklaştırdım. Korkumun beni

yönlendirmesine izin verdim.

Size söz veriyorum, bir daha asla korkunun beni

yönlendirmesine izin vermeyeceğim. Giorgio

Alt dudağımı dişlerimin üzerine çekiyorum. Vale onu daha önce analiz ederken haklıydı. Anlamaya başlıyor. Hatalarını görüyor.

Ama bu yeterli mi? Yaptığı her yanlışı gerçekten anlıyor mu? Son

mektubu okunmadan bırakmanın bir anlamı yok.

Sevgili Martina,

Geçen günler bana netlik kazandırdı. Kardeşin Grassi'nin teklifini kabul ettiğini açıkladığında çok

kızmıştım. Damiano'ya, o şerefsiz Matteo'ya, sana ve kendime öfkeliydim. O çaresiz öfke içinde o kadar kaybolmuştum ki, kabul etmek için kendi nedenlerin olabileceğini düşünemedim.

o evliliğe. İçgüdüsel olarak bunu kin yüzünden yaptığınızı düşündüm. Ben intikamcı bir insanım ve bu konuda bana hiç benzemediğinizi unutuyorum.

Şimdi, sanırım motivasyonunuzu daha iyi anlıyorum. Kardeşinizi seviyorsunuz ve evliliğin onun davasına yardımcı olacağını biliyordunuz. Bence onun için bir fedakarlık yapmak istedin. Sevginizin ve bağlılığınızın bir jesti.

Bu fırsatı elinden aldığım için üzgünüm ama nişanı bozduğum için üzgün değilim. Matteo senin için asla yeterince iyi olamazdı. Senin ışığını söndürecekti ve ben bunun olmasına izin veremezdim. Ne kadar parlayabildiğini görmüşken olmaz.

Seni seviyorum Martina. Sana karım demek hayatımın en büyük onuru olurdu. Ama kardeşinle bir anlaşma yaparak seni tuzağa düşürmeye çalışmamalıydım. Çok özür dilerim. Sen pazarlık yapabileceğim bir eşya değilsin ve söz veriyorum sana bir daha asla öyle davranmayacağım.

Başından beri yapmam gerekeni şimdi yapıyorum.

Evlen benimle, piccolina. Senden istiyorum, sadece

senden.

Giorgio

Vale odaya daldığı anda mektup elimden düşüyor. "Mari! Dem az önce aradı!" Kalbim

boğazımda, koltuktan kalkıyorum. "Ne dedi?"

"Sal öldü. Dem ve Ras iyi," diyor, gözleri sulanıyor ama üzüntüden mi yoksa rahatlamadan mı olduğunu anlayamıyorum.

Bir adım öne çıktım. "Ya Giorgio?"

Yüz hatlarını buruşturduğunda, zemin altımdan kayıp gidiyor.

Hayır. Lütfen onun-

"O yaralı."

Daha önce hiç hissetmediğim bir zayıflık üzerime çöküyor ve yere yığılıyorum. Bulanık görüşüm sayesinde Vale'nin bana doğru koştuğunu gördüm.

"Mari!" Avuçlarını omuzlarıma doladı. "İyileşecek. Şu anda tıbbi yardım alıyor."

"Ne oldu?" Kulaklarımda hızla akan kanın sesinden onu zar zor duyabiliyorum. Onu kaybedemem.

"Polo oradaydı. Kavga ettiler. Giorgio... onu öldürdü."

Yutkunuyorum. Yani Polo, Castello'dan ayrıldıktan sonra da Sal'e gitti. Bunu yaparak kaderini mühürledi. Giorgio onun yaşamasına asla izin vermezdi.

Yaptıklarından sonra olmaz.

Vale, "Görünüşe göre Giorgio itiş kakış sırasında yaralanmış," diyor.

"Neresinden

yaralanmış?"

"Bacağından,

sanırım." "Ne

kadar kötü?"

"Emin değilim. Dem bana çok fazla ayrıntı vermedi. Ama sesi çok endişeli gelmiyordu."

Bu gerçekten bir şey ifade ediyor mu? Kardeşimin aklında Giorgio'dan başka şeyler de var. Çığlık atmak istiyorum. "Neden daha fazla soru sormadın? Neden telefonu bana vermedin?"

Vale kalkmama yardım ediyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Sanırım tekrar yere düşeceğimden korkuyor ama şoku atlatmaya başladı bile.

"Özür dilerim. Sormam gerekirdi. Çok hızlı konuşuyordu. Zar zor bir kelime söyleyebildim ve sonra kaçmak zorunda kaldı. Beni geri arayacağını söyledi."

Ona tutunurken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Giorgio ölemez... O

ölemez." "Biliyorum. Ölmeyecek."

Evlen benimle, piccolina. Senden istiyorum, sadece senden.

Bu hiç adil değil. Bu sözleri bana söylediğini duymak istiyorum ve şimdi bu şansı asla

bulamayabilir. Vale'den uzaklaşıyorum. "Onlara gitmek istiyorum."

Başını sallar. "Yapamayız. Burada beklemek zorundayız. Dem bu konuda çok

açıktı." Elindeki telefon çalıyor ve kaldırdığında ikimiz de kardeşimin adını

görüyoruz. Vale telefonu açtı. "Alo?"

"Ona Giorgio'nun nasıl olduğunu sor!"

Başını sallıyor. "Uh-huh. Tamam, anlıyorum. Gözümüzü dört açacağız. Giorgio nasıl?"

Cevabını dinlerken yüz ifadesini izliyorum. Teni solgunlaştığında içimde bir şeyler kopuyor. Pazularından tutup onu sallamaya başlıyorum. "Ne oldu?" Sesim kendi sesim gibi çıkmıyor.

"Vurulmuş ama sadece bir sıyrık," diyor.

Vurulmak mı?

Onu bıraktım ve birkaç adım geri attım.

Castello'dan beni arayıp olanları anlattığında, ilk kez korkunun anlamını öğrendim.

Ve şimdi sıra bende.

Şimdiye kadar korkuyu tanıdığımı sanıyordum. Birden fazla kez karşılaşmıştık. Ama daha önce hiç

bu kadar soğuk, bu kadar ıssız olmamıştı.

Vale, Dem'e veda edip bana döndü. "Mari-" "Yalnız

kalmaya ihtiyacım var."

Tartışmak için ağzını açıyor ama daha bir şey söylemeden sözünü kesiyorum. "Sadece bir

süreliğine. Lütfen." Dudağını ısırdı, sonra başını salladı.

Ayaklarım beni üst kata, Giorgio'nun odasına kadar taşıyor.

Yatağı tıpkı castello'da olduğu gibi dağınık ve toplanmamış. Kenara oturup yüzümü yastığına bastırıyorum ve tanıdık kokusunu arıyorum.

İşte orada.

Ve bu beni o kadar derin bir özlemle dolduruyor ki, o anda beni incittiği tüm yolları gizlice affediyorum.

"Lütfen yaşa," diye yalvarıyorum yastığa karşı, gözyaşlarım kumaşı ıslatıyor. "Bana geri dön ki sana keder verebileyim. Böylece bunu telafi etmen için gereken tüm yolları sana anlatabilirim. Böylece seni kızdırabilirim ve teslim olmaktan başka bir şey yapamayana kadar seni baştan çıkarabilirim."

Uzun süre ağlıyorum, göğsüm acı dolu hıçkırıklarla titriyor. Bir ara Sophia içeri giriyor ve yanımdaki yatağa tırmanıp sıcak bedenini benimkine bastırıyor. Teselli edilmeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi yüzümü yalıyor. Kulağının arkasını kaşıyorum ve Giorgio'nun yatağındaki yastıklara yaslanıyorum.

Bakışlarım komodinin üzerinde duran kitaba takılıyor.

O yırtık pırtık kapağından ne olduğunu bildiğim halde ona uzanıyorum.

Jane Eyre kitabım.

Son gördüğümden daha yıpranmış ve burada yatakta tek başına uzanırken okuduğunu hayal ettiğimde gözlerim doluyor. Pasajları okurken beni mi düşünüyordu?

Sayfaları çeviriyorum ve sonra kitabı göğsüme bastırıyorum.

* * *

Arabaların garaj yoluna girdiğini duyduğumda saat sabahın üçünü geçiyordu. Açık pencereye doğru koştum ve üç siyah cipe baktım.

Önce kardeşim çıktı.

Biraz rahatladım ama Vale'den onun iyi olduğunu zaten biliyordum.

Görmem gereken kişi Giorgio.

Beni fazla bekletmedi. Başka bir kapı açıldı ve Ras arabadan inmesine yardım etti.

Onu görünce nefesim kesildi. Topallıyor, kolu ve bacağı sargılı ama durumu iyi. Yaralarına rağmen heybetli görünüyor. Ay ışığının aydınlattığı profiline bir göz atıyorum ve göğsümün içinde bir şeyler yerine oturuyor.

Ras'a bir şeyler söylerken yüzü sert bir ifadeyle sabitlenmiş. Acı mı çekiyor?

Oraya koşmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Az önce bir adam öldürdü - üvey kardeşi - yaralı ve dinlenmesi gerekiyor. Yüzleşmenin zamanı değil. Saatlerdir kendime tek istediğimin onun sağ salim geri dönmesi olduğunu söylüyorum. O burada.

Gerisi bekleyebilir.

İsteksizce yatağıma dönmeden önce onun eve girdiğini görene kadar bekliyorum ama uyku gelmiyor ve sonunda kitap okumaya karar veriyorum.

Jane Eyre kitabımı elime alıyorum -onun odasından almıştım- ve kitabın ortalarına yakın bir yerde açıyorum.

"Onu sevmeye niyetli değildim; okuyucu, ruhumdaki aşk mikroplarını söküp atmak için çok uğraştığımı bilir; ve şimdi, onu yeniden gördüğüm ilk anda, kendiliğinden canlandılar, yeşil ve güçlü! Bana bakmadan onu sevmemi sağladı."

İçimden bir ürperti geçiyor.

Okuduğum ilk kelimelerin kalbimden geçenlerle eşleşmesi gerçekten bir tesadüf olabilir mi?

Yoksa bu bir işaret mi? İlerlemem ve hayatımın yeni bir bölümüne adım atmam için bir işaret

mi?

Bu gece neredeyse Giorgio'yu kaybediyordum. Böyle anlarda affetmek daha kolay geliyor ama beni yumuşatan sadece bu değil. Onun mektupları. Açıkça ve dürüstçe söylediği sözler ve düşünceler.

Benimle birlikte olmak

istiyor. Sonunda *beni*

seçti.

Gözlerimi kapatıp her şeyin içime işlemesine izin veriyorum.

Komodinin içinde pembe bir fosforlu kalem buluyorum ve tam kapı çalınırken pasajın üzerinde gezdiriyorum.

"İçeri gel."

Giorgio içeri girer. Ceketi yok, gömleği lekeli ve yarım. Gözlerim pantolonuna takılıyor. Yırtık ve kanlı.

Yine de onu görmek yanaklarıma sıcaklık yayılmasına neden oluyor.

"Aman Tanrım. Uyanmamalısın." Yataktan atladım. "Yaralanmışsın. Yaralarını tedavi eden oldu mu?"

Topallayarak içeri bir adım atıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Önemli değil Mari. Seni görmem gerekiyordu."

Kollarım onunkilerle birleşiyor ve onu yatağın kenarına oturmaya yönlendiriyorum.

Dokunmak sıcak geliyor. "Ateşin var." Avucumu alnına bastırıyorum.

"Bana onu düşürmek için bir şey verdiler."

"Gio, dinlenmen gerek. Uzan."

Yönümü takip ediyor, yorgun gözleri bana yapışmış. "Bana yakın otur."

Yanına gidip bağdaş kurarak oturuyorum. Avucunu dizimin üzerine koyuyor ve sıcaklığı taytımın içinden sızıyor.

Çok doğru hissettiriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Elini kendi elimle kapatarak soruyorum.

"Kendimi daha iyi hissettim," diyor usulca. "Ama bir ya da iki gün içinde iyi olacağım. Sadece birkaç sıyrık."

Parmaklarımı bacağının üzerinde hafifçe gezdiriyorum ve pantolonundaki yırtıktan beyaz bir bandaj görünüyor. Kanla lekelenmiş. "Hâlâ kanaman var. Bunu Polo mu yaptı?"

Bakışlarından karanlık sızıyor. "Evet. Benimle savaşmaya çalıştı ama sonunda Allegra'ya, Tommaso'ya ve sana yaptıklarının bedelini ödedi." Sesi sert ve ifadesine uyuyor.

"Bu kolay olmamıştır," diyorum usulca. "O senin kardeşindi."

"Hayır, Mari. Yaptıklarından sonra benim için bir hiçti. Onu öldürmek adaletti." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Damarlarımızda kimin kanı dolaştığına göre tanımlanmayız. Seçimlerimizle tanımlanırız. Onunki son derece zayıftı. Onu özlemeyeceğim." Gözlerini kapatıyor.

Onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Birkaç dakika sonra uykuya dalmış olabileceğini düşünüyorum ama hafifçe yer değiştirdiğimde gözlerini kırarak açıyor.

"Gitme. Aramızdaki şeylerin doğru olmadığını biliyorum ama sadece bu gecelik... Lütfen

gitme." "Gitmeyeceğim." Bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce tırnak etlerimi koparıyorum.

"Mektuplarını okudum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Yaptın

mı?" "Mm-hmm."

Çenesi çalışıyor. "Ne düşündün?" "Özür

diliyor gibiydin," diyorum hafifçe.

Bu onu gülümsetiyor. "Bunun ortaya çıkmasına sevindim."

"Ve tüm bunlar olurken aklından neler geçtiği hakkında çok şey açıkladılar."

Gülümsemesi kayboldu. "Sana yanlış yaptım, Mari."

"Evet, yaptın."

Yutkunuyor, sanki başka ne söyleyeceğimi duymayı bekliyormuş gibi.

"Ama sanırım hayatın karşınıza çıkardığı her durumda mükemmel davranmanızı beklersem ikiyüzlü davranmış olurum."

Gözlerinde umut gibi bir şey parıldıyor.

"Beni incittin, Giorgio ve o mektuplar tek başına bu acıyı tamamen silemedi. Ama bu geceden sonra sana hâlâ ne kadar değer verdiğimi fark ettim. Yaralandığını bilmek beni çılgına çevirdi. Seni bir daha göremeyeceğimi hayal bile edemezdim." Parmaklarım onunkilere dolandı. "Bir daha elini tutamayacağımı hayal bile edemezdim."

Boğuk bir ses çıkarır. "*Piccolina*..."

Başucumdaki kitabı alıp ona uzatıyorum. "İşaretli sayfayı aç."

Gözleri vurgulanan metni tarar. Yüzündeki gerginlik azalır. "Ve şimdi bana gerçek mutluluğun anlamını öğretiyorsun," diyor, sesi kısık. Dirseğinin üzerine kalkıyor ve yanağımı okşuyor. "Seni çok seviyorum, *piccolina*."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ve bize bir şans daha vermeye hazırım. Ama yavaştan alalım. Üzerimize gölge düşürecek sırlar ya da yalanlar olmadan birlikte olalım ve birbirimizin tadını çıkaralım. Sırf evlenmiş olmak için evliliğe atlamayalım. Yaşanan onca şeyden sonra, acele etmeyelim."

Sıcak bakışlarında anlayış yüzüyor. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa. Beklemeye değersin."

Avucunu enseme doluyor ve yüzümü nazikçe kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız buluşuyor. Öpücük farklı - yavaş, sabit, kasıtlı. Dilini ağzımın içine sokuyor ve sanki bunu bekliyormuş gibi boğazının arkasından memnun bir ses çıkarıyor. Öpücük içime tanıdık bir sıcaklık yayıyor ve vücudum kısa sürede zevkle uğulduyor.

"Benim için ne ifade ettiğini sana hatırlatmadığım tek bir gün bile olmayacak," diye mırıldanıyor. "Bu bir sözdür."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Seni tutacağım."

EPİLOG

IKI AY SONRA

MARTINA

Okuyucu, onunla evlendim.

Hemen yapmadık, ama sonunda, resmi olarak, şüphesiz birlikte olduğumuzda sabırlı olmakla gerçekten ilgilenmediğim ortaya çıktı.

Sal'in ölümünden sonra her şey hızla gelişti. Ertesi gün güvenli evden ayrıldık ve doğruca Casal'a gittik, orada kaptanlar kardeşime sadakat yemini ettiler. Elbette hepsi değil ama iddiasını sağlamlaştırmaya yetecek kadarı. Dem müzakereler, terfiler ve örgütün yeniden yapılandırılmasıyla ilgilenirken birkaç haftalığına oraya yerleştik. Bu bana doğduğum yerle yeniden bağlantı kurmak için mükemmel bir şans verdi.

Giorgio ve ben Vale ve Dem'in evlerinin yanındaki eve taşındık. Bu geçici bir düzenlemeydi. Nerede yaşayacağımız da dahil olmak üzere her şey değişirken kalıcı bir karar vermek istemedik. Elbette Dem tercihlerini açıkça belirtti - beni kendisine yakın istiyordu - ama ona İbiza'yı özlediğimi söylediğimde dudaklarını büzdü ve anladığını söyledi.

Casal'a vardıktan yaklaşık üç hafta sonra bir akşam kardeşim beni aradı ve yanına çağırdı. Benimle bir şey hakkında konuşmak istediğini söyledi. Evine gittiğimde, oturma odası kumaş örnekleri ve bir gelinlik için tasarımlarla kazınmış kağıtlarla doluydu.

"Bu Vale'in mi olacak?" Eskizlerden birini elime alarak sordum.

Dem duvara yaslanmış, elleri pantolonunun cebinde duruyordu. "Evet, önümüzdeki ay uygun bir zamanda düğünümüzü yapmak istiyoruz. Ailesi seyahat ayarlamalarını yapıyor."

Zaten evliydiler, ancak ilk düğünleri sadece Ras, Gemma ve benim katıldığım bir kaçamaktı.

"Ailesi bile mi?"

Burnunu çekti. "Evet, onlar bile. Onları davet etmemize gerek olmadığını söyledim ama o davet etmek istedi. Artık hayatı kendi ellerinde olduğu için ne kadar mutlu olduğunu görmelerini istediğini söyledi."

Vale'nin ailesiyle ilişkisi gergin, ancak onları tamamen koparmak istemediği hissine kapılıyorum. Belki küçük kız kardeşleri için duyduğu endişeden, belki de ileride aralarını bir ölçüde düzeltebileceklerine inandığından. En azından annesine karşı biraz sempati duyduğunu biliyorum.

Bir gece, birkaç kadeh şarap içtikten sonra Vale biraz duygusallaştı ve bana annesinin koşulsuz sevgiyi hiç bilmediği için üzgün olduğunu söyledi. Belki de bu yüzden çocuklarına hiç göstermemişti. Görünüşe göre annesi hayatını acımasız kocasına adamış, onun hükümdarlığının devamını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmış. Gözyaşlarını silen Vale, Dem'le çocuklarının birbirlerini seven ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilecekleri için minnettar olduğunu söyledi.

"Düğünü burada mı yapacaksınız?" Gözlerim zarif tasarımın üzerinde gezindi. Kumaş hafif ve esintili görünüyordu, bir sahil düğünü için mükemmeldi. Bunu fark edince gözlerim büyüdü. "Dur bakalım. İbiza mı?!"

Dem odanın diğer ucundan bana gülümsedi. "Evet, başlangıçta ailelerimizin evlendiği Napoli'deki bazilikada yapmak istiyordum ama restorasyonda olduğu ortaya çıktı. Bitmesini beklemek istemiyoruz, bu yüzden İbiza'ya geri dönmeyi düşünüyoruz. Aslında seni bu yüzden aradım. Katedralde evlenmek istiyoruz ve muhtemelen resepsiyonu benim restoranlardan birinde yapacağız, ama bazı küçük etkinlikler evde olacak. Senin için sorun olur mu? Kötü anıları tetiklemek istemeyiz."

Ona gülümsedim. "Olmayacak. O evde birlikte uzun zaman geçirdik, Dem. Orada pek çok güzel anım var, bir de kötü anım. Lazaro'nun saldırısının evi benim için mahvetmesine izin vermeye hiç niyetim yok. Vale için sorun olur mu?"

Başını salladı. "Bu onun fikriydi."

Çarpık sırıtışına güldüm. "Pekâlâ. O zaman anlaştık."

O gece Giorgio'nun yanında yatarken uyuyamadım. Zihnimde bir düğün filmi oynuyordu ama bu Vale ve Dem'inki değildi.

Giorgio ve kendimi evin dışındaki büyük çimenlikte, görkemli bir çiçek kemerinin altında gördüm. Bir rahip masmavi bir su fonunda yeminlerimizi okurken ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Bu rengi çok severim. Gençliğimi içinde yüzerek geçirdim ve bu aynı zamanda Giorgio'nun gözlerinin rengi.

Film oynamaya devam etti ve gece üçte Giorgio'yu

uyandırdım. "Ne oldu, *piccolina*?" diye sordu halsizce.

"Hadi evlenelim."

Bu onu tam anlamıyla uyandırdı. Gözlerindeki uykuyu kırpıştırarak doğrulup oturdu. "Ne zaman?"

Sadede gel. Beni güldürdü. "Bilmiyorum. Ama yakında. Ve bunu İbiza'da yapmak

istiyorum." "Kardeşin de İbiza'da evleniyor."

Zihni uyku yüzünden hâlâ sisli olmalıydı. "Biliyorum. Birkaç saat önce bunu sana söyleyen bendim, hatırladın mı?"

"Çifte düğün mü istiyorsun?" diye sordu, sanki bu saçma bir soru değilmiş gibi.

Ona bir yastıkla vurdum. "Deli misin sen? Tabii ki değilim. Onun ve Vale'nin ilgi odağını çalmak

istemiyorum."

Giorgio yastığı elimden aldı ve yere fırlattı. "Mantıklı. Herkes zaten aşağı uçuyor."

Ona kaşlarımı çattım. "Yani bunu verimlilik için mi yapıyoruz? Ne kadar

romantik." Giorgio'nun rengi soldu. "Bu çok kötü oldu. Kastettiğim bu

değildi."

Kaşlarım yumuşadı. Neredeyse ayrıldığımızdan beri bana bir kraliçe gibi davranıyor ve beni üzmekten nefret ettiğini gözlerinden anlayabiliyorum. "Bunun için endişelenme. Ama hayır, bence beklemeliyiz. Vale ve Dem'in özel günlerini yaşamalarını istiyorum."

Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Herkes aşağı iniyordu.

"Bunu birkaç gün ertelesek nasıl olur?" Giorgio teklif etti, sesi dikkatle nötrdü. "Yani

birkaç gün arayla evlenmemiz gibi mi?"

"Evet. Bir hafta sürecek bir kutlama. Arada dinlenmek için zamanımız

olur." Tırnağımı ağzıma götürdüm. "Aslında kulağa... eğlenceli

geliyor." "Vale'le birlikte her şeyi planlayabilirsin."

"Dem'e planlamaya yardım edeceğimi söyledim bile," dedim kafamdaki fikri gözden geçirirken. "Yani, benim için sorun olmazdı ama Vale ve Dem'in bunu sorun etmeyeceğinden emin değilim. Düğünler büyük bir olaydır. Bireyseldirler. Özeldir."

Giorgio kolunu başının altında kavuşturdu. "O zaman neden umursamıyorsun?"

"Çünkü Dem ve Vale benim en yakın ailem. Kutlamayı onlarla paylaşmak başlı başına özel bir şey olurdu."

Giorgio gülümsedi. "Neden onlara sormuyorsun? Bakalım ne

diyecekler?" Ben de sordum.

Ve bu fikre bayıldılar.

Vale ciyakladı ve beni kucaklayarak sürükledi. "Sen ve Giorgio hazır mısınız?"

"Doğrusu, sanırım bir süredir hazırdık," dedim beni bıraktığında ve tekrar nefes alabildiğimde. "Taşındıktan sonra her şey çabucak yerine oturdu."

"Mutlu görünüyorsun," dedi Dem, dudakları bir

gülümsemeye dönüşerek. "Mutluyum. Giorgio beni mutlu

ediyor."

Vale iç çekti. "Bu en iyi haber Mari. Elbette bu fikre bayıldık."

"Emin misiniz?" Yüz ifadelerini dikkatle incelerken sordum. "Çarşamba günü Giorgio ve ben evde evleneceğiz, sonra da planladığınız gibi Cuma günü sen ve Dem evleneceksiniz. Aradaki günler

herkese toparlanmak için zaman tanıyacak. Ama gerçekten, hayır derseniz gücenmeyiz. Rahatsız etmek istemeyiz."

"İstesen de yapamazsın," dedi Vale, elini Dem'le birleştirerek, sanki bana birleşik bir cephe olduklarını göstermek istercesine. "Bunu seviyorum. Gençken Gemma ve ben hep ortak bir düğün yapma hayalleri kurardık. Çifte eğlence gibi gelirdi."

Gülümsedim. "Evet, bence çok eğlenceli olacak. Bir hafta sürecek bir parti."

Vale yine ciyakladı. "Kız kardeşlerimin tüm hafta boyunca gelip gelemeyeceklerine bakacağım. Bu harika olacak."

Ve böylece bir ay sonra İbiza'da hayal ettiğim o çiçek kemerinin altında bulduk kendimizi.

Ben gözlerimdeki ani ıslaklığı kırpıştırırken Giorgio ince altın bir yüzüğü parmağıma takıyor. Aynı şeyi yapma sırası bana geldiğinde ona bakıyorum ve gözlerindeki bakışla göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

Taparcasına. Sahiplenici. Saygılı.

Rahip öpüşebileceğimizi söylediğinde, Giorgio avucunu boynumun kenarına yerleştiriyor ve beni kendine çekerken başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor. Dudaklarımız birbirine değiyor ve "Benim" diye fısıldıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. Önemli olan herkesin önünde öpüşüyoruz. Kardeşimin yarattığı bu yeni dünyada söz sahibi olan herkesin. Giorgio'nun dili ağzımın içinde kayarken ve öpüşmeyi derinleştirirken, mesajın açık olduğunu biliyorum.

Ben onunum.

Ve o benim.

GIORGIO

Benim bir karım var.

O güzel ve zeki ve beni her zaman diken üstünde tutmayı başarıyor. Bazen ona baktığımda, gerçek olduğuna kendimi inandırmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Rüyalarımda bile kendimi onun gibi biriyle hayal edecek kadar cesur değildim.

Gerçeklik cüretkâr bir şeydir.

Törenden kısa bir süre sonra akşam yemeği başladı ve Martina ve ben De Rossi, eşi, kardeşleri, Ras ve Mari'nin büyümesini gören Ras'ın anne ve babasıyla birlikte bir masaya oturduk.

Ras ve Valentina'nın kız kardeşi Gemma arasında patlak veren aptalca bir münazara maçından yararlanarak Martina'yı uzaklaştırmadan önce on beş dakika dayanıyorum. Herkesin dikkati dağılmışken Mari'nin elinden tutup onu çadırdan dışarı çekiyorum.

Bulabildiğimiz ilk yatak odasına giriyoruz.

"Gio, fark edecekler," diyor ben boynunda bir izi yalarken.

"Bırakın yapsınlar." Ellerim gelinliğinin ipeksi kumaşına batıyor ve onu kollarıma almadan önce yukarı kaldırıyorum.

Bacaklarını etrafıma doluyor ve boğazımın kenarını öpüyor. "Evlendik," diyor tenime karşı. "Tanrım, evlendiğimize inanamıyorum."

Parmaklarım sırtından aşağı yumuşak bukleler halinde dökülen saçlarına kayıyor ve gözleriyle buluşmak için geri çekiliyorum. "Karım benim. Kahretsin, içinde olmak istiyorum."

Kızarıyor, gözleri şehvetle kapanıyor. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

"Hayatının geri kalanında sana böyle sesleneceğim."

Yatağın ayakucunda dizlerimin üzerine çökmeden önce onu yatağın üzerine indiriyorum. Niyetimi anladığında beni yukarı çekmeye çalışıyor ama bileklerini yakalayıp yanlarından aşağı bastırıyorum.

"Gio, zamanımız yok," diye itiraz ediyor.

Dişlerim ince dantel külotunu sıyırıyor. Neredeyse şeffaflar ve dilim klitorisine değdiğinde sırtını kamburlaştırıyor.

"Oh..."

Kumaşı ısırıyorum ve dişlerimle koparıyorum. Nefes nefese

kaldı ve dirseklerini yukarı itti. "Sen az önce...?"

Toprak kokusu burnuma çarpıyor ve yüzümü amına bastırarak inliyorum. Onun için açlık hissediyorum. Her zaman öyleyimdir.

Dilim kıvrımlarının arasında kaybolurken Martina inliyor. "Tanrım, partiye geri dönmemiz gerekiyor."

Ona uzun, yavaş bir yalama veriyorum ve yukarı bakıyorum. "Onlar aperatiflerini yiyorlar. Ben de benimkileri alıyorum."

Kıkırdıyor, ama dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıp emdiğimde sesler çaresiz bir iniltiye dönüşüyor. Klitorisini sabit vuruşlarla emmek ve alay etmek arasında gidip geliyorum, tam da onun sevdiği şekilde. Şimdiye kadar tüm zevklerini öğrenmiştim. Tüm isteklerini. Ayak parmaklarını kıvırtan yeni bir şey yaptığımda yüzündeki şaşkın ifadeyi görmekten bıkacağımı hiç sanmıyorum.

"Siktir, tamam, ben gidiyorum-" Parmakları saçlarımı çekiştiriyor ve kalçaları başımın etrafında kenetleniyor. "Ohhhh..."

Tam patlayacakken iki parmağımı içine sokuyorum ve etrafımda nasıl çırpındığını

hissediyorum. "Gio, seni istiyorum," diye bağırıyor. "Buraya gel."

Kemerim çıkıyor. Ayağa kalkıyor ve fermuarımı indirmeme yardım ediyor, elleri çılgınca ve çaresiz. Bana bakıp bakışlarımla buluştuğunda, göğsümün içinde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor kolunu etrafıma dolayıp beni kendine çekerken. "Seni seviyorum."

Ben onun içine gömülürken birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. Sessiz soluklarımız birbirinin üstüne biniyor. "*Piccolina*, sen benim dünyamsın." Dudaklarım göğsünün üst kabarıklığına bastırıyor. "Sen benim her şeyimsin."

Ten tene. Yumuşak, durgun öpücükler. Topuklarını kalçalarıma bastırıyor. İkinci kez boşaldığında miyavlıyor ve başını arkaya atıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor.

Beni çözüyor. Serbest bırakılmam dakikalar sonra içimde kükrüyor ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırarak vücuduna doğru çöküyorum.

Birkaç dakika sonra çözüldüğümüzde, yırtık külotuma bakıyor ve bana sitem dolu bir bakış gönderiyor. "Sen git. Ben odamdan bir çift daha alacağım."

Şakağından öperim. "Çok uzun sürmesin."

Dışarı çıkmadan önce sanki yakalanırsak başımız belaya girecekmiş gibi kapının dışına bakıyor.

O koridorda kaybolurken, elimi saçlarımda gezdiriyorum ve dağınık olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen düzeltmeliyim. Az önce karımı becerdiğimi herkesin öğrenmesi umurumda değil ama öğrenebilir ve ben de *piccolina*'mı utandırmak istemiyorum.

Buraya en son geldiğimde kullandığım küçük banyoya dalıyorum ve lavabonun önünde

duruyorum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Yıllar, aylar değil.

Mari'yi almaya geldiğimden beri çok şey oldu ama son birkaç haftada her şey az çok yoluna girdi. Don De Rossi. Ras onun ikinci adamı ve ben de güvenlik konularında onun kıdemli danışmanı olarak atandım.

Birkaç yarım kalmış iş var. İki aptal kardeş olan Nelo ve Vito, Sal'in ölümünden sonraki karmaşada iz bırakmadan ortadan kayboldular. De Rossi'ye endişelenmemesini söyledim. Adamlarımızdan uzun süre kaçmak için yeterli beyin hücresine sahip değiller. Yine de birinden yardım almış olmalılar çünkü ne kadar ararsak arayalım nereye gittiklerine dair hiçbir ipucu bulamadık.

Buharlaştılar.

Silinip gittiler.

Bir parçam öldürüldüklerinden şüpheleniyor ama cesetleri olmadan emin olamayız.

Daha acil meselelerimiz olduğu için şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdik. De Rossi'nin savaşın başında kestiği Cezayirli tedarikçilerle işleri düzeltmek gibi.

Saçımı düzeltmeyi bitiriyorum ve işle ilgili düşüncelerimi arka plana atıyorum. Artık evli olduğumuza göre Mari'yi kaçırıp akşamı onunla baş başa geçirmeyi tercih ederdim ama parti *Piccolina* için önemli, bu yüzden ona ayak uyduracağım.

Banyodan çıktığımda birinin tartıştığını duydum.

Koridorun sonundaki bir odadan iki ses birbirinin üzerine konuşuyor ve bedenim alışkanlıkla daha

da yaklaşıyor. "Bak, sana söylemeye çalıştığım tek şey bir seçeneğin olduğu."

Valentina. Sanırım yemek sırasında gizlice kaçan sadece Mari ve ben değildik.

"Vale, yeter," diyor kız kardeşi Gemma. "Sürekli bu konuyu açarak durumu daha da kötüleştiriyorsun. Ben Rafael'le evleniyorum. Karar verildi ve benim için sorun yok."

"Ama onu tanımıyorsun bile."

"Ne olmuş yani? Hayatım boyunca beklediğim şey

buydu." "Bu onu doğru ya da normal yapmaz."

"Biz normal değiliz. Güçlü olmak için normali feda ettik."

"*Biz* bir şey yapmadık. Babamız yaptı."

"Sanki bir şey anlatıyormuş gibi konuşuyorsun. Biz bir aileyiz. Berbat, dağılmış bir aile ama yine de bir aileyiz. Babam evliliğimin ailemizin hayatta kalması için önemli olduğunu açıkça belirtti."

Valentina sinirli bir ses çıkarır. "Anlamıyorum. Beni Lazaro'yla evlendirerek bana ne yaptıklarını öğrendikten sonra bu kadar körü körüne sadık olmayı bırakacağını sanıyordum."

"Sana yaptıkları korkunç bir hataydı. Şimdi ikisi de bunu kabul ediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Babam bunu kabul etti çünkü Damiano onu buna zorladı. Benden dilediği özrü dişlerini sıkarak söyledi."

"Gurur duyuyor ama içten içe yaptığının yanlış olduğunu biliyor. Annem de geceleri yatak odasında ağlıyor. Bir keresinde ona gittim ve bana seni o duruma soktuğu için kendini asla affetmeyeceğini söyledi.

durum."

"Ona inanmıyorum. Olanlardan şüpheleniyordu, en azından genel hatlarıyla. Lazaro'nun akli dengesinin yerinde olmadığını biliyordu. Ona detayları anlatmaya çalıştığımda beni dinlemedi."

"Babama hiç karşı gelmediğini biliyorsun. Hiçbir şeyi nasıl değiştireceğini bilmiyordu."

"Tanrım, Gem! Onları asla affetmeyeceğim, tamam mı? Annem için üzülüyorum, gerçekten, ama bu onu tüm bu olanlardaki rolü için affetmem için yeterli değil."

"Tamam. Fikrini değiştirmeye çalışmayacağım. Şimdi aynı nezaketi yaklaşan evliliğim için de göster." Valentina iç geçirdi. "Bir zamanlar bir Messero ile evlenmeyi kabul etmiyordun."

"Belki de o zamandan beri büyüdüm. Kuzenimiz Tito öldüğünde ben de oradaydım. Sen değildin. Kan kaybından ölmek üzereyken onu evimize getirdiler ve son birkaç nefesini verirken elini tuttum. Algılanan zayıflığın ailemize neler yapabileceğini, düşmanlarımızın ağzını nasıl köpürttüğünü gördüm. Rafael'le evliliğim böyle şeylerin bir daha olmamasını sağlayacak. O yüzden kes şunu, tamam mı? Ben kararımdan memnunum. Beni bu konuda kötü hissettirmeye çalışmana ihtiyacım yok."

"Yapmaya çalıştığım şey bu değil."

"Öyle hissettiriyor. Şimdi lütfen yemeğe dönebilir miyiz? Kocan senin için endişelenecek." "Seninki mi?"

Gemma cevap vermiyor. Yanımdan geçip gittiklerinde gölgelerin arasına saklanıyorum ve birkaç dakika sonra arkalarından gidiyorum. Gemma mutfağa dönüyor, Valentina ise dışarıda devam ediyor.

Valentina'nın babası Stefano Garzolo'nun New York'ta sallantıda olduğunu biliyordum ama Gemma'nın bu konudan bahsetme şekli durumun düşündüğümden çok daha kötü olduğunu gösterdi. Konuşmayı katalogluyorum ve kutlamalar bittikten sonra konuyu De Rossi'ye açmak için bir not alıyorum.

Dışarı çıktığımda mezeler toplanıyordu. Mari'nin endişelenmesine rağmen De Rossi dışında kimse yokluğumuzu fark etmemiş gibi görünüyor. Tekrar oturduğumda bana ters ters bakıyor, ben de kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum.

Dayanacak bir yeri yok. Sağ kolum üzerine bahse girerim ki Valentina ile birlikte düğün yemeği boyunca ortadan kaybolacaklar.

Mari birkaç dakika sonra yanımdaki sandalyeye oturduğunda kolumu kavrıyor ve kulağıma eğiliyor.

"Aman Tanrım, az önce odamdan aşağı inerken gördüğüm şeye inanamayacaksın," diye fısıldıyor komplocu bir tavırla.

"Ne?"

"Susamıştım, biraz su içmek için mutfağa girmeye karar verdim ama orada zaten biri vardı. *Sevişmek*."

Heyecanlı sesi karşısında kıkırdıyorum. "Tamam... Kim?"

Dudakları kulağıma değene kadar yaklaşıyor. "Gemma ve Ras."

Gözlerim açılıyor.

Ne kadar ilginç değil mi?

* * *

BONUS SAHNE

Giorgio Mari'ye bir ders veriyor ;)

E-posta ile almak için buradan

kaydolun:
https://www.gabriellesands.com/thelesson/

DÜŞENLER

ÇÖZÜLDÜĞÜNDE

Valentina & Damiano'nun hikayesi

SİMDİ KU'DA OKUYUN

* * *

DÜŞTÜĞÜ ZAMAN

Gemma & Ras Tropes'in hikayesi:
Düşmandan aşığa, yasak aşk
2023 Yazında Geliyor

SİMDİ ÖN SİPARİŞ VER

* * *

OKUYUCU GRUBUNA KATILIN

Diğer okuyucularla When She Tempts hakkında konuşun ve Gabrielle'in okuyucu grubundaki özel içeriklere erişin!

AYRICA GABRIELLE SAND

RIVER VALLEY REBELS

TARAFINDAN

Gergin Teller
Cesur Ritim Güzel
Sözcükler

* * *

GERGIN IPLERI OKUYUN

***Taut Strings**, belalı bir kadın başrol ve dört seksi rock yıldızı ile ters-harem bir romantizm.*

BLURB

Benim adım Adeline ve yirmi bir yıllık hayatımda zor bir ders aldım. Hayaller kırılgan şeylerdir, kolayca kırılırlar.

Eskiden profesyonel bir müzisyen olacağımı düşünürdüm ve bakın nasıl oldu. Julliard tarafından reddedildim. On dokuz yaşında yetim kaldım. Şimdi hayallerim küçük kız kardeşimi üniversiteye göndermeye kadar uzanıyor.
Hayal kırıklığına uğramamalıyım. River Valley'den gerçekten harika bir şey çıkmadı. *Onlar* dışında hiçbir şey.
Bleeding Moonlight on yıl önce bu şehirden ayrıldığında gelecek vaat eden yerel bir gruptu. Şimdi ise muhteşem heavy metal efsaneleri. Yetenekli, başarılı, korkusuz. Benim asla olamayacağım her şey. Grup arkadaşlarını gömmek için şehre geri geldiler ve onun yazdığı son albümü kaydedinceye kadar burada kalacaklar. Daha da önemlisi? Benden geçici olarak onun yerine geçmemi istediler.
Umutsuzca ihtiyacım olan parayı kazanmak için dört hafta.
Eski rüyalara tekrar dalmadığım sürece iyi olacağım. *Onlara* takılıp kalmadığım sürece.

* * *

KALIN RITMI OKUYUN

***Bold Rhythm**, cesur bir kadın kahraman ve iki rock yıldızı kahramanıyla buharlı bir ménage romantizmidir.*

BLURB

Onlara asla başaramayacaklarını söyledim. Üç yıl sonra, Los Angeles'ın en gözde rock yıldızlarından ikisi oldular. Ve ben de onların yeni asistanıyım.

Patronum bana yeni bir müşteriyle anlaştığını söylediğinde, toplantıda olmasını beklediğim son kişiler geçmişimden iki hayaletti.
Mason, memleketimden gelen ve kalbimi ezip geçen mavi gözlü muhteşem çocuk. Ve Kaz, onun gizem ve mürekkeple sarmalanmış karanlık ve düşünceli en iyi arkadaşı.
Üniversitede onları bir kez öpmüştüm. Evet, ikisini *de*.
Onlara Los Angeles'a taşınmak için okulu bırakarak büyük bir hata yaptıklarını söylediğim geceydi. Şimdi listeleri alt üst eden bir rock grubu oldular ve yıldızlıklarını bir üst seviyeye taşımaya hazırlar ve bunu yapmalarına yardım etmem gerekiyor.
Bu işi kabul etmemiştim ama Los Angeles'ta başarılı olmak istiyorsam *sineye* çekmeli ve patronumu etkilemeliyim - yardım *etmem* gereken adamlar bana *tek bir şans* bile vermemeye kararlı olsalar bile. Arkadaş olmamıza gerek yok.
Uzun günleri yakın mesafelerde geçirirken profesyonelliğimi korumam gerekiyor.
Söylemesi yapmaktan daha kolay.

* * *

GÜZEL KELIMELER OKU

***Güzel Sözler**, utangaç bir kadın kahraman ve ıslah olmuş kötü çocuk bir kahraman ile yasak, aşıklara düşman, rock yıldızı bir romantizm.*

BLURB

Ivy Abbott on yedi yaşındayken, benim olmaması gereken bir öpücük çaldım.

Ama o öpücük beni şu an olduğum kişi yapan olaylar dizisini başlattı. Eski hovarda rock yıldızı. Bağımlılıktan kurtulan. Hala hayattayım.
Onu son gördüğümden bu yana iki yıl geçti. Bağımlılıklarımla ve şeytanlarımla savaştım ve artık o zamanki adam değilim.
Bu yüzden ondan özür dilemek için bir şansım olduğunda, bunu mahvetmemeye kararlıyım.
Ne yazık ki ismimden bahsetmek bile onu kızartıyor. Onu hayallerinin erkeğinden koparan bir yalancı olduğumu düşünüyor. Tüm günahlarımı biliyorum ve bu onlardan biri değil.
Kayıtları düzeltmenin zamanı geldi. Ve eğer bu, onun ela gözlerini ya da bir zamanlar sahiplendiğim dolgun dudaklarını her gördüğümde hissettiğim çekimi görmezden gelmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.
Bir günahkâr olarak geçirdiğim günler sona erdi. Ya da kendime öyle söylüyorum.

TEŞEKKÜRLER

Hayatımdaki bazı harika insanlar olmasaydı bu kitap yazılamazdı.

Bir numara kocam, o benim kayam, en büyük destekçim ve tanıdığım en iyi insan. Bebeğim, beni her zaman büyük hayaller kurmaya teşvik ediyorsun. Bu kitabı yazma süreci biraz inişli çıkışlı oldu ve sen tüm iniş çıkışlarda yanımdaydın. Olduğun kişi olduğun için çok teşekkürler.

İki numara, muhteşem eleştirmen ortağım ve iş eşim Skyler Mason. Giorgio'yu lezzetli alfa haline getirmeme yardım ettin ve bu kitabın ışıldamasını sağladın. Bu çılgın yolculukta yanımda olman yazar olmanın en güzel yanlarından biri oldu. Bana ilham veriyor ve motive ediyorsun. Asla değişme!

Ve üç numara editörüm Heidi. Benim için her editörlük yaptığında daha iyi bir yazar oluyorum. Seni ve uzmanlığını çok takdir ediyorum. Kafamdaki çılgın hikayeleri iyi yapılandırılmış ve okunabilir bir hale getirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Ayrıca, inanılmaz tasarımcım Maria ve belalı asistanım Lorna'ya da özel bir teşekkür. Siz hanımlar harikasınız ve ekibimde olduğunuz için çok mutluyum.

Son olarak, inanılmaz okuyucularıma çok teşekkür ederim. When She Tempts için duyduğunuz heyecan beni tamamen uçurdu. Umarım bu kitap olmasını umduğunuz her şey olmuştur! Giorgio ve Martina'nın kalbimde çok özel bir yeri var. Okuduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim!

Sevgiler,

Gabrielle

Telif Hakkı © 2023 by Gabrielle Sands

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, ticari kuruluşlar ya da lokasyonlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.gabriellesands.com

Çeviri Kitaplar
Telegram